"Kendi günahlarımızı tekinsiz bir şekilde yansıtan 'şeytani' çocukların anlatıldığı klasik eserlerin yanına koyabileceğimiz sert bir gerilim romanı."
—PAUL TREMBLAY

SÜT DİŞLERİ



ZOJE STAGE

Çeviren: Seda Çıngay Mellor

İthaki

Zoje Stage

Yazar ve eski film yapımcısıdır. New York Foundation of the Arts, 2008 Senaryo Yazarlığı Üyesi ve Independent Filmmaker Project, 2012 Başarılı Öykü Anlatıcıları Üyesi oldu. Pittsburgh, Pennsylvania'da yaşıyor. *Süt Dişleri* kendisinin ilk romanı.

Süt Dişleri
Zoje Stage
Orijinal Adı: *Baby Teeth*

İthaki Yayınları - 2006

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Merve Çay*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Kasım 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-25-8

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Seda Çıngay Mellor, 2021
© İthaki, 2021
© Zoje Stage, 2018

Bu eserin tüm hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

SÜT DİŞLERİ

ZOJE STAGE

ÇEVİREN
Seda Çıngay Mellor

ithaki

Babam John Stage için

HANNA

Belki makine, hiç söylemediği sözleri görebiliyordu. Belki bu sözcükler kemiklerinde alev alev yanıyordu. Belki beyaz gömlekli insanlar resimleri büyütselerdi, hayaletimsi kafatası boyunca dağlar ve demiryolları gibi işlenmiş düşüncelerini görebilirlerdi. Hanna hiçbir rahatsızlığı olmadığını biliyordu. Ama annesi beyaz gömleklilerin bakmasını istiyordu. Bir kere daha.

Hastanenin zindanındaki oda, iğne tehditleriyle doluydu ve zehre bulanmış limonlu şekerleme gibi kokuyordu. Hanna küçükken makineden korkardı. Ama şimdi yedi yaşına gelmişti, astronotmuş gibi yapıyordu. Füze gemisi dönüyor, bipliyor, Hanna da koordinatları gözden geçirerek rotasını ikinci kere kontrol ediyordu. Yuvarlak pencerede minnacık dünya görüş alanından çıktı, sonra Hanna ışıldayan yıldızlarla karanlığın içinde kalarak hızla ilerlemeye devam etti. Kimse onu yakalayamayacaktı. Gülümsedi.

"Kıpırdama lütfen. Neredeyse bitti... Çok iyi gidiyorsun."

Uçuş amiri monitöründen Hanna'yı izliyordu. Hanna yer kontrol merkezindeki herkesten nefret ediyordu, beyaz önlükleri, inişli çıkışlı ses tonları, sarkıp asık suratlara dönüşen oyun hamuru gülüşleri... Hepsi birbirinin aynıydı. Yalancılar.

Hanna sözcüklerini kendine sakladı çünkü sözcükler ona güç veriyordu. İçinde kaldıkça, saflığını muhafaza ediyorlardı. Annesini ve diğer yetişkinleri süzdü, uzun uzun inceledi. Sözcükleri ağızlarından ölü böcekler gibi dökülüyordu. Ender ola-

rak biri, mesela babası, kelebekler saçarak konuşur, Hanna'nın nefesini kesen renkler fısıldardı. Hanna içinde koşan, pıtır pıtır açılan, patlayan ünlemlerden bir çiçek dürbünüydü, merakla ve soru işaretleriyle doluydu. Desenler girdaplar çizerek dönüyordu, Hanna her gizli cebe kimisi çalıntı, kimisi de buluntu hazineler saklamıştı. Küçük bir kız olarak içindekileri ifade etmeye çalışmıştı. Ama ağzından anlamsız şeyler çıkmıştı. Saçma sapan. Gevelemeler. Kendi kulaklarına bile heves kırıcı gelen şeyler. Odasında yalnızken alıştırma yapmıştı ama ağzından korkutucu derecede canlı böcekler dökülmüş, cildinde ve yatak örtülerinde seğirtmeye başlamışlardı. Hanna onları fiskelerle kovalamıştı. Kapalı kapısının altından kaçmalarını seyretmişti.

Sözcükler her zaman kaypaktı, kimsenin dostu değildiler.

Ama dürüst olması gerekirse, bir sebep daha vardı, bir kazanım. Sessizliği annesini çıldırtıyordu. Zavallı annecik, çaresiz, upuzun yıllar boyunca Hanna'nın konuşmasını nasıl yana yakıla istediğini fazlasıyla belli etmişti. Eskiden yalvarırdı.

"Lütfen tatlım, ha? An-ne? An-ne?"

Öte yandan babası hiçbir zaman ne yalvarmış ne de gücenmiş gibi davranmıştı. Hanna'yı kucakladığında gözleri bir süpernovaya şahit oluyormuş gibi aydınlanırdı. Hanna'yı yalnızca o görüyordu, Hanna da ona gülümsüyor ve öpücüklerle, gıdıklamalarla ödüllendiriliyordu.

"Tamam, bitti," dedi uçuş amiri.

Yer kontrol merkezindeki insanlar bir düğmeye bastı, Hanna'nın başı dev mekanik tüpten dışarı kaydı. Roket gemisi geri dönerek dünyaya çakıldı, Hanna kendini bir çirkinlik kraterinin içinde buldu. Ahmak insanlar ortaya çıktı, biri onu annesinin yanına götürme teklifiyle elini uzatıyordu, sanki annesinin yanına gitmek bir tür ödülmüş gibi.

"Öyle usluydun ki! Aferin, çok iyi iş başardın."

Yalana bak. Hanna dünyaya gereğinden erken dönmekten başka bir şey yapmamıştı. Kıpırdamamak zor değildi, konuşmadan durmak da doğal hâliydi zaten. Bezgin annesinin yanına dönüp boğucu bir odaya daha girmek istememesine karşın kadının

elini tutmasına izin verdi. Oysa onun yerine hastanenin bitmek bilmez koridorlarını keşfe çıkmayı yeğlerdi. Dev bir ejderhanın bağırsaklarında dolaştığını hayal etti. Ejderha öfkeli alevlerini püskürtünce, Hanna başka bir dünyaya fırlatılacaktı. Ait olduğu dünyaya, diğerlerini yanına getirecek çağrıyı çığlık çığlığa haykırarak elinde güvenilir kılıcıyla karanlık bir ormanda koşabileceği dünyaya. Hanna saldırıya öncülük ederken, emrindekiler de arkasından onunla birlikte saldıracaktı. Kes, yık, böğür, bıçakla. Kılıcı kanın tadına bakacaktı.

SUZETTE

Hanna'nın saçının arkasını, test sırasında karışmış olan yeri düzeltti.

"Gördün mü, o kadar da kötü değildi. Şimdi bakalım doktor ne diyecek." Gergin gülümsemesi yüzünden gözü seğirdi. İşaret-parmağıyla gözünün kenarına bastırdı. Cildinin altında bir dehşet onu pençeliyor, dengesinde küçük dalgalanmalara yol açıyordu. Muayenehaneler, tıbbi binalar: İşkence kurumları. Ağır bir taş gibi bastırıyorlardı üstüne. Hanna dirseğini sandalyenin kolçağına dayamış oturuyordu, televizyon karşısında olduğu gibi dalgın ve ifadesizdi. Suzette, kızının ilgisini çekmiş çerçeveli resme baktı. Sulu boyadan kareler. Hanna'nın gözlerinin hareketini takip ederek kızın kareleri mi saydığını, yoksa benzer renkleri ayrı gruplar hâlinde mi topladığını tahmin etmeye çalıştı. Hanna yanındaki Suzette'in farkında değilmiş gibi yapıyordu, Suzette onun kendisine bakmayı reddetmesinde her zamanki azarı okudu. Bunca senenin ardından, hangi hareketleri yüzünden cezalandırıldığı konusunda ipin ucunu kaçırmıştı artık.

Belki Hanna muz bittiği için öfkeliydi hâlâ. Sade gevrekle dolu kâsesine dik dik bakarak yumruklarını masaya indirmişti. Veya belki dün gece, geçen hafta ya da geçen ay alındığı bir saygısızlığı affedemiyordu. Suzette'in onu bir başka –tek bir röntgenin beş yüz katı kadar radyasyon içeren– tomografi çekimine daha sokmaya karşı koyduğunu Hanna bilmiyordu ama sonunda Alex'in isteklerine boyun eğmişti. Kocasının endişe-

leri, Hanna'nın sözel gelişimini engelleyen fiziksel bir şey olabileceği konusundaki işgüzar ısrarcılığından kaynaklanıyordu. Suzette'in gördüğünü o göremiyordu ve Suzette, Alex'e tersliğin nereden kaynaklandığını – bütün bunların aslında bir hata olduğunu asla söyleyemezdi: Nasıl anne olunacağını bilmiyordu Suzette; bunun iyi bir fikir olduğu da nereden aklına gelmişti ki? Bu yüzden o da uyumlu davranıyordu. Tabii ki Hanna'ya bir test daha yaptıracaklardı. Fiziksel açıdan yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını bilmeleri gerekiyordu elbette.

Kızını inceledi. Birbirlerine çok benziyorlardı. Koyu, kopkoyu renkli saçları. İri, kahverengi gözleri. Keşke Hanna, Alex'in sarışınlığından biraz almış olsaydı. Suzette, Hanna'ya güzel bir elbise, diz hizasında yepyeni çoraplar ve tokalı ayakkabılar giydirmişti. Kendisinin üstünde, vücudunun biçimini göstermek için beline gevşek bir kemer takılmış ipek bir gömlek-elbise ve bir servet değerindeki ayakkabılar vardı. Bir doktor randevusu için ikisinin de böyle giyinip kuşanmasının aptalca olduğunu biliyordu ama anneliğinin yargılanabileceği durumlardan korkardı, şimdi hiç değilse kimse çocuğunun bakımsız ya da hasta göründüğünü söyleyemezdi. Üstelik Hanna'yla birlikte evde oturmaktan başka bir şey yapmazken, güzel kıyafetlerini giyebileceği o kadar az fırsatı oluyordu ki. Eskiden Alex'in ofisindeki partiler için süslenir püslenir, şarabını yudumlayıp sohbet eder, başka yetişkinlerin ender bulabildiği yarenliğinin keyfini çıkarırken kocasının şehvet dolu gözlerinin onu takip etmesine bayılırdı. Ama hiçbir bebek bakıcısı ikinci kere gelmiyordu, onlar da nihayet pes etmişti. Alex düşünceli davranarak partilerin sayısını azaltmış, sürelerini kısaltmıştı ama yine de... Suzette, bir zamanlar Fiona'yla, Sasha'yla ve Ngozi'yle yaşadığı sıradan normalliği özlüyordu. Alex iş yerinde kendisinden bahsediyor muydu, yoksa hepsi birden Suzette artık yokmuş gibi mi davranıyorlardı, kocasına hiç sormamıştı bunu.

Doktorun söyleyeceklerinden (kendisini eleştireceğinden) duyduğu endişeyle, Hanna'nın koluna neşeli bir tempoyla pıtpıt vurmaya başladı. Hanna kolunu çekti, renkli, karelerle dolu

resim onu büyülemeye devam ederken çenesini aşağı indirdi. Suzette vücudunun her bir parçasına sımsıkı sarıldı – üst üste atılmış bacaklarına, gergin omuzlarına, kıvrılıp yumruk yapılmış ellerine. Karnının yumuşak yeri itiraz ederek burulup haykırdı, Suzette parmaklarını yelpaze gibi açıp gevşemeye çalıştı. Sekiz hafta önceki ameliyatın ardından ilk defa uzun süreli dışarı çıkıyordu. Ameliyat bu defa laparoskopik yöntemle yapılmıştı, o yüzden iyileşmenin yüzeysel kısmı daha hızlı tamamlanmıştı. Gerçi Suzette hazır buradayken doktordan o korkunç yara izini düzeltmesini istemişti yine de.

Biçimsiz bir kanyona benzeyen yara izi onu her daim rahatsız etmişti. Göbek deliğinin sağ tarafında derin, yamuk, on sekiz santimlik bir dörtgen. Alex bunun güzelliğinin, gücünün bir parçası olduğu konusunda ısrar ediyordu. Hayatta kalmasının, yeniyetmelikte katlandığı ıstırapların bir işaretiydi. Suzette'in o yapayalnız ve berbat yılları, evinin içindeki düşmanı ya da öz annesinin ölümcül kayıtsızlığını kendisine hatırlatacak bir şeye ihtiyacı yoktu. Zaten on yedisindeki o ilk ameliyat içinde öyle bir korku doğurmuştu ki, Doktor Stefanski'nin bir başka rezeksiyon ameliyatı tavsiyesini ta bağırsaklarının patlaması tehlikesi baş gösterene kadar kulak arkası etmişti. Kanal daralması başlangıçta sadece biraz ağrıya yol açmış, Suzette de beslenmesindeki lifleri azaltmıştı. Ağır ilacının –vücuda enjekte edilebilen biyolojik ilacın– Crohn hastalığının en kötü belirtilerini ortadan kaldıracağını düşünmüştü. Öyle de olmuştu. Ama iltihap geriledikçe ortaya çıkan iyileşme dokusu, bağırsaklarını daraltmıştı.

"Çok kesmeyin!" diye yalvarmıştı doktora, sanki adam onu sağlığına kavuşturmak yerine ondan bir şeyler çalacakmış gibi.

Alex, boğumları bembeyaz kesilmiş elini öpmüştü. "Her şey güzel olacak *älskling*, çok daha iyi olacaksın, çok daha fazla yemek yiyebileceksin."

Evet, mantıklı değerlendirmeler. İnce bağırsağının büyük bir kısmını kaybedip normal insanlar gibi tuvalette sıçmaya yönelik tartışılamaz hakkını yitireceğinden duyduğu yatıştırılamaz korku olmasaydı. İnsanlar her gün yapıyordu bunu, ileostomilerle

ve karınlarına tutturulmuş torbalarla yaşıyorlardı. Ama Suzette yapamazdı. Yapamazdı. Düşüncesi bile başını iki yana sallamaya başlamasına yol açtı, sonunda Hanna silkindi, Suzette çoktan odayı kokutmaya başlamış gibi ekşi bir kaş çatışla baktı annesine.

Suzette kendisini kontrol altına aldı, hiç değilse kızının fark edebileceği kadarıyla. Ama ameliyatından bu yana geçen haftalarda iç rahatlatıcı avuntulara direnç gösteren karanlık zihni işlemeye devam etti.

Ya bir fistül daha çıkarsa?

Ameliyat tarihi almayı kabul ettiğinden beri aklından hiç çıkmayan şey buydu. Son defasında, acilen alındığı ameliyattan yaklaşık altı hafta sonra çıkmıştı fistül. Bir sabah tuğla üstünde uyuyormuş gibi bir hisle uyanmıştı ama kitle karnının içindeydi, boşaltılması gereken bir atık gölüydü. Ameliyattan beri sekiz hafta geçmişti, o yüzden tehlike azalmıştı belki. Alex her zamanki "günbegün yaşayalım" basmakalıp teselisini söylemişti. Doktor Stefanski'yse hayır hayır, iğnelerini yapmaya devam et yeter, iltihap göstergelerin düşük demişti. Ama sızıntı yapan irin ve bok Suzette'in zihninde köşede bekliyordu, ya Alex annesinin oynadığı rolü, hastabakıcı rolünü oynamak zorunda kalırsa, ya iyileşmeyecek bir yaranın kirlenmiş sargılarını değiştirmek zorunda kalırsa...

Muayene odasının kapısına kısaca vurulması düşüncelerini dağıttı. Bir doktorun varlığı bazen travmayı kötüleştiriyordu ama bu doktor, Hanna için oradaydı, kendisi için değil. Suzette'se iyi bir anne, kendisininkinin aksine endişeli bir anne olarak bulunuyordu orada. Avcunu karıncalanan karnına bastırdı, sonuncusundan daha kır saçlı olan doktor hızla içeri dalarken zorla gülümsedi. Adamın kaşlarının düzeltilmesi gerekiyordu, ayrıca burun kılları bu derece açıklıkla sergilenirken Suzette onunla göz temasını korumakta zorlanıyordu.

"Bayan Jensen." Doktor, Suzette'le el sıkıştı.

Soyadını herkes gibi telaffuz etmişti yani yanlış. Suzette bundan, İsveç doğumlu ve Amerika'da geçirdiği on dokuz yılın ardından bile Amerikalıların *J* harfini asla *Y* diye telaffuz etmeye-

ceğini kabullenemeyen Alex kadar rahatsız olmuyordu. Doktor döner tabureye oturdu, bilgisayarda Hanna'nın kayıtlarını açtı.

"Son taramadan bu yana değişiklik yok... Ne zamanmış? İki buçuk sene önce mi? Kafatasında, çenede, gırtlakta, ağızda anormallik yok... Ne muayenede bir şey çıktı ne de taramada. İyi yani. Hanna sağlıklı bir kız." Hanna'nın başka tarafa çevrilmiş başına doğru gülümsedi.

"Yani... Bir şey...?" Suzette hissettiği hayal kırıklığını sesine yansıtmamaya çalıştı. "Birinci sınıfı bitiriyor olması gerekiyor, oysa onu okula bile yollayamıyoruz, konuşmadığı sürece olmaz. Özel sınıfa ihtiyacı olduğunu düşünmüyoruz, akıllı, ona evde eğitim veriyorum, gerçekten çok zeki. Okuyabiliyor, matematik biliyor..."

"Bayan Jensen..."

"Ama bu onun için iyi olmaz – böylesine izole yaşaması onun için iyi değil. Arkadaşı yok, akranlarıyla ilişkisi yok. Onu desteklemeye, cesaret vermeye çalışıyoruz hep. Yapabileceğimiz bir şey olmalı, ona yardım etmek için..."

"Tanıdığım mükemmel bir konuşma ve dil patolojisi uzmanı var. Hanna'nın sorunu..."

"Konuşma patolojisi uzmanlarını denedik."

"...oradaysa çeşitli testlerden geçirilebilir. Sözel apraksi, anlamsal pragmatik dil bozukluğu..." Hanna'nın ekrandaki tablosunu kaydırıp bir şey aradı. "Belki işitsel işlemleme bozukluğu. Gerçi onun için tipik özellikleri göstermiyor. Bu testlerden ona uygulanan oldu mu?"

"Her şeyi test ettirdik. İşitme duyusunda sorun yok, kas güçsüzlüğü, bilişsel sorunları yok. Testlerin başını sonunu kaybettim artık ama Hanna hepsine giriyor, testleri eğlenceli buluyor gibi. Ama tek kelime etmiyor."

"Etmiyor?" Doktor dönüp Suzette'e baktı.

"Etmiyor. Edemiyor. Bilmiyorum... Bu... Sebebini anlamaya çalışıyoruz."

Doktor aşırı eğitimli bakışlarını bir ona bir diğerine çevirirken Suzette huzursuzlukla kıvrandı. Adamın ne gördüğünü bili-

yordu: Kendi kafasının içinde kaybolmuş kız evlat, bakımlı ama gergin bir enkaz hâlindeki anne.

"Okuyup yazabiliyor mu demiştiniz? Onunla bu şekilde iletişim kurabiliyor musunuz?"

"Ders kitaplarının soru kısımlarına cevapları yazıyor, o konuda sıkıntısı yok. Anladığını biliyoruz. Ama ne düşündüğünü ya da istediğini yazmasını istediğimizde, gerçek bir iletişime yönelik herhangi bir girişimde bulunduğumuzda... Hayır, bizimle o şekilde konuşmuyor." Birbirine kenetlediği parmakları acımaya başlamıştı, Suzette başını eğip parmaklarına baktı, onları ne kadar şiddetle büktüğünü fark edince biraz şaşaladı. Çantasının sapını tuttu, parmaklarının yerine onu bükmeye başladı. "Ses çıkarabiliyor... Yani başka sesler de çıkarabileceğini biliyoruz. Homurdanabiliyor. Ciyaklayabiliyor. Ezgiler mırıldanıyor."

"Mesele reddetmesinden kaynaklanıyorsa... *Konuşmuyor* kısmı *konuşamıyor* kısmından farklı bir doktorun ilgilenmesini gerektirir."

Suzette yüzünün kızardığını hissetti, elleri boğazına yükselmiş de sıkarak canını çıkarmaya çalışıyordu sanki. "Ben... Biz... Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bu şekilde devam edemeyiz." Güçlükle nefes almaya çalıştı.

Doktor parmaklarını birbirine dolayıp ona hafifçe yamuk da olsa anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Davranışsal zorlukların üstesinden gelmek, fiziksel sorunlarla baş etmek kadar zor olabilir, hatta belki daha zordur."

Suzette başıyla onayladı. "Hep düşünüyorum... Acaba yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Durumun ailede gerginlik yaratması normal, bunu anlıyorum. Belki bundan sonra yapılması gereken... Bir pediatrik psikolog tavsiye edebilirim. Psikiyatr önermem, teşhis konulana dek olmaz. Günümüzde hemen reçete yazıveriyorlar, oysa belki bu işin üstesinden birlikte gelebilirsiniz."

"Evet, öylesini tercih ederim, teşekkürler."

"Sigorta şirketiniz aracılığıyla sevk edeceğim sizi..." Yeniden bilgisayara döndü.

Suzette çantasının sapındaki düğümleri çözdü, ferahladığı için hafifçe başı dönüyordu. Hanna'nın saçından bir tutamı kızın kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Toksik şeylerden kaçınmaya çalışıyorum," dedi doktorun kamburlaşmış sırtına doğru. "Bütün ilaçlar toksik değil tabii ama sizin de dediğiniz gibi, toplum herhangi bir şey için ilaç bulmaya dünden hazır, yan etkiler kimsenin umurunda değil. Ama ortada bir engellilik durumu yoksa... Organik bir çözüm kulağa iyi geliyor." Hanna'ya döndü. "Bu işi halledeceğiz. Konuşabileceğin birini bulacağız."

Hanna, Suzette'in telaşlı eline bir şaplak indirip dudağını bir hırlamayla büktü. Suzette ona ikaz eder gibi baktı sonra görmediğinden emin olmak için doktora bir göz attı.

Hanna ayağa fırladı, kollarını göğsünde kavuşturup kapının yanına dikildi.

"Bir dakika, işimiz neredeyse bitti." Suzette sesinin sonsuz bir sabırla çıkmasına özen göstermişti.

Taburesinde tekrar onlara doğru dönen doktor kıkırdadı. "Seni hiç suçlamıyorum küçük hanım, böyle güzel bir günde doktorun muayenehanesinde tıkılıp kaldın." Adam ayağa kalkarken Suzette de doğruldu. "Sevk işlemi herhalde birkaç gün sürer, sonra Doktor Yamamoto'yla doğrudan temasa geçip randevu alabilirsiniz. Kendisi gelişimsel çocuk psikoloğudur ve çocuklarla arası çok iyidir, çok deneyimlidir. Hanna'nın onunla iletişim kuracağını umuyorum. Bütün bilgilerin çıktısını alıp size verecekler."

"Çok teşekkür ederiz."

"Doktor Yamamoto size bazı okullar bile önerebilir."

"Harika." Suzette kızına baktı, yüzündeki öfkeli kaş çatışı görünce şaşırmadı. Hanna kötü davranışlarıyla üç kreşte ve iki anaokulunda kendini istenmeyen çocuk ilan ettirmeyi başarmıştı. Suzette artık anne-kız ilişkilerinin ancak aralarına mesafe girdiği takdirde gelişebileceğine inanıyordu, yani Hanna okula gittiğinde. Ve ilişkilerinin gelişmesini istiyordu. "Yapma Hanna!" diye bağırmaktan bıkıp usanmıştı; evet, belki bağırmamalıydı ama

bağırması için –irili ufaklı– binlerce sebep çıkıyordu. Evdeki çiçeklerin hepsinin yapraklarını tek tek koparması. Dışarı çıkmış bütün iplikleri, neyi söktüğüne hiç aldırış etmeden çekmesi. Portakal suyu ve asetonu karıştırarak kokteyl yapması. Evlerinin cam duvarına durmadan top fırlatması. Gözlerini Suzette'e dikmesi ve göz kırpmayı ya da başka bir yere bakmayı reddetmesi. Ucu sipsivri açılmış kalemleri oyuncak ok gibi odanın bir tarafından öbür tarafına atması. Hanna kendine eğlence bulma konusunda yaratıcıydı ve bulduklarının çoğu katlanılacak şeyler değildi.

Doktor fiziksel açıdan hiçbir aksilik olmadığını doğruladığına göre, o zaman kendi sağlığı ve akli dengesi yararına, Hanna'ya bir okul bulması için Alex'i ikna etmesinin vakti gelmişti. Belki kızı disipline sokma konusunda kendisinin çuvalladığı yerde, bir başkası başarılı olurdu. Suzette, Alex'e bunu anlatırken, kendine ait bir alana ve zamana duyduğu yakıcı ihtiyaçtan bahsedemezdi, kendisini işin içine katamazdı. Hanna, Alex'in yanında gayet sevgi dolu davranıyordu, Suzette'in yaramazlık diye gördüğü davranışlarıysa Alex genellikle saçmalık diye değerlendiriyor, Hanna'nın daha kışkırtıcı antikalıklarını da zekâya bağlıyordu. Alex kendi ikiyüzlülüğüne karşı kör kalıyordu, her şeyi normal diye karşılarken bir yandan da Hanna'nın erken gelişmişliğini yüceltiyordu. O zaman Suzette'in savı şu olacaktı: Üstün zekâlı Hanna'nın canı sıkılıyordu, evde bulabildiğinden daha fazla uyarıcıya ihtiyacı vardı.

Öyle ya da böyle, Hanna'nın hayatını rayından çıkarmaya devam etmesine izin vermeyecekti.

El ele tutuşup kimin daha fazla sıkabileceğine dair sessiz bir yarışa giriştiler. Kapıdan çıkarlarken Suzette hemşirelere gülümsedi.

HANNA

Annesi bazen her elinde birer bıçak olan ahtapotun tekiydi. Annesi kalbini yaraladığında ya da içinin yapış yapış kırıntılar hâlinde parçalandığını hissetmesine yol açtığında, kendisinin de annesinin canını yakabilmesi Hanna'ya adil görünüyordu. Doktor Tırtılkaş'ın nesi olduğunu anlamaya çalışarak röntgen gözleriyle kendisini taramasından hoşlanmıyordu. Annesinin kendisinden bahsetme biçiminden hoşlanmıyordu. Hanna bozukmuş misali. Kötü. Değersiz. Bunlar yetmezmiş gibi, her şey numaraydı. Anne sadece onu iade etmek için iyi bir bahane bulmaya çalışıyordu. Hanna onun daha önce bir dükkânda kuyruğa girerek bunu yaptığını görmüştü.

"Bu bozuk çıktı... Paramı geri alabilir miyim?"

Annesinin ondan kurtulmaya çalıştığını biliyordu, Annesi bildi bileli Hanna'yı geride bırakmak istiyordu. Okul meselesi de tamamen bununla ilgiliydi. Gerçi Hanna'nın okula direnmek için başka sebepleri de vardı. Gürültüler. Dikkat çekmeye çalışan çocuklar. Kendine ait alanının olmamasının yakıcı, kızıl paniği. Hanna dört yaşındayken annesinin diğer numaralarını anlamıştı. Mesela bebek bakıcıları. Kabul edilemezdi; annesi, anne sevgisini kanıtlaması için tabi tutulduğu sınavlarda başarısız oluyordu. Ve annesi ne kadar çok başarısız olursa, Hanna ona borcunu ödemesi için o kadar çok fırsat yaratmaya çalışıyordu. Gerçi aralarındaki savaş oyunlarının kurallarını her zaman kati biçimde bilemiyordu. Ve beynini ne kadar kurcalarsa kurcalasın, bunu kimin başlattığını da hatırlayamıyordu.

Abha. Son bebek bakıcısı oydu. Hanna kızın adını hep hatırlardı çünkü babasının doğduğu ülkedeki bir müzik grubu olan ABBA'ya benziyordu bu isim. Babası, Hanna'ya "Dancing Queen" şarkısını söylemeyi sever, onu kucağına alır, ikisi birlikte döne döne hoplayıp zıplarlardı. Abha'nın suçu değildi. Hanna, kız daha kapının zilini bile çalmamışken patlamaya hazırdı. Güzelce giyinip partiye gitmek istiyordu, babasının arkadaşlarının ona gülümsemesini, içi baloncuklarla doluymuş gibi hissetmesini sağlayacak güzel şeyler söylemesini istiyordu. Bir başka böcek gözlü yabancıyla birlikte unutulmuş hâlde evde kalmak istemiyordu.

Parmak uçlarında yürüyerek annesinin odasına girişini hatırlıyordu. Annesinin petrol lekesi gibi yanardöner bir elbiseyle banyoda, aynanın önünde durduğunu görünce, elleriyle dizlerinin üstüne çöküp yatağın annesine ait tarafına emeklemişti. İlk casusluk görevi değildi. Annesinin bütün alışkanlıklarını biliyordu, mesela mücevherlerini daima giyinmeden önce seçtiğini, sonra kayıp bir hazine gibi komodininin üstüne bıraktığını. Annesi küçük bir çift pırıltılı halka küpeyle narin bir zincirin ucunda sallanan havuz rengi bir kıymetli taş takmayı planlıyordu.

Hanna küpeleri komodinden aldı, aceleyle kendi odasına götürdü.

Fazla zaman yoktu, annesi neredeyse evden çıkmaya hazır görünüyordu, o yüzden Hanna küpeleri Mungo'nun sırtındaki küçük deliğe tıktı. Mungo eski mi eski pelüş bir maymundu, Hanna'nın bir şeyleri saklamasına yardım etmeye bayılırdı. Hanna çabucak üstünü değiştirip lavanta rengi pırıltılı elbisesini giydi. Elbise artık ona birazcık küçük geliyordu, bir süredir giymemişti ama dolabındaki en süslü şey buydu.

Koşa koşa annesiyle babasının yatak odasına döndüğünde, annesi hâlâ banyodaydı, içindeki buz kristalleriyle ışıldayan şeffaf lavaboya yaslanmış rimel sürüyordu. Hanna dans eden adımlarla içeri girdi, elbisesinin buruşuk eteğini tutarak birkaç kere döndü. Omuzları biraz dar gelse de elbise o kadar güzeldi ki.

"Pijamalarını giyecektin sen hani?" Annesinin yansıması, makyajla biçim verilmemiş tek gözüyle aynadan ona baktı.

Hanna hafifçe sıçradı, sonra annesini işaret etti. *Git git git*, dedi kafasının içinde.

Annesi fırçayı tüpüne sokup Hanna'ya döndü. Hanna onun kendisinin nasıl olağanüstü göründüğünü kesinlikle fark edeceğini düşündü, göz kamaştırıcıydı, büyümüştü ve partiye hazırdı. Babasının onu kucağında dolaştırıp benim delişmen kızım ne güzel değil mi, diyeceğini düşününce kıkırdadı.

"Sana söylemiştim. Baban da bu sabah söyledi. Parti büyükler için, hiç çocuk olmayacak, ayrıca bütün ikramlar yemediğin, içmediğin türde şeyler. Üstelik kısa süre sonra yatman gerekiyor. Bebek bakıcısı neredeyse gelir..."

Hanna bir itiraz ciyaklamasıyla başını yana yatırdı. Annesi odadan çıkarken peşinden koşturdu, ışıltılı elbisesinin eteklerini yumruklarına kıstırmıştı. Haksızlıktı bu. Annesi bütün gün evde dolanıp durmuştu –partiden önce şunu bitirmem lazımlar, anneciğinin parti için üstünü değiştirmesi lazımlar– her şey gayet açıktı. Bebek bakıcısı bulan şirketten randevuyu onaylarken sesi nasıl da neşeliydi, daha sonra babasıyla konuşurken de: Bir şey istiyor musun? Başka bir şey alayım mı? Annesi alt kattaki küçük banyoda durup saçlarını yaparken Hanna yemeğini yalnız yemek zorunda kalmıştı. Annesinin gün boyunca tek istediği buydu. Hanna'yı düşünmemek. Onu geride bırakmak.

Hanna uzandı, parmak uçlarıyla arzusunu yavaşça annesinin çıplak koluna fısıldadı. Bu şekilde "lütfen" derdi. Boğazında yaşlar düğümlenmişti.

Ama iş işten geçmişti. Annesi komodinine bakıyordu.

"Küpelerim nerede?" Gözleri araştırmaya devam ederken annesi küçük kolyesinin klipsini tutturdu. Elbisesini yukarı çekip dizlerinin üstüne çöktü, yere göz gezdirdi, bir yandan da küpeler görünmez olmuş gibi elleriyle yeri yokluyordu. Annesi Hanna'ya baktığında gözleri aynı seviyedeydi. "Küpelerimi sen mi aldın?"

Hanna kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı.

"Elmastı o küpeler. Pahalı bir hediyeydi... Sen mi aldın?"

Kapı çaldı.

Annesi ayağa kalktı. Gözlerini dikmiş Hanna'ya bakıyor, nefes alıp verdikçe karnı şişip iniyordu.

"Lütfen Hanna. Öncekiler sadece... Onlar kıymetli değildi ama... Lütfen."

Kıpırdama. Göz kırpma.

Kapı yeniden çaldı.

Annesi ofladı, odadan çıktı. Hanna onun peşinden koştu. Belki çileden çıkar, bebek bakıcısını geri gönderir, sonra da küpeleri arayarak evin altını üstüne getirirdi. Ne manzara olurdu ama! Annesi ortalığı karmakarışık ediyor. Hanna küpeleri "bulup" annesine geri veriyor. Annesi de öyle seviniyor ki Hanna'yı partiye götürüyor.

Anne koyu renk ve parlak elbisesinin içinde kıyıya vuran bir dalga gibi hareket ederek merdivenden aşağı, ön kapıya doğru döküldü.

"Merhaba, geldiğin için teşekkür ederim. Ben Suzette, bu da Hanna."

"Merhaba Hanna, ben Abha." Hanna'nın yüzüne doğru gülümsemek için eğildiğinde omzunun üstünden aşağı dökülüveren düz, siyah saçları vardı.

"İçeri gel. Daha konuşmuyor."

Abha içeri girerek, "Tuvalet eğitimi var mı?" diye sordu.

"Ah, tabii."

Hanna dikene basmış aslan gibi kükredi. Aptal Abha, kendisini bebek sandığı için pişman olacaktı. Hanna *dört* yaşındaydı.

Annesi Abha'ya mutfağı –keyfine bak– ve –eğer bir şey seyretmek istersen– uzaktan kumandanın nasıl çalıştığını gösterdi.

"Hanna yattıktan sonra ders çalışacağım."

"Pitt'teydin değil mi?" diye sordu annesi.

"Evet, üçüncü sınıftayım."

Hanna gezinti turunun peşinden üst kata çıktı, hayal kırıklığı gitgide artarken iyice huysuzlanıyordu. Anne belli ki hâlâ onu bebek bakıcısıyla bırakmaya niyetliydi, kıymetli elmas küpelerini bulamasa bile.

"Hanna bizim odamızda uyumak isteyip öfke nöbetine tutulabilir, daha önce başka bebek bakıcılarıyla denedi bunu. Ama kendi yatağında uyuması gerektiğini biliyor." Annesi Hanna'nın

odasının ışığını açtı. "Ben gittikten sonra on beş dakika kadar televizyon seyredebilir, sonra yatağa gidecek. Ona kitap okuyabilirsin."

"Bakıyorum da, Hanna prenses gibi giyinmiş. Yoksa prenses misin sen?"

Parti elbisesi bu, mankafa.

"Yastığının altında temiz pijama var."

Abha elini Hanna'ya uzattı. "Biraz televizyon seyredelim mi? Hangi programları seviyorsun?"

Annesi onları aşağı götürdü. Hanna, Abha'nın elini *tutmadı*. "Hangi kanalları seyretmeye izni olduğunu biliyor. Cep telefonu numaralarımız buzdolabının üstünde..."

Hanna önden koşup kanepeye atladı. Elbisesinin biraz yırtıldığını işitti ama ne olacaktı ki, babasına gösterirdi, o da yeni bir elbisenin zamanı gelmiş derdi. Büyük televizyonu kontrol eden küçük düğmelere bastı... Ama annesinin Abha'yla konuşması sona ermemişti.

"Şey, şirketten gerçekten tecrübeli birini göndermelerini istemiştim, çünkü Hanna'yla..." Odanın karşı tarafındaki Hanna'yla göz göze geldi. "Baş etmek biraz zor olabiliyor. Bu işin üstesinden gerçekten gelebilecek..."

"Merak etmeyin. İlkyardım sertifikam var, boğazına kaçan bir şey yüzünden boğulacak gibi olan bir çocuğu nasıl kurtaracağımı biliyorum. İki yaşındaki ikizlere bir yıl dadılık yaptım, hem ablayım hem ablam var, ayrıca teyzeyim. Hayatım çocukların yanında geçti."

"Tamam, sadece... Hanna konuşmadığı için zor olabiliyor. O yüzden işler... Bizi aramanda sakınca yok yani."

"Ararım, merak etmeyin."

"İyi geceler tatlım. Uslu dur." Annesi Hanna'ya bir öpücük yolladı, öpücük kanepedeki Hanna'ya ulaşamadan buhar olup uçtu. "Televizyon seyretmeye başlamadan gidip pijamalarını giy istersen. Küpelerimin nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Hanna televizyonun sesini iyice açtı ama annesinin kapıyı

arkasından kapatarak gidişini yine de duydu. Abha, Hanna'ya yakın bir yere oturdu, Hanna onun uzun saçlarına asılma dürtüsüyle mücadele etti. Bebek bakıcısı gülümsedi ama Hanna karşılık olarak sadece ters ters bakmakla yetindi. Sonra karnındaki bir sancı, aklına harika bir fikir getirdi.

Hanna sıçradı, kanepenin arkasından atlayıp üst kata doğru koşturdu.

"Pijamalarını mı giyeceksin?" diye sordu Abha.

Hanna sırıtarak başıyla onayladı, planını gerçekleştirmek için öyle heyecanlıydı ki.

Odasına varmadan önce elbisesini üstünden yarı yarıya çıkarmıştı bile. Elbiseyi yere attı.

Bir dakika sonra külotu ayak bileklerine inmiş hâlde banyosunun kapısında durup acı acı ağlamaya başladı. Belki Abha televizyonun sesinin arasında onu duyamaz diye bir-iki de çığlık attı.

Korkmuş bebek bakıcısı merdivenden yukarı koştu, Hanna da içinden gülmek gelmesine rağmen ağlamayı sürdürdü. Abha sorunu gördü: Hanna'nın yerde bıraktığı çiş gölcüğüyle kaka yığını.

"Ah yazık, kaza mı oldu?"

Hanna ağlamaya devam ederek başıyla onayladı.

"Her şeyi temizleriz olur biter, sorun değil." Ama Abha burnunu kırıştırıyordu, Hanna pisliğin midesini kaldırdığından böylece emin oldu. Abha, Hanna'nın tuvalet eğitimi olmayabileceğini düşündüğü için hak etmişti bunu.

Abha'nın onu temizleyip yatağa girmek üzere giydirmesine izin verdi, oysa hepsini kendisi de halledebilirdi. Bir ayağını diğerinin üstüne koyarak koridordaki parmaklığa yaslandı. Abha'nın çiş ve kaka temizleme tekniklerini görmek için hevesliydi. Annesinin nasıl temizleyeceğini biliyordu, iki yaşındayken gayet meşru bir şekilde lazımlığa zamanında yetişemediğinde annesinin temizlik yapışını seyretmişti. Annesi her lavabonun altında eldiven ve temizlik malzemesi bulundururdu ama Abha bunu bilmiyordu.

Abha seçeneklerini tartarak elleri belinde durdu. "Annen süngerlerle temizlik spreylerini mutfakta mı tutuyor?"

Hanna sırıtmamak için dudaklarını büzerek başıyla onayladı. Seke seke bebek bakıcısının arkasından gitti, kızın her hareketiyle sevinçten uçuyordu.

Abha bütün gümüş yüzüklerini çıkarıp mutfak tezgâhına bıraktı. Yüzükler Hanna'nın o kadar ilgisini çekmişti ki bebek bakıcısını artık pek fark etmiyordu. Bir soru sorulduğunda başını olumlu anlamda salladı, bebek bakıcısını kâğıt havlular, eldivenler ve temizlik malzemeleriyle üst kata tek başına çıkmaya bıraktı.

Her biri ayrı ayrı büyüleyici dört yüzük vardı. Ama Hanna sonunda örgü halkalı, ortasında da kırmızımsı bir taş olan en küçük yüzüğü seçti. Abha'nın daha sonra, "Yüzüğüme ne oldu?" diye soracağını biliyor ve bir kez daha göz-kırpma-hiç-kıpırdamama tavrına girmeyi istemiyordu, o yüzden yatağa gitmeyi seçti. Ama önce uzaktan kumandayı sakladı, böylece Abha gece boyunca yüksek sesli çizgi filmlere mahkûm olacaktı.

Merdivenin tepesine vardığında pislik gitmişti, Abha da elleriyle dizlerinin üstüne çökmüş yeri ovalıyordu. Hanna esneyip odasının yolunu tuttu.

"Yatmaya hazır mısın?"

Evet.

"İşimi bitirip hemen geliyorum, üstünü örteceğim."

Hanna yatağına girmeden önce Mungo'ya saklaması için bir hazine daha sundu. Yan tarafta Abha'nın tazyikli suyun altında ellerini yıkadığını duydu. Bebek bakıcısı birkaç dakika sonra gelip de elinin tersini Hanna'nın alnına dayadığında, eli hâlâ hafifçe nemliydi.

"İyi misin?" diye sordu Abha. Hanna başıyla evet dedi. "Güzel. Masal okumamı ister misin?"

Hanna başını iki yana salladı. Yalnızca babasının ona kitap okumasından hoşlanırdı. Ama yanaklarını işaret etti, önce birini, sonra diğerini. Abha ona iyi geceler öpücüğü versin diye.

Muck. "Tatlı rüyalar." Muck.

Abha doğrulup oturmaya davrandığında Hanna kızın saçlarından kalın bir tutamı sıkıca yakaladı. Saçlar, tutunup sallanmaya müsait olabilecek kadar güçlü görünüyordu. Hanna tutamı şöyle bir çekiştirip denedi.

"Hey."

Abha saçlarını kurtarmaya çalıştı ama Hanna bırakmadı, tutama iki eliyle birden sarıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Hanna yüzünde tatmin dolu bir gülümsemeyle ona bakmakla yetindi.

"Artık kalkmam lazım."

Ama Hanna saçları bırakmıyordu.

"Hanna..." Abha, Hanna'nın parmaklarını zorla açmaya çalıştı ama Hanna'nın saçlara elinden geldiğince sıkı sarılmasından başka bir işe yaramadı bu. Tutamı bir daha çekti, bebek bakıcısının yüzünü kendisininkine yaklaştırdı. Abha biraz paniğe kapılmış görünüyordu.

"Kes şunu, hiç komik değil."

Birden saçlarını çekti.

"Ay! Hanna!"

Hanna çekmeye devam etti. Yavaşça. Yakına. Abha'nın daha fazla canının yanmasına yol açmadan başını kurtaramayacağını biliyordu.

Burun buruna geldiklerinde dik dik bakışmaya başladılar.

"Annene söyleyeceğim."

Hanna omuz silkti. Ama Abha'nın nefesi kokuyordu. Bebek bakıcısının sonsuza dek yüzüne böyle yakın olmasını istemezdi. Harekete geçme vakti.

Hav! diye havladı Anna. Sesi kendi kulağına gayet gerçekçi gelmişti.

Abha sesten öyle bir irkildi ki geriye doğru sıçrayıp feryadı kopardı. Bir elini kafa derisine bastırır, diğer eliyle de kopmuş saçlarını tutarken gözleri yaşlarla doluydu.

Hanna güldü ve elini açtı.

Abha ona çıldırmış gibi bir bakış attı. Işığı söndürerek aceleyle odadan çıktı, kapıyı kapattı.

Hanna onun geri gelmeyeceğini biliyordu, kayıp yüzüğünü sormaya bile gelmeyecekti. Abha herhalde annesiyle babasına her şeyi anlatırdı ama iyiydi bu. Annesi, Abha'nın yüzüğünü çalıp çalmadığını, yere bilerek kaka yapıp yapmadığını merak edecekti. Ama babası, zavallı *lilla gumman* yabancıların yanında rahat edemiyor, diyecekti.

Hanna uzun saatler sonra uyandığında ev karanlık ve sessizdi. Gecenin son intikam eylemi için takıları Mungo'nun peluş sırtından çıkardı. Ama sonra bir daha düşündü ve yüzüğü tekrar içeri koydu, sevmişti bu yüzüğü, belki günün birinde takmak isterdi, büyüdüğünde.

Şlop! Şlop! İki elmas küpe, doğruca tuvalete. İşi perçinlemek için çabucak çişini yaptı, sonra sifonu çekip her şeyi yok etti. Parlak yuvarlakların gelgit dalgasıyla taşınıp sonsuza dek uzaklara götürülmeden önce dönüp halkalar çizmesini seyretmeyi unutmadı.

Annesi hazinelerini bir daha asla yatağının yanına bırakmadı. Bir daha hiç bebek bakıcısı da çağırmadı. Bunu hatırlamak Hanna'yı gülümsetti ama arabanın içi sıcaktı, Hanna da acıkmıştı. Bir tarafı, tüpün içine geri dönmek istiyordu, orada yörüngeye oturmuş bir gemi gibi dönebilirdi. Bazen nerede olmak istediğine karar veremiyordu. Uzayın ta derinliklerinde mi? Yoksa yakından daha yakında mı? Bazen keşke annemin karnında olduğum zamanları hatırlayabilseydim diye düşünürdü. O zamanlar ikisi de gerçekten mutlu muydu? Kanları birbirine karışıp bir sırrı paylaştıkları sırada?

SUZETTE

Emniyet kemerini takmadan önce küçük seyahat yastığını karnına yerleştirdi. Artık o kadar gerekli bir önlem değildi ama bazen yoldaki bir çukura denk geldiğinde yüzü acıyla buruşuyordu. Alex'e bunun nasıl bir his olduğunu, içindekilerin yeniden birleşmesinin nasıl bir şey olduğunu anlatmıştı. Bir keresinde, daha yeni yeni görüşmeye başladıkları sıralarda, Phipps Bahçeleri'ndeki sakin bir günde, dikkatlerini çeken tuhaf bitkilerin önünde oyalana oyalana odadan odaya gezmişlerdi. Camla kapatılmış, güneşle dolu alanda omuz omuza dururken şakaklarından terler damlıyordu. Yeşil bir bitkinin yukarı doğru fışkırarak büyümesini büyülenmiş gibi seyretmişlerdi. İlk dikkatlerini çeken ses olmuştu, bitkinin büyümesini duyabiliyorlardı!

"İçimde olanlar bazen öyleymiş gibi geliyor bana. Patlamalar hâlinde iyileşiyorum sanki. Dokuların uzadığını, birbirlerine kenetlendiğini hissedebiliyorum. Phipps'te büyümesini seyrettiğimiz o bitki gibi."

Alex, hassas tenini yumuşak hareketlerle okşarken, "Tuhaf bir his olmalı," demişti.

"Canım yanmıyor ama irkiliyorum." Vücudunun kendini nasıl toparlayacağını bilmesi güven vericiydi. Gerçi Suzette vücudunun doğru bir şekilde iyileşmesini, başka bir fistül yaratma yoluna sapmamasını bütün kalbiyle istiyordu yine de.

Dikkatini trafiğe verdi, gün ortasında Oakland daima karmaşa içinde olurdu. Diğer yönden gitmediğine pişman olmuştu. O

taraftan gitseydi Alex'in ofisine uğrayabilirdi, kocasının şirketi McKee Place'te, zamanında kilise olan bir binaya sahipti. Alex ve ortağı Matt binayı baştan başa yenilemiş, açık ve havadar ana salonu, içinde geri dönüştürülmüş kâğıttan dev bir masa bulunan bir konferans odasına dönüştürerek korumuşlardı. Suzette, Hanna'nın bir zamanlar mihrap olan avluya bayıldığını biliyordu. Ağaçlar ışığa uzanabilsin diye tavan pencereleri yerleştirilmişti. Babasını ziyaret pek tatlı olurdu, Alex, Hanna'yı zahmetsiz öpücüklerine ve sevgisine boğardı. Suzette bazen bundan rahatsız oluyordu, Hanna'nın Alex'in yanında ışıl ışıl parlamasından, babasına karşı babasının ona karşı olduğu kadar sevgiyle dolmasından. Suzette daha sevgi dolu olmayı denememiş değildi ama çabaları Hanna onu itip durdukça sönmüştü. Yine de Hanna randevuları sırasında çok uslu durmuştu, küçük bir ödülü hak ediyordu.

"Hannacığım, bugün çok uslu olduğun için teşekkür ederim." Dikiz aynasından baktı ama Hanna onunla göz göze gelmedi. "Tüccar Joe'nun yerinde duralım mı, ne dersin, kendine küçük bir..."

Hanna neşeyle ellerini çırpmaya başladı. Suzette gülümsedi, kendinden pek memnundu.

"Kocaman kız oluyorsun artık. Ayrıca doktor güzel haberler verdi, hiçbir şeyin yok. Sağlığın mükemmel. Bir okul aramaya başlamanın tam zamanı gelmiş olabilir. Aradan biraz süre geçti, bu yeni okulu muhtemelen daha çok sever..."

Hanna ellerini pencereye vurup uyanmış da kendini bir tabutta bulmuş gibi çığlıklar attı.

"Yapma!" Suzette, Hanna'nın camı kıracak kadar güçlü olduğunu sanmıyordu ama kızın denemeye kararlı olduğu belliydi. Aralarındaki güzel anı bozduğuna üzüldü.

"Tamam! Okula şimdi gitmeyeceksin, hemen değil. Sonbahar için bir yer baka..."

Hanna öfkeyle ciyak ciyak bağırarak pencereyi dövmeyi sürdürdü.

Suzette hızla arkaya dönüp kızının dizine bir tokat atmak is-

tedi ama arabalar tampon tamponaydı, gözünü yoldan ayırmaya cesaret edemezdi. Ne diye bir şey söylemişti ki? Ebeveynlik konusundaki aptalca hatalarından biri daha işte. Neyse ki ışık kırmızıya döndü, Suzette el frenini çekti. Arkaya iyice dönebilmek için emniyet kemerini açtı.

"Derhal kes şunu! Yaramazlığa devam edersen Tüccar Joe'ya gitmiyoruz!"

Hanna sinir krizinden vazgeçti. Ana-kız bir bakışma savaşına tutuştular ama Suzette trafik lambasına bakınca savaşı kaybetmişti. Gerçi hemen tekrar kızına döndü.

"Komik mi sence bunlar? Oynadığın oyunlar? Bir gün başın cidden derde girecek. Sonsuza dek her istediğini yaptıramazsın."

Hanna gülümsedi. Ve başıyla onayladı.

Bir araba korna çaldı. "Tamam be!" Suzette ayağını gaza dayadı, araba ileri atılırken tek eliyle kemerini yeniden bağladı. "Dükkânda terbiyeli davranmanı bekliyorum. Terbiyeli davranırsan, istediğini alabilirsin."

Suzette kızının yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi gördü. Hanna kazandığını düşünüyordu belki ama okul meselesi öyle kolay kolay kapatılamayacaktı. Suzette konuyu tekrar açmadan önce Alex'i yanına çekecekti. O arada, şansı yaver giderse, Hanna'yı koca bir torba dolusu bitter çikolata kaplı yabanmersiniyle sakinleştirebilir ve günün geri kalanında barışı koruyacaklarını umut edebilirdi.

Hanna dükkânda en sevdiği şeyleri arabaya atarken Suzette de arabayı itiyordu, düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Alex. Çıplak. Alex'in ağzı. Alex'in huzur verici kolları. Alex'in göğsü ve birbirlerine nasıl da yakıştıkları. Kocasının modaya uygun sakalını sevmiyordu ama sakal yakışıyordu Alex'e. Mısır püskülü saçlarından daha kızılımsıydı, Alex de kısa olmasına özen gösteriyordu. Güzellik ürünlerini severdi. Güzelliği severdi. Suzette'in güzelliğini, kızlarının güzelliğini. İyi giyinir, formunu korurdu ama geleneksel anlamda yakışıklı değildi. Hatları fazlasıyla yüzünün ortasına toplanmıştı, ilk karşılaştıklarında Suzette'in için-

den Alex'in yanaklarını çimdikleyerek çekip uzatmak, böylece gözlerine, burnuna, ağzına biraz daha yer açmak gelmişti. Ama Alex, Suzette'in okuldan sonraki ilk ve tek iş yerindeki kahve makinesinin başında onunla konuşmaya başladığı anda öyle bir sıcaklık ve ilgi sergilemişti ki. Nezaketi adamı nasıl gördüğünü değiştirmiş, konuşulması çok kolay birine dönüştürmüştü. Ve çok yakışıklı birine.

Dondurulmuş ürünler kısmına vardıklarında Suzette muz almayı unuttuğunu fark etti. Arabaya göz gezdirdi, Hanna'nın acayip bir şey seçmediğini görünce sevindi, sadece Puffins fıstık ezmesi, bir kavanoz şeftali, bir torba organik tortilla cipsi, bir de dondurulmuş ıspanaklı pizza almıştı. Suzette'in içinde ender tattığı türden bir gurur filizlendi, Hanna'ya sağlıklı gıda seçimleri konusunda bir şeyler öğretebildiğini umuyordu.

Meyvelerin, fındık fıstığın ve çikolataların yanından geçerek geri dönerlerken, "Yabanmersinlerini istiyor musun?" dedi.

Hanna çeşitli çikolata kaplı meyvelerden bir yığın paket kaptı.

"Hımm, hepsinden birer tane alsak?" Normalde izin verdiğinden yine de fazlaydı bu aslında ama Suzette Alex'e, Hanna'ya verdiği ödülün kanıtını göstermek istiyordu. Alex'in ailelerini gözünde nasıl canlandırdığını biliyordu. Cici kızı ve mükemmel karısı. Kızının ürkütücü makineye yönelik korkularını başarıyla yatıştıran, tatlı çocuklarının sağlığına ve mutluluğuna yönelik arayışlarında deneyecek yeni bir yol bulan sevgi dolu, ilgili anne. (Ailesinin dağılmakta olduğundan endişelenen mükemmel, sadık eş. Suzette, Alex-öncesi boşlukta seneler geçirmişti, bir düşüşü daha kaldıramazdı.)

Hanna söz dinlemeyince Suzette fazla paketleri market arabasından aldı. Kız sadece biraz mızıldandı, gönülsüzce ayağını yere vurdu.

"Normalde aldığının dört katını alıyorsun."

Hanna zafer dolu bir gülümseme ışıldatarak seke seke taze ürünler bölümüne gitti.

Dükkânın başka bir yerinde küçük bir çocuk ağlıyordu. Bir sinir krizinin uzun, kararlı feryatlarını tanıyan Suzette, anne ya

da babaya karşı hemen anlayışla doldu. Taze ürünler bölümüne vardığında ağlama sesleri yükseldi, orada bir anne bir eliyle dolu bir market arabasını iterken diğeriyle de ter ter tepinen küçük bir çocuğu zapt etmeye çalışıyordu. Yeni yeni yürüyen çocuğun çığlıkları daha gürültülü, daha kararlı bir hâl aldı, Suzette çocuk tepinirken aradan bir-iki sözcük (İsterim! Hayır!) seçti.

Tam Hanna'ya limonları yalamaktan vazgeçmesini söyleyecekti ki Hanna limonları bırakıp sinir krizini seyretmeye gitti. Suzette gözünü Hanna'dan ayırmadan arabaya çabucak muz, elma, Brüksel lahanası ve yeşillik attı.

"Hanna, gel hadi."

Ufaklık kıpkırmızı bir suratla annesinin elinden kurtulmaya uğraşıyordu. Kurtulamayacağını anlayınca vücudu kaskatı kesildi, oğlan tavana doğru ulumaya başladı. Diğer alışverişçiler, asık ve kınama dolu yüzlerle yaygaranın epey açığından dolaşıyordu. Hanna böğüren küçük oğlanın tam karşısına geçti, öne doğru eğilerek bir parmağını ağzına götürdü. Hişşşt.

Bir an için şaşalayan çocuk sustu.

"Hanna, gel hadi, işimiz bitti."

"Kızınız pek tatlı," dedi diğer anne.

"Teşekkür ederim." Suzette, Hanna'nın tatlılığına güvenmeden elini kıza uzattı, Hanna'nın elini tutmayacağını biliyor ama yine de harekete geçeceğini umuyordu.

Ufaklık yeniden patladı, bu defa hiddetinin hedefi Hanna'ydı. Beceriksiz bir yumrukla kıza saldırmaya kalktı ve çığlık çığlığa bağırmaya kaldığı yerden devam etti.

"Brandon, sen böyle terbiyesizlik etmezdin..." dedi diğer anne.

Suzette'in engel olmasına fırsat kalmadan Hanna sımsıkı kapalı, kararlı yumruğunu havaya kaldırıp oğlanın başının yan tarafına vurdu.

Çocuk afallamış hâlde sendeledi, sonra kıçüstü oturdu.

"Olamaz!" Suzette hemen koşup Hanna'yı çekti. "Özür dilerim, çok özür dileriz!"

Anne, yüzü şokla pırıl pırıl, Brandon'ı kollarının arasına alıp

kaldırdı. Çocuk, derin nefesli acı çığlıklarıyla gözyaşlarına boğuldu.

"Bir şeyi yok ya? Çok özür dilerim!" Suzette öfkeyle Hanna'ya baktı. "Kimseye vurmak yok, kimseye vurmuyoruz!"

Hanna parmağıyla oğlanı gösterdi, o kışkırttı demesinin sessiz yoluydu bu.

Anne çocuğu onlardan uzak tuttu, gözünü, kulağını, şakağındaki yumuşak kısmı kontrol etti. Yaşlarını dindirmeye çalışarak kucağında hoplattı.

Annenin yüzündeki nefret dolu, günümü-daha-da-berbat-hâle-getirmeye-nasıl-cüret-edersiniz diyen bakışı okuyan Suzette, Hanna'nın elinden tuttuğu gibi kasalara doğru kaçtı. Aslında dükkândan çıkıp giderdi, arabayı bırakıp utanç içinde kaçardı ama Hanna dükkândan istedikleriyle çıkamazsa işler sarpa sarabilirdi.

Kasiyer aldıklarını tararken Suzette'in elleri titriyordu. Ağzına geleni söylemeye başladı.

"Hanna, birine vurmanın yanlış olduğunu gayet iyi biliyorsun. Üstelik daha küçük bir... Orası fark etmez, kimseye vuramazsın, hiç kimseye. Doğru değil, olmadığını sen de biliyorsun..."

Hanna içini çekti, sıkılmıştı. Suzette dükkândan çıkarlarken başını kaldırmadı, herkesin kendisini şiddet yanlısı çocuğunu kontrol edemeyen anne olarak tanıyacağından emindi. Ufacık bir çocuğa vuran çocuğunu kontrol edemeyen anne olarak.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Hanna koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladıktan sonra hiç göz kırpmadan beklentiyle Suzette'e baktı. Başını eğdi, ağzını yamulttu. Suzette onun savurduğu tehdidin ne olduğunu tamı tamına anladı. Suzette aldıklarını vermediği takdirde Hanna kendisi de öfke krizi geçirecekti.

Suzette alışveriş torbalarını ön koltuğa, Hanna'nın uzanamayacağı bir yere koyma işini bıraktı, bir paket bitter çikolata kaplı yabanmersini çekip çıkardı.

Paketi Hanna'ya vermeden önce, "Dükkânda yaptığının ödü-

lü *değil* bu," dedi. "Çikolataları doktorda uslu davranarak kazandın ama babanla benim yaptıkların hakkında konuşmamız gerekecek çünkü birine vurman kabul edilemez. Anladın mı?"

Hanna paketi yırtarak açarken sırıttı ve Tanrı yardımcısı olsun, Suzette kızının yüzünde şeytani bir gururdan başka bir şey göremedi. Paketi kızın ellerinden çekip almak istedi. Ama çok yorgundu. Çok yorgundu ve tek isteği eve gitmekti.

Koca bir günün iyi gitmesini ummak, her zaman fazla umutlanmak demekti.

Arabayla ilerlerken, Hanna yabanmersinlerini kemirip genizden gelen bir sesle neredeyse neşeli, normalmiş gibi görünmesini sağlayan bir ezgi mırıldanıyordu. Suzette, çikolatanın Alex eve gelene dek onu sakin tutmaya yeteceğini umdu. Alex gelince Hanna'nın melek maskesini takıp babasının cici küçük kızı olacağına şüphe yoktu.

HANNA

Evleri, sıkışık düzen Shadyside bölgesindeki diğer evlerden farklıydı. Gelecekten bir şeymiş gibiydi. Hanna evi seviyordu çünkü ev güvenliydi, tanıdıktı ve baştan aşağı babası tarafından tasarlanmıştı. Babası, içerisi konusunda annesinin ona yardım ettiğini söylerdi hep ama Hanna onun sadece mobilyaları seçtiğini biliyordu, IKEA kataloglarında gördüklerinden pek de farklı olmayan şeylerdi bunlar. Her şey beyaz ya da doğal görünümlü ahşaptı. Ama büyülü kısımların hepsi babasının elinden çıkmaydı: Ta ikinci kattan bile büyük bahçeyi gören cam duvar. Uzay çağı merdiven. İç alanın uçan daireden bile daha iyi olan havalı saflığı.

Oturma odasının L biçimi kanepesi ısmarlama yapılmıştı. Hanna, uçlardan uzanan suntaların üstünden yere sıçramayı severdi. Annesi her zaman, "Masaların üstüne çıkma!" diye bağırırdı ama Hanna'nın gözünde o tahtalar tramplen gibiydi. Sulanmaya ihtiyaçları olup olmadığını anlamak için parmaklarını bitkilerin saksılarına sokmayı da severdi ama annesi yere toprak döktüğü için de bağırıyordu hep. Annesi temizlikten hoşlanıyordu. Bir de babası orada değilken bağırmaktan. Hanna kapalı bahçede oynamayı severdi, yüksek çit ve çalı çit diğer evleri gözlerden gizleyen bir engeldi, kendilerini de komşuların meraklı gözlerinden gizliyordu. Hanna batan geminin bütün yolcularını kurtararak koşuşurken kimse onu rahatsız etmezdi. Yolcuları cankurtaran filikasına itmeden önce ceplerindeki parayı boşalt-

tırır, boyunlarındaki mücevherleri alırdı. Bazen de muhteşem gri atına binip dörtnala gezinir dururdu.

Dev televizyonun karşısında durup kanalları karıştırdı.

"Hanna... Televizyon zamanı değil, bugün hiç ders çalışmadın."

Annesi arkasında, Tüccar Joe'nun dükkânından aldıkları şeyleri, Hanna'ya sisi çağrıştıran dolaplara kaldırıyordu. Hanna küçükken mutfak tezgâhına tırmanmış, bütün tabakları ve kâseleri dikkatle dışarı çıkarmıştı. Rafa tutunup dolaba tırmanmak üzereydi, sisli dolabı içeriden, bir bulutun içine girmiş gibi olacağını hayal ettiği taraftan görmek istiyordu. Tam o sırada babası onu kapıp kollarının arasına almıştı. "Ne yapıyorsun küçük maymunum?" Baba kızgın değildi, Hanna da kıkırdamıştı.

Uzaktan kumandanın düğmelerine basmayı sürdürdü, yapış yapış parmaklarının bal gibi farkındaydı. Olacakları zihninde gördü, sonra gördükleri oldu: Annesi sert adımlarla gelip uzaktan kumandayı aldı. Tiksinmiş ifadesini takındı. "Her yerin çikolata..."

Annesi dilini şaklatıp televizyonu kapattı. Uzaktan kumandayı yanına alıp mutfağa götürdü, kâğıt havluyla süslü sprey şişesini çıkarıp Hanna'nın pisliğini temizledi. Hanna elini yalarken bir yandan da sırıttı.

"Hadi bakalım, biraz imla çalışarak başlayalım, eğleniriz. Bildiğin zor sözcükleri yazarak beni etkileyebilirsin." Annesi okul malzemelerini tuttukları dolaptan bir şeyler çıkardı.

Hanna ağır ağır o tarafa gitti. Mutfakla oturma odasının arasında duran kocaman, ağaç masanın yanındaki bir sandalyeye dizlerinin üzerinde oturdu.

Annesi elektrikli kalemtıraşa bir kurşunkalem soktu, vızıltıyla döndürerek insanın gözünü oyacak bir sivriliğe ulaşana kadar açtı. Hanna bu kısmı severdi, ikinci bir kalemi açmasını seyretti. Annesi kalemlerin ikisini de Hanna'ya verdi, bir de kâğıt uzattı.

"Birkaç tane yapacağız, hepsi o. Kısa bir okul günü olacak. İlk sözcük: *Sevmek*. Uyumayı severim. Sarı rengi seversin. *Sevmek*."

Hanna bir cevap yazarken, annesi Hanna cevapları göremesin diye okuma kitabını kolunun altına sıkıştırıp mutfağa döndü, bir bardak suyla iki beyaz hap aldı. Dönerken hapları yuttu.

"Yaptın mı? Bitti mi?" Annesi Hanna'nın karşısına oturdu, başının iki yanındaki iki noktayı ovuştururken tuhaf ve titrek bir hâli vardı.

Hanna, ne yazdığını annesi görsün diye kâğıdını kaldırdı.

Nefret

"İyi deneme. Ama sözcük ilişkilendirme çalışmıyoruz. *Sevmek* yazacak mısın?" Hanna başını iki yana salladı. Ders çalıştıklarında annesinin sabırlıdan da sabırlı davranmaya çalıştığını biliyordu çünkü dersler Önemli'ydi. Babası her zaman söylerdi bunu, o yüzden Hanna genellikle babası ne kadar akıllı olduğu konusunda cıvıldayıp dursun diye elinden geleni yapardı. Ama şimdi annesinin Hanna'yı okula gitmeye zorlaması hâlinde neler olacağını anlamasını istiyordu. Annesi bu konuyu hiç açmamalıydı.

"Tamam, başka bir sözcük yazalım. Mesela... *Yaz*. Birkaç ay sonra yaz gelecek. Hanna'nın *Farmor*'u ve *Farfar*'ı her yaz ziyarete gelir."

Çocuk oyuncağı. Hanna kâğıda bir şey yazdı, sonra çevirip annesine gösterdi.

Şırfıntı

Annesinin iç çekişiyle neredeyse kendinden geçecekti, gevşeyen vücudunu zorlukla dik tuttu. "Bu hiç hoş bir sözcük değil. Nasıl yazılacağını bildiğine şaşırmadım bile. Sana yazmanı söylediğim sözcükleri yazar mısın lütfen? Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, başka konulara o kadar çabuk geçeriz."

Hanna pozunu alıp bekledi, diğer sözcük için hazırdı.

"*Yabanmersini*. *Yaban-mersini*. Tek bir yabanmersiniyle doymazdı."

Hanna, annesi ne yazdığını göremesin diye kâğıdını eliyle kapattı.

"Tek bir sözcük için biraz uzun sürdü, ne yazıyorsun sen?"

Hanna kıkırdadı ve yazmayı sürdürdü. Bitirince, şaheserini havaya kaldırdı.

Anne siktirsin gitsin. Hem aptal hem de hafta.

Gözünün yanında bir damar seğiren annesi çenesini kilitledi.

"Peki, bu kadar yeter, bir süre kendi kendine çalış." Hanna ayağa kalkarken, annesi heceleme kâğıdına uzandı.

Ama Hanna hazırdı. Kâğıdı küçücük parçalar hâlinde yırtıp parçaları masaya saçtı.

"Tabii ya, babaya kanıt kalmasın. Hanna, şu anda bunu yapmak istemiyorum. MR çekilmesinden ve yeni doktordan hiç hoşlanmamışsındır, bunu biliyorum, günün geri kalanının kolay geçmesini istemez misin?" Kâğıt parçalarını eline süpürdü.

Kolay olmakla kalmıyordu, eğlenceliydi de. Hele şu annesine de bak, sabrı tükenmiş. Kötü, kötü anne. Hanna belki annesi için üstünde kocaman kocaman ZAYIF yazılı bir karne hazırlardı. Ama anne pes etmeye istekli değildi henüz. Başka bir ders kitabı açıp Hanna görebilsin diye çevirdi.

"Şu kısa bölümü okuyabilirsin. Antik Mısır hakkında. Piramitler, firavunlar. Firavun dediklerim krallarla kraliçelere benziyor. Seveceksin. Ondan sonra diğer sayfa. Bak, hiyeroglif kullanarak bir şeyler yazacaksın. Gizli bir dil gibi. Babana gizli bir mesaj yazabilirsin. Tamam mı? Ne istersen yaz. Alışverişte bir bebeğe vurduğunu anlat. Küfürlü lafları hatasız yazabildiğini anlat." Mutfağa yöneldi. Heceleme sınavı kâğıdının parçalarını çöpe attıktan sonra temizlik malzemeleriyle dayanıklı lastik eldivenlerini aldı. "Bu arada, yanlış yazdın. H-a-s-t-a olması lazımdı, hafta değil. Çünkü annen bir zaman birimi değil."

Hanna gülsün mü yoksa kaş mı çatsın bilemedi. Hatasının düzeltilmesinden hoşlanmazdı. Ama annesini bu hâlde, doğal nefret ve yılgınlık içinde görmek her zaman hoşuna giderdi. Ba-

bası bunu bir görebilseydi, o zaman annesinin sahte biri olduğunu anlayacaktı. Babası yanındayken annesi öpücüklere boğan ve yardımsever biri oluveriyordu. Ama sürdüremediği bir roldü bu. Hanna denemeye devam ederse annesinin çehresi akıp gidecek, babası da çığlığı basıp onu evden atacaktı.

Hanna paragrafları okurken seslerle denemeler yaptı. "Nay. Fay. Bay. Bav. Dav." Seslerin kulağa Fransızca gibi gelmesi hoşuna gitmişti. Tekrarlamalı bir şarkı tutturdu. "Dii dii dii dii dii dii dii dii dav bav pav. Mii mii mii mii mii mii mii mii nay fay bay."

Annesi, sirkeli su kovasının üstünden Hanna'ya baktı. "Daha az şarkı, daha çok okuma."

"Bii bii bii bii bii bii, laa laa laa laa laa laa laaaaaaaa! Di da du du di daa du da ba ba baaaaaa!"

"Ses çıkarmak istiyorsun madem, bir şey *söyle*. Böyle yaparak *konuşabileceğini* ele vermiş oluyorsun sadece."

Hanna dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp kirpiklerini kırpıştırdı. Annesi bir an ona baktı, sonra zaten tertemiz olan mutfağı ovalama işine döndü. Ne salaktı ya.

Piramitlerin görünüşü hoşuna gitmişti ama bir piramitte yaşamak istemezdi. Pencere yoktu. Sonra firavunlar için lahitler olduğunu okudu. Ölü insanlar için evler. Tuhaf. Altınlarla ve yiyeceklerle gömülüyorlardı. Daha da tuhaf. Sanki ölüler acıkırmış ya da mücevher takarmış gibi. İnternette yaptığı bir araştırma geldi aklına. Babasının bilgisayarında. (Babası bazen bilgisayarını kullanmasına izin veriyordu.) Masallar hayaletlerle ve cadılarla – normal insanlar gibi olmayan, büyüleyici ve tüyler ürpertici şeyler yapabilen insanlarla doluydu. Hanna bir keresinde Cadılar Bayramı için siyah bir elbise giyip sivri bir şapka bile takmıştı. *Peki gerçekten varlar mı* diye öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Cadılarla ilgili kütüphanesindeki kitapları babasının kucağına yığmıştı. Babası yanlış anlamıştı. Kitapları sabırla Hanna'yla birlikte okumuştu ama kızın öğrenmeye çalıştığı şeyi anlamamıştı. Hanna da Google'dan kendisi bakmıştı.

Evet. Cadılar gerçekti.

Bir sürü cadı vardı, özellikle de altın çağ sırasında. "Ger-

çek cadılar" diye yaptığı arama onu Shipton Ana'ya ve Agnes Sampson'a götürmüştü. Aptal köylülerin alkışları arasında diri diri yakılan ya da boğulsunlar diye taş ağırlıklarla suya atılan genç kızları okumuştu. Cadıları kimse sevmiyordu, orası belliydi ama Hanna bunun sebebini anlayamıyordu. Cadı bir arkadaşı olsaydı oynayabileceği eğlenceli oyunları düşününce kıkırdıyordu. Belki öyle bir arkadaş kendi kendine yapmayı başaramadığı şeyi sonunda yapmasına yardım ederdi: Annesini buradan yollayıp bir daha dönmemesini sağlamak. Cadı avlarını merak ederek bir süre daha araştırınca öldürülen insanların uzun bir listesini buldu. İçlerinden biri, çok hoşuna giden ve hâlâ hatırladığı bir isim taşıyordu. "Hanna Jensen" adının her tarafını dolduran çirkin *n*'lere benzemeyen, yumuşacık harfli bir Fransız adı.

Marie-Anne Duffoset ismini dudaklarıyla ve diliyle sessizce denedi. Belki bu adı yeterince tekrar ederse Fransız kızın ruhu ona gelir ve en iyi arkadaşı olurdu. Marie-Anne'la ikisi birlikte şarkılar uydurabilir ve bir ağızdan söyleyebilirlerdi. Marie-Anne ona başka kimsenin anlamayacağı sözcüklerle büyüler yapmayı öğretebilirdi. Annesinin kalbini patlatacak büyüler.

Marie-Anne Dufosset. Marie-Anne Duffoset.

Ha, işe yaradı! Marie-Anne ona yardım ederek sesleri nasıl tam anlamıyla doğru çıkaracağını gösterdi.

"Nay nay, nay nay. Buu dii buu dii baa! Bav bav bav bav luu lii luu lii laaaa!"

Annesi başını yana eğdi. Hanna annesinin ona attığı bu bakışa bayılırdı. *Pes ediyorum* diyen bakışa.

"İyi." Kovasıyla süngerini toparladı, başını dimdik tutarak yürüdü gitti. Uzay çağı merdivenden yukarı, ebeveyn yatak odasına.

Hanna karga gibi gaklayarak güldü. Bir yerden başlamışlardı işte. Annesinin gözden kaybolmasını sağlamışlardı.

SUZETTE

Evle, gelişip serpilmesi için sürekli ilgiye ihtiyaç duyan yeni doğmuş bir bebekle ilgilenir gibi ilgileniyordu. Pisliğin nasıl bir şey olduğunu bilirdi –açıktaki her borunun altında leş gibi bir kova ya da kenarları kırık bir kâse, bütün tavanlar soyulan boyalardan oluşan birer topoğrafik harita– Alex'le birlikte olduğu sürece bir daha böyle şeyleri asla görmeyecekti. Dokunmanın verdiği hissi tadabilmek için evde yalınayak dolaşırdı, en sevdiği de banyo zeminiydi. Serin, pürüzsüz taşlar. Ayak tabanlarındaki gıdıklanma ta zonklayan başına kadar çıkıyor, Tylenol'den daha fazla rahatlama sağlıyordu. Daireler çizerek ova ova kuvars banyo tezgâhının üstünde çalıştı. Alex ebeveyn banyosunu Suzette'in hasretini çektiği spa hâline getirmek için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Uzun, derin bir lavabo. Okyanuslara yaraşacak kıvrımlarıyla ikisinin aynı rahmin içindeymiş gibi paylaşabileceği denli büyük, şık bir küvet. Tazyikli çifte başlıklı duş, ikisi birlikte altında durup gözlerini kapatarak kendilerini uzak diyarlara taşıyabilsinler diye. Sisli İrlanda'ya, şurup havalı Tayland'a. Tuvalet. Bide. Alt yarısı buzlu cam, yüksek bir pencere. Her şey beyaz. Her şey temiz. Alex'in ona veremediği tek şey tavan penceresiydi sadece, çünkü üçüncü katta çalışma odası vardı.

Tam bir müsriflikti: Evin içini olduğu gibi boşaltmak, daha geniş, daha verimli pencereler için yeni çerçeveler yerleştirmek, iç merdiven boşluklarının yerini değiştirmek. Alex, Jensen&Goldstein firmasını yeni kurmuştu aslında ama Pitt-

sburgh, İskandinavya'dan ilham alan yeşil renovasyonlar isteyen ev ve iş yeri sahipleriyle dolu bir pazardı. En modern dokunuşlar, teknoloji harikası geri dönüştürülmüş malzemeler, yaratıcı biçimde yeniden kullanıma sokulmuş nesneler ve mimari parçalar. Parlak zekâlı genç girişimcilere iş veriyor ve onlardan iş alıyorlardı. Şirket ve şöhreti hızla büyüdü; şehrin dört bir yanında ilginç evlerle binalar tasarlıyor ya da elden geçiriyorlardı. Ofisleri yerel bir gazetede konu edildikten sonra eski kiliseleri yeni amaçlar için tasarlamak uzmanlık alanlarından biri hâline geldi. Alex de, evlenmelerinin hemen ardından, ikisi de yirmi altı yaşındayken aldıkları, bir zamanlar son derece sönük görünen evi hayallerindeki yuvaya çevirdi. Çocuk sahibi olmaya karar vermişlerdi zaten, Suzette evde oturup çocuklarını büyütecekti, hiç değilse birkaç sene için.

Suzette leke var mı diye aynayı incelemenin hata olduğunu fark etti çünkü aynada kendisinden başka bir şey göremiyordu. Alazlanmış ama patlamamış bir dinamit lokumu. Eldivenlerini çıkardı. Saçlarını sıvazlayıp yatırdı. Rimelinin dağıldığı yerleri sildi. İyileşmekte olan yaraları incelemek için kemerini çıkarıp elbisesini kaldırdı. Her biri iki-üç santim uzunluğunda üç laparoskopik yara izi, yeni açılmış olanın etrafına uygun bir düzende dizilmişti. Etindeki inişli çıkışlı kanyon ortadan kaldırılmış, cildi sıkı sıkı çekilip düzgün bir çizgi hâlinde yeniden dikilmişti. Daha iyiydi. Bikiniye izin verecek kadar değil ama belki bu yeni hâliyle eski travma dağılmaya başlardı.

Sağlık sorunlarını Alex'e ikinci randevularında anlatmıştı. Parkta piknik yapıyorlardı, çünkü sinema-pizza olan ilk randevularının ardından öpüşmüşlerdi ve Suzette samimiyet ilerlediği takdirde yara izinin Alex'i tiksindireceğinden korkuyordu. Alex en başta her şeyi anlamakta zorlandı çünkü kendisi öyle bozuk bir aile düzeninin içinde büyümemişti ama dinledi, gerçekten dinledi. Dikkati rahatlatıcıydı, Suzette de ilk defa yaşam hikâyesini anlattı. On üç yaşındayken karın ağrılarının başladığını, onu neredeyse hiç kesilmeyen bir ishalin takip ettiğini. Sözcükler sel gibi boşanıyordu ağzından.

"Annem önemsemedi. Aynı yaşta kendisinin de başına aynısının geldiğini söyledi. Hormonlar dedi."

"Ama... Bir türlü iyileşmediğinde?" diye sordu Alex.

"Artık kendimi hasta olarak görmüyordum. Normalim oydu."

Oysaki sadece kendisi ve annesi normal diyordu buna, diğerleri Crohn hastalığı adını veriyordu.

Suzette dünyadan elini eteğini çekmiş, yiyeceklerden korkar olmuştu; belki yemek yemeyi bırakırsa midesi düzelirdi. Ama düzelmedi. On yedinci doğum gününden önceki gece, bağırsakları burulur ve bir aksilik olduğunu çığlık çığlığa anlatırken uyanık yattı. Bazen, keşke orada öylece yatıp yavaş ve acılı ölümümü kabul edecek cesaretim olsaydı, diyordu. Onun yerine annesini uyandırdı.

Hastaneye gittiler, annesi ucuz numaralarının en güzelini sergileyerek sıradan bir insana dönüşmüştü. Güzel giysiler giyiyordu, annelik dolu endişesini gösteren bir yüz ifadesi takınmıştı. Triyaj hemşiresi Suzette'in ne zamandan beridir karnının ağrıdığını sorunca, gece başladığını söyledi. Annesi, anne kostümünün içinde, başıyla onayladı ve bunun olağandışı olduğunu belirtti. "Hemen buraya geldik."

Suzette muayene sırasında annesinin yanında olmasını istemedi.

Doktorlar bir teşhis koymak için Suzette'in bütün bakire açıklıklarını tahrip etti. Apandisit şüphesiyle kızı acil ameliyata aldılar ve kalın bağırsaklarının düğümlenmiş olduğunu gördüler.

Suzette burnunda bir boruyla ve bedeninin orta kısmı ifade etmeye sözcük bulamadığı zonklayan bir ihtiyaçla alev alev yanarken, karanlık bir odada ayıldığında annesi orada değildi.

Haftalar sonra, gayet güzel bir biçimde iyileşmiş gibi göründüğü sırada bir fistül çıktı ortaya – bağırsağının kesilmiş yerinden yüzeydeki kesiğe doğru uzanan incecik bir kanal. Suzette gözlerine bir bez parçası örtülmüş olarak ameliyat masasında buldu kendini. Anestezi uygulamadan şahdamarından girip bir kateter bağladılar. Cerrah, Suzette'in göremediği birine, "Genç-

ler acıya dayanıklı olur," diye açıkladı. Suzette (istemesine rağmen) bağırmadı. Ama (istemesine rağmen) asla unutmadı. Birkaç dakika sonra karnını yeniden açmak için uyuttular onu.

Tıbbi fikir, kesiği açık bırakıp fistülün kendi kendine iyileşmesini bekleme yönündeydi. Dört senenin büyük bir kısmı boyunca delikten bok ve iltihap aktı. Suzette'in normal bir hayat sürebilmesinin ya da bir delikanlıyı öpmek veya işe girmek gibi sıradan şeyler yapabilmesinin imkânsız göründüğü dört sene. Sık sık intiharı düşünüyordu ama bir kariyer planı yaptı ve nihayet güzel sanatlar fakültesine girmeyi başardı. Sonra Alex geldi.

"Seninle tanışmasaydım... Yaşam zannettiğim ucube varoluş sonsuza dek sürecekti belki de."

O zaman Alex gözlerinde yaşlarla Suzette'i öpmüştü. Ve birkaç ay sonra, Suzette'e o ikinci randevularında, ne kadar kırılgan olduğunu görüp hayranlık uyandırıcı kararlılığından ve manevi gücünden ilham aldığı için âşık olduğunu söylemişti.

Hafif bir el kapının diğer tarafına tıkır tıkır vurdu.

Suzette çenesini kilitleyip gözlerini yumdu. Git. Git. Lütfen git.

Tık-tık-tık.

"Bir dakika." Elbisesini yeniden dizlerine doğru insin diye bıraktı. İyileşmeyi teşvik etmek için karnının sağ tarafını hafifçe ovuşturdu.

Tık-tık-tık.

"Annenin bir dakikaya ihtiyacı var."

Tık-tık-tık. Tık-tık-tık.

Suzette kapıyı çektiği gibi açtı, dişleri ortadaydı. "Ne bok oldu bu kadar önemli?"

Kızı öyle küçük görünüyordu ki. Güzel elbiseli cici bir kız resmiydi. Ağzı ya korkuyla ya şaşkınlıkla hafifçe açılmıştı. Ders kitabı sol elinden sarkıyordu, sağ eliyle de bir kaleme sarılmıştı.

Sadece soru sormaya, yardım istemeye gelmişti. Daha iyi bir anne bunu bilirdi. Hiç değilse o kadar çabuk öfkelenmezdi.

Suzette'in göğsündeki kemikleri cam gibi kırıldı, çöktü. En kolay şeyler bile zordu. "Bir dakikaya geliyorum. Özür dilerim. Hemen aşağı inip sana yardım edeceğim."

Kapıyı kapattı, Hanna ağladığını görmesin diye çabucak kilitledi.

Birkaç saniye, bir yarışın sonundaki bir koşucu gibi derin derin nefes alıp vererek bir aşağı bir yukarı yürüdü. Kendini topla. Kendini topla. Kendini topla. Elektrik verilmiş gibi bir sızı, ameliyat kesiğinin altından uyarır gibi dürttü. Her türlü öfke, hayal kırıklığı ya da stres Suzette'e bunu yapıyordu işte: Vücudunu alarma geçiriyor, askerlere gelin öldürün çağrısı yolluyordu ve öldürülen her şey istenmeyen hasarlara yol açıyordu. Bağışıklık sistemi hastalığıyla yaşam. Suzette uzun süreli stresi kaldıramazdı. Hanna'nın yılgın annesi olmayı kasvetle kabullenmesinin yol açacağı zarardan endişeleniyordu.

İleostomi torbası aklından hiç çıkmıyordu – *hayatında hiç olmadığın kadar iğrenç bir hâle getireceğim seni. Bağırsağından dışarı uzanan bir çıkıntıyla uğraşmak zorunda kalacak, bok torbanın taşmamasına dikkat edeceksin.* Suzette bunu nasıl engelleyecekti, kaçınılmaz geleceğin gerçekleşmesine nasıl izin vermeyecekti? Anneliği sırasında ev hanımlığını seçmesi, bunu düşük stresli bir çözümün parçası olarak görmesindendi, Suzette gayretten ya da yetenekten yoksun olduğu için yapılmış bir seçim değildi bu.

Tanıştıkları sırada, henüz Alex'in kendi şirketi yokken, Suzette iç mimarlık yapıyordu, işi konusunda Alex kadar hırslı ve yetenekliydi. Bir projede birlikte çalışmışlardı, kopmaz bir sevgiyle bağlanıp birbirlerine eş olan yeşilsever çaylaklar. Ama fazla mesailer, teslim tarihlerine yetişme çabaları etkisini göstermişti. Suzette'in ilk önemli işiydi. Perişan hâldeki bağırsakları gitgide daha sağı solu belli olmaz bir hâle bürünürken, hırsları da ufalanıp dağılmaya başlamıştı. Siktir siktir siktir.

Nişanlanmalarının ve Alex'in dairesine taşınmasının ardından işe gitmesine gerek kalmadı. Biraz bağımsız çalışırım diye düşünmüştü ama çoğunlukla yemek ve temizlik yapıp Alex'in eve gelmesini bekliyordu. Crohn hastalığı yatıştı. Suzette yeniden eskizler çizmeye başladı, sadece zarif bir işlevselliği olan iç mekânlar değil, hayal gücünden gelen daha soyut şeyler de çiziyordu. Alex, Jensen&Goldstein firmasını kurduktan sonra

Suzette'i yarı zamanlı danışman olarak işe aldı ve çekici bulduğu projeleri seçmesine izin verdi. Suzette, kendisini sevgiyle sağlığına kavuşturma çabaları için onu takdir ediyordu.

Sonra hamile kaldı.

Ruhani bir aydınlanma beklemişti, oysa onun yerine hamileliği uzatmalı bir kayıp hissinin başlangıç noktası oldu. Benliğini kaybetmek. Kabilesinin tek ve sevgili üyesi Alex'i kaybetmek. Yeniden kazanılmış sağlığını kaybetmek.

Vücudu gitgide daha yabancı, gitgide daha sıkıntılı bir şeye dönüştü. Hamileliğinin ortalarında, kilo alması ve şişmesi gereken zamanda bütün sistemleri isyan etti. Krampları ve ishali o kadar şiddetliydi ki hamileliği sürdürmesine yetecek kadar kilo almakta zorlanıyordu. Doktor Stefanski günlük Imodium dozunu iki katına çıkarmasını tavsiye ediyordu ama en büyük faydayı sağlayacağını vadettiği ilacın beklemesi gerekiyordu: Biyolojik enjeksiyonlar, büyümekte olan bir cenin üstünde denenemeyecek kadar tehlikeliydi. Yorgunluk Suzette'i o kadar takatten düşürmüştü ki doğumdan sonra sağlığı iyiye gitmediği takdirde tam zamanlı dadı tutmayı düşünüyorlardı. Suzette bebeğin erken geleceğini ummaya başladı, biraz prematüre doğması umurunda değildi. Rahatlaması gerekiyordu ve ne kadar zehirli olursa olsun o ilacı istiyordu.

En kötü anlarında başlangıçtaki günlerin, o olağanüstü günlerin hatırasına tutunmayı denedi. Alex'le ikisinin pırıl pırıl bir ışık saçtıkları günlerin. Aşkları yaşayan, nefes alan bir şey yaratmıştı ve o yaratık günün birinde evreni gözlerine dolduracak, her şeye hayranlıkla bakacaktı. Ne var ki, bebek içinde hissedebileceği bir büyüklüğe erişince, bebek gibi değil de kitleymiş gibi gelmeye başlamıştı. Sonra *Yaratık* filmini yeniden seyretme hatasına düşmüşler, Suzette gözyaşlarına boğulmuştu, bebeğinin dışarı öyle çıkacağını biliyordu çünkü, kendisini parçalayacak bir canavar olarak.

Alex, Suzette'in gözyaşlarını kurulayıp derinleşen çizgilerini okşayarak, "Crohn hastalığı yapıyor bunu, kızımız iyi," diye mırıldanmıştı. "Hele bir doğsun da, yeni ilaçlarına hemen başlayacağız."

Alex onu ne kadar teselli etmeye çalışırsa çalışsın Suzette kafasındaki görüntüleri engelleyemiyordu, hamileliği ruhani bir uyanış değil, tıbbi bir sınavken yapamıyordu.

Mahremiyetinden vazgeçmesi ve bebeğinin iyiliği için eziyet çekeceği korkularına boyun eğmesi gerekirken, zaruri doktor randevularının hepsini korkuyla bekliyordu. Sanki vücudu artık başkasına aitti ve o başkasının ihtiyaçları kendi ihtiyaçlarına baskın çıkıyordu. Bencilleşmeye ve kin tutmaya başladığını hissettiği anda şöyle düşünüyordu: İşte böyle başladı, annem anneliğin sorumluluklarından böyle böyle nefret etti. Ondan sonra duyguları değişiyor, kıymetli ve kırılgan yaratığı sevgiyle kucaklıyor, elbette ne gerekiyorsa yapıyordu. Her yerinin kurcalandığı muayenelere katlanıyordu çünkü sevgili canavar bebeğinin ona ihtiyacı vardı ve Suzette kendi annesinden hiçbir şey öğrenmemiş olsa da içgüdülerinin güçlü olduğunu ispatlayacaktı. Yapılmaması gerekenlerden başka hiçbir şey öğrenmemişti kendi annesinden. Suzette –Alex'in gözlerinde korku kıvılcımının parlamasına yol açan bir yabanıllıkla– asla çocuğunun acısını görmezden gelecek bir anne olmayacağına yemin etti. Asla ilgisiz davranmayacak, çocuğunun yaşam kalitesine asla kayıtsız kalmayacaktı.

"Elbette öyle değilsin," dedi Alex. "Sevgi dolu, yetenekli, harika bir kadınsın, harika da bir anne olacaksın. Sevgi ve hayat dolu bir anne."

Ama Suzette'in hayatını yaratan şey Alex'in sevgisiydi. Kendisinde paylaşabilecek kadar sevgi var mıydı? Bebek, içinde göllenen bir pislik yığınını getirmemeliydi aklına. Kırk hafta, Crohn hastalığının alevlenmesinin yeni acılarıyla ya da modernliğin gerektirdiği talepkâr tıbbi tedavilerle hatırlanmamalıydı. Suzette, Alex'e defalarca keşke gidip bir çiftlik kiralayabilsek demişti, lahana toplarken toprağın üstüne çömelip doğurabilirdi. Nihayetinde epiduralini olmuş ve aslanlar gibi ıkınmıştı, yeni doğmuş kızlarını kucağına alan Alex'in yüzündeki ifade hepsine değerdi. O an Alex için her şeyi mühürlemişti: Hanna mükemmeldi, Suzette de Alex'in kahramanıydı. O zamandan beri geçen yıllarda

Suzette onun bu ailevi sükûnet serabını bozmamak için elinden geleni yapmıştı, hiç değilse biri sürekli mutluydu.

Enjeksiyonlara başlamasının ardından sağlığı ve sindirimi kayda değer biçimde iyiye gitmişti ama Hanna'yı hiç emzirememesi bir suçluluk kaynağı olarak kalmıştı. Bebeği ne tür kasıtsız zararlara maruz kalmış olabilirdi? Sütündeki değerli antikorların erken dönem faydaları sayesinde Hanna daha farklı bir şekilde gelişebilir miydi? Suzette bu durumu Hanna'yı biberonla beslerken sevgisini üzerine akıtarak telafi etmeye çalışmıştı. Hanna'nın bebekliğini keyifle yaşamıştı. Hanna üç aylık olduğunda, Suzette annelik hünerleri konusunda kendisiyle gurur duyuyordu. O ifadeli gözleri, ilgiyle kıpırdanan kaşlarıyla bebek Hanna durmaksızın değişen bir sanat eseri gibiydi.

Hanna bebeklikten çocukluğa geçip kendi kişiliğini oluşturmaya başladığında her şey daha iyiye gitmeye devam edecekti mutlaka. Suzette'le Alex öfke krizleri ve isyanlara kendilerini hazırlamıştı, kızlarının "Hayır!" ve "Benim!" demesini dört gözle bekliyorlardı. Ancak öfke krizleri programa uygun bir şekilde ilerlerken diğer dönüm noktaları geride kalmıştı. Kızın sözel becerileri konusunda endişe etmeye başladıklarında Hanna önceleri Suzette'e hayatında hiç tecrübe etmediği bir amaç güdüsü vermişti. Her gün Hanna'yla çalışıyor, sözcükleri telaffuz ediyor, ona bir şeyler öğretme işinden eğlenceli oyunlar çıkarmaya çalışıyordu. Ama Hanna genellikle ona sinir bozucu derecede şüpheli bakışlarla bakar, sonra Alex içeri girince gülücükler saçmaya başlardı. Suzette uzun süre denemiş ama seneler geçtikçe sürekli başarısızlık karnına, daha fazla travmayı kaldıramayacak olan karnına inen bir yumruğa dönüşmüştü.

Lastik eldivenleri yeniden ellerine geçirdi. Bazen keşke vücudumu tepeden tırnağa örtecek lastik bir tulumum olsaydı diye düşünüyordu. Mikroplara karşı zırh olurdu –ilaçlar bağışıklık sistemini zayıflatıyordu– ama daha da önemlisi, eldivenler sayesinde kendini bir amacı varmış gibi hissediyordu. Eldivenler çalışkanlığı ve üretkenliği, temizliği ve nihayetinde güzelliği sembolize ediyordu. Suzette'in erişmeye çabaladığı bir şeydi bu, fizik-

sel kusursuzluk. Kendi güzelliği (telafi etmek için elinden geleni yapmasına karşın) daima kusurlu olabilirdi ama ev, üstesinden gelebileceği bir şeydi. O çabayla kendi değerini ispatlıyordu.

Kovayı yere koyup elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Yürüdüğü yerleri ovalamaya, görünmez ayak izlerini silmeye koyuldu.

Böyle düzenli hareketler onu genellikle uyuşturur, dalgın, dağınık bir duruma taşırdı. Gevşeyebileceği bir yere. Ama Alex'e ne söyleyeceği konusunda kaygılıydı. İyi haber: Hanna'nın fiziksel bir sorunu yok. Kötü haber: Sorun kafasında olabilir. Alex üzülecek miydi? Hanna'nın kendisinden çok daha küçük bir çocuğa saldırmak gibi şeyler yaptığına hiç tanık olmamış, anaokulu öğretmenlerinin bildirdiği kötü davranışların çoğuna da inanmamışu. Hanna'nın her dönemeci alışıldık biçimde dönmemesini abarttıklarından kesinlikle emindi. Kendi aralarında "Hanna'nın engelinden" bahsetmeye başlamışlardı ama Alex dünyanın bu tür farklılıklar konusunda gitgide daha hoşgörülü ve kapsayıcı bir yer hâline gelmekte olduğu konusunda ısrar etse de, Hanna'yı yazdırdıkları seçkin okullar öyle değildi.

Alex defalarca, "Hanna çok akıllı, hiç konuşmasa bile ortalamanın çok üstünde," diye övünmüştü.

Suzette, Alex'in gecikmiş de olsa tam bir uyumu hâlâ umduğunu biliyordu. Yeterince zaman geçmiş miydi? Hanna sonbaharda hazır olur muydu? Belki yeni gelişim psikoloğu onu hazırlamalarına yardım ederdi. Alex'in her şeyi bilmemesi Suzette'i kaygılandırıyordu – günlük bilgi akışını seneler önce, Alex'in yüzünde gitgide artan bir huzursuzluk gördüğünde kesmişti. Alex, Suzette'in kendisini sürekli şikâyet eden, beceriksiz biri gibi hissetmesine yol açmıştı. Birlikte geçirdikleri zaman, davranış raporları olmadan daha kolayca akıyordu. Ama Suzette doktorun değerlendirmesini –konuşmayı reddetmenin konuşamamaktan bambaşka bir tedavi gerektirdiğini– dile getirdiği takdirde Alex, Hanna'nın inatçılığının birazının-çoğunun kasti olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Kızları onları parmağında oynatıyordu, farklı farklı yöntemlerle. Onlarla dalga geçiyordu. Onları kendi sadist amaçlarına göre yönlendiriyordu.

Suzette süngeri kovaya atıp kendini durmaya zorladı. Yedi yaşındaki bir çocuğu sadizmle suçlamak işi biraz fazla ileri götürmek olabilirdi. Öte yandan Suzette uğraşmasına karşın kızının amacını çözemiyordu. Bebekliğinde, yeni yeni yürüdüğü sıralarda onu öyle zahmetsizce sevmişti ki. Herkes o zamanların, çocuğun ihtiyaçlarını konuşarak dile getiremediği günlerin en zoru olduğunu söylerdi ama Suzette için en kolayı o günlerdi. Bebek Hanna'nın basit, içgüdüsel ihtiyaçları vardı. Kız çocuk Hanna'ysa kutu içinde kutuydu, her katman aslında bir hilekârın düğümüyle bağlanmış fiyonklarla sarılıydı. Alex ile Suzette bir zamanlar yerçekimi onları kusursuz halkalar hâlinde çevirirken elleri kenetlenmiş olarak birbirlerinin yörüngesinde dönerdi. Hanna'nın eklenmesi her şeyin dengesini bozmuştu.

Suzette'in gözlerinin arkasında bir görüntü belirdi. Serseri bir göktaşı, bir darbeyle Hanna'yı yörüngeden çıkarıyor. İkisi yeniden baş başa kalsaydı, dengelerini tekrar bulabilirlerdi.

Tık-tık-tık.

Suzette gözlerini kırpıştırarak bu hain düşünceyi aklından kovaladı.

Hanna hâlâ burada mıydı? Aşağıya dönmemiş miydi? Suzette topuklarının üstüne oturdu ve cevap vermedi.

Tık-tık-tık. Tık-tık-tık.

"Hemen geliyorum dedim ya."

Şap-şap. Hanna kapalı kapıya avcuyla vurdu. Tekmeledi. Tiz bir itiraz çığlığı koyuverdi.

"Hanna! Aşağı in! Kendi başına çözebileceğin başka bir soruya geç, ben de bir dakikaya geliyorum!"

Yenilgiyi gösteren bıkkın bir *puflama* ve ardından küçük ayakların uzaklaşma sesini duymayı umarak bekledi, dinledi. Ama hayır. Kapı tokmağı zangırdadı. Önce tereddütle, sonra daha ısrarcı bir şekilde. Hanna kapıyı bir daha tekmeledi.

Tokat atmazlardı. Alex bağırmazdı bile. Hanna'nın önünde yalnızca İsveççe küfür ederdi. Ama çocuk şansını zorluyordu. Suzette kilidi açıp kapıyı hızla geriye çekti.

"Hay ağzına sıçayım böyle işin, Hanna, niye asla sözümü dinlemiyorsun?"

Kız kolları gevşekçe yanlarından sarkarak, annesini süzerek orada öylece durdu. Sonra gözleri geriye devrildi, bembeyaz aklarından başka bir şey kalmadı geride. Gözçukurlarında ölü hiçliği vardı.

"Ben Hanna değilim de ondan," diye fısıldadı kız.

HANNA

"Ne?" Annesi sadece bunu söyledi. Sonra başını iki yana salladı, salladı da salladı, öyle ki sonunda gözleri yuvalarında zangırdadı. Elini karnına bastırıp kapıyı çarparak kapattı. Hanna kulağını kapıya dayadı. Kilit tıkırdadı. Anne inledi ama ağlamadı, çığlık atmadı. Ortalık çok sessizleşmişti, o yüzden Hanna parmaklarını kapının ahşap dokusuna sürttü. Su akıyor, şıpırdıyordu. Hanna karnının üstüne yatıp kapının altındaki yarıktan içeri baktı ama annesinin lavabonun önünde duran ayaklarından başka bir şey göremedi.

Pek umduğu tepki değildi bu. Annesinin daha fazla etkileneceğini sanmıştı. Ya da korkacağını. Daha fazla soru soracak olsaydı, Hanna'nın kısa cevap listesi de hazırdı. Google aramasından hatırladığı şeyler. Annesinin Hanna'nın özel arkadaşını tanımak istememesi biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Kaka anne. Hanna daha sonra yeniden deneyecekti.

Koridora çıktı, ders kitabını merdivenin başında yere attı. Odasında yapabileceği eğlenceli bir şey yoktu, Hanna da koridordan yürüyüp babasının tavan arasındaki çalışma odasına çıktı. Uzak ara evin en güzel odasıydı burası. Açılı tavan içeriyi öyle sıcak bir ortama dönüştürüyordu ki, sanki duvarlar Hanna'yı kucaklıyormuş gibiydi. Babasının çalışma odası, annesiyle ikisinin birbirlerine hiç benzemediğinin kanıtıydı. Babası büyük çalışma masasını düzenli tutardı ama bir yığın öteberisi vardı.

Pofur pofur bir koltuk, kabarık bir halı, raflar dolusu kitap ve türlü türlü acayip şey. Çatıdaki pencerelerden içeri ışık doluyordu. Hanna babasının modellerinden birini –en sevdiği buydu, Viking gemisi– alıp sokaklarına bakan pencereye götürdü. Cam ta yere kadar iniyordu, Hanna oturdu, küçücük bir arabanın iki gümüş tankın arasına sıkışmaya çalışmasını seyretti. Küçücük araba boşluğa ucu ucuna girdi, arabadan inen kadın bagajdan yoga minderini alıp sokakta aceleyle uzaklaştı.

Babası Shadyside'ı dört bir tarafa doğru yürüyebildikleri için sevdiğini söylerdi hep, ona büyüdüğü şehri hatırlatıyordu bu. İsveç'ten her zaman yüzünde geniş bir gülümsemeyle bahsederdi. Hanna ona sık sık nereli olduğunu sormak isterdi. Babası bazen ona çeşitli şeyler anlatıyordu, mesela *Farmor*, Carnagie Mellon Üniversitesi'nde bir göreve geldiği için, yeniyetme yaşında annesiyle babasının yanından ayrıldığını. *Farmor*, kısa bir süre sonra oğlu da onun ayak izlerini takip edince gurur duymuştu. Hanna buna şaşıp kalıyordu, çünkü *Farmor*'la *Farfar* daha sonra ta ülkenin öbür ucuna, Arizona, Tucson'a taşınmıştı ama babası bir kere bile oraya yürümeye kalkışmamıştı.

Viking gemisini görünmez bir denizde bata çıka ilerletti. Gemi karaya varınca, Hanna da savaş baltasıyla fırtına gibi kıyıya çıktı, köylüleri kesip doğramaya ve altınlarını çalmaya hazırdı. Babası çoğu Viking çiftçinin pek az yağma yaptığını, hatta hiç yapmadığını anlatmıştı ama sıkıcı çiftçiler Hanna'nın hiç ilgisini çekmiyordu. Taşıyabileceği kadar altın toplayınca gemiyi yerine koydu, ışıkları kapattı. Annesiyle babasının büyük yatak odasından geçti ama odadaki banyonun kapısı hâlâ kapalıydı. Hanna kitabıyla kalemini alıp aşağıya yollandı.

Babası işten eve döndüğünde Hanna hâlâ televizyon karşısındaydı, hiyerogliflerle denemeler yapıyordu. Babasını karşılamaya koştu. Babası çok uzun boyluydu, o yüzden Hanna'ya sarılmak için daima bir dizinin üstüne çökerdi.

"Delişmen kızım nasılmış bakayım?"

Hanna, parmakları babasının turuncu çizgili sakalında dolaşır ve babasının kahveli nefesi burnunu gıdıklarken hoplayıp zıpla-

dı. Baba dünyanın en yakışıklı adamıydı. Jilet gibi gömleklerle, rengârenk kravatlarla şık giyinirdi, en sevdikleri de Hanna'nın onun için seçtiği giysilerdi. Hanna büyüdüğünde onunla evlenecekti, ondan sonra annesi artık rakibi olmayacaktı.

"Hoşuna mı gitti?"

Hanna kafası kocamanmış gibi başıyla onayladı, düzensiz dişlerini gösteren kocaman bir gülümseme ışıldattı. Dişlerinin dökülmesinden huzursuz oluyordu ama annesi bunun normal olduğunu söylemişti. Ne zaman bir diş kaybetse kutlama yapıyorlardı ama bu konu Hanna için bir dehşet kaynağı olmayı sürdürüyordu. Küçük süt dişlerini seviyordu Hanna. Yetişkin boyutlu dişlerle dolu hırlayan bir ağız istemiyordu. Yüzünün geri kalanı da büyüyüp yetişkin olana dek istemezdi.

Babası öğle yemeği kutusunu tezgâha bıraktı, daha önceden içinde yemeklerinin durduğu kullanılmış kutuları çıkardı.

"Annen nerede? O taramadan geçtin mi bugün, hani kocaman makinede dönüp durduğun taramadan?"

Olumlu, dedi Hanna'nın başı.

"Nasıl gitti?"

Hanna dudaklarını birbirine bastırıp omuz silkti.

Annesi merdivenden aşağı indi, babasının sesine her zaman kulak kabartırdı.

"Güzel kızlarım benim, güzel elbiseler giymişler," dedi babası.

Annesi parmaklarının ucunda kalkıp ona bir öpücük verdi. "Daha önce kemer ve ayakkabılarla daha güzeldi." Kenarları kızarmış gözleriyle Hanna'ya baktı.

"Ağladın mı sen?" diye sordu babası.

"Yorgunum. Biraz stres de var."

Hemen endişeye kapılan babası, annesinin ellerini tuttu. Hanna mutfak tezgâhının yanında durdu, her şeyi seyrediyordu.

"Her şey yolunda mı..." Babası başını Hanna'dan yana salladı.

"Evet." Annesi sahte bir gülümseme parlattı. "Sonra konuşalım. Akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım."

"Yardım lazım mı?" Babası annesine iyice sokuldu, gözlerini üstünden ayırmıyordu.

"Hanna'nın ödevlerine yardım eder misin?"

"Tabii *älskling*. Sen iyi misin?"

Annesi dağılmak üzere olan titrek bir iskeletmiş gibi başıyla onayladı. Babası ondan ayrılmaya, onu yalnız bırakmaya gönülsüzdü ama nihayet elini Hanna'ya uzattı.

"Tamam delişmen kız, ikimiz baş başayız. Bugün ne çalışıyorsun?"

Hanna kitabını ve ölümcül iki kalemini aldı. Yukarıyı işaret etti, en, en yukarıyı.

"Çalışma odamda mı çalışmak istiyorsun?"

Hanna heyecanla babasının elini yakalayıp dörtnala koşarmış gibi yaptı.

"Bence hava hoş."

Merdivenden yukarı yöneldiklerinde babası kravatını çıkarmaya başladı. Hanna sahanlıkta dönüp annesine baktı. Bir eli kalçasında duruyor, buzdolabının içindekileri inceliyordu. Hanna'yla göz göze geldiler, Hanna da gülümseyip el salladı. Annesinin ağzı sımsıkı bir çizgi hâlinde büzüldü.

SUZETTE

Alex için genellikle daha güzel, biraz daha çaba gerektiren şeyler yapardı ama canı sebze doğramak ve malzemelerle uğraşmak istemiyordu. Tek istediği Alex'le yalnız kalmaktı. Hanna'nın söylediği şeyi ona anlatmak istiyordu.

Ne demekti o? Suzette kızı yanlış mı duymuştu acaba? Sadece saçma sapan sesler miydi duydukları, Hanna'nın küçük şarkılarından biri miydi? Suzette onun bir aksanı olduğuna yemin edebilirdi. Aklı almıyordu. Hanna'nın ilk sözcükleri bir kutlama vesilesi olmalıydı ama Suzette belirsizlik içinde kıvranıyordu. Ve korku. Hanna'yı doğru duyduysa... Kız Hanna değilse... Şüphe ve dehşet içinde dönüp duruyordu. İçlerinden biri aklını mı kaçırıyordu? İkisi birden? Ayrıca o boş gözler de hâlâ korkuyla titremesine yol açıyordu.

Bir akşam önceden kalmış sebzelerle Suzette'in tatmayı reddettiği taze salata eşliğindeki basit zeytinyağlı sarmısaklı makarnadan oluşan yemeklerinin başına oturduklarında, Suzette meseleyi Alex'e anlatma konusunda bile tereddütlüydü. Alex'in kızın konuşma başarısını kutlama uğruna meşum sözlerinin ağırlığını görmezden geleceğini hayal etmek son derece kolaydı. Ya da Hanna'yı tanıdığı kadarıyla, kız şaşkınlık içinde yüzünü buruşturacak ve Suzette'in söyledikleri karşısında tam anlamıyla afallamış gibi yapıp öyle bir şey asla olmamış gibi davranacaktı. Alex o zaman kimin tarafını tutardı? Endişelere gark olmuş Suzette bile gördüklerini, duyduklarını yanlış yorumladığının daha

büyük ihtimal olduğunu düşünüyordu. Hayata sızan bir kâbus, gerçek değil.

Alex'in varlığının her zamanki canlı normalliği için minnet duyarak sohbeti onun yürütmesine izin verdi. Alex Jensen&Goldstein'in son başarısını anlattı, şehir merkezinin en gözde yerlerinden birindeki küçücük boş arsada yepyeni, yeşil bir bina dikmek için sipariş almışlardı.

"Malzeme seçiminde epey özgür davranmamıza izin verecekler. Gerçekten eşsiz bir bina yaratabileceğiz. Ciddi anlamda ufacık, alışılmadık bir alanda deneme yapmayı eskiden beri isterdim."

Suzette onun coşkusunu paylaşmaya çalışarak, "Bu ev alıştırma oldu," dedi.

"Kesinlikle. Onlara birkaç resim gösterdim. İç mekânlar konusunda bize yardım etmelisin, stilini sevdiler. Benim temiz, bariz çizgilerimi en güzel tamamlayan şey senin estetik anlayışın."

Nazik, düşünceli, her zaman destek olan, her zaman Suzette'i de işin içine katmaya çalışan kocası.

"*Skål!*" Şarap kadehini onunkiyle tokuşturdu. "Ve tebrikler."

Onun adına duyduğu mutluluğun samimi göründüğünü umuyordu çünkü öyleydi, becerebildiğince. Suzette yavan makarnayı çatalıyla tabağında oraya buraya iterken Alex konuştu da konuştu. Ona *söylemeden* edemezdi, bekleyip durdukları bir şeydi bu. Ah keşke Hanna başka bir şey –ne olursa– söylemiş olsaydı.

"Dört katlı olacak, ayrıca gemiye benzetmenin yollarını düşünüyoruz, yuvarlak pencereler..."

Kız kapıya gelip "Anne" demiş olsaydı ne kadar da keyifli, sıcacık bir an olurdu. Bebekliğinde "anananananana" diye geveledeği zamanlardan beri çocuğun ağzından kendi adına benzer bir şey çıktığını duymuş değildi. Böyle bir haber verebilseydi Alex –ikisiyle de– ne kadar gurur duyardı. İkisini de öper, üstlerine titrer, iyi annelik zaferini Suzette'e teslim ederdi.

Nasıl bir annenin, iblis gibi ortaya çıkıp ben senin kızın değilim diyecek bir çocuğu olurdu ki? Ayrıca Hanna, Hanna oldu-

günu düşünmüyorsa ikisinin de daha önce düşündüğünden çok daha dengesiz olabilir miydi?

"...tabii tam engelli erişimi sağlanacak. Matt uzun, eğimli rampalar şeklinde yürüyüş yolları yapalım diye önerdi, böylece bağlantılar..."

"Hanna bugün konuştu."

Alex'le Hanna çiğnemeyi aynı anda kesip yüksek voltajlı şokla dolu bakışlarını aynı anda Suzette'e yönelttiler.

"Hanna ne yaptı?"

"Konuştu. Sözcükler söyledi. Yüksek sesle."

Bir gülümseme Alex'in yüzünü ele geçirmeye başladı. "*Älskling*..." Sonra Alex, Suzette'ten Hanna'ya döndü. "*Lilla gumman*, ne diyeceğ–"

"Hanna olmadığını söyledi."

Gülümseme titreşti. "Ne?"

Suzette omuz silkti. "Öyle dedi. 'Ben Hanna değilim.' Gözlerini devirmişti, o yüzden şeye benziyordu... Neye benzediğini bilmiyorum. Canavar gibi bir şeye benziyordu işte."

Alex, şaşkına döndüğünde ya da derinlemesine düşüncelere daldığında yüzünde beliriveren o nahoş ifadeyi takındı, çehresinin hatları bitişmiş, biçimsiz Pangaea kütlesini oluşturan kıtalar gibi birbirine girmişti. Yüzünde şüphe bulutları geziniyordu. Kafa karışıklığını gizleme çabasıyla yalandan gülümsedi.

"Öyle mi dedin *lilla gumman*? Anneyle konuştun mu?"

Suzette, Hanna'nın başını iki yana sallamasını bekledi. Ve Hanna öyle yaptı. Ama Suzette, onun gözleri korkudan irileşerek babasının yanına büzüleceğini beklememişti. Hanna avcunu küçük göğsüne vurup duruyor, kendisini anlaması için Alex'e yalvarıyordu.

"Sen Hanna mısın?"

Hanna başıyla onaylayıp gözleri yaşlarla dolarak mızıldanmaya başladı. Göğsüne daha şiddetli vurdu.

"Elbette Hanna'sın, kimse senin Hanna olmadığını söylemiyor. Anneyle konuşmadın mı?"

Hanna yine başını iki yana sallayıp kucaklanmak için uzandı.

Suzette canından bezmiş hâlde içini çekti, yorgun başını eline yaslayabilmek için dirseğini masaya dayadı. Ne diye zahmet etmişti ki?

Alex, Hanna'yı sımsıkı kucaklayıp saçlarını öptü. "Sen biraz odana gitsen de biz anneyle konuşsak?"

Suzette, Hanna'nın zaferini tescil ettiği anı gördü. Ve taktik değiştirdiği anı. Hanna oturma odasını, televizyonu işaret etti ama Suzette'in sahte ıstırabını dindirmek için kızın üstüne titremeye hiç niyeti yoktu.

"Bence bugün yeteri kadar televizyon seyrettin."

Hanna ayağını yere vurup başını öfkeyle iki yana salladı.

"Seyrettin dedim. Yukarıdan duydum, ben banyodayken sen de hep televizyon seyrettin." Alex yüzünde bir soruyla hemen Suzette'e döndü. "Biraz rahatsızdım," dedi Suzette.

Masayı toplamak için kalkarken ikisine de bakmadı. "Odanda oyuncaklarınla oynayabilirsin. Ya da istersen kitap oku."

Arkasında olanları biliyordu: Hanna üzgün bir surat ifadesi takınacak ve Alex'i arzularına boyun eğmeye zorlayacaktı. Alex bazen boyun eğiyordu; tam bir diplomat tavrıyla ikisinden birinin ona kızgın olma vaktini eşit olarak ikiye bölerdi. Ama bu akşam Suzette'ten yanaydı.

"Anneyi dinle. Ben sonra yukarı gelip sana masal okuyacağım."

Hanna omuzlarını düşürdü, ayaklarını sürüye sürüye odadan çıktı. Suzette kızının zarif ayaklarının ağır ağır merdivenden tırmanmasını seyretti. Kızın sahanlıkta dönüp dik dik kendisine bakmasını beklemişti ama Hanna sessizce odasına çekildi.

Alex lavabonun yanındaki Suzette'e katılarak eşinin sırtını okşadı. "Peki, neler oluyor?"

"Öyle dedi. Ben banyodayken kapıya vurdu ve 'Ben Hanna değilim,' dedi. Bana inanmayacağını biliyordum."

"İnanmak istemediğimden değil... Hanna'nın konuşması çok hoşuma giderdi. Ama bu tuhaf... Böyle söylediğini hayal edemiyorum, hem zaten ne demek..."

"Hiç bilmiyorum."

"Ayrıca demin epey korkmuş bir hâli vardı..."

Suzette sırtını tezgâha verip kaşlarının altındaki sızlayan yerleri ovaladı. Birini baş, diğerini işaretparmağıyla. Hanna'nın duyurusu baş ağrısını şiddetlendirmişti.

"Bugün iyi değil misin?"

"Oraya, o tıp merkezine gitmek..."

Alex, Suzette'in alnını öptü, kafa derisinin geri kalan kısımlarına masaj yaptı. "Şu konuyu düşündün mü biraz daha? Hani konuşacak birini bulma konusunu?"

"Deli değilim ben, Hanna gerçekten..."

"Travma sonrası stres bozukluğu için. Bu hâle gelmen hiç hoşuma gitmiyor. Belki yardımı dokunacak biri bulunur. Bugün Percocet içtin mi?"

Suzette hızla ondan uzaklaştı.

"İlaç almamıştım! Kafam iyi değildi. Keşke sana söylemeseydim."

"İlaç almak yanlış bir şey değil, hâlâ ağrın varsa..."

"Alex. Dinliyor musun sen?"

Bir an avcılar gibi kıpırtısız ve dikkat kesilmiş hâlde orada durdular. Ya da vurulmak üzere olan hayvanlar gibi.

"Evet. Dinliyordum. Ayrıca makul bir açıklama bulmaya çalışı–"

"Makul açıklama diye bir şey yok, unut gitsin. Unut."

Suzette artmış yemekleri payreks kaplara boşaltıp buzdolabına tıktı. Alex onu süzüyordu, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

"Fısıldıyor muydu? Belki kendi kendine şarkı söylüyordu, olamaz mı?"

"Evet. Bence de kesinlikle öyleydi. Çünkü benim yanımda seninle olduğundan bambaşka bir çocuğa dönüşmesi imkânsız. Dükkândayken ufak bir çocuğa vurdu."

"Ne zaman?"

"Bugün. Ödül olarak bir şeyler almaya götürmüştüm."

"Görmediğim şeye ne yapabilirim... Her zaman yanınızda olamam ki..."

"Mesele de o zaten." Suzette yine buzdolabına uzanıp yarısı

boşalmış şarap şişesini aldı. "Bana asla inanmamanı garanti altına alacak kadar zeki."

Şarap kadehini masadan kapıp kanepeye götürdü, götürürken de yeniden doldurdu. Şişeyi sehpaya bırakıp bacaklarını uzattı, *PBS NewsHour* programını açtı. Alex de bir an sonra ona katıldı, kendi kadehini yeniden doldurarak Suzette'in yanına yerleşti. Şiddetli hava olaylarını ve iklim değişikliklerinin etkilerini inceleyen koca bir kısım boyunca ikisi de bir şey söylemedi.

Alex nihayet kumandayı Suzette'in elinden aldı, televizyonun sesini kıstı. Karısına iyice sokulup başını omzuna dayadı.

"Özür dilerim."

Belki tam zamanıydı, hazır Alex pişmanken. "Canı sıkılıyor. Çok zeki, böyle... Bütün gün evde benimle tıkılıp kalamaz. Ben de yorgunum..."

"Özür dilerim, onu böyle seninle baş başa bırakmamam gerekirdi, şeyden hemen sonra..."

"Hayır, ben memnunum. İyi ki gitmişiz. Yeni doktor çok yardımcı oldu."

Barış sağlanmıştı, birbirlerine döndüler, haber programı unutuldu.

"Bir şey mi buldu?"

"Fiziksel bir sorunu yok, o konuyu tamamen kapatabiliriz."

"İyi bir şey bu, değil mi?"

"Bence öyle. Psikolog tavsiye etti, gelişimsel psikolog. Psikiyatr olmaz diye de hemen belirtti, çünkü Hanna'nın ilaca ihtiyacı olduğunu düşünmüyormuş..."

"Tamam..."

"Ama belki başka bir mesele vardır. Bir şey... Onu rahatsız eden, yoluna ket vuran bir şey."

Alex, Suzette'in söylediklerini biraz düşündü. "Makul aslında. Biz onu çok iyi anlıyoruz. Ama eline fırsat geçmeyeceğini, insanların onu tanıyamayacağını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Bilmiyorum neden böyle... Ama çıkardığı seslere bakılırsa... Kendini ifade edebiliyor ve bana kalırsa *konuşabilir*..."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Suzette, Alex'in riyakârlığını yüzüne vurmamak için dudaklarını büzdü.

"Belki başlangıçta bir şeyde zorlandığı içindir. Belki bu konuda kendine güvenemiyordur. Bazen acaba kendi kendine konuşuyor mudur diyorum, acaba peltek falan da bunu nasıl düzeltebileceğini mi bilmiyor, belki herkesten farklı konuşmak istemiyordur. Belki bunu kafaya takmıştır... En çok bundan endişeleniyorum galiba. Kendi kendine olumsuz şeyler söylediğinden. Ve neler söylediğini bilmediğimiz için o sözleri düzeltemeyeceğimizden."

Suzette parmağını kadehinin ağzında gıcırdattı. Her zamanki gibi, Hanna'nın süregiden sessizliği konusunda Alex'in farklı bir açıklaması vardı: Hanna'nın küstah bir isyankâr değil, özgüvensiz olma ihtimalinin umudu.

"Şey... Terapistin ona bizim yapamayacağımız bir şekilde güven verebileceğini umuyorum. Keşke..."

Alex, Suzette'in yanağını avcunun içine aldı, yüzü içtendi ve şefkat doluydu. "Onun için en iyisini istediğini biliyorum. Başarısızlığa uğradığın hissine kapılma."

Suzette artık hangi başarısızlığın kendisini daha fazla rahatsız etmesi gerektiğini kestiremiyordu. Hanna'nın konuşmaması mı, Alex'in yüzde yüz kendisinden yana olmaması mı yoksa kendi sezgilerine inancını yitirmiş olması mı? İkisi de kendilerine has yollarla, Hanna'nın anormal davranışlarını haklı çıkarmak için çok uzun süre çabalamışlardı. Birinden birinin bir psikoloğa gitmeyi daha önce akıl etmesi gerekir miydi? İkisinin de davranışları, Suzette'in annesinin davranışlarına fark ettiklerinden fazla mı benziyordu yoksa?

"Denemek için iyi bir seçenek. Doktor Yamamoto'nun çok tecrübeli olduğu anlaşılıyordu," dedi Suzette, sesi niyetlendiğinden daha telaşlı çıkmıştı, gecikmeleri yüzünden Hanna'ya vermiş olabilecekleri zararı hâlâ telafi edebilirlermiş gibi.

"Benden tam destek." Alex, Suzette'e uzanırken yüzü yumuşadı. "Kendini yapayalnızmışsın gibi hissetmeni istemiyorum, hele de... Sağlığına kavuşman, iyi olman gerekiyor. Nasıl yardım edeceğimi her zaman bilemiyorum ama yardım etmek istiyorum..."

Ufak, sert bir lastik top zıplaya zıplaya merdivenden indi. Bir saniye sonra onu bir başkası takip etti. Yerde çılgınca oraya buraya sıçradılar, Hanna da teker tokmak peşlerinden indi, topları yakalamaya çalışarak daireler çizdi.

"Hanna. Odana dön lütfen."

Hanna, Suzette'i duymazdan geldi. Topların birini yakalayıp yeniden attı, iki yana salınırken dengesini sağlamak için kollarını açarak uzun adımlarla topun sarhoş hareketlerinin peşinden gitti.

"Hanna?" Suzette ayağa kalkıp kanepenin çevresinden dolaştı, kollarını kavuşturmuştu ve arkası Alex'e dönüktü. Öfkesini kontrol etmek için ne kadar çabaladığını Alex'in görmesini istemiyordu. Hanna'nın üstüne atılmak, "Hanna mısın ne boksun!" diye çığlık atmak istiyordu ama yapamazdı. "Biz konuşmamızı bitirene kadar yukarıda oynar mısın lütfen?"

Bir top zıplayarak yanından geçti. Hanna, Suzette'e bakmaya bile tenezzül etmeden topun ardından uçtu.

"*Lilla gumman?* Anneyle ben konuşuyoruz. Hadi sen yukarı çık, ben de birazdan gelirim."

Sıçrayıp duran toplarını gönülsüzce alan Hanna nihayet ağır ağır yukarı çıktı.

Hanna'nın dik başlılıkları ufak ama bitmek bilmeyen işkencelere dönüşmüştü. Hassas cilde atılan bir çimdik. Gayet iyi nişan alınmış tek bir yumruk. Suzette kendini morarmış ve yaralanmış hissediyordu, bunu saklayacak enerjisi de yoktu.

Alex'e dik açı oluşturacak şekilde yeniden kanepeye gömülerek, "Seni her zaman dinliyor," dedi.

"Beni seni gördüğü kadar görmüyor."

"Seni daha çok seviyor."

"Bu doğru değil."

"Doğru."

"Benimle de konuşmuyor *älskling*."

O da vardı, doğru. Belki Hanna'nın önce Suzette'le konuşmuş olması gaddarca da olsa bir tür zaferdi.

"Belki Sunnybridge'i aramanın vakti gelmiştir," dedi Alex.

Suzette nefesini tuttu. Soluğunu bir anda sel gibi dışarı bırakıp ne kadar rahatladığını ele veremezdi. Ağır ağır şarap kadehine uzanıp bir yudum aldı.

Alex, Sunnybridge konusunda eskiden beri tereddütlüydü. Aptalca ismi bir yana, Sunnybridge güzel sanatlara ağırlık veren alternatif (hippi) bir okuldu ve Alex bu okulun akademik açıdan yeterli gelmeyeceğini düşünüyordu. Hanna daha bebekken, onu akademik konulardaki etkileyici başarıları ve öncülükleri açısından her ikisi de kanıtlanmış olan Green Hill Akademi'ye mi yoksa Frick Okulu'na mı göndereceklerini tartışırlardı.

Beş haftanın ardından Hanna'nın Green Hill'den ayrılması istenmişti. Suzette ile Alex öğretmenler ve idarecilerden oluşan küçük bir kurulun önüne oturmuş, Hanna'nın duygusal olarak anaokuluna hazır olmadığını öğrenmişlerdi. Kızın "iletişim kurma konusundaki yetersizliğinin tahmin edilenden daha rahatsız edici olduğu" anlaşılmıştı. Toplantı yokuş aşağı gider ve öğretmenlerin nezaket maskeleri düşerken Alex duruma özellikle içerlemişti. Alex, Hanna'nın "saldırganca hırladığını" hiç görmemişti; öğretmenlerin "Hanna'nın sırf diğer çocuklar kullanamasın diye oyuncakları sakladığı" ve "hainlik yapmak için öteberiyi kırdığı" yönündeki suçlamalarına inanamıyordu. Kurul, Hanna'nın sonunda başka bir öğrencinin canını yakacağından korkuyordu. "Kafeteryadaki çöp kutusunu ateşe verdiğinden kuşkulanıyoruz." Alex bu aşamada okul ücretinin geri kalanının iadesini talep ederek bir hışım odadan çıkmıştı.

Suzette süklüm püklüm kuruldan özür dileyip aceleyle kocasının peşinden gitmişti.

Green Hill Akademi'den atılma bozgunundan önce Suzette, Alex'i hayatında gördüğü en zor sinirlenen –ve siniri çabucak geçen– insan olarak tanımıştı ama Alex olaydan sonra günlerce için için köpürdü.

Böylece Suzette, Hanna'yı Frick Okulu'na yazdırdı, Alex'in ruh hâli de normale döndü. Suzette bir yardımı dokunur umuduyla yeni öğretmeni, Hanna'nın daha önceki okulunda çektiği zorluklar konusunda uyardı.

Bileğinde narin bir salyangoz dövmesi, burnunda da mini minicik bir hızma olan genç kadının neyle karşı karşıya olduğuna dair zerrece fikri bulunmadığını biliyordu Suzette. Ama Hanna'nın öğretmenin gençlik dolu, sınır tanımayan enerjisine olumlu karşılık vereceğini, salyangozuna (ya da isyankâr küçük hızmasına) bayılacağını ve onu memnun etmeye çalışacağını umuyordu – bunun için dua ediyordu. İşler yolunda gitmezse Alex'i gerçeklerden elinden geldiğince korumaya karar vermişti. Alex, Hanna okuldan atılana dek en ufak bir soğukluk ya da depresiflik belirtisi göstermemişti, Suzette onu uzun bir süre o hâlde görmeye katlanamazdı.

İlk günün ardından Hanna'yı okuldan alırken öğretmen, "Belki sessiz ama hiç utangaç değil, tam bir ateş parçası," yorumunu yaptı. Son görünmüştü bile. Hanna'nın beşinci gününde genç kadın uzun parmaklarını endişeyle kıvırıp bükerek Hanna'nın iyi uyum sağlayamadığını bildirdi. Bütün pastel boyaları un ufak etmekten bir türlü vazgeçmiyordu. Ama daha beteri, Japon balığını kavanozundan çıkarıp duruyordu. Onu birkaç kez suç üstü yakalamışlardı ama sonunda balığı benzer ebattaki bir dizi plastik oyuncağın arasında ölü vaziyette yatar bulmuşlardı. Sekizinci gün, Hanna açlıktan bayılma numarası yaptığı için Suzette okula çağrıldı. Okulun Hanna'da dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu olduğundan kuşkulanması bir şeydi, Suzette'in anneliğini sorgulamaları bambaşka.

Suzette bir gün daha beklemedi. Hanna'yı okuldan aldı. Alex'e de gerçeğin en aşikâr kısmını söyledi: Konuşma yetisi olmadığı için Hanna yeni insanların arasında öfkeye kapılıyordu. Suzette ona evde eğitim vermeyi teklif etti. Okuma yazma ve basit aritmetik işlemlerini öğretmişti zaten. Alex bu fikre dört elle sarıldı, Suzette'e de sarıldı.

Alex'in Sunnybridge fikrine nihayet yanaşması, ortada daha büyük bir sorun olduğunu belki de artık anlamaya başladığı anlamına geliyordu. Psikolog fikrini duyunca, Suzette'in korktuğu gibi kendini hakarete uğramış hissetmemişti. Belki daha bencilce bir arzusu vardı, şehir merkezinde yeni bir iş almışken Suzette'in

ona yardım edecek daha fazla zamanı olmasını istiyordu. Belki Suzette'in çürüyen bağırsak ve torbaya sıçmak zorunda kalma korkusu ona da bulaşmıştı. Suzette, Alex'in davranışlarının ardında yatan dürtüleri, başkasının –Suzette'in ya da kızlarının– iyiliğini mi yoksa kendi çıkarını mı düşünerek hareket ettiğini her zaman anlayamazdı. Ama oyuna daha yakın bir anlayışla eğitim veren bir okulun Hanna için hoş bir vakit geçirme unsuru olması mümkündü.

"Nisan geldi bile, bu sene için çok geç artık," dedi Suzette şarabın kalanıyla kadehini doldurarak. "Ama onu ikinci sınıfa alıp almayacaklarını öğrenebilirim."

"Mutlaka alırlar." Alex en nihayetinde kızına sadıktı. "Yaşına göre akademik olarak o kadar ileri ki, onun sessiz bir dâhi olduğunu hemen göreceklerdir." Gülümsediğinde gözlerinin çevresindeki narin cilt kırıştı.

"Bir randevu ayarlayacağım."

Alex öne eğilip onu öptü. "Gördün mü? Terapist. Yeni okul. Her şey yoluna girecek. Belki sonbaharda konuşuyor olur, belki bir sürü okulun arasından seçim yapabiliriz."

Buna gerçekten inanıyor muydu?

Alex ayağa kalktı, uzun kollarıyla bacaklarını esnetti. "Yukarı gideyim ben. Ona bir şey söyleyeyim mi?"

"Evet. Çok iyi olur. Arabada o konuda bir hata yaptım, aradan epeyce zaman geçtiği için okul fikrine daha açık yaklaşabilir diye düşünmüştüm. Ne kaçırdığını fark etmiyor. Belki senden gelirse..."

Şarap kadehlerini lavaboya taşıdı.

"Terapist konusunda ne diyeyim?"

"Belki şeye odaklanırsan... Sadece onun için bir şey, biz yokuz. Belki sadece fikri kafasına sokmak lazımdır, farklı bir tür ilişki, anne-babası ya da büyükannesi-büyükbabası olmayan biri diye."

Alex başıyla onayladı. "Hiç üstünde durmadan söyleyeceğim. Baskıyı, dikkatlerin üstüne toplanmasını kaldıramıyor bence."

"Evet." Suzette sesindeki ferahlamayı engelleyememişti. "An-

ladığına memnun oldum. *Jag älskar dig.*" Ona olan aşkını İsveççe dile getirmesinin Alex'in nasıl hoşuna gittiğini biliyordu.

"*Jag älskar dig.*" Alex ona bir öpücük yollayıp basamakları çifter çifter çıktı.

Artık boş olan alt katta yalnız kalınca Suzette'in geleceği hayal etmesi kolaydı. Okul kitapları dolaba kaldırılınca Hanna'dan geriye hiç iz kalmıyordu. Kız okula giderse, günün altı saati Suzette'in olacaktı. Belki yeniden çizmeye başlardı. Sadece kıyıdaki bir hayalet olmaktan çıkabilir, Jensen&Goldstein ekibinin kıymetli bir üyesi hâline gelebilirdi. Aşçılık dersleri alabilirdi. Ya da dans dersleri. Bir blog yazmaya başlayabilirdi. Ailesini besleyecek taze sebzelerle dolu gerçek bir bahçe yetiştirebilirdi. Kendisi sebzeleri her zaman yemeyecekti, müşkülpesent sindirim sistemi parlak renkli, hazmı zor yiyeceklere bazen isyan ediyordu. Ama zihnindeki resimde, bir şeyler yetiştirmesi bir ödül anlamına geliyordu. Marketten alınanlardan daha güzel ve gerçekten yerli ürünler.

Bütün diğer anneler, çocukları günlerini küçük, pahalı okullarda geçiren anneler de böyle şeyler yapıyordu herhalde. Çorap örmeyi, kendi giysilerini dikmeyi biliyorlardı muhtemelen. Çatıyı aktarırken, kompost tuvalete direk dikerken kocalarıyla yan yana duruyorlardı. Suzette daha iyi şeyler yapmak istiyordu. Daha pratik yaşam becerilerine özlem duyuyordu ve karbon ayak izlerini azaltma çabalarını Alex'in de destekleyeceğini biliyordu.

Diğerlerini yakalamak için çok uğraşması gerekecekti ama zor ya da pis işlere karşı değildi. Mükemmele ulaşmanın ve kendi değerini ispatlamanın yollarıydı öyle şeyler.

HANNA

Babası, Hanna'nın arka avluya bakan kocaman penceresinin jaluzisini kapattı; evin en küçük ama en şirin odası Hanna'nındı. Ama kız odayı en çok babası yanında olduğunda, Hanna'nın sade hücresine kendi renklerini ve hareketlerini eklediğinde seviyordu. Beyaz duvarları küçük çocuklara uygun şişman pastel boyalarıyla renklendirmeye çalışmaktan yıllar önce vazgeçmişti, çünkü annesi her seferinde gelip çizdiklerinin üstünü boyayla kapatıyordu. "Bir yığın kâğıt aldık, onları kullansana? Ya da boyama kitaplarını?" Annesi Hanna'nın oyuncaklarının, yatak örtülerinin ve kitaplarının rengârenk olabileceğini söylemişti ama oyuncaklar beyaz kutulara düzenli yığınlar hâlinde yerleştiriliyordu ve sarı battaniye odayı kaplayacak büyüklükte değildi. Hanna keşke battaniyeyi üfleyip şişirebilsem, kocaman bir güneşe ya da beni alıp uzaklara götürecek bir sıcak hava balonuna dönüştürebilsem diye düşünüyordu.

Annesi, Hanna'nın resimlerinin ve boyama işlerinin köşede askerce duran resim sehpasıyla sınırlı kalmasını istiyordu. Böylece Hanna kocaman beyaz kâğıtları lekesiz, el değmemiş bıraktı. Tek sebep, eskiden durmadan, "Küçücük bir resim? Ufacık bir şey? Kimsenin göremeyeceği kadar ufak olsa da olur?" diye yalvaran annesine itaatsizlik değildi. O sıralar annesi hâlâ üzgün dönemindeydi, üzüntüsü öfkeye dönüşmemişti daha.

Annesi vazgeçmedi. Her Noel arifesinde ve Hanuka'nın üçüncü akşamında Hanna'ya resim malzemesi veriyordu. Hanna

kullanılmamış sivri uçlarıyla kalemlerin ve pastel boyaların görünüşüne bayılıyordu. Damlayarak akan bir gökkuşağından kalma donmuş birikintilere benzeyen, bozuk para büyüklüğündeki suluboya yuvarlaklarını seviyordu. Hiçbirini bozmak istemiyordu. Keçeli kalemleri kusursuz yuvalarından çıkaracak olursa, bir daha asla doğru sırayla yerlerine koyamazdı. Annesinin hediyelerinden hoşlanıyordu ama onlarla hiçbir zaman annesinin istediklerini yapmayacaktı. Bazen hediyeleri kucakladığını, parmaklarını pastel boyaların üstünde gezdirdiğini, boyadan kuru gökkuşaklarını nazikçe dairesel hareketlerle okşadığını annesinin görmesine özen gösteriyordu. Bazen özellikle sevdiği renkleri öpüyordu. Annesi o zamanlar hiç kızmazdı. Hiç kıpırdamadan, gözleri yaşlardan ıslanmış olarak seyrederdi. Hanna onun mutlu mu yoksa mutsuz mu olduğunu anlayamazdı, gerçi annesi bazen surat asıyordu. Ama güzel renk paketlerini almayı sürdürüyordu, önemli olan da buydu. Hanna'nın her galibiyeti, annesi için sen-kaybettin demekti.

Babası, kızın başının üstündeki raftan bir kitap çekip Hanna'nın yanına oturdu, okumaya hazırdı.

"'Yatağımın altında bir orman vardı, epey bir süredir yetiştirip baktığım bir orman.'"

Babası çok hafif bir aksana sahipti, orman kulağa *oğman* gibi geliyordu.

"'Tropik bir yerdi, yosunlarla maymunlara uygundu, ayrıca saçtan örülmüş...'"

Baba *tğopik biğ yeğ* diyordu.

"'...sarmaşıklarda sallanmayı ve örümcek ağından yapılmış trampolinlerde sıçramayı seven minicik minicik şeylere.'"

Hanna, bir sonraki satırı bekleyerek gülümsedi.

"'Bir süredir, HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı diye bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Karanlıkta yatmış uyumaya çalışırken, yatağımın altından gürültüler duyuyordum.'"

Hanna yatağının altının karmakarışık olmasını çok isterdi ama annesi ve annesinin kovalarıyla paspasları evdeki herhangi bir şeyin altında öyle bir ormanın yetişmesine asla izin vermez-

di. Hanna hikâyedeki gibi komik görünüşlü arkadaşlar istiyordu, Baba okusun diye hep bu kitabı seçmesinin sebebi buydu.

"'Bazen canavar yiyecek arıyormuş gibi kazıma sesleri geliyordu kulağıma.'"

Hanna odasının zeminine ufalanmış kuru meyveler serpiştirebilseydi keşke. Küçük canavarları beslemek istiyordu.

"'Bazen de, tıpkı küçücük bir böceğin upuzun bir bardağın dibinde söylediği şarkıya benzeyen sesler geliyordu. Bir keresinde, bir şeyin otobüsün tekini çok dik bir yokuştan yukarı sürdüğünü duyduğuma yemin edebilirim, motor uğulduyor, frenler gıcırdıyordu. Yatağımın altındaki koşullar HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı için son derece uygundu, o kadarını biliyordum.'"

Öteberi. Hanna'nın kendi yatakaltı arkadaşlarını oraya çekmek için ihtiyacı olan buydu. Arkadaşların kendilerini oluşturabilecekleri öteberi parçaları; eski, kırık oyuncaklar, yarısı yenmiş yapış yapış şekerleme parçaları, annesinin lastik eldivenli parmaklarının ucuyla tutup kaldıracağı ve atacağı şeyler.

Annesi kapıya geldi. Söveye yaslandı, kitap okuyan güzel babayı seyretti.

"'Daha önce hiç HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı görmemiştim, o yüzden geldiğinde nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Herhalde bir gece gelip kendini tanıtır diye düşünüyordum. Kim bilir kaç kere, "Selam?" diye fısıldamıştım yani yatağımın altındaki bir canavarın varlığından o kadar emindim. Ama hiç cevap alamadım. Belki utangaçtı. Veya belki aynı dili konuşmuyorduk...'"

Hanna elini salladı, annesini kışkışlayan bir hareket yaptı. Babası annesine bir göz attı, sonra parmaklarını kitabın açık sayfaları üstünde hafifçe gerdi. Bir tarlaya inen dev güveler gibi.

"Anne kalıp dinleyebilir. Belki bu hikâyeyi o da seviyordur."

Hanna gırtlaktan gelen keskin bir ses çıkardı ve başını olumsuz anlamda tek bir kere sertçe salladı.

Babası anneye kaşlarını çattı. "Hanna-Baba saatleri Hanna-Anne saatleri kadar çok değil."

"Sorun yok."

Hanna, gitmeden önce annesinin ona attığı bakıştaki asla unutulmayacak-nefret ifadesini gördü. Günün birinde annesi ağzını açacaktı ve bir bakacaklardı ki dişleri kırık cam parçalarından yapılmış. Hanna'ya o nefret dolu bakışla bakacak, sonra kendi ellerini yemeye başlayacaktı. İğrenç bir şey olacaktı ama Hanna bunu görmek istiyordu âdeta.

Annesini biraz daha zorlaması yetecekti. Neyse ki Marie-Anne, annesinin sonsuza dek defolup-gidip-ölmesini sağlamak için gerçekten mükemmel fikirler bulmasına yardımcı oluyordu.

Babası okumaya kaldığı yerden devam etti, Hanna günışığı battaniyeyi çenesinin altına çekip gülümsedi.

"'Yatağımın kenarından aşağı sarkmış, el fenerimle araştırırken, birden görmeyeyim mi onu! (Bıyığına bakarak erkek olduğuna karar verdim.) Parlak ışıkta kıstığı hassas gözlerini korumak için lolipopa benzeyen kolunu uzattı. "Vay be!" dedim. Karşı karşıyaydık, birbirimize bakıyorduk. Acaba ben de ona onun bana göründüğü kadar acayip görünüyor muyum diye merak ettim. Vücudu tatlı patates kadardı, gök mavisi renkte el örgüsü bir şort giymişti.'"

Hanna ile Alex el örgüsü şort giymiş bıyıklı bir tatlı patatesi gözlerinin önüne getirip birlikte kıkırdadılar.

Hanna uykuya daldığını hatırlamıyordu ama uyandığında ortalık karanlıktı ve babası gitmişti. Kitaptaki küçük kız gibi Hanna da oralarda gezinen HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı var mı diye bakmak için başını yatağın kenarından sarkıttı. Yatağının üstündeki raflardan birinde küçük, mor bir el feneri bulunduruyordu ama en parlak ayarda bile pırıl pırıl, tertemiz, annesi mükemmeliğindeki zeminden başka bir şey göremedi. Yataktan çıktı, kirpili yumuşak geceliğini çekiştirdi, parmaklarının ucunda yürüyerek şifonyere gidip rastgele birkaç şeyi dışarı çekti. Beyaz bir çorap teki. Kahverengi bir toka. Kırmızı bir saç bandı. Resim malzemelerinin durduğu kutulardan birine baktı ama nihayetinde pastel boyalarına, kuru boyalarına ya da keçeli kalemlerine kıyamadı.

Yetersiz bir koleksiyondu ama hiç yoktan iyiydi. Rastgele çektiği şeyleri yatağının altına attı. Belki Anne yığılmış karmaşayı görüp de dehşetle nefesini tutmadan önce başka şeyler de toplayacak bir-iki günü olurdu. Annesini dizlerinin üstünde o kadar çok görmüştü ki. Elektrik süpürgesinin çubuğu kılıçtı, annesinin görevi de ne kadar küçük olursa olsun tozlu istilacıların bütün kolonilerinin imhasıydı. HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı oluşacak yeterli vakit bulamayabilirdi ama denemeye değerdi yine de, sonra canavarı annenin bulamayacağı güvenli bir yere saklardı.

Tanıdığı ama ne olduğunu bir türlü anlayamadığı bir ses duydu. Odasından dışarı süzülüp koridorda annesiyle babasının odasının kapısının altından sızan ışıltıya doğru gitti. Derin homurtular ve hırıltılı nefesler. Hayatı boyunca duymuştu bu sesleri, annesiyle babasının baş başayken kullandığı gizli bir lisan olduğunu biliyordu. Kendisiyle hiç bu lisanda konuşmamalarına sinir oluyordu, oysa birkaç defa seslerini taklit etmeyi denemişti. Babası gülmüş, mağara çocuğu gibi sesler çıkardığını söylemişti. Annesi alnını kırıştırmış ve korkmuş görünmüştü. "Lütfen kendi sözcüklerini kullan." Hanna telaffuzu beceremediğini ve kendisini bu yüzden anlamadıklarını düşünüyordu.

Bir dakika daha dinledi. Anlamsız hırıltılar ve soluklar biraz ürkütücüydü. Annesi bir uzay gemisinin içinde süzülüyormuş ve havası bitmek üzereymiş gibi sesler çıkarıyor, babasının sesiyse bir şeyi tekrar tekrar yumrukluyormuş gibiydi. Hanna daha küçükken sohbete katılmayı denemişti ama annesiyle babası o odaya girer girmez susmuştu. Ondan sonra Hanna'ya içeri girmeden önce kapıyı tıklatması için talimat vermişlerdi, özellikle de odadaki insanların sesleri meşgul olduklarını gösteriyorsa. Acil bir durum haricinde araya girmemeliydi zaten. Ama Hanna'yla, kızın sözcüklerden daha ilginç bulduğu o lisanla asla iletişim kurmayacaklardı. Belki sadece yetişkinler içindi ya da belki aynı anda sadece iki kişi içindi (başka hiç kimseyle o gırtlaktan gelen dille konuşmuyorlardı). Hanna bazen konuşmayı reddettiği dilde onlara sormak istiyordu: "Niye beni de almıyorsunuz?"

Odasına döndü, hiç ses çıkarmama konusundaki sihirli kabiliyetinden etkilenmişti. Sözcüklerini kendine saklayabilmesinin yanı sıra, ayakları yerde Hanna havadan yapılmış gibi hareket ediyordu. Süzülen bir hayaletmiş gibi. Yeniden dünyaya gelmiş bir cadıymış gibi.

Hanna birkaç saat sonra elinde çıktılarla babasının çalışma odasından sabah ışığıyla dolmuş koridora indi. Kendi iç bahçelerine bakan pencerenin önünde dururken, yere vuran güneş ışığının üçgeninde ayakları ısındı. Güzelce kırpılmış çalıları, bilek hizasına gelen otları, ahşap duvarı ve komşu evin çatısını inceledi. Çiçek açmış nergisler, saldırmak üzere olan bir ordu gibi çalılıkların önünde düzgün bir sıra hâlinde bekliyordu. Lalelerin işi henüz bitmemişti, pembe başları oklara benziyordu, patlamaya hazırdılar. Birinin kiraz ağacı avluya beyaz taçyapraklarından yumuşak bir kar yağdırdı. Hanna çiçeklerin rayihasını almak isteyerek camı kokladı ama annesinin sirkeli karışımının ev kokusunu aldı sadece.

Babasının bir süre önce kalkmış olmasını bekliyordu, kendisi çoktan giyinmiş, saçlarını taramış ve özel projesinin üstünde çalışmıştı. Babasının bilgisayarından bazı şeylere bakmış, sonra da geri kazanılmış büro kâğıtlarına birtakım resimler basmıştı. Resimlerin biraz buruşuk ya da lekeli olmasının önemi yoktu. Çevrimiçi görüntüler çok eski fotoğraflardan alınmış, Hanna da bazılarını renkli basmıştı, o yüzden siyah-beyaz değil de kahverengi-beyaz görünüyordu resimler. Yapacak bir işi daha vardı, fotoğrafları saklamak için sessizce odasına gitti.

Annesiyle babasının kapısına kulağını dayadı, içerisi sessizdi. Uyudukları sırada odalarına girilmesiyle ilgili bir kural yoktu, o yüzden Hanna tokmağı dikkatle çevirerek içeri süzüldü. Babası, yatağın kendisine ait tarafında upuzun ve çıplak yatıyordu. Hanna onun erkek kısmını –doğru ismiyle penisini– görecekti neredeyse, ama babasının yukarı bükülmüş bacağı manzarayı kapatıyordu. Bir kolu yastığının altında, diğeri göğsündeydi. Ağzı aralıktı, nefes alıyor, nefes veriyordu, Hanna'dan da, başka her şeyden de bihaberdi.

Birkaç dakika babasını izledi, sonra görevine geri döndü. Yatağın babasının tarafındaki rafın üstünden cep telefonunu aldı, babası el altında istediği şeyleri dağınık biçimde oraya koymuştu: iki kitap, birkaç mendil, neredeyse boş bir bardak su, bozukluklarla dolu bir turşu kavanozu. Hanna annesinin tarafına doğru yürüdü.

Annesi de sağına dönmüş benzer bir pozisyonda yatıyordu, dizlerini kendine çekmişti. Yastığı dua eden ellerinin arasına sıkıştırmıştı, koyu renk saçları yüzünde çizgiler oluşturuyordu. Memeleri bir tarafa kaymıştı. Hanna illa da fazladan organlar çıkaracaksa kuyruğu olmasını tercih ettiğine karar verdi. Annesinin yeni yara izini göremiyordu ama eskisini daha çok seviyordu zaten. Beyaz tenden etli dudakların arasına sıkışmış morumsu bir solucan. Çok küçükken bir kere alışveriş merkezinin soyunma odalarından birinde yara izine dokunmuştu ama annesi canı yanmış gibi geri çekilmişti.

Hanna iki adım geri gidip uyuyan annesinin tam bir resmini çekebilmek için telefonu yatay olarak tuttu. Annesi odanın pencere olan tarafında uyuyor ve jaluziler kapalıyken bile yumuşak bir ışıkla aydınlanıyordu. Hanna düğmeye bastı, makine o hafif şıkırtıyı çıkardı. Ne olur ne olmaz diye düğmeye bir kere daha bastı, annesi de tam o anda başını kaldırdı ve içine hava doldurdu, sanki tüm bu zaman boyunca orada ölü yatıyordu. Harika bir düşünceydi. Saçlarını yüzünden çekti, birkaç kere gözlerini kırpıştırdı. Hanna odadan kaçabilirdi ama kaçmadı.

Onun yerine ayaklarını yerde sürüye sürüye yatağın tam yanına gitti. Annesi yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri çekilerek ondan uzaklaştı.

"Hanna? Bir şey mi oldu?"

Hanna belini bükerek eğildi, yüzü tam korkmuş annesinin yüzünün üstüne gelene dek iyice eğildi.

"Benim adım. Marie-Anne. Dufosset," diye fısıldadı annesinin kulağına en güzel Fransız aksanıyla. Annesi Hanna'nın o *Fransızlarla Fransızca* bilgisayar oyununu bir kereden fazla oynamadığını sanıyordu. Ama Hanna oynamıştı.

Annesi dirseğine dayanarak doğrulurken ani hareket yüzünden memeleri sallandı. Hanna pis pis sırıttı, annesi kendini örtmek için çarşafı yukarı çekti.

"Ne?" Annesi uyuyan babaya bir göz attı. Sonra daha yumuşak bir sesle konuştu. "Konuştuğuna sevindim tatlım. Ne dedin?"

"Benim adım. Marie-Anne. Dufosset. Unutma." Kullanılmamaktan ötürü sesi hâlâ güçsüz ve zayıftı.

Annesinin dudaklarında "kim" sözcüğü belirdi ama Hanna kıkırdayıp babasının telefonu hâlâ elinde odadan dışarı fırladı.

SUZETTE

Alex'in kahvesini yaptı, tam sevdiği gibi şekersiz, sütsüz, koyu İtalyan kahvesi. Alex geç kalıyordu ama Hanna onu kandırıp çalışma odasına çıkarmayı başarmıştı yine de. Alex'in telefonuyla ve Hanna'nın çektiği resimle ilgili bir şeydi. Alex sadece bir saniye itiraz etmişti; şehir merkezindeki yeni, ince bina konusunda beyin fırtınalarına başlamaya hevesliydi ama ne de olsa çalışma saatlerini ve hafta sonu evde çalışıp çalışmayacağını kendi belirliyordu. Suzette meselenin zararsız bir şey olduğunu, Hanna'nın kendisinin bir resmini çekmek için odalarına girdiğini düşünmek istiyordu. Ama hassas kırılganlığından bir türlü kurtulamıyordu ve bunun sebebi sadece Hanna içeri girdiğinde çıplak olması değildi. Hanna –ya da artık her kim olduğunu iddia ediyorsa– masum, normal bir çocuk değildi.

Normal çocuklar fotoğraf makinelerine ve fotoğraf çekmeye bayılırdı; Suzette çocukluğundan öyle hatırlıyordu. Annesi her birkaç senede bir ona yeni bir fotoğraf makinesi vermişti. Polaroid, sonra filmli, sonra da dijital. Annesi diğer bütün kusurlarına rağmen hediye verme konusunda müthişti ve hediyeleri genellikle iyi seçilmiş, güzel paketlenmiş olurdu. Suzette yetişkinliğinde bunun annesinin sevgi ifade etmesinin tek yolu olduğunu anlamıştı. En güzel kurdelelerin çoğunu saklamıştı, hepsi hâlâ özel bir kutuda duruyordu: Metalik renklerde ve Noel desenlerinde ışıltılı kumaşlar. Suzette'in zihninde ambalajlar hiç kavuşamadığı kucaklamalara dönüşmüştü.

Alex'e kahvesinin hazır olduğunu bildiren bir mesaj yolladı. Mesaj gider gitmez, telefonu e-posta bildirimiyle çınladı. Suzette mesajı okurken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Alex paldır küldür merdivenden indi, Hanna da hemen arkasındaydı.

"Söz veriyorum söz söz, dudaklarım mühürlü," dedi.

"Neye söz veriyorsun?"

Alex ağzındaki görünmez fermuarı çekti. Hanna kötücül bir neşeyle hop hop sıçrayarak kahramanının koluna asıldı.

"Dudakların gerçekten mühürlüyse buna ihtiyacın olmaz herhalde." Suzette buharı tüten parlak seyahat kupasını tezgâhın öbür ucuna, Alex'in yetişemeyeceği bir yere koydu. Hanna ona her ne yaptırdıysa, hoş bir şey olma ihtimali pek yoktu. Alex'in neyin içine çekildiğini pek fark etmeden de olsa aleyhine çalışıyor olabileceği düşüncesi Suzette'i rahatsız ediyordu. Hanna'nın sırları eğlenceli olmazdı. Suzette, kızının tatlı bir şey yaptığını umduğu son seferde, küçük bir hediye kutusunu açmış ve örümcekle dolu olduğunu görmüştü. Uzun süre önce ölmüş olanlar ufalanıyordu ama bazıları hâlâ kıpırdanıyordu, birkaçıysa son derece canlıydı. Hoş bir sürpriz değildi. Alex, Hanna'nın kediye benzediğini, en sevdiği kişiye kıymetli bir fare getirdiğini söyleyerek şaka yapmış olsa bile.

"Hayır hayır hayır, kahvenin bütün bunlarla ilgisi yok, o masum." Alex, Suzette'e göz kırpıp fincanına uzandı, görünüşe göre Suzette'in samimi huzursuzluğunun hiç farkında değildi.

"İyi. Bil bakalım ne oldu, harika bir haber aldım." Hanna kötü tepki gösterir diye haberi Alex'e hepsi birlikteyken vermek istemişti. Hanna belki Alex'in şahit olmakla kalmayıp ilgilenmeye mecbur olacağı bir öfke nöbeti geçirirdi. Suzette, Alex'e fincanını verdi.

"Teşekkür ederim *älskling*." Alex, Suzette'i yanağından öptü. Kahvesinden bir yudum alıp tezgâha yaslandı, Suzette'in haberi aktarmasını bekledi.

Suzette telefonunda e-postayı yeniden açtı. "Dün akşam Sunnybridge'e bir e-posta göndermiştim, biraz önce cevap

dım. Seve seve oturup konuşabiliriz diyorlar. Hatta müsaitsem bugün bile olurmuş."

"Gayet güzel." Alex, kıpırdamadan ve şüpheli şüpheli duran Hanna'ya döndü. "Hatırladın mı *lilla gumman*? Dün akşam yeni bir okuldan bahsetmiştim ya, hani sonbahar için? Diğer baktıklarımızdan daha eğlenceli bir okul."

"Bence bugün gitmemiz lazım, sen ne dersin?" Suzette sesinin tatlı ve masum çıkmasına dikkat etmişti ama içinde bir yer kışkırtmalarının işe yaramasını umuyordu.

Hanna dik dik ona bakmakla yetindi. Döndü ve merdivenden yukarı koştu, bir saniye sonra kapısı çarparak kapandı. Suzette içini çekti, drama yaşanmaması dolayısıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Alex'i fikrinin gözden geçirilmiş hâline ikna etmesi zorlaşacaktı bu yüzden.

"Merak etme, hangi okul olursa olsun büyük bir değişiklik demek. Fikre alışmak için zamana ihtiyacı olacak. Bütün yaz vaktimiz var..."

Suzette, "Onu şimdi alıp almayacaklarını sormayı düşünüyorum," dedi. Sesindeki bütün şirinlik kaybolmuştu.

Alex şaşkınlıkla dondu kaldı. "Şimdi mi? Dönemin bitmesine sadece iki buçuk ay..."

"Davranışlarını fark etmedin mi?"

"Özel bir şey fark etmedim."

"Çok manipülatif olmaya başladı. Bizi parmağında oynatıyor. Yaptıklarını sadece benim görmemi sağlıyor, böylece sana anlattığımda... Bana destek çıkman mümkün olmuyor. Vurması. Küfürler yazması. *Konuşması*... Bana eziyet ediyor. Bu sabah seni ne diye yukarı sürükledi?"

"Hiç. Bir proje." Alex biraz huzursuzlanmıştı. "Galiba bir şey deniyor. Aslında seveceğini düşünüyorum."

Suzette üşümediği hâlde evde giymeyi sevdiği gri yoga ceketinin fermuarını çekti, ellerini ceplerine soktu. Doğru düzgün giyinip okulu aramak istiyordu ama Alex gözlerini ona dikmişti, Suzette keşke başka bir yere baksa diye düşünüyordu.

"İyi. Ben kendim hallederim."

"Hey." Suzette yürüyüp giderken Alex karısının koluna uzandı. "Okulda olması gerektiği konusunda sana katılmıyor değilim, muhtemelen haklısın... Canı sıkılıyor, değişikliğe ihtiyacı var..."

"Esas benim değişikliğe ihtiyacım var. Nasıl bir çocuk olduğunu bilmiyorsun. Senin için her zaman en hoş yüzünü takınıyor. Sana karşı hep tatlı."

"Hayır, tamam, buna inanıyorum. Ama okul yılı o kadar ilerledi ki, zaten konuşmuştuk..."

"Onunla buraya tıkılmış hâlde evde kalamam! Beni dinlemiyorsun."

"Dinliyorum. *Älskling*." Suzette'i kocaman bir kucaklamayla sardı.

Alex'in kolları genellikle büyük bir rahatlık getirirdi ama Suzette kendini fena hâlde köşeye sıkışmış hissediyordu, Hanna'ya annelik etmenin günbegün getirdiği dertlerle bitmiş tükenmişti. Son sürat koşarak cam duvarlarına kendini çarpmak istiyordu ve bunu yapınca kuş gibi boynunu kırsa bile aldırmayacaktı. Her tarafına kanını bulaştırana kadar tekrar tekrar kendini cama atacaktı.

Alex'i itip uzaklaştırdı ve çığlığını bastırmaya çalıştı. Deli bakışlı paniğinin Alex'in yüzüne yansıdığını gördü. O korku dolu, güvensiz ifade oraya ait değildi. Endişesi biraz yatıştı, keşke elimi Alex'in gözlerinin önünden geçirip burnundan ve ağzından aşağı kaydırarak yüzünün her zamanki rahat ifadesini geri getirebilsem diye düşündü.

"Özür dilerim, sadece sen..." Ondan bir adım uzaklaştı. Huzursuzdu, elini ağzına bastırıp sözcüklerin dökülmesini önlemeye çalıştı. "Bir şeyler yapıyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama oyunlar oynuyor..."

"Nasıl şeyler?"

"Marie-Anne Dufosset kim?"

"Ne?"

Ah, Suzette'e o bakışı. Sanki Suzette içinin çarklarla, yaylarla ve tüylü patlamalarla dolu olduğunu itiraf etmiş gibi bir bakış.

"Marie-Anne Dufosset! Okuduğun bir hikâyede falan mı var?

Beraber seyrettiğiniz Fransız işi bir şey mi? Ona bahsettiğin biri mi?" Elleriyle yalvararak Alex'e doğru bir adım attı. "Kim o?"

"Suzette, dur."

Suzette kendi adını duyunca durdu, hareket etmeyi, durmaksızın konuşmayı, nefes almayı kesti. Alex'in İsveççe sevgi sözcüklerinden hoşlanmadığından değil, sadece kendi adını duymaya duymaya bazen bir adı olduğunu unuttuğu için.

"Anne-Marie Dufosset'nin kim olduğunu bilmiyorum. Nereden bileyim? Bunun konuyla ne ilgisi..." Kusursuz, masum bir şaşkınlık. Öfkeden yoksun ve her yerinden endişeli bir ilgi sızıyor.

Suzette aklını mı kaçırmıştı?

"Google'dan bakarım. Boş ver. Sen geç kaldın, benim de okulu aramam lazım."

"İster misin... Kalabilirim? Seninle gelebilirim? Seni böyle tek başına..."

"Hallederim, sorun değil."

Alex, Suzette'in çok sevdiği o şeyi yaptı ve alnını onunkine dayayarak karısının kollarının üst kısmını sıkı sıkı tuttu. Kahve kokusunun altında diş macunu kokusu geliyordu ve vücudundan sıcaklık yayılıyordu. Suzette onu içine çekti. Alex öylece durdu, Suzette'in onu solumasına izin verdi.

"Özür dilerim, öyle çıldırmak istememiştim."

"Suzette... Ne gerekiyorsa yapacağız. Senin sağlığın da aynı şekilde öncelikli. Tekrar hastalanmanı istemiyorum."

"Biliyorum. İğnelerim var, faydası dokunuyor..."

"Yine de seni hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Evde çalışma saatlerini artırabilirim..."

"Daha kısa süre önce iki hafta evde kaldın, sonsuza dek bana dadılık edemezsin."

"Öylesi daha kolay mıydı?"

Öylesinin ne kadar kolay olduğunun sırf düşüncesi bile Suzette'in gümbürdeyen kalbinin ritmini hafifletti. Ameliyattan sonraki o iki hafta tatil gibi geçmişti. Alex yanındaydı, her şeye yardım ediyordu, Hanna en terbiyeli tavrını takınmıştı. "Evet," diye kabul etti.

"Ofiste yarım gün çalışabilirim."

"Olmaz."

"Olur. O yüzden okul hemen başlayamaz derse üzülme. Sonbahar için bir yere yazdıracağız. Ben de daha fazla evde kalacağım, tamam mı? Belki yer değiştiririz, ofise bazen sen gidersin. Epeydir yapmıyorsun. Faydası olur mu?"

"Belki. Bilmiyorum. Yorgunum. Hep yorgunum."

Enerjisinin istediğinden çabuk boşalan makaralara sarılı durduğunu daha önce Alex'e açıklamaya çalışmıştı. Alex çaba harcamış ama Suzette'in başka biri gibi olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabildiğinden fazlasını anlayamamıştı. Suzette kendini başka insanların günleri işlerle, ufak tefek angaryalarla ve görevlerle, sosyal hayatla ve ev hayatıyla dolu olarak geçerken dünyada nasıl yaşayıp gittiklerine göre ölçüyordu, başka insanların yaptığını gördüğü şeylerle – ve kendisinden başka kimse yaşayamayacak kadar yorgun görünmüyordu. Oysa kendisi, öğleden sonra saat dörtte televizyona bile bakamayacak kadar bitkin oluyordu genellikle. Temizlik yapıp durmasıyla ilgili kimsenin anlamadığı şey şuydu, temizlik Suzette için kafa yormadan bir amaç güdebileceği bir şeydi. Normalin tersine bir şekilde fişe takılı değilken şarj olan bir pil gibi, günde birkaç defa her şeyle bağlantısını kesmesi gerekiyordu. Crohn hastalığının bir parçasıydı bu ama gastroenterologlar o kısımla ilgilenmezdi. Doktor Stefanski, Suzette'e bu konuyu aile hekimiyle görüşmesini söylemişti. Belli bir uyku ve yemek düzeni tutturmasının faydası dokunuyordu. Bazen sabahları biraz hafif egzersiz yapması, bir enerji patlaması getiriyordu. Ama yaşı ilerledikçe –Hanna'yla geçirdiği günler uzayıp durdukça– artık hiçbir şey işe yaramaz olmuştu sanki. Zembereği bozulmuş kurgulu bir oyuncağa dönüşüyordu.

"Bana anlatman lazım. Daha fazla. Yardım etmeme izin ver," diye rica etti Alex.

Suzette başıyla onayladı ve nihayet kollarını kocasına sardı.

"Her şeyi bugün yapmak zorunda değilsin," dedi Alex.

"Yapmak istiyorum. Yapmam gerek. Sorun çıkmaz. Sen git artık, bir an evvel işe başlamak istediğini biliyorum."

"Sonra yine konuşalım, tamam mı?"

Öpüştüler, Alex kahvesiyle araba anahtarını aldı, ayakkabılarını ayağına geçirdi ve gitti.

Suzette bir zamanlar kendisini bir erkeğe ihtiyaç duymayacak bir kadın olarak hayal ederdi. Ne de olsa babasız hayatta kalmayı başarmıştı. Dünya erkeklerin etrafında dönmüyordu. Ama Alex'e âşık olduktan sonra işin aslını öğrenmişti: Dünyada bir daha asla onsuz yaşamak istemiyordu. Alex tesadüflerin yakıcı keskinliğini düzeltmiş, Suzette'e kaprislerle dolu olmayan, acımasızlıktan uzak bir hayat vermişti. Suzette sekteye uğramış enerjisinin sekteye uğratacağı bir gelirle asla bu kadar iyi bir yaşam süremeyeceğini biliyordu. Ve çalışma hayatında o kadar az bulunmuştu ki, maluliyet maaşına hak kazanmayı başarsa bile bu maaş pek küçük bir miktar ederdi. İkisi birlikte yaşamın gerçekten önemli olan döngüsünü besliyorlardı. Güneş, toprak, yağmur, kökler, meyve, gıda. Neşe.

Sunnybridge'i aradı, saat on bir için randevu aldı.

Üst kata çıktığında Hanna'nın kapısı kapalıydı. Suzette kulağını kapıya dayayıp dinledi. Kâğıdı kesen makas sesine benzeyen bir şey duydu. Alex, Hanna'nın bir projeyle ilgilendiğini söylemişti ama Suzette bunun kocasının bilgisayarında yapılacak bir şey olduğunu varsaymıştı, elle çalışılması gereken bir şey değil. Hanna'nın odasında harıl harıl çalıştığı düşüncesi Suzette'e umut veriyordu aslında. Belki sonunda kalemlerini veya kâğıtlarını kullanırdı. Suzette, Hanna'nın o eşyalarını niye hiç kullanmadığını bilmiyordu, hele de onları sevdiği belliyken. Daha sonra yerin kâğıt parçalarıyla dolmuş olduğunu görse bile aldırmayacaktı. Hatta bu ihtimal onu gülümsetti.

"Ben çabucak bir duş alacağım. Her şey yolunda mı?"

Hanna eklemlerini kapıyı tıklatır gibi yere vurdu, onu göremedikleri ama bir şey için cevap almaları gereken zamanlar için buldukları şifreydi bu.

"Tamam." Bir an tereddüt etti, Hanna'yı makası kullanırken dikkatli olması için uyarsam mı acaba diye düşündü. Uyarmamaya karar verdi, Hanna, Suzette'in onun üstüne düşmesinden ya da ona bebek gibi davranmasından hoşlanmazdı.

Kızının nasıl bir şey yapmakla uğraştığını düşünerek altmış saniye boyunca umudun keyfini sürdü. Nadiren geleneksel şeyler için kullanılsa da Hanna'nın yaratıcılığına güvenirdi. Belki iletişime giden, tuhaf ama hoş karşılanacak yeni bir aşama olurdu bu.

Odasının kapısını kapatıp telefonunda Google'dan *Marie-Anne Dufosset*'e baktığında umudu sona erdi.

Suzette banyo kapısı kilitli olduğu hâlde çıplaklığında kendini savunmasız hissediyordu. Hanna'nın kocaman bir makasla çıkagelip duşta onu öldürene dek bıçakladığını hayal etmekten kendini alamıyordu. Feci derecede melodram dolu bir endişeydi bu, özellikle de Marie-Anne Dufosset tarihin sayfalarındaki bir dipnottan ibaretken. Öte yandan, Wikipedia'ya göre Marie-Anne 1679 yılında on sekiz yaşındayken Fransa'da cadı diye yakılan son kadındı. Sayfanın genç kızın cadılıkla uzaktan yakından ilgisi olan bir şeyler yapmış olup olmadığına dair pek az bilgi vermesi konu dışıydı. Hanna'nın onu tanıması ve ona hayranlık duymak için –ruhunu canlandırmak için– sebepleri olması yeterince endişe vericiydi.

Suzette artık oyunun adını bildiğine göre –Anneyi Korkut– kendini koruyabilmeliydi. Ama ürkütücü kızını düşündüğünde sıcak suyun altında bile tüyleri diken diken oluyordu. Hanna'nın gözlerinin akı. Uyurken gizlice yanına sokulma becerisi.

HANNA

Eğlence. Önce kreşte, sonra da anaokulunda Hanna'ya vaat edilen buydu. En uzun Green Hill Akademi'de dayanmıştı. Her günü birbirinden zorlu geçen tam beş hafta. Protesto eylemi olarak kendini duvarlara çarpmamak bir sınavdı (bir kere denediğinde onu duvardan söküp yağ tulumu hemşireye yollamışlar, hemşire de Hanna'nın alnına buz koyup annesini aramıştı). Eciş bücüş, mızıldanan çocukları oynayacak bir şeyler hâline getirmemek bir sınavdı: Kanlı canlı, nefes alıp veren oyuncaklar. Onları istediği gibi kullanmak başını derde sokmasından başka bir işe yaramıyordu. Hanna'nın eğlence anlayışını kimse onaylamıyordu.

Bir gün turuncu renkli kare halıda oturup üç çocuğun birbirine geçen plastik tuğlalarla –devlerin oynayabileceği Legolar gibi şeylerle– kule inşa etmesini seyretmek hiç eğlenceli olmamıştı. Bir sonraki tuğlayı kim ekleyecek, tuğla hangi renk olacak diye didişip duruyorlardı. Hanna bu çocukların niye birlikte oynamaya çalıştığını bile anlayamıyordu. Kıvırcık Kafa sadece mavi parçaları seviyordu. Pembe Dörtgöz diğer ikisine patronluk taslamaya çalışıyordu. Burun Karıştırıcı da elini sürdüğü her şeyi yeşil sümükleriyle kirletiyordu. Karıştırmasa bile bir parmağı hep burnunun içindeydi, sanki parmağın evi orasıydı.

Hanna sonunda bezerek oturduğu yerden kalktı. Plastik kulenin önünde durdu, nasıl inşa edildiğini inceledi. Mankafalara bak sen. Bloklarla güzel bir desen oluşturabilirlerdi, kırmızı sarı mavi, kırmızı sarı mavi. Ya da iki mavi, iki kırmızı, iki sarı.

"İstersen sen de oyna," dedi Pembe Dörtgöz.

Hanna'nın onun iznine ihtiyacı vardı sanki. Üç küçük domuz onu bekliyordu. Hanna'nın kulelerine tuğla ekleyeceğini mi sanıyorlardı? Ya da onlara salakça bir iltifatta bulunacağını falan?

Yaptıkları şey Hanna'nın gözlerini acıtıyordu. Ortadaki parçaya tekmeyi bastı, kuleyi paramparça edip yere yıktı. Hayatının en eğlenceli ânı değildi ama boş boş oturmaktan iyiydi.

"Hey!" dedi Pembe Dörtgöz.

Kıvırcık Kafa gözyaşlarına boğuldu.

Hanna yürüdü gitti. Biri, bir yetişkin, arkasından seslendi belki ama Hanna aldırış bile etmedi.

Dışarıda oynamak da daha iyi gelmemişti. Herkes Hanna'nın kulaklarını acıtan çığlıklarla oyun alanında koşup duruyordu. Sıçrayıp duran bir örnek saç örgülü bir çift cici en yakın arkadaş, çizgili atlama ipleriyle oynuyordu. Sıçrıyorlardı. Kayıyorlardı. Ayakları iplere dolaşıyordu. Gülüyorlardı. Hanna, ipi içlerinden birinin boynuna dolayabilseydi... İşte onun çok daha güzel bir oyun olacağını düşündü. Sonra –diğer çocuklardan yardım eden olur muydu?– kızı çekmeli oyuncak gibi yerde sürükleyebilir, kıvranıp çığlıklar atmasını seyredebilirdi. Eğlenceli olurdu.

Bir gün özel becerilerini karşılaştırarak cıyak cıyak bağıran ve kıkırdaşan bir çocuk halkasına yanaştı. Kızın biri dilini dışarı çıkardı, ta burnunun ucuna değecek kadar uzattı. Bir oğlan gözlerini şaşılaştırdı, sonunda bozuk bir oyuncağa benzedi.

Bir kız, "Kulağımı oynatabiliyorum!" diye haykırdı, diğer çocuklar görmek için öne eğilirken saçlarını topladı.

Çocuklar sırayla kimin dilini yuvarlayabildiğine bakarken, Hanna aşağı yukarı zıplayıp duruyordu, sonunda hepsi ona baktı. Hanna sırıtarak gözlerini ta arkaya devirdi, çişini yaptıktan sonra ellerini yıkarken ayna karşısında senelerden beri denediği bir numaraydı bu. Diğerlerinin, başka herkese yaptıkları gibi etkilenerek oooo ya da aaaa sesleri çıkarmasını beklemişti. Ama gözleri kafatasının içine kaçmış, hâlâ kör durumdayken herkesin çığlık çığlığa kaçıştığını duydu.

Hanna bundan sonra hemen hemen her gün lacivert kazak-

la beyaz gömlekten oluşan üniformasıyla orada dikilip seyretmekle yetindi. Kendini onlardan biri gibi hissetmese de diğer çocuklar gibi görünüyordu. Babası şirin üniformasına bayılıyordu, Hanna'nın başlangıçta anaokulunun kreşten daha iyi olabileceğini sanmasının sebebi de buydu. Ama öyle olmamıştı. Tıpkı kreşteki gibi, Hanna salıncaklara herkesten önce varacak kadar hızlı koşmayı hiç başaramıyordu. Diğer çocuklar uğultular çıkararak her şeyin başına üşüşüyordu; Hanna çocukların kapıdan çıktıktan sonra bal arıları gibi iğneler edinip edinmediğini bilemiyordu, o yüzden uzak duruyordu.

Okul yılının başlamasından beri, saçları altın ışık demetleri gibi omuzlarından aşağı dökülen bir kızdan gözünü alamıyordu. Günışığı'nın saçlarının böyle kusursuz olmasını adil bulmuyordu, kızın saçları babasının saçlarının rengindeydi. Bazen ona bakıyor, Günışığı'nın kafa derisine bir bıçak dayayıp güzelim buklelerini kesmek için yanıp tutuşuyordu. O buklelerden yapacağı peruğu nasıl da gururla takacağını hayal ediyor, alnından süzülme ihtimali olan kan damlalarından da hiç rahatsız olmuyordu.

Hanna resim derslerinde plastik önlüğünü giyip şövalesinin başında durur ama resim yapmazdı. Bayan Gülücük önceleri Hanna'nın fırçaya sımsıkı yapışmış elini yönlendirmeye çalışmış, fırçayı suluboyaya batırıp kâğıda hızlı darbeler indirmişti. Ama Bayan Gülücük elini bırakır bırakmaz Hanna da bırakıyor, fırça yere düşüyordu. Bayan Gülücük kısa süre sonra denemekten vazgeçip Hanna'nın bir şey yapmadan orada dikilmesine izin vermişti. Ama günlerden bir gün, diğer çocuklar boyaları akan karmakarışık şaheserleriyle meşgulken, Hanna'nın aklına eğlenceli bir şey geldi.

Günışığı'nın meyve suyuna bayıldığını herkes biliyordu. Kız su içmeyi reddediyor, sütten de bir bardak dolusu kaka ikram edilmiş gibi kaçıyordu. Başlarda beslenme saatinde sadece o meyve suyu içerdi ama sonra diğer çocuklar homurdanmaya ve yalvarmaya başlamış, Bayan Gülücük de yanaklarını şişirerek herkesin bardağına Günışığı'nın iksirinden doldurmuştu. Ne var ki sonra veliler meseleyi duymuş, çocuklarının Kırk Numaralı

Kırmızı Boyalı Şekerli Su –Annesi meyve suyuna öyle diyordu– içmesini istememişlerdi, yani Günışığı beslenmesini tek başına yemek zorundaydı.

Bayan Gülücük diğer çocuklarla meşgulken Hanna bir bardak kırmızı boya buldu, kimse görmesin diye vücuduna bastırarak taşıdı. Ve kimse bakmazken fazladan bir karton bardak çalıp minyatür lavabolu ve tuvaletli banyoya süzüldü. Minicik armatürleriyle banyo anaokulunda en sevdiği şeydi, hani neredeyse Hanna'nın evde kullandığı banyoyu babasının yeniden dekore etmesini isteyecekti. Bardağa azıcık boya koydu, üstünü suyla doldurdu.

Sulandırılınca boya gayet inanılır bir biçimde Kool-Aid gibi görünüyordu.

Bayan Gülücük, burnundan çıkanlar kadar bulanık yeşil bir resim yapmakla uğraşan Burun Karıştırıcı'ya yardım ediyordu. Günışığı çiçek resimleri çiziyordu. Daha doğrusu Hanna resimdekilerin çiçek olduğunu varsaymıştı, oysa saçlarına abartılı punk stilleri verilmiş çok uzun boylu insanlar olmaları da mümkündü. Hanna, Günışığı'nın yanında durup gülümsedi. Gülümseyerek kolayca herkesin kalbini kazanabilirdiniz, bunu bebekken öğrenmişti.

Günışığı dudaklarını sarkıtıp bir adım geri çekilerek, "Beni itme," dedi. Hanna geçmişte onu birazcık itmiş ya da bir-iki kere kazara kıza çarpmıştı ama şimdi niyeti o değildi.

Günışığı güvende olduğunu anlasın diye başını iki yana salladı. Kız yine de tedbirli görünüyordu. Hanna kıpkırmızı sıvıyla dolu bardağı uzattı. *Seversin.* Günışığı'nın gözlerine aç bir ifade geldi.

"Meyve suyu mu?"

Hanna başıyla onayladı.

"Ah. Teşekkür ederim." Günışığı çok kibar bir kızdı. Annesi onu severdi. Annesi, sözcükleri yüksek sesle söylemese de Hanna'nın *lütfen* ve *teşekkür ederim*'i öğrenmesini sağlamıştı.

Günışığı bardaktan iri yudumlar içti. Hanna kendini tutamadı: Uzanıp kızın yumuşacık altın saçlarını okşadı.

Ama Günışığı bardağın hepsini bitirmeden ağzındaki sıvıyla boğulacak gibi olarak öğürdü, sıvı çenesinden aşağı sızdı, kana benziyordu.

Hanna, dövülmüş cam parçalarıyla yapılabilecek daha iyi bir numarayı düşünerek gülümsedi.

"Öööğğğğk! İğrenç! Bayan McNally..." Bayan Gülücük yanlarına geldi. "Bana bunu içirdi."

"Ne o?" Öğretmen bardağı alıp kokladı. Bir kere. İki kere. "Boya mı? Aria'ya boya mı verdin?"

Hanna omuz silkti. Birazcık hayal güçleri olsaydı, bardaktaki meyve suyuymuş gibi *yapabilirlerdi.*

Öğretmen, Günışığı'nın çenesindeki kırmızı akıntıları başparmağıyla silerken *cık-cıkladı.* "Ne olur ne olmaz, seni hemşireye götüreyim. Zehirli değil ama... Sana gelince..."

Hanna, Green Hill Akademi'nin müdürünün odasına gitti.

O odaya kaç kere gönderildiğini hatırlayamıyordu. Ama son seferini hatırlıyordu. *Yardım etmeye* çalıştığını açıklamasına imkân yoktu. Kafeteryadaki çöp kutusunun dört bir yanını karıncaların sardığını görmüş, kamu hizmeti olarak hepsinin üstüne basmıştı. Ertesi gün karıncalar geri gelmiş, Hanna da yine üstlerine basmıştı. Sonunda çöp kovasının içinde yuvaları olduğuna karar vermişti, orada her gün yeni karıncalar doğuyordu. Babasının çalışma odasında farklı yerlerden alınma güzel bazı kibrit kutuları bulunuyordu. Çalmak kolaydı, Hanna da parlak mavi başlı çöplerin olduğu kutuyu almıştı, çünkü en çok onları seviyordu. Sadece inatçı karınca sorunu konusunda okula yardım etmek istiyordu, kimse de kibriti çöp kutusuna attığını görmemişti. Ama alevlerin uğultusundan zevk alarak çöpün yakınlarında durduğunu görmüşlerdi. Ondan sonra sınıfa dönmesine bile izin verilmemiş, Hanna onun adına öfke içindeki annesiyle babası paldır küldür içeri dalana kadar müdürün odasında oturmuştu.

"Kibrit çakmayı bile bilmez!" demişti babası.

Sonuç iyi olmuştu çünkü Hanna bir daha Green Hill Akademi'ye gitmek zorunda kalmamıştı. Ama annesiyle babası

müdürle ve öğretmenlerin ikisiyle konuştuktan sonra evde işler dokunma yanarsın gibi bir vaziyete bürünmüştü çünkü babasının ruh hali kötüydü.

Green Hill'in ardından Hanna, Frick'te iki hafta kalmış, sonra annesi onu okuldan almıştı. Hanna masal saatinde bayılma numarası yapmıştı çünkü öğretmenin kitap okuyuşundan nefret ediyordu. Hanna'nın onu susturmak için ağzına alev alev paçavralar tıkmak istemesine yol açan incecik sesler çıkarıyordu kadın. Hanna'yı hemşire odasına –Green Hill'dekiyle karşılaştırınca daha ziyade odacık denebilirdi buraya– koşturmuşlar ve başını sallayarak cevap verebileceği bir sürü evet-hayır sorusu sormuşlardı. Annesi Hanna'yı almaya geldiğinde hemşire çok ciddi bir sesle konuşmuş, annesinin yemek vermeme cezasına başvurmaması gerektiğini çünkü küçük çocukların kemiklerinin ve beyinlerinin gelişmesi için kaloriye ve gıdalara ihtiyacı olduğunu söylemişti vır vır vır.

Annesi başı yana eğilmiş, gagası açılıp kapanarak ürkmüş bir kuş gibi donup kaldığında, gülmemek zordu.

"Ne? Ben asla... Size öyle mi dedi? Hanna?"

Hanna gerçekten açtı, tam anlamıyla yalan söylememişti. Ayrıca burun çekmeler, kusmalar ve türlü çeşit "Hastayım" iddiasıyla bir sürü çocuğun eve yollandığını görmüştü. Hayatının en eğlenceli ânı değildi ama etkili bir taktikti.

"Sadece... Akşam yemeğinde bir kuralımız vardır, sofradakini yemek gerekir. Annem de aynı kuralı uygulardı, önüne konanı yersin ya da akşam yemeği yemezsin. Yani... Hanna biraz yedi, zaten sevdiğini bildiğim şeyleri yapmaya çalışıyorum hep ama sonra daha fazla yemek istemedi... Akşam yemeğini atlarsanız daha sonra atıştırmak yoktur, yaptığı şey için onu ödüllendiremeyiz... Yani... Kahvaltı etti, her zamanki kahvaltısını..."

Annesinin yüzü kızardı, hemşire, "Anlıyorum, sadece bütün anne babaların çocuklarının beslenmesiyle ilgili sorumlu davranmasını istiyoruz..."

"Sorumlu davranıyoruz... Davranıyorum."

"Çocukların düşüp ölmesini istemeyiz."

Hemşire kelimesi kelimesine böyle dememişti ama Hanna – ve annesi de– onun ne demek istediğini biliyordu.

Ondan sonra cırlak sesli öğretmen annesiyle birkaç dakika konuşmuştu.

Okuldan çıkarlarken annesi, "Çarşamba'nın gelişi..." dedi. Bu da Frick Okulu'nun sonu oldu. Gerçi Hanna, çarşamba gününün konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı.

Hanna böylece okul konusunun sonsuza dek kapandığını zannetmişti. Annesi ona evde eğitim vermeye başlamıştı, Hanna da her şeyi "sünger gibi emiyordu." Anne bunu etkilenmiş bir sesle söylemiş, Hanna da söyleneni iltifat kabul etmişti, çünkü annesinin temizlik yapmayı ne kadar sevdiğini biliyordu. Evde kalmak büyük ölçüde daha iyiydi, daha az koşturmaca, canının istediğini yapmak için daha çok zaman demekti. Annesinin bazen sabrı taşacak gibi oluyordu ama Hanna bunu iyi bir şey olarak görüyordu çünkü alıştırma yapmadan ilerleme kaydedilmezdi ve Hanna annesinin daha sabırlı olmasını istiyordu.

Oysa şimdiki hâle bak. Arabadalardı. Hanna'ya eğlenceli, diğerlerinden daha eğlenceli olacağına söz verdikleri yeni bir yere gidiyorlardı ama bu da ne demek oluyordu ki?

Hiç değilse yolda biraz düşünme fırsatı buldu. Ayrıca artık onu son okula göndermeye kalktıklarında olduğundan daha büyük, daha akıllıydı. Birazcık çabayla, eğlencenin başlaması için fazla beklemesine gerek kalmayacaktı.

SUZETTE

Şehir merkezindeki trafik yoğunluğunun içinden geçip South Hills'e doğru gitmelerini gerektiren Sunnybridge yolu epey uzundu. Suzette radyoda bağımsız, alternatif bir istasyon olan WYEP'i dinledi. Arada sırada emniyet kemeri bağlanmış olarak arkada araba koltuğunda oturan Hanna'ya bir göz atıyordu. Kızın müziğe uyumlu olarak başını salladığını görünce şaşırdı. Alex'in yoğun çabalarına karşın Hanna müzikle hiçbir zaman fazla ilgilenmemişti. Suzette kıza resim malzemeleri alırken Alex ona CD'ler alırdı, sonra bir MP3 oynatıcı, çocuklara uygun bir çift konga davulu, bir ukulele gelmişti. Hanna, Alex nasıl çalınacağını gösterirken aşikâr bir ilgiyle seyretmesine karşın davula bir kere bile vurmamış, ukulelenin tellerini bir kez bile tıngırdatmamıştı. Suzette ondan sonra kızı bir odyologa götürmüş ve işitme sorunu olmadığını kesinleştirmişti çünkü gelişimindeki gecikmelerin bir kısmının kafa karışıklığından kaynaklandığından endişelenmeye başlamışlardı artık. Hanna bebekken ve bebeklikten yeni çıktığı sıralarda Alex onunla İsveççe, Suzette de İngilizce konuşurdu. Bu şekilde çift dilli çocuklar yetiştirmeyi başaran bir sürü tanıdıkları vardı ama Hanna konuşmayınca, başta illa ki kendilerini suçlamışlardı. Kızın iletişim becerileri biraz gerileyince otizmli olduğundan korkmuşlardı ama Alex onu sözel olarak ya da müzik aracılığıyla cevap vermeye ikna edemese de Hanna babasının sesine uyum sağlamayı sürdürmüştü.

Dinleyicilerden bağımsız radyolara destek isteyen bir reklam

çıktı, Suzette sesi belli belirsiz duyulur hâle gelene dek kıstı. Alex 91.3'ü ve bölgedeki PBS televizyon istasyonunu desteklemek için her yıl şirketinin adına bağış yapardı. Suzette dikiz aynasından Hanna'yı süzdü, emniyet kemeri güvenle bağlıydı, gözkapakları uykuyla ağırlaşmıştı, ulaşılamaz bir yerdeydi. Kızın ağzından laf almaya çalışmanın tam zamanıydı.

"Hanna. Marie-Anne Dufosset kimmiş diye baktım."

İsmi duyunca çocuğun başı kıpırdadı, Hanna gözlerini açtı ama pencereden dışarı bakmakla yetindi.

"Çok ilginç bir kızmış anlaşılan. Sonu da çok trajik olmuş. Annesiyle birlikte kazığa bağlanıp yakılmışlar. Üstelik cadı değillermiş bile."

Hanna dönüp aynada Suzette'le göz göze geldi. Suzette, kızının yeni edinilmiş kişiliğinden duyduğu huzursuzluğun birazını dağıtma umuduyla, tehdidi ortadan kaldırmayı denedi.

"Cadı çılgınlığının böyle bir sorunu vardı, sen muhtemelen bilmiyorsun bunu. O zamanlar insanların batıl inançları çok fazlaymış. Bazen suçlanmaktan kurtulmak için tek şansın başkalarının, yani gerçek cadıların adını vermekmiş. Ama onlar da gerçek cadı değilmiş aslında. Marie-Anne Dufosset vakasında da öyle olmuş. Önce biri suçlanmış ve o suçlanan kişi kendini kurtarmaya çalışırken –Marie-Anne de dahil– bir sürü başka insanın adını vermiş. Ama Marie-Anne'in kazıkta yakılan son insan olduğu doğru sanırım. Kendisinden önceki bütün kızlar ve kadınlar kadar masummuş o da."

Hanna başını iki yana salladı. "Çok aptalsın."

Sözcüğü *apdaal* diye telaffuz etmişti, Suzette kızın Fransız aksanının tutarlılığı karşısında şaşkına döndü. Ama Hanna'yı konuşturarak elde ettiği zaferi açığa vurmak istemediği için yüzünü ifadesiz bir maskeye dönüştürdü. "Nedenmiş o?"

Ama Hanna yeniden pencereye döndü.

"Yanılıyorsam bana açıklayabilirsin. Hanna? Marie-Anne?"

Bu sonuncusu Hanna'nın dikkatini çekti. Suzette kızın hakkını teslim etmek zorundaydı: Hanna oyunu iyi oynuyordu. Suzette dikkatini yola vermek zorundaydı, okula neredeyse var-

mışlardı, sapağı kaçırmak istemiyordu. Ama Hanna'nın profilini incelediğinin, bir sonraki hareketini hesapladığının farkındaydı.

Arabayı park etti, Hanna emniyet kemerini açtı. Binanın dışı da, etrafındaki arazi de ziyaret ettikleri diğer –daha pahalı– okullarınki kadar bakımlı değildi. Oyun bahçesindeki oyuncakların paslanmasına ancak birkaç senelik zaman kalmıştı. Çamurlu bir alana fosforlu turuncu trafik konileriyle çeşitli boy ve renklerde az şişirilmiş toplar saçılmıştı. Burası bir zamanlar devlet okuluymuş gibi görünüyordu, muhtemelen çağa ayak uyduramadığı için terk edilmişti. Ön kapının yanına üstünde aşırı büyük, tehlikeli derecede sivri ışınlar saçan sarı bir güneş olan kocaman bir levha asılmıştı.

Suzette küçük bir elin kendininkinin içine kaydığını hissederek afalladı. Belki Hanna gerçekten de okul fikrinden korkuyordu.

Bahçe yolundan yürürlerken Hanna yumuşak yeni sesiyle tekrar konuştu. "Bana güveniyor musun?"

Suzette cevaplarını tarttı. Bu kadar doğrudan sorulunca yalan söylemek yanlış görünüyordu, üstelik ilk gerçek sohbetlerinde.

"Hayır," dedi.

"Güzel. Beni boş yere yakmadılar."

Yakmadılağ. Fransız bir film yıldızı gibi.

Küçük el elini daha sıkı tuttu, Suzette'in içinde bir korku kıvılcımı dolaştı. Kızını seçtiği idolden caydırma çabası buraya kadardı demek. Bir saniye için dönmeyi geçirdi aklından, arabaya atlayıp son sürat Jensen&Goldstein'a gitmeyi. Alex, Hanna'nın ne söylediğiyle ilgilenmezdi bile belki, daha fazla şey söylemesi yeterli gelirdi. Ayrıca ya Hanna, bunca zamandır sessiz kalan Hanna yeni kimliğini onaylatmak için okul mülakatının uygun bir zaman olduğuna karar verirse? Marie-Anne Dufosset olarak yaşamını anlatışını hayal etmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Bu ismin baş harflerinin MAD* olduğu Suzette'in dikkatinden kaçmamıştı. Yanlış anlaşılmış ama bu defa o kadar da masum olmayan genç bir cadı.

---

* (İng.) Mad: Deli, öfkeli. –çn

Beton duvarları delik deşik, ışıkları biraz ölgün koridorda yürüdüler. Sarılı turunculu boyaları dökülmeye başlamış yarım boy dolaplar eziklerle doluydu. Amonyak kokulu dezenfektan Suzette'in burun deliklerini gıdıkladı ama okul Suzette'e genç zihinleri besleyip yeşertecek bir yerden ziyade savaş bölgesi gibi görünse de hiç değilse temizdi.

Bir sınıf dolusu çocuk tek sıra hâlinde yanlarından geçti, orta yaşlı öğretmen de en arkadaydı. Biçimsiz bir köylü bluzu giymişti, ön tarafında solmuş bir kahve lekesi vardı. Suzette pek aklına getirmediği babasını canlı bir biçimde gördü: Onun da elinde daima bir kahve fincanı, gömleğinde lekeler olurdu. Suzette bu anıya gülümsedi, öğretmen de ona. Kadın bir an sonra sınıfını ön kapıdan dışarı bıraktı, eşikten geçen çocuklar sessizliklerini bozup cıyak cıyak bağrışmaya başladı.

"Gördün mü? Dışarıda oynayacaksın," dedi Suzette, Hanna'ya. Kızını okula, okulu da kızına kabul ettirmeye kararlıydı. Ama okulu daha yakından gördükçe, içine şüphenin ağırlığı çöküyordu.

Her şeyde yetersiz paranın leş kokusu vardı, duvarlardaki resimler bile basmakalıp ödevler verilmiş sıradan çocukların çalışmaları gibiydi. Kahverengi dikdörtgenlerin üzerine konduruLmuş yeşil dairelerden ağaçlar. İki yanında yamuk pencereler bulunan ön kapısı ve sivri çatısıyla hiçbir yerden eksik olmayan ev. Yaratıcılık konusundaki vaatleriyle övünen bir okuldan beklediği şeyler bunlar değildi. Alex okuldan nefret edecekti. Suzette etmişti bile.

İdareye giden yolu buldular, ofiste anne kotuyla hafifçe çekmiş bir tişört giymiş idari sekreter kadın gülümseyip onları müdürün kapısının hemen önündeki bir sıra sandalyeye buyur etti.

"Bayan Wade hemen geliyor, telefon görüşmesi bitmek üzere."

"Teşekkür ederiz."

Suzette'le Hanna sert sandalyelerde yan yana beklediler. Doktorlar, uzmanlar ve okullar için o kadar çok bekleme odasında oturmuşlardı ki. Beklemek Suzette'in sinirlerini bozuyordu, so-

nucunda genellikle hayal kırıklığı çıkıyordu da ondan. Suzette dalgın dalgın çantasının sapını küçücük parçalar hâlinde katlayıp duruyor, katlayacak bir şey kalmayınca açıp yeniden başlıyordu. Okulun yetersiz fiziksel koşullarına bakınca öğrencilerin kaçının burslu olduğunu, dolayısıyla mütevazı ücreti ödemediğini merak etti. Para sıkıntısı varsa belki bundan bir fayda sağlayabilirlerdi. Hanna'nın kabulüne bağlı olarak biz okula başka mali ödüller vaat edebiliriz diye düşündü. Çantasının sapını iyice sıktı çünkü biz diye bir şey olmadığını, Alex'in böyle bir rüşvetin her zerresinden dehşete düşeceğini, Hanna'nın böyle bir şeye ihtiyaç duyduğuna ya da Sunnybridge'in bunu hak ettiğine inanmayacağını fark etmişti.

Bilgisayarına eğilmiş idari sekreteri inceledi. Kadının kızılımsı saçlarının dipleri siyah siyah çıkmıştı. Tişörtü yukarı kayınca Suzette rahat iç çamaşırının lastiğini görebiliyordu. Şimdiye kadar gördüğü herkes son derece rahat giyimliydi. Çalışanlar yeterli para kazanamıyor muydu, yoksa görünüşe aldırış etmiyorlar mıydı, Suzette orasına bir türlü karar veremiyordu. Bu durum kendi kılık kıyafetine kafa yormasına yol açtı. Aşırı şık giyinmemek için özel çaba sarf etmişti, rahat anne imajı çizmeye kararlıydı. Kusursuz soluk kot pantolon. Bembeyaz tişört. Nisan havasına sızan soğuğa karşı gevşek örgülü, zarifçe salaş hırka. Alex'le tanışana kadar giyinip kuşanmak konusunda hiç sorun yaşamamıştı. Alex, Suzette kendisi vücudundan memnun değilken bile karısının vücudunu beğenir, güzel dikilmiş kıyafetlerle kendini göstermesi için onu teşvik ederdi. Sunnybridge Suzette'e kendi hırpani lise yıllarını, çöküşle ve hayal kırıklığıyla damgalanmış bir dönemi hatırlatıyordu, bu da ne okulu iyi göstermeye yarıyor ne de Suzette'in ruh hâlini düzeltiyordu.

Gerçekten önemli olduğunda, yeniyetmelerin akranlarına uyum sağlamak suretiyle bireyselliklerini ilan ettiği dönemde, annesi Suzette'in moda heveslerini desteklemeyi reddetmişti. Suzette dELiA kataloğundaki her şeyi istiyordu: Maksi etekleri, platform tabanlı parmak arası terlikleri, hele de yanları çizgili postacı pantolonlarını. Üstünde Maymun Julius olan herhangi bir giysi için cinayet işleyebilirdi. Annesi moda akımlarının ap-

talca olduğunu ya da insana yakışmadığını düşünüyordu ve hatırı sayılır otoritesini "hayır" demek için kullanmıştı. Suzette'in beğendiği giysilere hayır. Ehliyete hayır. Okuldan sonra oğlanlarla takılmaya hayır. Suzette'in ortama ayak uydurmasını, hatta normal olmasını sağlayabilecek her şeye hayır diyordu. Annesi para, ödevler ve kötü arkadaşlar gibi sebepler gösterirdi ama Suzette arzularından herhangi birini aslında geçerli bir itiraz sebebi oluşturacak kadar uzun süre düşündüğüne inanmıyordu. Annesi, kendi anne babasından öğrendiği bir senaryoyu takip ediyordu: Ergenlerin takdir gücü yoktur, bencil isteklerine boyun eğme, haddini bilmesini sağla.

Annesi, Suzette'in ikinci el mağazalardan alışveriş yapmasına izin vermişti, çünkü oralar "ucuzdu." Suzette ikinci el tarzının havalı olduğunu düşünüyordu. Baskılı polyester bluzlar, baldırların ortasına kadar katlanmış erkek kotları. Sınıf arkadaşları hiç etkilenmedi ama Suzette'in sosyal hayatını öldüren bu olmadı yine de. Sağlığı kötüleştikçe –küçük düşürücü ishal sorunu– Suzette tiyatro kulübü gibi müfredat dışı etkinlikleri bıraktı, oysa sahne dekorları tasarlamayı ve kurulmasına yardım etmeyi çok severdi. Sonra buluşma tekliflerine hayır demeye başladı, bir zamanlar yakın arkadaşı olan bir-iki kişiyle en sevdikleri kahvecide buluşmaya bile gitmiyordu. Sonunda millet ona bir yere gitmeyi teklif etmez oldu. Suzette odasında tek başına zehirli saatler geçiriyordu. Berbat yıllardı ve annesi fark etmemişti bile. Suzette sorunlarına rağmen ev işleriyle ilgilenmeye annesinden fazla zaman ayırıyordu. Yemek, temizlik, süpermarkete gitmek, küçük bahçeleriyle ilgilenmek. Annesi teşekkür edeceği yerde genellikle, "Çocuk istememin tek sebebi buydu zaten, yatılı yardımcım oldu işte," diye güya espri yapıyordu.

Suzette bağırsağından parça alınmasının ardından haftalarca okula gidememiş, sonra fistül yüzünden yine haftalar kaybetmişti ve bunlara karşın liseden zamanında mezun olabildiği için şanslıydı. Okuldaki danışmanı evde çalışması için bütün ödevlerini almasına özen göstermiş, derslere dönmesi için onu cesaretlendirmişti. Suzette başlangıçta karşı koymuştu çünkü

bluzunun altındaki sargıdan sızan bok kokusunu herkesin alabileceğinden emindi.

Mezun olduktan sonra üç yıl boyunca alışveriş ve kütüphaneye gitmek dışında evden nadiren çıkmıştı. Ama yalnız saatlerini verimli kullanıyordu – çalışır, çizer, araştırma yapardı. Hayatının en heyecanlı olayı, güzel evlerin ve çağdaş mobilyaların parlak resimleriyle dolu aylık dergilerin eve teslim edilişiydi. Dergilerle, dergilerdeki resimleri kesmekle, o resimlerle dosyalar yapmakla ve her şeyi "Bunlar Olabilirdi" isimli bir yapbozun parçaları gibi dizmekle geçen saatler, aylar, yıllar. Annesi iyileşmeyen yarasındaki pansumanı –ince, steril pamuk parçaları– günde iki kere değiştiriyordu. Suzette fiziksel olarak üniversiteyle başa çıkabileceğine kanaat getirdiğinde sosyal becerilerini öyle yitirmişti ki sadece derslerine odaklandı. Diğer öğrenciler ondan sadece birkaç yaş daha küçüktü ama Suzette aşkta, hayatta o kadar geri kaldığını hissediyordu ki kendini zorlayıp Güzel Sanatlar'ı bir yıl erken bitirmişti. Portföyü, Alex'in yükselen genç bir yıldız olduğu firmada bir işe girmesine yetecek kadar etkileyiciydi ve Alex, Suzette'in yirmi dört yaşında sonunda artık büyümesine yardım eden kişi olmuştu.

Suzette'in yeteneğini birlikte ilk çalıştıklarında fark etmişti. "Doğuştan yeteneklisin," diyordu. "Muhteşem bir estetik duygun var." Arkadaşlıkları hızla gelişti, sonra Suzette bir gün cüretkârlık edip ona çıkma teklif etti, kaçırdığı fırsatların bazılarını geri almaya kararlıydı. Alex'in cevaben –rahatlamış ve biraz da mahcup bir ifadeyle– nasıl gülümsediği ve sonra nasıl başıyla onaylayıp beraber yapabilecekleri bin bir türlü şey önerdiği bazen hâlâ aklına geliyordu. Sanki Suzette'le çıkmak mümkün olandan çok daha uzun bir süreden beri Alex'in aklındaymış gibi. İlk birkaç randevularının ardından hayatları rahat bir ritim buldu. Suzette ona yaşam konusundaki bütün tecrübesizliklerini ve açığı asla kapatamayacağından endişelendiğini anlattı. Alex, Suzette'e araba kullanmayı öğretti, geri kalmasına yol açtığını düşündüğü eksiklikleriyle alay etmediği gibi kararlılığını ve kendini tanımasını övdü.

"Kimsen yokmuş," dedi sesinde gurur ve hüzünle.

Suzette tam olarak aynı fikirde değildi. "Annem vardı. Annem fazlasıyla mevcuttu." Hastalıklı, birbirine bağımlı, faydasız bir yaşama onunla saplanıp kaldığı, daha önce kaçamadığı için utanç duyuyordu.

Ama Alex, bu konuyu kolayca kapatmasına izin vermemişti. "Elinden geleni yapmışsın. Kendi başına onca şey öğrenmiş, imkânsızlık içinde yapabileceğinin en iyisini yapmışsın. Ve başardın. Buradasın. Hayatın seni bana getirdi."

Suzette bazen Alex'le tanışmasaydı hayatının nasıl olacağını düşünme cesareti buluyordu. Başaramazdı. Yaşam –ve annesi– onu yere sererdi. Çocukluğundan kalma bazı kalıcı görüntüleri silip atamıyordu. Yaşamını uyuya uyuya geçiren, annelik sorumluluklarına aldırış etmeyen –ya da onlardan kaçan– annesinin gümbürtülü horultuları. Oturma odasındaki tahtında oturmuş, televizyona dalmış gitmiş hâldeyken burnunu silip kirli kâğıt mendilleri yere yığan annesinin boş bakışlı kendinden geçmişliği. Tembelliği, kocasının erken ölümüyle mümkün kılınmıştı. Cömert bir hayat sigortası poliçesinin yanı sıra kocasının ailesinin yardımları da vardı. Annesi durumuna depresyon diyordu. Matem olarak başlamış ama hiç geçmemişti. Babası Suzette dört yaşındayken ölmeseydi... Suzette'in düşünmemeye çalıştığı bir şey daha.

Annelik onun için zordu. Ama Suzette işlevsel bir programla, sağlıklı beslenmeyle, güzel bir gardıropla ve sürekli Hanna'nın iyiliğini düşünmek suretiyle annesinin yapmadığı şekilde sorumlu davranmaya çalışıyordu. Kendisi için isteyeceği her şey olmaya son derece kararlı bir şekilde yola çıkmıştı. Ama Hanna, Suzette'in sunduklarını istemiyordu. Kızı okula yazdırabilir ve bu yeni, tuhaf cadı kimliği üstünde bir terapistle birlikte çalışabilirse –Hanna hiç değilse konuşuyordu şimdi!– belki yeniden başlayabilirlerdi. Suzette anneliğinin bir şeyi çok fazla verirken diğerinde cimrilik etmek gibi bir yola girdiğinden endişeleniyordu ama hangisi neydi, onun izini kaybetmişti artık.

Kapısındaki levhanın belirttiği isimle Bayan Wavalene Wade

odasından dışarı çıktı. Sunnybridge'deki çalışanlardan daha yaşlı, daha tombuldu ama onlar kadar rahat giyimliydi. Sıcak bir gülümsemeyle işaret ederek ikisini de odasına girmeye davet etti.

"Hanımlar, beklettiğim için özür dilerim. Bugün gelebildiğinize çok memnun oldum."

"Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." İşaretparmağını kaldırıp Hanna'ya bir dakika beklemesini işaret etti. Hanna sandalyesinden fırlayıp yetişkinlerin peşinden odaya girdi. Suzette'in yüz kasları sinirle gerildi, içine Hanna'nın toplantı boyunca terslik yapacağı korkusu doldu.

Bayan Wade kapıyı arkalarından kapatıp (karmakarışık) masasının yanından dolaşarak yerine oturdu. Ofisi kitap yığılı (karmakarışık) raflarla, çocukların kilden ve oyun hamurundan şekillendirdiği hayvan heykelleriyle doluydu. Tavandan, plastik pipetlerden ve keçe kaplı mukavva yıldızlardan yapılmış bir beşik dönencesi sarkıyordu. Standardın altında kalmış sanatsal çalışmalarla bir kez daha şaşkına dönen Suzette, sorunun bütçeyle ilgili olabileceği ihtimalini düşündü. Hanna'nın bundan önce gittiği daha seçkin okullardaki yaldızlı kâğıtlar, dokuma tezgâhları ve süslü ahşap boncuklar gibi geniş yelpazeli elişi malzemelerine Sunnybridge'in bütçesi yetmiyordu belki. Yorumlarını da, sorularını da kendine saklayıp ayakta dikildi.

"İkimiz yalnız konuşabiliriz diye umuyordum, baş başa, sadece birkaç dakika?" dedi.

Hanna müdirenin masasının karşısındaki iki sandalyeden birine kuruldu. Suzette burnundan alevler fışkırtma dürtüsüne karşı koymaya çalıştı.

"Evet, elbette. Ama ikiniz de okulumuzda yeni olduğunuza göre benim tercihim daima biraz tanış biliş olarak başlamaktan yanadır, ikiniz hakkında da biraz bir şeyler öğrenip size biraz okulumuzdan bahsederim." Müdire boş sandalyeyi gösterdi.

Suzette otururken Hanna'nın muzaffer sırıtışını fark etti.

Bayan Wade hem tipiyle hem de hareketleriyle Suzette'e *Nurse Jackie* dizisinden sevdiği bir karakteri, Anna Deavere Smith'in oynadığı, uyuşturucu müptelası hemşirenin müdürü olan ka-

rakteri fena hâlde anımsatıyordu. Suzette bir konuda suç üstü yakalanmak üzere olduğu hissini üstünden atamıyordu. Hanna dikkatini yukarı, sallanan dönenceye yöneltti.

"Ben Wavelene Wade, buranın müdürü ve okulun kurucularından biriyim."

"Ben Suzette, bu da kızım Hanna."

"Merhaba Hanna."

Hanna bakışlarını tavandan ayırmadı, kendisiyle konuşulduğunun farkında değil gibiydi.

"Pek konuşmaz... Size bahsetmek istediğim konulardan biri buydu."

"Tabii, zamanımız olacak. Peki, kısa konuşmamızdan anladığım kadarıyla eşiniz de siz de yaratıcı insanlarsınız, öyle mi?"

"Evet, Alex yeşil malzeme ve teknoloji konularında uzman bir mimar..."

"Harika!"

"Benim mesleğim iç mimarlık ama son birkaç yıldır çoğunlukla evde annelik yapıyorum."

"Hanna da yaratıcı mı?" Bayan Wade samimi gülümsemesini, odadaki yetişkinlerin farkında değilmiş gibi davranmaya devam eden Hanna'ya çevirdi.

Suzette bocaladı. Kadına palavra sıkmak istemiyordu ama gerçek neredeyse utanç vericiydi. Hanna'nın üçüncü yaşından beri buzdolabına tutturabilecekleri bir karalaması bile olmamıştı. Çocuklarının performansına bakınca, kızı sanat ağırlıklı bir okula yazdırma çabasını haklı çıkarmalarına imkân yoktu. Hanna'da herhangi bir potansiyel gören sadece Alex'ti. Suzette, Hanna'yla ikisi henüz başladıkları bir sınavda başarısız olurken Sunnybridge'in ellerinden kayıp gittiğini gördü. Okulu seçenek olarak kaybetmemek için duyduğu çaresizlikle, gerçeği biraz eğip bükmeye karar verdi, artık ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Hanna davranışları yüzünden nihayet okuldan atılsa da, Suzette birkaç haftalık bir rahatlamaya bile minnet duyacaktı. Her şey, –ne olursa olsun herhangi bir şey– hiç yoktan iyiydi.

"Kocam olsa derdi ki... Hanna... Hanna kendini daima ya-

ratıcı bir biçimde ifade ediyor, dünya üstündeki hareketlerinde bile."

"Harika! Peki, doğru anladıysam ona evde eğitim veriyordunuz?"

"Doğru. Sıradışı derecede zekidir. İkinci, hatta bazı üçüncü sınıf konularına bile başladık."

"Ama sonbaharda onu ikinci sınıfa yazdırmak istiyorsunuz, değil mi?"

"Şey..." Suzette kazağının eteğini yakaladı, fazladan kumaşı parmağına doladı. "Mümkün olursa... Okul yılının bitmesine sadece iki ay civarında bir süre kaldığını biliyorum ama Hanna gerçekten... Sosyal ilişki kurmak ve oynamak için başka çocuklara ihtiyaç duyuyor." Bu yalan karşısında Hanna'nın çenesinin kilitlenip burun deliklerinin açılıp kapandığını gözünün ucuyla gördü. "O yüzden diyorduk ki... Birinci sınıfa sonundan başlayıp seneyi okulunuzda tamamlayabilir mi?"

Bayan Wade bu ihtimali tartarak başını hafifçe yana eğdi. "Yani kesinlikle imkânsız diyemem ama, daha önce okula gitmediği için böyle bir geçişin sorunsuz olup olmayacağını kestiremiyorum." Hanna'ya baktı. "Sen ne diyorsun Hanna? Okulda yapmayı dört gözle beklediğin bir şeyler var mı?"

Suzette, Hanna'nın nasıl karşılık vereceğini bilemeyerek nefesini tuttu. Bir zamanlar, sessiz ve ilgisiz kalacağına güvenebilirdi oysaki. Kız saldırgan bir köpek gibi hırlamaya başlayınca Suzette neredeyse Bayan Wade kadar irkildi.

Hanna dişlerini göstererek müdirenin doğruca gözlerinin içine baktı ve gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı, onu bir dizi vahşi havlama takip etti. Kızının yapabileceklerinden korkan Suzette, Hanna'nın kolunu yakaladı.

"Hanna! Kes şunu!"

Kız durmadı. Havlaması daha kudurgan bir hâl alarak oturduğu yerden kalktı, Bayan Wade tekerlekli koltuğunda geriye gitti.

Suzette o yırtıcı yüzde bir zamanların mutluluk kaynağı bebeğe ait hiçbir şey görmedi, Hanna'nın Alex'le Suzette ona şarkı

söylediğinde gülen küçük bir çocuk olduğu günlere dair en ufak bir iz yoktu. Kızın yerinde vahşi bir hayvan vardı. Hanna'nın gözleri bile gaddarca ışıldıyordu. Suzette kızın içinde bir şey – biri– olduğundan korktu. Hanna'yı yakalayıp sarsmak, iblisi sarsarak çıkarmak ve "Kızımı geri ver!" diye haykırmak istiyordu. Ama yapamazdı, bir yabancının önünde olmazdı.

"Kes şunu Hanna!" İstemiyordu, diğer ismi ağzına almak istemiyordu ama çaresiz kalmıştı. "Marie-Anne, derhal kes şunu!"

Ve Hanna kesti. Gülümsedi, yerine otururken doğum günü partisine gitmiş küçük bir kız gibi çiçekli eteğini düzeltti. Hatta ellerini kucağında kavuşturdu ve başka bir soru sorulmasını hevesle bekliyormuş gibi ağzı kulaklarında gülerek Bayan Wade'e baktı.

Bir an için iki kadın da konuşmadı. Dehşete kapılmışlar, ne yapacaklarını bilemeden Hanna'ya bakakalmışlardı. Suzette mağlubiyet hissiyle titreyerek yeniden sandalyesine çöktü. Utançtan pespembe kesildiğini hissediyordu. Kızını nasıl açıklayabilirdi? Bayan Wade'e. Alex'e.

Ama Bayan Wade çabucak toparlandı.

"Biraz özel konuşalım derken ne kastettiğinizi anlıyorum." Masasının arkasından çıkıp kapıyı açtı. "Hanna, bir dakika dışarıdaki odada bekler misin lütfen? Okumak istersen masada kitaplar var. Pastel boyayla kâğıt da."

Hanna salına salına odadan çıktı. Bayan Wade onun bir sandalyeye yerleşmesini seyretti, sonra kapıyı kapatıp masasına döndü.

Suzette bir dirseğini kolçağa dayamış, elini güneşten korumak ister gibi gözlerine kapatmış, oturuyordu. Kaçıp saklanmak istiyordu. Zamanı, Hanna'yla Alex'in hâlâ kocasının çalışma odasında olduğu dakikaya geri sarmak istiyordu. Bir çantaya birkaç parça eşya atıp kimse görmeden çekip gidebilirdi... Hayır. Alex de onunla birlikte kaçmadığı takdirde yapamazdı bunu.

"Çok özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Artık baş başa olduğumuza göre ne tür sorunlar yaşadığınızdan bahsetmek ister misiniz?"

Suzette çantasını kaptı. "Özür dilerim, buraya gelmemeliydim." Ayağa kalktı, fırlayıp kaçmaya hazırdı.

"Durun lütfen. Otuz beş yıldır çocuklara öğretmenlik yapıyorum, aklınıza gelebilecek her şeyi gördüm. İzin verin yardım edeyim." Elini sandalyeye doğru uzattı, Suzette sonunda yeniden yerine çökene dek öyle bekledi.

Suzette başlangıçta söyleyecek söz bulamayarak başını sallamakla yetindi. "Durum her zaman bu kadar kötü değildi. Böyle değildi. Hanna..." Gözlerini kapattı ve kıpkızıl bir perde gördü. Görüş alanındaki kanı temizlemeye çalışarak şiddetle gözlerini kırpıştırdı. Bayan Wade'in yüz ifadesi bir umut ışığı gibiydi, sakin bir anlayışla dopdoluydu. "Çok çabaladım ama nerede hata yaptığımı bilmiyorum, nasıl düzelteceğimi de bilm..."

"Ama anlamaya çalışıyorsunuz, önemli olan da bu." Bayan Wade ellerini masasının üstünde kavuşturdu, kendini tamamen konuşmaya vermişti.

"Beni hiç sevmedi. Hayır, doğru değil bu. Bebekliğinde–" Suzette haddinden fazla bilgi verdiğini biliyordu ama kelimeler ağzından dökülüveriyordu. "Ama işte, bir yerde bu savaş başladı. Ve kaybediyorum. Savaşı kaybediyorum. Kocama da anlatamıyorum çünkü şey, deniyorum ama... Göremiyor. Ayrıca görse ne olacak? İyi bir anne, benim asla sahip olmadığım anne olmam gerekiyordu, istediğim buydu. Ona vaadim buydu. Kendime vaadim."

Bayan Wade sanki eskiden beri tanışırmış ve her zaman birbirlerinden akıl alırlarmış gibi sandalyesinde arkaya yaslandı, bacak bacak üstüne attı. "Annelik dünyanın en zor işidir. Ve bunu her anne bilir. Bilseniz kaç anne baba... Buruk bir sevinç bu, elbette her anne baba çocuklarıyla mümkün olduğunca zaman geçirmek istiyor ama çocukların nihayetinde okula gitmesi büyük bir ferahlık."

Suzette kesinlikle katıldığını göstermek için şiddetle başını salladı. "Her şeyin iyiye gideceğini sanmıştım. Anaokulu. Ama konuşmadı. Her şey böyle başladı. Doktorlara taşındık, fiziksel açıdan hiçbir sorunu yok. Ama onu kaydettirmeyi denediğim

her yer. Ve bütün bebek bakıcıları. Sanki bana eziyet etmek istiyor... Sadece bana."

"Öyle göründüğünün, size öyle geldiğinin farkındayım. Ama çocuklar bazen yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını bilmez. Bir şey isterler ama nasıl ifade edeceklerini bilemezler. Hanna gibi iletişimde zorlukları olan biri için bana öyle geliyor ki... Terapiye gitmeyi denediniz mi?"

"Deneyeceğiz. Gelişimsel psikolog. Çocuk doktoru birini tavsiye etti."

"Güzel. İyi bir başlangıç."

"Hayatımda bunu konuşabileceğim kimsem olmamıştı." Suzette, Wavelene gibi bir annenin ve yaşça daha büyük bir kadının bilgeliğinin rutin rahatlığı için yanıp tutuşsa da kendine ağlama izni vermeyi reddetti.

"Annelik bazen yapayalnız bir iş de olabilir, kimi zaman diğerleri bunu göremez. Çocuk evrenin merkezidir. Bana kalırsa onu okula yazdırma fikriniz gayet iyi bir fikir. Ama zekâ skalasında normal alanda olsa bile... Hayal kırıklığı yarattığını biliyorum ama bazen bir çocuğun olmasını istediğimiz kişiye dair fikrimiz, çocuğun gerçekte kim olduğuyla örtüşmez. Hanna'nın tipik normal tanımına giren çocukların bulunduğu bir ortamda serpilmesini beklemek, makul bir beklenti olmayabilir. Tisdale Okulu'nu hiç duymuş muydunuz?"

Suzette başını iki yana salladı. "Alex onu özel çocuklar için bir okula yazdırmayı asla kabul etmez."

Bayan Wade omuz silkti, istifini kesinlikle bozmuyordu. "'Özel'i tanımlayın, nedir özel? Otizmli ya da başka davranışsal sorunları olan son derece zeki bazı çocukların gayet başarılı olduğunu bizzat gördüm..."

"Sizce Hanna otistik mi?"

Bayan Wade konuşurken masasına eğildi ve bir kâğıt parçasına bir şey yazdı. "Bir spektrumda pek çok şey bulunduğunu düşünüyorum, oysa toplumumuz 'normal' diye tanımladıkları çok kısıtlı bir alana girmeyenlere karşı epey bağışlamaz davranıyor. Ben kimseyi yargılamıyorum, siz ya da kocanız da yargıla-

mamalısınız. Kızınızın farklı olması eksik biri olduğu anlamına gelmez, bunu biliyorsunuz." Kâğıdı Suzette'e verdi. "Okulun müdürü Doktor Gutierrez. Arayın, Hanna için Tisdale'i tavsiye ettiğimi söyleyin. Birbirimizi uzun süredir tanırız. Muhtemelen onu hemen kabul edeceklerdir."

"Ah Tanrım, çok teşekkür ederim." Kıvrımlı el yazısıyla bir kurtuluş yerini belirtilmişti, vaatlerle ışıldayan bir telefon numarası ve nihayet yardım edebilecek birinin adı yazılmıştı. Hanna'yı üstünden alacak birinin adı. "Çok çok teşekkür ederim."

"Bazen en zoru tam gözünün önündekini görmektir. Ama Hanna'nın ihtiyaçlarına uyumlu bir yer bulduğunuzda bence bütün aile, hatta Hanna bile daha mutlu olacak." Bayan Wade, Suzette'i kapıya kadar geçirdi.

"Galiba çok zeki olduğu için bazı şeyleri inkâr ediyorduk." İki kadın el sıkıştı. "Yardımlarınıza ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Seve seve. Umarım her şey yoluna girer." Bekleme odasına bir göz attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hanna."

Hanna okuduğu kitabı yere atıp ayaklarını vura vura koridora çıktı. Arkasından yetişen Suzette, çıkışa doğru giderlerken uzun adımlarla kızının yanında yürüdü.

"Aferin. Bir kere olsun doğru kişinin önünde gösteri yaptın. Şahane bir sonuç oldu."

Kızına yan yan baktı, yüzündeki şüpheyi ve endişeyi yakaladı. Günün nasıl da tersine dönüp zaferle sonuçlandığına şaşarak gülümsedi. Eve gider gitmez Doktor Gutierrez'i arayacaktı. Konuyu Alex'le konuşmanın en iyi yolunu da bulması gerekiyordu. Ama Tisdale Okulu Hanna'yı alırsa –ki almaları yüksek ihtimaldi– Suzette hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Önünde bekleyen ödülleri düşündü. Zaman. Dinlenme. Huzur. Akıl sağlığının geri dönüşü.

HANNA

Annesi Hanna'nın en sevdiği öğle yemeğini hazırladı: Izgara peynirli sandviç, tarçın serpilmiş elma dilimleri ve nefis mi nefis vanilyalı badem sütü. Hanna yemeğini masada tek başına yedi, cam duvarın diğer tarafında, bahçede, biriyle telefonda konuşurken bir aşağı bir yukarı yürüyen annesini seyretti. Annesi içeri girdiğinde öncekinden daha da mutluydu.

"Çok yaklaştık Hanna-Suzanna-Havana-Tavana!"

Mutluluğu ve yüksek enerjisi anormaldi. Annesi balona dönmüştü, Hanna da onu iğneyle patlatıp fıss diye sönerek yok olmasını seyretmek istiyordu.

Nerede hata yaptığını çözemiyordu. Müdireye havladığında kadın samimi olarak korkmuş görünmüştü ama annesi okuldan hoplayıp zıplayarak çıkmıştı. Orası kötü çocuklar için bir okul muydu yoksa? Hanna ellerine koz mu vermişti? Neyse ne. Onlara gösterecek milyon tane başka numarası vardı. Yetişkinlerin neyi sevdiğini, neyi sevmediğini bilirdi. Hiç kıpırdamayan ve sesini asla yükseltmeyen tavşancık kızlar ciciydi, kükreyip ayaklarıyla yeri döven, uçan ve ateş püsküren ejderha gibi kızlarsa kötü. Kalmak istemediği takdirde hiç kimse onu SunnyMunnyKakaBridge'de kalmaya zorlayamazdı.

Öğle yemeğinin ardından annesi Hanna'nın matematik kitabından bir sayfa çözmesini istedi. Kitabı açtı, sayfaların arasındaki boşluğa bir kalem bıraktı. Hanna matematik problemi çözmeyi severdi. Problemler yapboz gibiydi ama aptalca şeyler değildi,

rakamlar evet veya hayırdan ibaret saf bir dünyada yaşıyordu. Ama Hanna özel projesini bitirmek de istiyordu, annesinin canlı ruh hâlini öldürmek için ona güveniyordu. Fazla hevesli görünmek istemeyerek kitabı bir köşesinden tuttu, masada kaydırarak aldı. Kalemi dişlerinin arasına sıkıştırdı, pek yorgunmuş gibi yapmaya dikkat ederek merdivenden yukarı çıktı.

"Aa, istersen ödevini odanda yapabilirsin tabii. Yarım saat sonra gelip ne durumda olduğuna bakacağım."

Annesinin sesi motoru su kaynatmak üzere olan bir robot gibi çıkıyordu. Hanna onu kulaklarından ince duman bulutları püskürürken olduğu yerde donup kalmış vaziyette hayal edince az daha gülecekti. Annesi içinden erimeye başlayacak, burnundan beyin parçaları damlarken gözleri kocaman açılmış ve sersem bir ifadeye bürünmüş olarak dizlerinin üstüne çökecekti. Babası eve gelip onu o hâlde bulacak, annesinin baştan beri sahte biri olduğunu fark edecekti.

Hanna yukarı çıkınca aceleyle odasına gidip kapıyı kapattı. Annesinin gelip onu kontrol etmesinden önce yarım saati vardı. Hazır olmak istiyordu.

Baba önce fotoğrafla ilgili sorular sormuştu –"Anne niye çıplak?"– ama Hanna omuzlarını silkmekle yetinmiş, gözlerini yumarak ellerini birleştirip uyuma taklidiyle kulağının yanına götürmüştü. Baba da omuz silkip fotoğrafı Hanna'nın istediği gibi siyah-beyaz basmıştı. Hanna Sunnybridge'e gitmek için evden çıkmadan önce hem annesinin resminin hem de gizlice bastığı resimlerin (Baba'nın şifresinin İsveçİçin Altın ve Mavi olduğunu hepsi biliyordu) beyaz kenarlarını kırpmıştı. Şimdi her şey birleştirilmeye hazırdı, Hanna resim sehpasındaki kâğıt destesinin kalın yapraklarından birini aldı, çubuk yapıştırıcısı elinde yere oturdu.

Ürkütücü Fotoğraflar web sitesinde bir sürü resim vardı ama Hanna canlı zannedilebilecek insanların olduğu resimleri elemişti. Tabutlarındaki kadınların olduğu fotoğraflar en iyisiydi. Ya da dantel kenarlı beyaz kumaşların üstünde mort olmuş yatan

kadınların bulunduğu fotoğraflar. Aslında en çok ölü çocukları beğenmişti, annesinin kollarında ya da minicik tabutlarda yatan ya da korkmuş değil de ölüm aman-her-gün-biri-gidiyor-al-bir-tane-daha gibi bir şeymişçesine sadece sıkılmış görünen canlı kardeşleri başlarına toplanmış çocuklar. Ama annesinin sadece diğer kadınları, diğer anneleri görmesini istiyordu.

Bazıları çiçek aranjmanlarının arasında yatıyordu. Ya da komik, eski moda kıyafetler giymiş akrabaların. Kimse gülümsemiyordu, sadece birinde ölü kadının köşeli bir gülümsemesi vardı, boş gözleri açıktı. Hanna, Marie-Anne Dufosset'in de yakılmasının ardından çıtır çıtır göründüğü bir fotoğrafının olmasını isterdi ama o zamanlar fotoğraf makinesi icat edilmemişti. İnternet sayfasındaki fotoğraflara eşlik eden metin, bazen sevilen kişiye ait ailenin elindeki tek resmin bu olduğunu söylüyordu. O zamanlar insanlar hayatlarını baştan sona internete yüklemezlermiş –Hanna bunu yeni öğreniyordu, şaşırmıştı– onun yerine ölüm sonrası fotoğraflara para harcarlarmış. Hanna keşke gerçek bir ölü görebilsem diye düşünüyordu. Annesi, diğer resimlere uysun diye siyah-beyaz olan resimde bile ölü değil de uyuyormuş gibi görünüyordu. Ama Hanna'nın elinden gelenin en iyisi buydu.

Annesinin resmini, gözleri çok içeri gömüldüğü için gözkapakları artık gözkürelerini tam olarak örtemeyen, fena hâlde çirkin bir kadının resminin yanına yapıştırdı. Kadının ağzı, sabit bir gülümsemeyle katılıp kalmış ince dudaklı bir kesikti, iki yamuk diş kesikten dışarı fırlıyordu. Çürüme o kadar ilerlemişti ki Hanna resmi çekmek için neden o kadar beklediklerini merak etti.

İşini bitirince yapışkanlı ellerini artmış kâğıt parçalarına sildi, sonra kâğıtları katlayıp tomar hâline getirerek yatağının altına attı. İncecik kâğıt kırpıntılarının üstüne üfledi de üfledi, sonunda başı döndü ama diğer çerçöple birlikte hepsini toparlamayı başardı. Bütün bunların kimse bakmadığı sırada gecenin sihri sayesinde HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'na dönüşeceğini umuyordu. Çubuk yapıştırıcıyla makas kendilerine ayrılmış bölmeye döndü, Hanna her şeyin derli toplu ve kusursuz görünmesini sağladı. Nihayet şaheserini resim sehpasına yerleştirdi,

resim orada odadaki varlığı görmezden gelinemeyecek yeni bir çığlıkmış gibi çarpıcı siyah-beyazlığıyla duruyordu şimdi.

Hanna yatağına oturdu, çocuk oyuncağı kolaylığındaki matematik problemlerini bir çırpıda çözdü. Karnının içi gıdıklanıyordu, resmini annesinin görmesini o kadar heyecanla bekliyordu ki. Neredeyse onu çağıracaktı. Merdivenin tepesinde durup çığlık çığlığa bağırabilirdi, her zaman işe yarayan bir numaraydı. Annesi kurşun kalem bir yerine mi battı (bir keresinde Hanna sivriliğini test etmek için kalemi etine batırmıştı), makas bir yerini mi kesti ya da banyoda bin bir bacaklı bir böcek mi buldu diye bakmak için koşa koşa gelirdi. Annesinin hayatta en nefret ettiği şey o böceklerdi. Pis şeyler saç kılı inceliğindeki bin bir bacaklarıyla insanı aptala çevirecek kadar hızlı olmasaydı Hanna onları yakalar, annesinin çığlık atmasını ve böceklerin vücudunda kıvıl kıvıl gezindiğini hissediyormuş gibi ellerini sallamasını seyrederdi.

Yarım saat geçmemiş miydi daha?

Annesi doğruca içeri girsin diye kapısını açtı. Tam o sırada merdivende annesinin ayak seslerini duydu. Hemen tekrar yatağa atladı, ödevleriyle meşgulmüş gibi yaptı. Sırıtmadan ya da kıkırdamadan durmak zordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Aferin, nasıl da çalışıyorsun." Annesi sanki kapı çerçeveymiş, kendisi de bir resim için poz verirmiş gibi ellerini kapının iki yanına dayamış duruyordu.

Hanna ağzı kulaklarında sırıttı, bütün dişleri göründü. Başını iki yana salladı.

"Hepsini çözdün mü?"

Hanna başıyla onayladı.

Derken annesi resmi gördü. Ağır ağır resim sehpasına gitti, gözleri soru işaretleri gibiydi.

"Bu ne?"

Annesinin çıldırmış gibi bakan gözleri resimlerin üstünde gezinirken Hanna gırtlağının gerisinden saksağan gibi tiz bir ses çıkardı.

"Hanna, bu ne?"

Anne resimlere giriş daha hızlı bakıyordu, siyah kıyafetli cesetleri gördü, sonra da diğerlerinden farklı olan resmi. Kendisi, çıplak, ölüm uykusunda uyuyor.

"Bunu mu yaptın, resmimi bu yüzden mi çektin?" Annesinin sesi mutlu çıkmıyordu artık. Biri boğazını sıkıyormuş gibi çıkıyordu. "Bunu niye yaptın? Ölmem mi gerekiyor?"

Hanna bir parmağını boğazından geçirdi, sonra başını bir yana sarkıtarak ölü gibi yatağa devrildi.

"Komik mi bu şimdi? Bu resimlere nereden... Korkunç... Bunu niye yaptın? Hanna? Hanna! Hay Tanrı kahretsin, Marie-Anne!"

Hanna arkadaşına da bu işte paye verebilmekten ötürü son derece mutlu bir şekilde hemen doğrulup oturdu.

"Neyin var senin?"

Hanna bağdaş kurup ellerini kucağında kavuşturdu. Melek. Annesinin dişleri gıcırdıyordu, sanki bir çığlık boğazından yukarı yavaş yavaş yükselmiş de ağzında takılıp kalmış gibi bir hâli vardı.

Anne kolajı resim sehpasından kaptı. Bir an için yırtacakmış gibi oldu ama sonra durdu.

"Babanın bunu beğeneceğini mi zannediyorsun? Seninle gurur mu duyacak? Ona her şeyi anlatacağım. Bugün söylediğin bütün boktan lafları, havlamanı, bunu. Kendi tabutunun çivilerini çaktın kızım."

Annesi hâlâ titriyordu ama başını dik tutarak odadan çıktı. Hanna onun ebeveyn yatak odasına gidip kapıyı kapattığını işitti.

Altdudağını dişlerine dayayıp kemirmeye koyuldu. Yanlış mı hesap etmişti? Annesi gerçekten babasına her şeyi söyler miydi? Babası kendisine kızar mıydı? Öyle bir şeyi hayal etmesi güçtü.

Aklına bir şey geldi. Harika, parlak bir fikir. Sarı pamuklu hırkasını çıkarıp atarak kollarını inceledi. Sağ eliyle sol kolunu tuttu, sıktı. Tırnakları pembeleşti, elini çektiğinde kolunda parmaklarının hafif, beyaz izleri kalmıştı. Sonra izler silindi. Ama yine de iyi fikirdi.

Kapısını kapattı. annesinin tehditleri kimin umurunda; Han-

na annesinin ortaya çıkıp yemek yapma vakti gelene dek, babası eve geldiğinde her şeyin normal görünmesini sağlama vakti gelene dek saklanacağını biliyordu. Bir sonraki kısmı planlamak için bol bol zamanı vardı. Annesinin babasına bir sürü delice şey söylemesi de her şeyi daha da güzelleştirecekti.

Külotlu çorap işe yarayabilirdi. Şifonyerinde kıvrılıp renklerine göre dizilmiş bir sürü külotlu çorap vardı. Hanna beyaz renkli, ince, esnek bir tanesini seçip turnike gibi koluna bağladı, elinden geldiğince sıktı. Harcadığı çabadan zorlanarak sıktı, sıktı, zavallı sol eli uyuşmaya başladıktan sonra bile sıkmayı sürdürdü.

SUZETTE

Küvetin kuru rahmine üstüyle başıyla kıvrılmış yatarken kolaj hâlâ Suzette'in gözlerinin önündeydi, başını azıcık bile çevirse resmin kendisini de görüyordu. Banyo tezgâhına, aynadan yansıyacak şekilde yerleştirilmişti. Suzette o resmi kendisine eziyet edecek şekilde neden orada bırakmıştı ki? Uzandı, kabarık beyaz bir havlu kaptı, katlayıp yastık yaptı. Beklemeyi sürdürmeye niyetliydi. Küvete iyice gömülünce ayna da, Hanna'nın sapkın sanat eseri de görüş alanından çıktı. Ama Suzette hâlâ kaydığını, gerilediğini, bir sonraki adımı başkasının atmasına ihtiyaç duyan, asla olmak istemediği o zavallı insana dönüştüğünü hissediyordu. Sıra Alex'teydi artık, onun bir şey yapması gerekiyordu. Kendisinin annesine ihtiyaç duyduğu zamanlardan daha iyi bir sonuç elde edileceğini umuyordu.

Suzette on dokuz yaşındayken cerrahın muayenehanesi de dahil olmak üzere bütün doktor randevuları için Oakland'a tek başına otobüsle gitmeye alışmıştı artık. Bazen karnındaki açık yara yüzeyde iyileşmeye başlıyordu ama içeriden her zaman iyileşmiyordu. Fistülün yine de akıtılması lazımdı ve bunun için Suzette'in cildinden dışarı açılan bir kanal gerekiyordu. Doktor cildine uyuşturucu bir şey şırınga ediyor, o da arı sokmuş gibi keskin ve yakıcı bir acı veriyordu. Suzette doktorun ne yaptığını pek bilmiyordu aslında, soramayacak kadar da yılmış durumdaydı. Tıbbi kâbusunun ikinci yılındaydı (doktora götürülmeden acı çektiği seneler annesinin işine öyle geldiği için sayılmı-

yordu) ve baştan beri hiç kimsenin ne yaptığını anlamamıştı. Bir şeyler oluyordu işte. Ve Suzette sonuçların acısını çekiyordu. Cildi uyuşunca doktor kapanmakta olan kesiğe neşter vuruyor, yarayı yine açık bir ağız hâline getiriyordu.

Canı yanmıyordu, şiddetli bir biçimde yanmıyordu. Fistülün akıtılması için yapılan ilk ameliyatın ardından kesiğin çevresindeki sinir uçlarına bir şey olmuştu herhalde. Hastaneye gittiğinde pansumanı değiştirirlerken ona her seferinde morfin veriyorlardı. Yaranın uyuşuk kalması bir lütuftu, yoksa içinin pamukla doldurulması seneler sürecek işkence gibi bir acı anlamına gelecekti.

O yüzden Suzette doktorun onu kesmesine izin verdi, adam sonra ona onluk bandajları katlayıp bantla Suzette'in karnında tutturdu. Suzette her yere sersem gibi gidiyordu, münzeviliğe alışmıştı, o yüzden otobüste oturduğu sırada yarasından sızan kanın sargıların üstüne çıkması onu ne şaşırttı ne de telaşlandırdı. Otobüs durağından eve yürürken kan tişörtüne geçti, kot pantolonunun beline damlamaya başladı.

Oturma odasında ona onluk sargı bezi bulunduruyorlardı, günde iki kere Suzette kanepeye yatıyor, annesi de pansumanı değiştiriyordu. Suzette'in her şeyi kendi başına yapmaya yetecek sayıda eli yoktu –yarayı açık tutarak yardımcı oluyordu–, hem zaten ikiye ayrılmış etine asla doğrudan bakmak ya da yaranın ne kadar derine indiğini görmek zorunda kalmaması daha iyiydi, bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Hastaneden alınma bir kusmuk kovasını tıbbi malzemeyle doldurmuşlardı, steril pamuk tampon kavanozları, flaster, makas, cımbız. Ama Suzette kanı akarak oturma odasında öylece dururken ona onluk sargı bezi bulamadı. Akşamüstüydü. Belki şansı yaver giderse annesinin karnı acıkmış olurdu da yataktan çıkmaya aldırmazdı.

"Anne? Anne?"

"Mımm?"

"Yaram kanıyor. Sargı bezimiz bitmiş."

Kadın ondan yana dönmeden, hatta gözünü bile açmadan homurtuyla, "Birazdan kalkarım," dedi.

Suzette kan lekeli kıyafetlerini değiştirdi, kanayan yarasına hijyenik ped tutturdu. Pratik zekâsıyla epey gurur duyuyordu. Bir resim defteri ve karanlık düşüncelerle dolu bir kafayla beklemek için odasına çekildi. Annesi bir saat daha uyudu.

Kadın malzemelerle dükkândan döndüğünde Suzette kanepede yatıyordu, bir kez daha çaresiz hasta olmuştu. Annesi hijyenik pedi çıkardığında yaradan koyu renk, neredeyse simsiyah kan boşandı. Kadın kendine hiç uymayan bir şekilde yüzünü buruşturdu. Açık yara pamuk tampon şişesinin neredeyse tamamını –beş metre– aldı, annesi tamponları cerrahi cımbızla Suzette'in yaralı tenine nazikçe doldurdu. İşlem biterken artık Suzette'ten ziyade annesi için eziyet hâline gelmişti ve Suzette durumdan memnundu.

Ertesi gün annesi Suzette'i arabayla Oakland'a götürdü yine, bir gün önce gittiği yerden sadece altı sokak öteye. Doktor randevusu için değil, gezip bir şeyler ısmarlamak için. Annesi bazen yapardı bunu: Sözsüz bir özür olarak alışveriş gezileri ikram ederdi. Suzette bu sayede, çizim yapmanın ve hayaller kurmanın kendisi için ne kadar büyük önem taşıdığını annesinin bir şekilde bildiğini anlıyordu. Kadın resim dükkânında Suzette'in istediği her şeyi almasına izin verdi. Profesyonel kalemler. Farklı boylarda ve dokularda kâğıtları olan resim defterleri. Öğle yemeği için yolun karşısındaki Alibaba'ya, en sevdikleri Suriye restoranına gittiler. Suzette her zaman yediği şey olan peynirli tarttan ısmarladı, annesinin cömert meze siparişlerinin de tadına baktı. Birlikte dışarıda bir gün geçiren normal bir ana-kız gibi görünüp görünmediklerini hep merak ederdi. Yoksa insanlar annesinin onunla bir kere bile göz teması kurmadığını, sohbet açmak için tek kelime bile sarf etmediğini fark ediyor muydu? Annesinin sessizliklerinde, jaluzi gibi aşağı çektiği sisin içinde, Suzette onun günlerini ve gecelerini dolduran düşüncelere kafa yorardı. Annesinin canlı bir hayal dünyası var mıydı? Yoksa yalnızca bitmek bilmez pişmanlıklar içinde mi yaşıyordu? Suzette onca ıstırabının arasında annesi için de üzülmekten hiç vazgeçmemişti.

Ayaklarından güç alarak küvetin kenarından periskop gibi

yüzeye çıktı. Daha dikkatli bakınca, kızının eserinin hünerli taraflarını gördü: Resimler düzgünce kesilmiş, dengeli bir biçimde yerleştirilmiş, dikkatle yapıştırılmıştı. Suzette belki böyle darmadağın olmak yerine aferin deyip kızını tebrik etmeliydi.

Öfkeyle soluyarak küvetten çıktı. "Yetişkin olan benim, o değil!"

Havluyu kaptı, güzelce katlayıp yeniden rafa koydu. Kızı küçük bir çocuktu sadece, ona gerçekten zarar veremezdi. Ayrıca Hanna şiddete başvuracak olsa bile Suzette onunla baş edebilirdi. Banyoda somurtmak çok saçmaydı.

"Yetişkin olan benim," dedi yine kendine. "Anneyim ben, çocuk değil."

Telefonu alt kattaydı ama Suzette ne yapacağını biliyordu: Alex'e Hanna'nın kolajının bir resmini mesajla yollayacaktı. Kolajı kolunun altına aldı, kararlı adımlarla banyodan çıktı.

Merdivene yöneldi ama sonra dönüp kızının kapalı kapısına gitti. Bir dizi dürtüyle mücadele etti. Elini yumruk yaptı, kapıya vurmayı düşündü. Ama sonra çehresi sertleşti ve acımasızlaştı, yumruğunu bir şeye vurmak istermişçesine geri çekti. Nefesini verirken öfkesi uçtu gitti, eli mağlubiyetle yanına düştü. Belki Hanna'ya bir göz atmalı, iyi olup olmadığını kontrol etmeliydi. Suzette odasında tek başına acı çekerek seneler geçirmişti. Hanna'nın acı içinde, yalnız ve gerçek isteklerini dile getiremeyecek durumda olduğunu düşünmeye katlanamıyordu.

Hanna'nın kendisininkinin yanına yapıştırdığı grotesk yüze baktı. Kırılgan vücudu çürümeye teslim olmuş bir kadın. Cildinin kemikli burnuyla elmacıkkemiklerinin üzerinde gerilip incelmesi yüzünden kafatasının şekli açıkça seçiliyordu. Suzette'in kaygıları buharlaşıp uçtu. Kızına yardım etmeye *çalıştığını* hatırlattı kendine – Tisdale bireysel ihtiyaçları olan çocuklarla çalışma konusunda uzmandı. Sorunu onlara bırakmaları gerekiyordu.

Telefonu koyduğu yerde, mutfak tezgâhının üstündeydi. Suzette, Hanna'nın şaheserini yere bıraktı, böylece tepesinde durabilecek, kamerayı kolajın tamamını kadraja alacak şekilde ayar-

layabilecekti. Ama sonunda uyuyan Suzette'le yanındaki grotesk kadına odaklandı, çünkü maksadının küçük ekranda gözden kaçmasını istemiyordu. Bir mesaj yazdı: **Kızın çektiği resmimle bunu yapmış. Ölü insan kolajı. Konuşmamız gerek.**

Gönder tuşuna bastı. Telefonu bir tarafa bırakıp buzdolabında çözülmekte olan somonu kontrol etti. Aslında somonu pek sevmiyordu ama Alex'in en sevdiği oydu. Kocasıyla kızına organik saksı yeşilliklerinden bir salata yapacak, kendisi sadece birkaç lokma alacaktı. Kendi yemeğinin ana kısmını oluşturacak esmer pirince lezzet katmanın yollarını düşündüğü sırada Alex aradı.

"Hey."

"*Hej*."

"Resmi aldın mı?" diye sordu Suzette.

"Evet... Hanna mı yapmış onu?"

"Evet, ne güzel değil mi? Bak, bazı konularda sana bir şeyler anlatmam gerekiyor ve bence en iyisi bunu yüz yüze yapmak. Eve gelebilir misin?"

Bunu takip eden sessizlikte Suzette söylenmeyen bir "hayır" duydu.

"Tam da *fika* saatindeyiz," dedi Alex.

Suzette gözlerini devirdi. Bazen Alex İsveç geleneklerine biraz fazla bağlıymış gibi geliyordu. Her gün belli bir saatte kahve molası verip börek çörek yemek harikaydı, büyüleyiciydi, son derece medeniydi ama Alex'in iş yerinde kalmasını gerektirecek bir şey olduğu söylenemezdi.

"Çok iyi, yani eve dönmene aldırmazlar."

"Çalıştığımız işler hakkında sohbet edebildiğimiz tek saat bu."

Suzette yine gözlerini devirdi. Alex'in o kadar çok sayıda elemanı yoktu, olanlar da bulunabilecek en konuşkan, kafa dengi ve uyumlu iş arkadaşlarıydı. Dostlukla yürüyen bir geminin başındaydı Alex. Suzette işin aslını biliyordu. Alex hamur işlerinden ayrılmak istemiyordu.

"Alex, lütfen... Bu sabah ne söylemiştin unuttun mu? Han-

na ve okul hakkında konuşmalıyız." Telefondan onu görüyordu âdeta, taze demlenmiş, buharları tüten kahveye, her gün civardaki bir fırından getirttiği lezzetli şeylerle dolu tabağa özlemle bakıyordu. "Çöreklerini ye, sonra da eve gel, olur mu?"

"*Tack, älskling.*"

Suzette onun sesindeki gülümsemeyi duydu. Bu işin baştan sona çocukça olduğunu düşünüyordu ama Alex eve gelecekti hiç değilse. Bir ihtimal Alex bir başka yüzleşmeden kaçınmayı ummuştu, hele de geçirdikleri sarsıntılı sabahtan bu kadar kısa süre sonra. Ama öte yandan belki Suzette de tatlı kurallarını biraz gevşetebilirdi. Evde bayramlar hariç nadiren tatlı yiyorlardı. Gerçi düşününce, Jensen hanesinde bayramların eksikliği çekilmezdi. Suzette'le Yahudi annesi pek bir şeyi kutlamazdı. Annesi, sadece erkek çocukları İbranice okuluna gönderen bir aileden geliyordu, o yüzden bayramlara ve kutlamalara eşlik eden duaları hiç öğrenmemişti. Suzette'in hemen hemen hiç tanımadığı anneannesiyle dedesi, annesinin onlara Yahudi gelenekleri konusunda önderlik edecek bir Yahudi'yle evlenmesini ummuş ama annesi onun yerine bir *goy*'u seçmişti. Kalbinden sıkıntısı olan sağlıksız bir *goy*'u. Ailenin anne tarafı mesafeyi korumuş, babası öldükten sonra da ortadan kaybolmuşlardı.

Suzette dört yaşında bir çocukken babasını beyaz muslinlere sarılmış hâlde –canavar gibi, mumya gibi– gördüğünü hâlâ hatırlıyordu. O zaman, etrafındaki herkes ağlarken üzülmemiş, sadece korkmuştu. Ama anneannesiyle dedesi için nihai bir hakaretti bu: Muslin Yahudi geleneğiydi, annesinin tahniti ürkütücü bulduğu için sadık kaldığı bir gelenek; annesinin ebeveyni içinse küfürdü. Babası Homewood'a gömülmüştü, Yahudi mezarlığına değil. Toprağa indirildiği sırada Suzette'in annesi kendini kaybetmiş gibi ağlamıştı. Dizlerinin üstüne çökmüştü, az daha mezara yuvarlanıyordu. Şimdi yetişkin biri olarak geri dönüp baktığında, annesinin bir parçasının babasıyla birlikte bir daha yüzeye çıkmamak üzere toprağın altına girmiş olması mümkün görünüyordu.

Alex belki telafide aşırıya kaçıyordu ama her şeyi kutlamayı severdi. Yahudi bayramlarıyla ilgili kitaplar almıştı, tüketim çıl-

günlığına herkesten biraz daha az düşerek gereklerini yerine getirdikleri Hıristiyan bayramlarının yanı sıra Yahudi bayramlarını da kutlarlardı; bir de Alex'in bayıldığı İsveç bayramları vardı. Yaz gündönümü bayramı gibi. 30 Nisan'daki Walpurgis Gecesi'ni bile kendilerine has bir şekilde kutluyorlardı, ona da iki haftadan az kalmıştı, yine kutlayacaklardı. Arka avluda şenlik ateşi yakamazlardı ama portatif bakır mangallarını kuracak ve baharı karşılamak için şarkılar söyleyeceklerdi. Suzette börek çörek yapmayı pek beceremiyordu ama 4 Ekim'lerde *Kanelbullens Dag* –Tarçınlı Çörek Günü– kutlaması yaparlar, Suzette de kayınvalidesi Tova'nın geleneksel tarifini kullanırdı. Belki ailesini çikolata kaplı meyve ya da yemişlerden, süt ürünsüz dondurmalardan fazla bir şeylerle şımartması iyi olurdu. Sağlıklı besleniyorlardı zaten, Suzette'in börek çörek yapmayı öğrenmesinin faydası dokunabilirdi. Çikolata parçalı kurabiyeyi Suzette de severdi.

Günün birinde ikisinin de şişman olacağını hayal etmek birden kolay göründü gözüne. Alex spor salonunda daha az vakit geçirirse, kendisi de donutların, keklerin ve kızarmış soğan halkalarının çağrısına boyun eğerse... Tuhaftı ama bunların sindirimi çiğ sebzelerden, tam tahıllardan ve özellikle seçilmiş diğer sağlıklı gıdalardan daha kolaydı. Suzette veganlığa hiç kalkışmaması gerektiğini biliyordu; kışın bir keresinde şapur şupur yediği tek bir yafa portakalı işkence gibi acılar çekmesine ve yine bir sürü test yaptırmak zorunda kalmasına yol açmıştı. Bağırsaklarındaki daralmanın ne kadar kötü olduğunu da o zaman öğrenmişlerdi. Suzette bazen ailesinin kendi yaptığı yemeği yemesini seyrederken içerleme duygusuyla mücadele ediyordu. İnsanlar yemek yemeyi ve sıçmayı kanıksamıştı, tıpkı kalbin sürekli atması ya da cildin sağladığı koruma gibi. Bağırsaklarının her şeyi yanlış yaptığını, temel sindirim sürecini berbat ettiğini kimse düşünmezdi. Yemek bazen çapulcu bir düşman oluyo tehditler savuruyor ve Suzette'i ezip geçiyordu. Bazen kendini r kadar haksızlığa uğramış hissettiğini ya da başkalarını nasıl ç kıskandığını Alex'e söyleyemezdi. Suzette normal görünüyord Alex de handiyse normal hâlini kabul etmişti.

Yine üst kata süzüldü, çamaşır makinesine bir sürü havlu doldurup sıcak su programını çalıştırdı. Yıkama programının sesi, ritmik çalkalanma ve köpürme onu daima rahatlatırdı. Eli makinenin üstünde, hafifçe okyanusu andıran titreşimleri içinde hissederek orada oyalandı.

Hanna odasından çıktı, çamaşır odasındaki annesini gördü. Suzette kızın üstünü değiştirip daha rahat bir şeyler, o çok sevdiği uzun tişörtlerle taytlardan giymiş olacağını düşünmüştü ama Hanna hâlâ sabah dışarı çıktıklarında üstünde olan hırka ve etekle duruyordu. Başını kaldırıp Suzette'in "canım sıkılıyor" anlamına geldiğini artık öğrendiği ifadeyle baktı.

"Biraz dışarıda oynayabilirsin? Hava güzel."

Hanna belli ki bu önerinin artılarını tartarak yüzünü buruşturdu ama sonra hafifçe umutlu o "başka bir şey?" bakışıyla baktı.

"Sana hâlâ kızgınım biliyorsun. O resim yüzünden. Ama şunu söylemek zorundayım, gayet iyi düzenlemişsin."

Hanna sert bir baş sallamayla onayladı.

"Akıllı ve becerikli bir kızsın..."

Hanna uzandı, elini çamaşır makinesine koydu. Annesinin aynadaki yansıması gibi. Suzette onun yüzündeki soruyu okudu.

"Titreşimler hoşuma gidiyor. Günün birinde... İnanmıyorsun, korkuyorsan da üzgünüm ama okula başladığında..."

Kız vahşice havladı.

"...her şey çok daha iyi olacak. Senin için de, bizim için de."

Hanna hırlayıp havladı, sesi gitgide daha yırtıcılaşıyordu. Suzette hiçbir şey yapmadan ve zerre umursamadan durdu.

"Telefonumu yanıma alsaydım keşke, kayıt yapardım. Babanın senin aslında kim olduğunu anlayabilmesi için biraz daha kanıt."

Hanna havlamayı kesti ama nefret dolu bakışlarını annesinin üstünde tuttu. Ağzını sonuna kadar açarak başını Suzette'in uzanmış koluna doğru salladı.

Suzette zarar görmeye açık kolunu geri çekti, kızı uzak tutmak için içgüdüsel olarak diğer elini Hanna'nın alnına bastırdı.

"Isırmak yok! Bunu biliyorsun!"

Hanna annesinin direnen koluna karşı başını çevirerek dişlerini birbirine vurup havayı ısırdı.

"Kes şunu!"

Hanna gırtlaktan gelen hırıltılar çıkarıyordu: Kuduz gibi, tehlikeli sesler. Suzette'in kolunu yakalayarak annesine onu ısırabilecek kadar yaklaşma mücadelesinde yeni bir taktik denedi.

Suzette kollarını savurarak onu uzaklaştırmaya çalışırken sıçrayıp uzaklaştı. "Hanna! Küçük rezil...!" İhtiyaç doğduğu takdirde gücünün Hanna'nın üstesinden gelmeye yeteceğini sanmıştı. Ama korkuyordu, yanıldığından korkuyordu, kızının dişlerinin cildini delip geçerek kemiğine kadar kapanacağından korkuyordu. Kadının biriyle ve köpeğiyle ilgili internette dolaşıp duran hikâyeyi anımsadı. Kadın bir gece çok içtikten sonra sızıp kalmıştı, onu yalayarak ayıltmaya çalışan köpeği endişelenip çılgına dönmüştü. Kadın baygın yatıyordu, köpek yalamaya devam etmişti. Kadının derisi soyulmuş, altındaki et ortaya çıkmış, burnu kanamaya başlamıştı. Kan yüzünden heyecanlanan köpek, kadının yüzünü olduğu gibi yemişti.

Hanna'nın cildini ısırdığını, uzun, kanlı bir et şeridi kopardığını hissediyordu adeta. Köpek kız saldırıyı sürdürüyordu, Suzette tokatlar savurarak geriledi.

"Kes şunu!" diye uludu tekrar tekrar. "Böyle devam edersen kahrolası bir akıl hastanesine gideceksin, istediğin bu mu?"

Köpek kız ortaya çıktığı kadar aniden yok oldu. Suzette gözyaşlarıyla tıkanan hırıltılı nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Kalbi göğsünde çığlık atıyordu. "Nefret" sözcüğü ağzında biçimlendi ama Suzette sözcüğe ses vermedi.

"Neden? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Kızının ince omuzları sarktı, başı hafifçe sağa eğildi. Neredeyse üzgün bir hâli vardı.

"Je suis Marie-Anne. Je m'appelle Marie-Anne!"

Sesi öyle çaresiz çıkıyordu ki, anlaşılmak için yalvarıyordu sanki. Ayrıca Suzette'in kulaklarına kusursuz, sahici bir Fransızca gibi gelmişti. Ama Hanna oynamayı reddettiği Fransızca

bilgisayar oyunundaki birkaç kelimenin haricinde ne bilebilirdi ki? *İmkânsızdı.*

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Suzette kızının yolunu yakaladı. Kızı sımsıkı tutarak merdivenden aşağı sürükledi. Hanna kurtulmak için kıvrandı, annesinin gergin parmaklarını tırmaladı ama Suzette daha büyük vücudunu, daha üstün kuvvetini kullandı.

Basamaklardan aşağı. Büyük odanın karşı tarafına. Suzette kapalı bahçelerine çıkan kapıyı açtı ve kızı resmen dışarı fırlattı.

"Git de oyna!"

Kapıyı çarparak kapatıp kilitledi. Hanna camın diğer tarafından dik dik baktı ona. Kapıyı denedi, açılamayacağını anladı. Hiç istifini bozmadan ellerini beline koydu, Umurumda Değil kraliçesi gibi fütursuzca avluda yürümeye koyuldu.

Suzette saldırıp saldırmayacağına karar vermeye çalışan bir boğa gibi derin derin nefes alıp veriyordu. Kilidi açıp başını dışarı uzattı.

"Gözüm üstünde! Baban da birazdan gelecek zaten!"

Hanna ona omuz silkmesine yetecek kadar uzun süre baktı, sonra evin yanındaki bir kutuda tuttukları oyuncak yığınına gitti. Suzette kapıyı yeniden kapatıp kilitledi.

Hanna'yı öldürebilirdi.

Hayır, öldüremezdi.

Yapabilirdi.

Asla yapamazdı.

Belki.

Birini parçalamayı hayatında bir kere, tek bir kere istemişti. Sadece bir an sürmüştü. Sıska Ira Blumenfeld bir gün, altıncı sınıftaki resim öğretmenleri sınıfa gelmeden önce Suzette'in birkaç santim saçını kesmenin pek komik olduğunu düşünmüştü. Suzette'in gülmesi mi gerekiyordu? Diğer oğlanların? Suzette eskiden beri Ira'yla iyi geçinirdi. O zamanlar sağlıklıydı daha, hâlâ arkadaşları vardı. Ama içinde bir hiddet kabarmıştı. Onu kuaföre götürmeye üşenen annesi bir keresinde saçlarını kuşa çevirdiği için miydi? Sebebini bilmiyordu ama sıska Ira Blumenfeld'i iki

eliyle birden boğazından yakalayıp neredeyse sınıfın öbür ucuna kadar savurmuştu.

Çocuğun yüzündeki afallamış ifade hiddetini söndürüvermişti, sonra bu şiddet patlamasına senelerce hem şaşırmış hem de ondan ötürü suçluluk duymuştu. Ama şimdi yine aynı şeyi hissediyordu.

Hanna camın öbür tarafında daha güvendeydi.

Emektar lastik eldivenlerini giydi, temiz bir bezle parlatıcı kullanarak cam duvarın üstünde çalıştı. İkisi birbirlerini dikkatle gözlerken, Hanna bir süre avlunun ortasında hulahopuyla oynamıştı. Şimdiyse hulahop unutulmuştu, Hanna camın hemen diğer tarafında duruyor, Suzette deterjan sıkıp camı siler, sağa doğru bir adım atarak yine deterjan sıkıp camı silerken o da santim santim ilerliyordu. Hanna'ya gerçek bir zarar vermeden deterjanı kızın yüzüne sıkabilmesi Suzette'i keyiflendirdi. Ama bütün çabalarına karşın ne kadar silerse silsin, kızını tozlarla ve yağlı lekelerle beraber ortadan kaldıramamasının hayal kırıklığı kaldı geride.

Suzette arkasında kapının açıldığını duymasına fırsat kalmadan, Hanna'nın yüzünden durumu anladı: Alex eve gelmişti. Yüzü aydınlanan Hanna sırıtarak kapıya koştu, çekti ama kapı açılmadı tabii. Suzette eldivenlerini çıkarıp Alex'i odanın ortasında karşıladı. Onlar öpüşürken Hanna cama vurdu.

"Cama vurma *lilla gumman*," diye seslendi Alex. Hanna kapıya şiddetle asıldı, Alex anladı. "Kapı kilitli mi?"

"Evet. Hanna iyi. O dışarıda oynarken konuşalım–"

"İçeri girmek istiyor." Alex, Suzette'in yanından geçip kapıyı açtı.

"Lütfen Alex, o buradayken konuşamay..."

Hanna babasının kollarına koştu, Suzette de ricasının geri kalanını yuttu. Alex'i dizlerinin üstünde görmek öyle bir mağlubiyetti ki. Hele Hanna, nasıl da tatlıydı, babasını yanağından öpüyor, boynuna sarılıyordu. Alex kendisinden daha iyi ne yapmıştı da kızlarının bütün sevgisini kazanmıştı? Alex bütün ilgisini Hanna'ya yöneltti, kız kıkırdadı.

"Deli kızım nasılmış?"

Hanna soruyu duyunca korkulu gözlerini Suzette'e çevirerek süklüm püklüm bir tavır takındı, sonra yine babasına döndü. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak kazağının sol kolunu yukarı sıvadı.

Suzette kızın ne gösterdiğini tam görememişti ama Alex'in yüzüne bir dehşet çöktü. Ve Alex o dehşete kapılmış yüzünü Suzette'e çevirdi.

"Ne var?" Suzette içindeki o kırılgan yerde, yumuşayıp darmadağın olabilecek ve dengesini altüst edebilecek o yerde bir kez daha korkunun kaynaştığını hissetti.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Alex.

"Neyi?"

Suzette onlara yaklaştı, Hanna somurtarak kolunu uzattı.

Şimdiden morarmaya başlamış çığlık çığlığa dört kırmızı şerit, narin cildini bereliyordu.

Suzette kızının yaralanmış olmasından endişeye kapılarak nefesini tuttu. İkisinin de ona baktığını fark etti, onu mahkûm ediyor, darağacına dek ona eşlik ediyor, cellada tabureyi çekmesi için başlarını sallıyorlardı. Ayakta sallandı, gergindi, hayatının bağışlanması için yalvaracak hâli bile yoktu.

"Ben yapmadım!"

Yüzlerinde gördü: Ona inanmıyorlardı.

İzleri o mu yapmıştı? Hanna'yı merdivenden aşağı ve oda boyunca sürüklediğinde? Kızının kolunu o kadar kuvvetle tuttuğunu sanmıyordu. Hem olanlar bir dakikadan uzun sürmemişti. Çocuğuna bu kadar zarar vermiş olabilir miydi?

"Alex, yemin ederim..."

Hanna, Suzette'i işaret etti ama babasına bakıyordu. Alex'in yüzündeki ateş. Suzette'in asılmasına izin vermekten beterini yapardı. Çıraları toplar, kibriti bizzat çakardı.

Suzette başını iki yana salladı. "Neler yaptığını bilmiyorsun! Bana saldırmaya çalışıyordu. Beni ısırmaya çalıştı, hırlıyor, ısırıyordu..."

"*Lilla gumman*, odana gitmeni istiyorum, ben annenle konuşacağım."

"Sadece kolundan tuttum, öyle değildi... Ben yapmadım..." İyice bakmak için nazikçe kızının kolunu tutmak istedi ama Hanna kolunu vücuduna bastırdı. "Buz torbası getireyim." Suzette aceleyle buzluğa gitti, arkasından Alex'in ateş topları fırlattığının farkındaydı.

"Yemin ederim Alex... Ne olduğunu bilmiyorum." Yeniden kullanılabilir bir Freez Pak'ı mutfak havlusuna sardı, Hanna'ya vermeye çalıştı ama Alex buz kutusunu Suzette'in elinden alıp sevecen bir tavırla kızlarının şişmiş koluna koydu. Hanna'yı kucağına alıp üst kata götürdü.

"Buzu kolunda birkaç dakikadan fazla tutmayın, yoksa çok soğuk olur," diye seslendi Suzette.

Alex onu duyduğunu belli etmedi.

"Cildiyle kutunun arasında kumaş olsun..."

"Biz hallediyoruz." Alex, Suzette'e bakmadan gözden kayboldu. Suçlaması odanın dört bir yanında yankılandı.

Suzette parmaklarını dudaklarına bastırdı ve bir an nefes almayı unuttu.

Bunu o mu yapmıştı?

Yapmadığından emindi.

Neredeyse emin.

Hemen hemen emin.

Çatlaklar oluştu, şüphe Suzette'i biçti.

Hatırlayamıyordu.

Kızına ne yapmıştı? Nefretin mantığını körelttiği o anda?

Hiçbir şey.

Hanna'ya hiçbir şey yapmamıştı.

Marie-Anne Dufosset. Sorun oydu.

Küçük kaltak Fransız cadı.

HANNA

Akşam yemeği tuhaftı. Balıkçık, annesi ve babasının arasında Hanna'yı annesinden ayıran bahçe camından daha kalın bir duvar vardı. Baba balığı aç bir ayı gibi silip süpürdü, annesiyse kendininkini pembe et insan etiymiş gibi didikleyip durdu.

"Olanları konuşmamız gerekiyor," dedi annesi üzgün bir çizgi film sesiyle. "Öncesinde neler..."

"Hanna'nın önünde olmaz."

Hanna kulaklarını dikti, ilgilenmişti. Bu iş planladığından bile daha iyi gidiyordu, annesiyle babasının kendisi hakkında konuşmak istemesine cidden hiç mi hiç aldırış etmiyordu. Çok güzel bir maç seyretmek gibi olacaktı, hani babasından başka kimsenin futbol demediği, erkeklerin uzun süre kıpırtısız kalırsa patlayacakmış gibi aceleyle bir topun peşinden koşturduğu şu maçlardan biri gibi.

"Hanna'yı da ilgilendiriyor, hem yaptığı şey..."

Babası dik dik bakarken annesi yanağını avcuna dayadı. Başı, bileğini kırabilecek kadar ağır görünüyordu.

Hanna içinden gelen gülümseme isteğini bastırmaya çalıştı. Pirinçlerini çatalının dişlerinin arasına sıkıştırdığı minicik minicik taneler hâlinde yiyordu. Böyle böyle elli iki pirinç tanesi boyunca devam etti. Annesi babasına bakıp duruyordu ama babası hayatında yemek tabağından daha ilginç bir şey görmemişti galiba. İkinci kere salata aldı.

Annesi sessizliğe, "Sunnybridge'e kabul edilmedi," dedi.

Babası çenesini aşağıda tuttu ama gözlerini kaldırdı, bu da biraz şeytani görünmesine yol açtı. "Şimdi olmaz."

"Sebebini öğrenmek istemiyor musun? Hanna biliyor. Konuyu onun önünde konuşmamamız için bir neden yok ortada. Keşke sana kendi söyleyebilseydi. Ya da göstersin..."

"Suzette..."

"Vahşi köpek taklidi konusunda nasıl olağanüstü yetenekli olduğunu gösterebilir. Babaya küçük havlama numaranı sergileyebilir misin?"

Hanna kendisi *hakkında* konuşmalarına aldırmıyordu ama annesinin *onunla* konuşmasını istemiyordu. Babasının yeşilliklerini nasıl yediğini inceledi, çatalıyla alıyor, sarkan parçaları kıvırıyor, ağzını açıp lokmasını içeri sokuyordu. Hanna onu taklit etti.

"Kızımız hakkında bu tonla konuşman hoşuma gitmiyor," dedi babası.

"Hanna bebek değil. Yaptıklarından sorumlu tutulması gerekiyor. Ve neler yaptığından haberin yok. On parmağında on marifet. Hanna okula kabul edilmeyi ya da orada okuma sürecini nasıl baltalayacağını biliyor. İnternetten resimler bulup basmayı biliyor. Çevrimiçi araştırma yapmayı biliyor. Hepsini *senin* bilgisayarında yapmış."

"Bunları nasıl yapacağını bilmesi gerek zaten."

Babasının cevabını duyunca annesinin ağzı açık kaldı. Sonra babası biraz kıvrandı.

"Bilgisayar işlerini diyorum. Yaşadığımız çağ böyle."

"Sunnybridge'in müdürünü korkutmak için köpek gibi havladı."

Babası çatalını bıraktı. Uzun süre Hanna'ya baktı ama Hanna onunla göz göze gelmek istemiyordu. Dikkatini pirinçlerine verdi. Her seferinde tek bir tane. Çatalına. Ağzına. Babası sonunda yeniden annesine döndü.

"Şu şeyi... Öbür konuyu bu yüzden konuşuyorduk ya..." Annesine sessizce bir şey anlatmaya çalıştı, Hanna'nın sinirleri bozuldu. Annesi de pek mutlu görünmüyordu.

"Sigortanın onayını beklediğimi biliyorsun..."

"Beklememiz şart değil. Paramız yeter."

"İyi, Bayan Wade, yani müdire Tisdale Okulu'yla bağlantı kurmama yardımcı oldu, yarın orada bir randevumuz var. Hanna gibi çocuklar konusunda uzmanlaşmış bir okul."

Hanna irkilerek annesine baktı. Cadılık öğrenen çocuklar konusunda mı?

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu babası, sesi tehditkâr bir homurtuydu.

Annesi uzun süre cevap vermedi. Birbirlerine lazer ışınlı gözlerle baktılar, sırf düşüncelerini kullanarak birbirlerinin beynini emmeye çalıştılar.

"Çocuk doktoru demişti ki..." Annesi nihayet gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktı. "*Konuşamamakla konuşmamak* arasında fark var. Hanna bugün başka şeyler de söyledi."

Hanna çatalın dişlerini diline bastırdı. Görüntüyü kafasında canlandırdı, dişlerin arasından çıkan ince, paralel, pütürlü dil şeritleri. Dikkat kesilmişti artık, özellikle de babasına bakıyordu. Babası üstüne serseri bir yıldırım düşmüş gibi görünüyordu.

"Gerçekten konuştu mu? Sadece sesler değil mi... Ne dedi?"

Hanna'ya döndü, Hanna onun yüzünde, kızının kendisine de bir şey söyleyeceğine dair umudu gördü. Ama Marie-Anne babasıyla ilgilenmiyordu. Babası en iyisinin bu olduğunu anlamıyordu.

Anne içini çekti. "Marie-Anne Dufosset olduğunu söyledi –Hani sana sormuştum ya? On yedinci yüzyılda yaşamış bir cadı– şey, Fransa'da cadı diye yakılan son kişiymiş."

Babası şimdi bir tilt makinesinin içine sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Küçük gümüş toplar yüzünde, beyninde sekiyor, gözlerini bir oraya bir buraya çevirmesine yol açıyordu. Babası kızından karısına, karısından kızına baktı.

"Ne dedi? Sen dedin ki..."

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum, Alex. Palavra sıkmıyorum ve hiçbir fikrim yok... *Hon skrämmer mig, ibland.*"

Annesinin sözcüklerini İsveççeyle saklamaya çalışmasının

önemi yoktu. Babası bir zamanlar evde hep İsveççe konuşurdu. "Bazen beni korkutuyor." Annesi böyle demişti. Hanna ferahladı. Küçük pirinç kanoları, içindeki nehirden muzaffer karnına indi. Hâlâ kazanıyordu.

"*Lilla gumman*, anneye öyle mi dedin? Ben de duymak istiyorum."

Hanna en sevdiği televizyon programı *Star Trek*'in jenerik müziğini tiz bir sesle mırıldandı. Babası annesine inanmış gibi değildi pek, ama zaten önemi de yoktu. Hanna annesinin haklı olduğunu asla göstermeyecek, o zaman da babasının hangi tarafta olacağına karar vermesi gerekecekti.

Hanna elini yıldızların arasında gezinen *Atılgan* gibi hareket ettirirken babası, "Sonra konuşuruz," dedi annesine.

Annesi başıyla onayladı, yüzü hâlâ gergin ve huzursuzdu.

Babası pijama dediği şeyleri giydi, eski bir eşofmanla tişört. Halbuki Hanna onun çıplak uyuduğunu biliyordu. Kaldıkları yeri Post-it'le işaretledikleri kitabı açıp yatakta Hanna'nın yanına oturdu. Hanna sevgili battaniyesini kaptı, altında yüzüyormuş gibi bacaklarını çırptı, çok heyecanlıydı.

"Tamam, bakalım... 'Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Tavandaki takımyıldız çıkartmalarım pırıldıyordu. Dikkatimi duyduklarıma verdim: Alt kattaki televizyon, banyoda dişlerini fırçalayan ablam. Derken duyuverdim! *Di-ding, di-ding!* HomurdakUykucuYatakaltıCanavarım gıcırtılı bir bisiklete binmişti anlaşılan ve lolipop eliyle minicik bisiklet zilini çalıyordu. Gülümsedim. Ama sonra korna gürültüleri duyuldu. Ve çarpışma sesi. Bir dakika, böyle olmamalıydı!

"'El fenerimle yatağın kenarından aşağı sarktım, HomurdakUykucuYatakaltıCanavarıma bir şey mi oldu diye baktım. Ama canavarım tek başına değildi, başkaları da vardı! Lolipop El'le tanıştığım sırada uyuyorlardı herhalde. Şimdi birkaç tane görüyordum... Bir, iki, üç, dört, beş. Hepsi de birbirinden farklıydı! İçim çok rahatladı, çünkü yatağımın altındaki unutulmuş şeyler ormanında tek bir canavar olsaydı yalnızlık çekerdi.'"

Tam o sırada annesi usulca odaya girdi. Eğildi, Hanna'yı alnından öptü.

"İyi geceler. Tatlı rüyalar." Hanna annesinin öpücüğünü elinin tersiyle sildi. "Bugün olanlar için özür dilerim. Öyle sinirlenmek istememiştim. Seni öyle tutmamalıydım." Sözcükleri Hanna'ya söylemişti ama sonra babasına döndü, parmak uçlarıyla omzunu okşadı.

"Biraz daha okuyacağız," dedi babası.

Yaşasın, babası onunla kalıyordu! Annesi Hanna'ya bir öpücük gönderdi. "Seni seviyorum." Sonra hayalet gibi uçtu gitti.

Hanna babası okumaya devam etsin diye elini kitaba vurdu.

"Tamam, bu kısmı sevdiğini biliyorum. 'Lolipop El yerden kalktı, gök mavisi örgü şortunun tozlarını silkeledi. Anlaşılan sadece tek bir kanadı olan yan yatmış bir uçağı yönetmeye çalışan ikinci bir HomurdakUykuluYatakaltıCanavarı kontrolü kaybetmişti. Lolipop elli arkadaşım için endişelenmiştim, kaskı yoktu. Ama o, uçaktaki –ağzı Monopoly zarından– canavarı kovaladı, sonra ikisi vır vır konuştular, ellerini kollarını sallayıp parçalarını fırıl fırıl çevirdiler. İyi oldukları için rahatlamıştım. Yeterli boşluk bulabilmeleri için farklı yerlerde gezinmelerini tavsiye edeceğim sırada uzak köşede öyle bir şey gördüm ki az daha çığlığı basıyordum. Yastığımın üstüne uzanıp çarşafla ağzımı tıkadım."

Hanna da çarşafıyla ağzını tıkadı ama bir yandan beklentiyle kıkırdıyordu.

"Çarşafı çiğneme," dedi babası, Hanna babası örtünün tükürükle ıslanmış köşesini çıkarsın diye ağzını açtı.

"'Derin bir nefes aldım ve kendi kendime cesur ol dedim. O çok bacaklı şeyi görmek istiyordum. Dost muydu yoksa düşman mı? Diğer canavarlara mı saldıracaktı? Yoksa yatağın kenarından yukarı tırmanıp ayağımın üstünde mi tepinecekti? Karnımın üstüne yatıp yeniden yatağın altına bakmaya cesaret ettim. Lolipop El'le Kötü Pilot öpüşüp barışmıştı anlaşılan. HomurdakUykucuYatakaltıCanavarları halka olmuştu, hep birlikte dans ediyorlardı. Beni korkutanı bile gördüm, hani bir sürü bacağı

olanı. Bacaklarının hepsi kurşunkalemdi sadece –yeni kalemler, açıla açıla küçülmüş kalemler– canavarın başını çiçek yaprakları gibi çevreliyorlardı."

Hanna neşeyle cıyaklayıp örtüleri tekmeleyerek açtı. El fenerini aldı, tıpkı hikâyedeki kız gibi yatağın köşesine kayıp altına baktı. Babasına işaret etti: Gel de bak.

El fenerinin ışığıyla hazinelerini gözler önüne serdi. Kâğıt kırpıntıları, çorap, saç bandı, toka, baykuş biçimine sokulmuş solmuş bir bozukluk kesesi, mutfak çekmecesinden yürüttüğü bir paket klips, fosforlu yeşil plastikten minicik bir stegosaurus, sevimsiz sümük tonlarında iki boya kalemi. Annesi, Hanna'nın inşa etmekte olduğu dünyayı pislikten arındırmak için yatağın altına uzanmadan bu kadar uzun süre hayatta kalabilmiş olmaları mucizeydi.

Baba yüzünde pembe bir gülümsemeyle tekrar dik oturarak, "KendineHomurdakUykucuYatakaltıCanavarı mı yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Hanna'nın kalbi öyle bir şişti ki patlayacaktı neredeyse. Kız başıyla onayladı.

"Çok akıllıca. Hımm. Canavarı anneden korumamız lazım."

Hanna onaylamak için başını öyle bir şiddetle salladı ki dizlerinin üstünde hopladı.

"Son seferinde ona küçük bir proje üstünde çalıştığını söylediğimde işler pek iyi gitmedi. Diğer resimlerden haberim olsaydı annenin o resmini basmazdım. Anneyi o ölü insanların yanına koymak hoş bir şey değildi. Ayrıca şifremi bilmen, bilgisayar konusundaki izinlerini kötüye kullanabileceğin anlamına gelmiyor."

Hanna yastığı kucağında bağdaş kurmuş oturuyor, gönülsüz gönülsüz yastığı yumrukluyordu.

"Belki... Burada pek temizlik yapmamasını rica edebilirim? Temizliği Hanna kendisi yapacak diyebiliriz. Sence işe yarar mı?"

Hanna dudağını kemirdi. Asma kilit daha iyi olurdu. Ama kabul etti. Babası onu yatağa yatırıp tekrar üstünü örttü. Yüzünün her tarafına öpücükler kondurdu.

"*Lilla gumman*? Arkadaş istediğini biliyorum. Ve gerçek arkadaşların olabilir. Küçük kızlarla oğlanlar. Benim arkadaşlarım var. Her gün işe gidip onları görmeyi seviyorum. Sonra da eve gelip seninle anneni görmekten hoşlanıyorum. Okula gitmek de böyle işte. Gidiyorsun, arkadaşlarını görüyorsun, sonra eve dönüyorsun."

Hanna başını iki yana sallayıp örtünün ucunu kemirdi. Babası örtüyü nazikçe kızın ağzından çıkarıp tekrar aşağı bastırdı.

"Endişelendiğini biliyorum. Evet, yeni bir yere gitmek başlangıçta korkutucu olabilir. Ama arkadaşlarını orada bulacaksın. Tamam mı? Baban için cesur olur musun?"

Hanna onu hayal kırıklığına uğratmayı gerçekten istemiyordu ama okula niye gitmek istemediğini de açıklayamıyordu. Başıyla onaylamaya çalıştı ama gözleri kendiliğinden tavana döndü. Hanna gök mavisi örgü şort giymiş, tatlı patatese benzeyen bir arkadaş istiyordu. Geceleri yaşayan bir arkadaş. Çirkin denebilecek, arızalı bir arkadaş.

Hanna ondan sıkılırsa parçalanabilecek bir arkadaş.

Babası Hanna'nın yanağına üç öpücük daha kondurdu. "*Jag älskar dig.*"

Hanna da onu seviyordu. Hem de çok çok seviyordu.

Kitaptaki küçük kızın tavanında karanlıkta parlayan takımyıldız çıkartmaları vardı, Hanna keşke benim de öyle çıkartmalarım olsa diye düşündü. Hanuka bayramı hediye listesine eklerdi belki. Hemen uykuya dalamadığı gecelerde öyle bir şeye bakmak hoş olurdu. Okulu düşündüğünde zihninde bin bir türlü tuhaf görüntü beliriyordu. Annesi bu defa gerçekten kararlıydı, bu Çiş-dale Okulu denen yerle ilgili karar çoktan verilmiş gibiydi. Hanna bir zamanlar pek şirin olan bir tavşanın çürüyen vücudunda kıvıl kıvıl dolaşan kurtçuklar düşündü. Tavşan şimdi çamurdan, kurumuş kandan, sızıntılı gözyuvarlarından ve donuk kürkten ibaretti, kurtçuklar onu yiyordu, nam nam nam. Buldukları yiyecek hazinelerini taşıyan karınca ordularını düşündü. Yapraklar, ekmek dilimleri, yapış yapış kırmızı şekerlemeler ve kesik

parmaklar. Görüntüler onu korkuttu. Hanna bunların kafasına nereden ve niye doluştuğunu da, onlara defolup gidip kendisini yalnız bırakmalarını nasıl söyleyeceğini de bilemiyordu.

Babasını yanında istiyordu.

Alt katta olduklarını biliyordu, muhtemelen kanepedeydiler, lambalar loş ışık verecek şekilde ayarlanmıştı, odanın köşeleri gölgeler içindeydi. Bazen öfkeyle söylenmiş tek tük sözcükler zeminden geçip yukarı süzülüyordu. Annesinin "öyle değil" ya da babasının "yapamazsın" deyişi. Hanna yüksek bir "Tisdale" sözcüğü, daha da yüksek bir "zekâ geriliği" lafı duydu, sonra tiz, gürleyen bir "Hiç de öyle değiller, korkunç bir şey bu."

Parmak uçlarına basa basa koridora çıktı. Her şeyi eksiksizce duyabileceği en üst basamağa oturdu.

"Baştan beri istediğimiz buydu. Onu anlayacak bir yer." Annesinin sesi çok ikna ediciydi. Babası cevap vermedi. Hanna sert bir yüzeye bırakılan bir kadehin şıkırtısını duydu.

"Akademik standartları da olmalı..." dedi babası.

"Elbette."

"Sadece yaşam becerileri olmaz. Ya da artık takviye okullarında ne öğretiyorlarsa. Hanna ayakkabılarını bağlamayı biliyor."

"Takviye okulu değil diye kaç kere söyledim. Sınıflar küçük ama özel ihtiyaçları karşılamak üzere çocuklarla bire bir çalışmaları da var. Ama orası bir okul, çocuklara eğitim vermek istiyorlar. İnternet sayfası çocukların pek çoğunun ortaokul sıralarında genele ayak uydurabildiğini söylüyor. Herkes hayata aynı yerden başlamıyor. Hanna'nın kendine has özel sorunları var."

"Evet, biliyorum."

Ortalık yine sessizleşti.

"Belki aptalca bir şey ama aklıma ne geldi," dedi babası. "Konuştuğunda... Sesi nasıldı? Telaffuzu?"

"Nasıl mıydı..." Annesi tereddüt etti. "Fransızca. Ve sesini fazla kullanmamış gibiydi. Ama aksanlı da olsa her şeyi açık seçik söyledi. Telaffuzu... Gurur duyardın. Kusursuz. Çok fazla şey kapıyor."

"Çok akıllı."

"Belki fazla akıllı. Keşke onu görseydin. O zaman anlardın. Ayrıca ben gerçekten, gerçekten... Ona asla vurmam, asla..."

"Biliyorum."

Mıç mıç öpüşme sesleri geldi.

"Bazen düşünüyorum da..." Hanna babasının ne düşündüğünü duymak için uzun süre bekledi. "Belki baştan beri esas sorun bendim. İstemeden... Sadece zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm."

"Belki öyleydi. Başlangıçta."

"Okulun ücretini söylediler mi?"

"İnternet sayfasında yazmıyor, yarın konuşabiliriz dediler."

"Yani pahalı."

"Muhtemelen."

"Kredi kartıyla öde, kaç para olursa olsun. Vadesiz hesapta bir dünya para yok ama bazı şeyleri kaydıracağım."

"Teşekkür ederim."

Yetişkinler sıkıcı konuları sıkıcı bir şekilde konuşuyordu, Hanna neredeyse uyuyakalacaktı. Ama sonra annesi nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı, Hanna bir an için babasının onu boğmaya çalıştığını umdu. Annesi kıkırdadı, gayet canlıydı, sonra bir sürü hışırtılı ses çıktı ama konuşma olmadı.

Hanna poposunun üstünde merdivenden aşağı kaydı. Biraz daha, biraz daha, sonunda olan biten her şeyi görebileceği bir yere vardı. Giysileri karmakarışık yığınlar hâlinde yerdeydi. Annesiyle babası kanepenin önünde birbirlerine sarılmıştı, elleri kaybolmuş hayvanlar gibi koşuşuyor, ağızları da iğrenç küçük vantuzlar gibi birbirlerinin yüzünün her yanında dolaşıyordu. Marie-Anne tutuşturabileceği bir şeyi olmasını istedi, odaya yollayıp kanepeyi ateşe verebileceği kâğıt bir uçağı olsaydı keşke. Annesi babasını yutabilirdi oysaki babası tehlikenin farkındaymış gibi görünmüyordu. Zavallı baba, dünyadan habersizliği yüzünden ölebilirdi.

Hanna'nın artık tanımaya başladığı tuhaf sesler çıkardılar. Gırtlaktan gelen iniltiler ve derin soluklar.

Son kalan giysilerini de yırtarcasına aceleyle çıkarıp çıplak kaldılar, Hanna babasının heykel gibi poposunu gördü, anne-

sinin göğüsleri de sivri ve ateş etmeye hazırdı. Babası annesini kucakladı, annesi de bacaklarını ona doladı, hızla kanepeye uzandılar. Babası üstteydi. Şeyini annenin içine soktu, annesi inledi, babası onun üstünde duruyor, poposu harcadığı çabayla esneyerek kalkıp iniyordu. İşte konuşmaya başlamışlardı, yetişkin lisanını konuşuyorlardı ve Hanna bu lisana uygun düşen şeyi şimdi anlıyordu. Kontrolden çıkmış bir yabanilik.

Hanna bir dakika kadar babasının bu yolla annesini öldürmesini umut etti, çünkü yaptıkları pek ürkütücü görünüyordu ama babası pompalayıp durdukça annesi gitgide canlanır gibiydi. Babası sanki bisiklet tekerleği şişiriyor, kullanılabilir hâle getiriyordu. Hanna o zaman babasından bir dakika kadar nefret etti. Annesini sönmüş ve cansız hâlde bıraksa ne olurdu sanki, o zaman annesi sonunda Hanna'nın eski üç tekerlekli bisikleti gibi paslanır, kullanılmaya kullanılmaya ölür giderdi.

Annesi babasının güçlü kollarını yakalayıp başını geriye attı, babası da üstüne binmişken onu canlandırmaya devam etti. Her şeyini ona pompaladı, ikisi birlikte Hanna'nın daha önce ancak belli belirsiz anlayabildiği bir şeyin, seksin bir parçası olan o acayip sesleri çıkardılar. Bu işin tuhaf fizikselliği her nedense nutuklarının tutulmasına yol açıyordu.

Hanna duvarın yanındaki, onu gözlerden gizleyen gölgelerin arasına kaydı, ayağa kalkıp yatağına döndü.

Bir fırsat bulacaktı mutlaka. Babasının elinde bir şans varken annesini solup ölmeye bırakmaması umut kırıcıydı tabii. Ama Hanna belki babasının canlandırıcı çabalarını tersine çevirebilirdi. Marie-Anne yardım edebilirdi, ayrıca şeytan da yakında gelecekti, cadı çocuklarını daima ziyaret ederdi, Hanna öyle okumuştu. Hep birlikte daha da güçlü olacaklardı. Hanna güçlendikçe annesinin zayıflıklarından faydalanabilirdi. Annesi fazla temizlik yapmaktan ölebilir miydi? Ovula ovula öldürülmesi mümkün müydü? Ayrıca annesinin bir sürü ilaca ihtiyacı vardı. İlaçlarının başına kötü bir şey gelirse, annesinin de başına kötü bir şey gelir miydi?

Ya da belki... Annesi görünüşü konusunda her zaman pek ütüzdi, babası güzel olduğunu söyleyince de ışıl ışıl parlardı.

Belki annesi çirkinleşirse.

Belki babası onu o kadar sevmezdi.

Hem o zaman annesi evden hiç çıkmak istemez, Hanna da Çişdale'e gitmek zorunda kalmazdı.

SUZETTE

Kısa bir süre önce düzülmüştü, güneş de parlıyordu, ah ne güzel bir gündü, üstelik birazdan Tisdale'e doğru yola çıkacaklardı. Alex'le araları hemen hemen normale dönmüştü, gerçi bütün konuşmalarının Hanna'yla ilgili olması doğal bir hayal kırıklığı kaynağıydı. İlk yıllarında ellerinde çizim defterleriyle bütün günü yan yana geçirebilir, Phipps Botanik Bahçesi'ndeki bitkilerin güzelliğini, gezinen insanları sessizce seyrederlerdi. El ele bir müzede dolaşarak, Frick Park'ta ya da mezarlıkta yürüyerek saatler harcayabilirlerdi. Geceleri birlikte yatarlardı ve sözcükler kendiliğinden gelirdi. Phipps'te gördükleri şeyler, bazı yerlerin kendilerinin ve grup fotoğrafları için çekim merkezi olması: Deniz canavarı gibi yeşil ve altuni bir çöl bitkisinin önü; karmakarışık ve şehvetli Chihuly heykellerinden birinin yanı ya da altı. Veya müzede gördüklerini karşılaştırır, beyinlerinin bir sanat eserini farklı şekillerde yorumlamasıyla büyülenirlerdi. Mezarlık kainattaki inançları ve çürüyen vücutlarının bir gün bir ormanın parçası olacağına dair arzuları hakkında konuşmaları için ilham kaynağı olurdu.

"Hatırlıyor musun?" ya da "Gördün mü?" diye diye bütün gece uyanık kalabilirlerdi. Bazen uyuyakalır, sonra uyanıp öpüşüp koklaşırlardı. Uzatmalı sessizliklerin içinde yaşar ve nefes alıp verirlerdi, ardından birlikte, hayatta, uyum içinde ve âşık olduklarına dair burun buruna sohbet patlamaları gelirdi.

Suzette son bir kere daha gerindikten sonra doğrulup oturdu.

Gözünün kıyısıyla yastığının ucunda koyu renk bir şey gördü. Zihni bir cevap arandı, insan saçı olduğu anlaşılan şeye dokunduğu zaman bile neler olduğunu çözememişti.

Kendi saçı mı?

Akla yatmıyordu. Seneler önce, 6-merkaptopürin kullandığı sırada saçları biraz dökülmüş, Suzette başını salladığında tutam tutam saçının banyo lavabosuna döküldüğünü görmenin verdiği dehşet yüzünden ilaca devam etmeye yanaşmamıştı. Ama yastığın üstündeki çok fazlaydı, çok düzgün... kesilmişti.

Başının sol yanına dokundu. Eyvah.

Hanna.

Suzette uyurken odasına gizlice girmeyi beceren Hanna.

Hanna ile o boklu makası.

Suzette sendeleyerek banyoya gitti, kesilmiş tutamları eliyle yoklarken ışığı açtı.

Olamaz olamaz olamaz! Kafasının sol tarafından koca koca tutamlar eksikti. Saklanamayacak kadar çok kesilmişti, düzeltttirmeye çalışmazsa kaçık gibi görünecekti. Ama bunu düzelttirmek... Saçının kaç santim kesilmesi gerekecekti?

Yaşlar görüşünü bulandırdı. Hanna neden böyle küçük bir pislikti, neden neden neden? Alex'in çocuklarla ve saç kesmeyi en az bir kere denemeye yönelik kaçınılamaz dürtüleriyle ilgili cık cık ettiğini şimdiden duyar gibi oluyordu. Ama Hanna kendi saçını kesmemişti ki. Suzette kırpılmış kısımları kafasına yapıştırdı. Punk stilini deneyebilir miydi? Bir tarafı kazıyıp diğerini uzun bıraksa? Alex beğenir miydi? Yoksa tiksintiyle yüzünü mü buruştururdu?

"Siktir be!"

Saçını geriye çekip atkuyruğu yaptı, sadece fazla kısa birkaç tutamının yüzünün yanından sarktığını görünce rahatladı. Hanna neredeyse okuldaydı artık, neredeyse evden gitmişti.

Ağzının içinde, "Onu evden bir siktir edeyim de," diye homurdandı. Yumruklarını sıktı. Hanna'yı boğma. Boğma. Ellerini kızlarının boğazına dolarsa Alex onu asla affetmezdi.

Suzette masanın başında oturuyor, vücut sıcaklığına getirmek için şırıngayı elinin içinde tutuyor, bir yandan da boşluğa bakarak olmayacak şeyler diliyordu. Anneme benziyorum muhakkak diye geçti aklından, yoksa annesine çok mu fazla benzemeye başlamıştı? Alex olmasa öyle kolay... Annesinin ömür boyu süren yası birden akla yakın göründü gözüne. Belki nasıl Alex kendisinin yaşam gücüyse, babası da annesinin yaşam gücüydü. Belki babasının yokluğu zamana yayılıp genişleyen bir boşluktu. Alex'le birlikte olmasaydı kendi başına da aynı şeyin geleceğini düşünüyordu. Dengesinin, sağlığının, akıl sağlığının gitgide yayılarak çözülüp dağılması... Ürperdi, bu görüntüyü ve dönüşeceği şeyden duyduğu korkuyu kovaladı. Alex biraz yola gelmeye başlamıştı. Hanna'nın delice sözlerini kafası almıyordu tabii, ama hiç değilse o sözlerin kızın ağzından çıkmış olması ihtimalini reddetmemişti.

Şırıngadaki ilaç yoğun bir sıvıydı, buzdolabında saklanması daha da ağdalanmasına yol açıyordu, öyle yapış yapış ve soğuk olarak enjekte ederse iyice canını yakardı. Suzette ilacın ısınmasını beklerken bir gün önce yaşanan dramaya kafa yordu. Hanna'yla aralarında geçenleri de, kızın kolunun nasıl o kadar kızarıp berelenmeye yüz tuttuğunu da anlayamıyordu. *Ona dokunma. Kendini kontrol edemiyorsun.* Yıllar boyunca alışverişte geçirdiği sinir krizlerinin ardından tekmeler savurup çığlıklar atan Hanna'yı kaç kere arabaya sürüklemişti. Şimdiye dek, Alex'in istediği kadar yumuşak bir anne olma konusundaki anlık beceriksizliğini ele verecek bir kanıt olmamıştı hiç. Neyse ki akşam Alex onunla yeniden konuşmaya başlamış, hatta Suzette'i affetmiş görünmüştü. En azından penisi affetmişti.

Hanna kin tutma konusunda daha başarılıydı. Suzette'in saçlarının kırpılması bir tür intikam mıydı acaba?

Suzette merdivende çoraplı ayakların sesini, parmaklığa bir dokunup bir çekilen ellerin hafif gıcırtısını duydu. Hanna'ya bir dakika beklemesi için bağırmayı düşündü, iğnesini seyircisiz yapmayı tercih ederdi ama ağzını açarsa dökülebilecek sözcükleri göze alamadı. Henüz olmazdı. Kendi intikam hırsı düşünce-

lerinden köpürürken olmazdı. Hanna sessizce yaklaştı, maymun desenli dizüstü çorap, kot şort ve Alex'in ortağı Matt'la karısı Sasha'nın hediyesi olan tişörtü giymişti. Matt'la Sasha, ikizleri doğmadan önce çıktıkları son seyahatleri İrlanda gezisinden dönüşte getirmişlerdi tişörtü. Önünde firmanın amblemi arpın gözüktüğü yeşil bir Guinness tişörtü. Hem üçüne, hem de ofisteki herkese birer tişört getirmişlerdi. Suzette, Hanna'dan üstünü değiştirmesini istemeyecekti bile. Yani okuluna giderken biralı tişört giyerse ne olurdu yani? Suzette bitkindi, kimseyi etkilemeye çalışacak hâli yoktu artık. Ama kolundaki solmaya başlamış izleri saklamak için Hanna'ya süveter ya da kapüşonlu bir eşofman üstü giydirecekti.

Bluzunun eteğini sutyeninin altına kıstırdı, alkollü pamuğun paketini yırtıp açtı. Karnının aşağı kısmının sol tarafını sertçe sildi. Sağ tarafını hiç kullanmıyordu, son ameliyattan önce bile iğneyi oraya yapmazdı, o taraf nedense daha çok acıyordu. Külotlu çorabının bittiği yer makuldü ama çok hassastı. Hemşire ona bir dizi kural anlatmıştı ama Suzette kendi kendine daha iyi numaralar öğrenmişti. İhlal edilen bir numaralı kural: İki haftada bir uyguladığı iğneyi aşağı yukarı hep aynı alana enjekte ediyordu. Hanna masaya yaslanıp seyretti. Suzette seneler boyunca süreci ona defalarca açıklamıştı. Kalem şırınganın ne işe yaradığını –"İğneyi görmeme gerek kalmıyor"–, ilacın biyolojik düzeyde hücrelerini değiştirip iltihabı önlediğini –"Bazen vücut kendi kendine saldırır"– anlatmıştı. Bir çocuğa açıklanması zor bir şeydi, Suzette kendisi bile anlamakta güçlük çekiyordu.

Kalem şırınganın alt tarafındaki, tenine dayanacak yerdeki gri kapağı çekti. Sonra kırmızı kapağı çıkararak pompayı açtı. İhlal edilen iki numaralı kural: Hemşirenin söylediği gibi etini parmaklarının arasına kıstırmıyordu, yoğun kıvamlı ilacı öyle baskılanmış bir yerden enjekte etmek canını daha çok yakıyordu. Bu defa süreci Hanna'ya anlatmadı, sadece hazırlandı, derin bir nefes alıp ağır ağır verdi. İlacı etinden içeri boşaltan pompaya bastırdı, sessizce ona kadar saydı.

On saniye. Enjeksiyon bu süre boyunca canını acıtıyor, nefes kesici, yakıcı bir zirveyle son buluyordu.

Sonra acı hafifledi. Suzette iğne yerine temiz bir pamuk bastırdı, hafifçe tutarak ilacın dağılması ve acının dinmesi için cildini küçük dairelerle ovaladı. Hanna ambalajını sıyırdığı yara bandını annesine uzattı, bunu yapmayı severdi.

"Saçıma yaptığın şeyi telafi mi ettin şimdi sence?" İğne yerinde minicik bir kan damlası belirdi. Suzette yara bandını damlanın üstüne yapıştırıp tişörtünü indirdi.

Hanna gülümseyerek Suzette'in yüzünün yanından sarkan fazla kısa tutamlardan birine uzandı. Suzette hızla geri çekildi.

"Uzak dur benden!"

Hanna üst dişleri altdudağını kaplayarak sırıttı. Suzette kontrolü kaybetmeme becerisi konusunda endişeliydi. Çocuğunu görmek onu hiç bu kadar tiksindirmemişti.

"Baban bunu görecek, ne yaptığından haberi olacak."

Hanna omuz silkti. Suzette, onunla aynı şeyi düşündükleri hissini içinden atamadı: Alex onu başından atacaktı şimdi. Hanna bunu bir zafer olarak görüyor, Suzette'se bu ihtimalden asla kabul etmeyeceği kadar korkuyordu. Alex o kadar sığ olduğundan, Suzette'e sadece görünüşü dolayısıyla ilgi duyduğundan dolayı değil. Ama görünüşü önemliydi elbette. Suzette'se bir kadın ve eş olarak sunabilecekleri konusunda o kadar özgüvenli değildi. Alex'e çekici bir dış görünüş için elinden geleni yapmayı borçluydu, sırf karnından sızan bokun görüntüsünü hafızalarından uzaklaştırmaya yardım etmesi için bir numara bile olsa. Ya da belki sadece kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. *Çirkin değilim. İğrenç değilim.* Elini korumacı bir tavırla başının hasar görmüş kısmına götürdü.

"Ayakkabılarını al. Bir de kazak giy. Okula gidiyoruz." Çöpe gidecek artıkları eliyle topladı, kullanılmış şırıngayı da mutfak dolaplarının üst tarafında sakladığı emniyetli kırmızı kutuya attı.

Hanna kollarını kavuşturup dudaklarını sarkıtarak feryat etti.

"Hadi yürü. Sen de ben de, birbirimizden beter görünüyoruz. Git de şu lanet ayakkabılarını giy."

Hanna'nın itirazı çökerken vücudu gevşedi, kız miyavlar gibi bir ses çıkarıp yalandan ayağını yere vurdu. Başı göğsüne düştü,

ipek gibi saçları öne dökûldü. Suzette kendini tutamadı, uzanıp o saçlara dokundu. Kızının saçı bebekliğindeki kadar yumuşaktı hâlâ. İçi cız ederek doğum odasındaki herkesin kızının koyu renk saçlarla dolu başına nasıl hayret ettiğini hatırladı. Başka bir gün olsa Hanna'nın saçını tarar ya da iki örgü yapar veya hiç değilse bir çift renkli tokayla yüzünün önünden çekerdi.

Ama bugün değil.

Arabayla çocuk parkının yanından geçtikleri sırada Hanna avcuyla cama vurdu.

"Terbiyeli davranırsan randevumuzdan sonra parka geliriz."

İşin aslı, günü parkta geçirmeye Suzette de can atıyordu. Gerçi Hanna'yla birlikte değil. Kasvetli bir kış olmuştu, güneşin geri dönüşüyle Suzette sıcağın ve aydınlığın tadını çıkarmak istiyordu. Frick Parkı'nın yanındaki ara sokağa saparak okul yoluna döndü. Parkı görünce Alex geldi aklına, yıllar önce bir sonbaharda, altın yapraklar ayakkabılarının altında çıtırdarken. Suzette bütün dikkatini Alex'in kendisininkilere dolanmış parmaklarındaki kemikleri hissetmeye vermişti.

Regent Meydanı, birkaç sokak boyunca işlek dükkânların bulunduğu, onların çevresini de meskun caddelerin sardığı ilginç bir mahalleydi. Dışarıdan bakınca Tisdale başka bir amaçla kullanılmak üzere tadilat görmüş bütün diğer devlet okulları gibiydi (Suzette bunu Alex'e tam bu şekilde ifade etmeye özen gösterecekti). Çocukları için daha prestijli bir kurum ummuş ama onun yerine henüz üniversite yoluna girmeden özel sektörün sunduğu en iyi imkânı kabul etmeye mecbur kalmış seçkin anne babaların küçük oğullarıyla kızlarının yerleşebileceği saygın bir bina. Sorunlu çocuklar, özel çocuklar, olmayacak bir şekilde sıradışı çocuklar, hatta belki gerçekten engelli çocuklar. Bazıları erken yaştaki uyum sorunlarının üstesinden başka okullara, hatta seçkin okullara kaydolabilecek kadar başarıyla geliyordu, Suzette de Hanna'nın parlak geleceği için bu umuda tutunuyordu.

İçerisi baştan aşağı elden geçirilip yenilenmişti, her şey parlak ve moderndi. Ön kapıdan sonra sola döndüler ve idareye

gitmek için tabelaları takip ettiler. Başka bir odadan genç bir öğretmen çıktı, Hanna'dan belki birkaç yaş büyük, kıpkırmızı bir kask takmış bir oğlanın elinden tutuyordu. Genç öğretmen onlara selam verip çocuğu merdivenden yukarı götürdü. Hanna gidişlerini seyretti, yüzünde fırtına bulutları toplanıyordu. Yüz ifadesinde bir itham belirerek dönüp annesine baktı.

"Hayır, sen onun gibi değilsin. Kask takmak zorunda kalmayacaksın. Davranış bozuklukları bir spektrum hâlindedir, bu okul da her türden çocuğa yardımcı olabiliyor." Hanna çok şanslıymış gibi konuşmuştu ve Hanna belli ki bunu yutmuyordu.

Arkalarından koşan ayak sesleri geldi. "Bayan Jensen? Doğru telaffuz ettim mi?"

Durdular, koşan adamın onlara yetişmesine izin verdiler. "*Yensen* şeklinde okunuyor..."

"Doğru ya. Telefonda söylemiştiniz ama bir türlü hatırlayamadım, Hensen olmadığını biliyordum ama. Ben de randevumuza yetişeyim diye koşturuyordum. Doktor Gutierrez." El sıkıştılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"İş arkadaşlarımla ailem bana David der, çocukların çoğu da Bay G. Merhaba Hanna. Bak şu işe, bahara hazırsın ha."

Hanna havladı –*hav hav hav*– onu gırtlaktan gelen bir hırıltı takip etti. Bay G. hiç istifini bozmadı.

"Köpekleri çok severim, seninle çok iyi geçineceğiz."

Adamın peşinden gidip bitkilerle dolu odasına girerlerken, Suzette onun Latin kökenli ve muhtemelen eşcinsel bir Bay Rogers* olduğu izleniminden kurtulamıyordu. Aşırı efemine değildi ama sesinin kıvraklığında, hareketlerinin zarafetinde, Kusurlu Çocuklar Okulu'ndaki yürüyüşünün rahatlığında bir şey vardı. Üstelik V yakalı süveterle cilalı zeminde gıcırdayan spor ayakkabılar giymişti.

Bayan Wade'le görüşmesinden kısa süre sonra bir başka sakin ve özgüvenli müdürle karşılaşınca Suzette çocuklarla, özellikle de zor çocuklarla uğraşmanın orta ya da daha ileri yaşların

---

* Amerikalı ünlü çocuk programları sunucusu. *Mahallede Güzel Bir Gün* filminde Tom Hanks tarafından canlandırılmıştır. –*çn*

tecrübesine sahip birine uygun bir iş olduğunu düşündü. Yirmi sekiz, çocuk doğurmak için erken bir yaş değildi ama ellinci ya da altmışıncı doğum gününde çok daha iyi bir anne olabileceğini görmek kendine duyduğu nefreti ve başarısızlık hissini biraz hafifletiyordu. Herkesin büyükanne ve büyükbaba olmak için neden öyle yanıp tutuştuğunu birden açıkça anladı. O noktaya geldiklerinde çocuklarıyla belli bir yetkinlik seviyesine ulaşmış oluyor ya da hiç değilse kendi noksanlarını daha kolay kabulleniyorlardı herhalde. Suzette'in annesi bile anneanne olacağı için heyecanlanmıştı. Hanna'yı oyuncaklara ve giysilere boğarak kızı herkesten fazla şımartırdı ama sorunlar baş göstermeden önce ölmüştü.

Annesinin ölümü Suzette için bir suçluluk kaynağıydı: Annesinin yalnız yaşamaması gerekirdi. Suzette, Alex'in yanına taşındıktan sonra kadının durumu kötüye gitmişti. Kirli kâğıt mendil yığınlarını toplayacak ya da lavaboları ince bir küf tabakasının sarmasını engelleyecek kimsesi yoktu artık. Suzette temizlik yapsın, çamaşırları yıkasın diye bir temizlikçi tutmuştu ama annesi kadının hırsızın biri olduğundan şikâyet edip onu kovmuştu. Arkasından gelen iki temizlikçiyi de kovmuştu – birini tembelliğinden, diğerini de tüylerimi diken diken ediyor diyerek. Ondan sonra da evimde yabancı istemem diye tutturmuştu. Suzette'le Alex bazen onu Alibaba'ya yemeğe götürüyor, fazla Yahudi usulü olmayan hamursuz bayramı yemeklerine de –Suzette çocukluğundaki berbat balıklı böreklerin tadını hâlâ unutmamıştı– daima davet ediyorlardı ama bu kadarı yeterli gelmemişti. Annesi bir keresinde, "Yaptığın yemekleri özlüyorum," bile demişti ki bu onun için karmaşık ve baş döndürücü bir iltifattı.

Huzurevine kabul edilebilecek yaşa gelmesine daha bir-iki yıl vardı ama Suzette yine de araştırmaya başlamıştı. Cömert Alex bile annesinin gelip onlarla yaşaması ihtimalini hiç dile getirmemişti. Annesi ölmeden kısa süre önce boğazının ağrıdığından bahsetmişti ama Suzette durumu sık sık ortaya çıkan diğer sinüs şikâyetlerinden daha fazla ciddiye almamıştı. Hatta annesine doktora gitmesini tavsiye etmek bile gelmemişti aklına; sonunda

da enfeksiyon kadının kanına karışmıştı. Annesinin resmi ölüm sebebi kan zehirlenmesiydi. Suzette bazen, acaba annem gıcıklık olsun diye mi öldü merakına kapılırdı ama bu türden kara mizah insana pek az teselli sağlıyordu. Alex korkmuştu, "Sen de böyle ölebilirdin," deyip duruyordu çünkü Suzette'in çocukluk hastalığı ya kronik değil de ölümcül olsaydı? Annesinin tek bir pratik yaşam becerisi yoktu, hatta kendi yaşamını muhafaza etme içgüdüsü bile olmamıştı. Bu durum Suzette'in yüreğinin ezilmesine yol açıyordu.

Bay G. onları Botanik Laboratuvarı'na götürünce, Hanna doğruca minicik bitkilerin yetiştirme setleriyle dolu uzun masaya atıldı.

"Yavaş," dedi Suzette. Hanna'nın bu tura böyle ilgi göstermesini iyiye işaret kabul ediyordu ama kızının bütün bitkileri söküp attığını kafasında canlandırması da gayet kolaydı.

Bay G., "Burada bir sürü şey yetiştiriyoruz, fasulye, domates, çiçek... Biraz büyüdüklerinde evinize götürüp kendi bahçenize dikebilirsin. Böyle bir şey hoşuna gider miydi?" diye sordu Hanna'ya.

Hanna başıyla onaylayınca Suzette fena hâlde afalladı.

Ondan sonra ZıpZıp Odası'nı ziyaret ettiler. Zemini dolgulu, çocukların üstüne oturabileceği kocaman kauçuk toplarla dolu açık bir alandı burası. Hanna hemen bir topun üstüne atlayıp odada sıçramaya başladı.

"Burayı sevmişe benziyor," dedi Suzette, iyimserlikle ürperiyordu.

"Bu odaya bütün çocuklar bayılır. Burada saldırganca dürtülerini güvenli bir şekilde dışarı boşaltabilir ya da sadece eğlenebilirler."

Tisdale'in ön kapısından içeri girmelerinden elli dakika sonra Suzette buranın müstakbel okul listesinde olmamasından ötürü kendini biraz aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Suzette çıkarken kolunun altında, okulun bütün kurallarını, kıyafet yönetmeliğini (Bay G. şöyle güzel, sert bir birayı sevdiğini kabul etmekle birlikte bira tişörtleri, İrlanda'dan gelmiş süslü şeyler olsalar bile

kabul edilmiyordu) ve diğer öğrencilerle ebeveynlerin iletişim bilgilerini kapsayan öğrenci elkitabını taşıyordu. Hanna bile pazartesi günü geldiğinde birinci sınıfın derslerine katılacağı gerçeğine razı gelmiş görünüyordu. Hanna'nın akademik gelişimi hakkında Suzette'in söylediği her şeyi kabul ettiler ve seviye tespit sınavları yapmak için ısrarcı olmadılar; Bay G.'nin asistanı sömestrin geri kalan kısmının ücretini alacaklarını söylediğinde Suzette kredi kartını seve seve uzattı. Bay G. okulun Hanna'nın uyum süreciyle ilgili olarak en az iki hafta boyunca her gün ona ve Alex'e e-posta göndereceğini söyledi, geçiş dönemini Hanna için kolaylaştırsın diye evde yapabilecekleri ve söyleyebilecekleri şeyler hakkında tavsiyelerde bulundu.

Suzette arabayı birkaç sokak ötedeki çocuk parkına sürüp park etti. Hanna dışarı fırladı, karmaşık tırmanma çemberlerinden birine yollandı. Suzette kızın kapüşonlu tişörtünü çıkarıp yere atmasına bile aldırmadı, tişörtü yerden alıp silkeledi. Salıncakların birine oturdu, bezgin bezgin sallanıp ayaklarını yerdeki çukur izlere sürterken Alex'i aradı.

"Hanna'yla ilgili güzel haberlerim var." Nihayet bunu söyleyebilmek ne büyük bir zaferdi. Hanna'nın okulun dikkatle düzenlenmiş ortamını ne kadar iyi karşıladığını abartmasına bile gerek yoktu.

"Sevindim Suze. Onun için iyi olacak. Senin için de."

Doğru sözcüklerdi ama Suzette, Alex'in hiç de hevesli konuşmadığını anlıyordu. Çocuğu için hayalini kurduğu okul bu değildi.

"Bir başlama noktası işte," dedi Suzette. "Hanna'nın bir yerden başlaması gerek."

"Haklısın, doğru söylüyorsun. Bir başlangıç, güzel bir başlangıç. *Tack, älskling*. Sen iyi bir annesin, bunu unutma."

"*Tack*." Suzette de öyle hissediyordu, hiç değilse o anda. Belki de gerçekten iyi bir anneydi. Ve Alex'te olmayan bir açık görüşlülük bahşedilmişti kendisine. Belki bazı hatalar yapmıştı ama kim yapmıyordu ki?

Alex'e veda edip telefonu kapatmaya yeltendi, Suzette az

daha uyanınca yastığının üstünde saç bulduğunu ağzından kaçıracaktı. Görüntü kafasında canlandı, makasını ileri uzatmış, parmak uçlarında yürüyen Hanna ürpermesine yol açtı. Son saniyede fikrini değiştirdi. Sadece Hanna'nın yaramazlıklarına odaklanması Alex'in hoşuna gitmiyordu. Meri'yi arayıp oraya hemen gidip gidemeyeceğini öğrenecekti, parktan çıkar çıkmaz yapacaktı bunu. Belki Meri ona yeni bir saç biçimi uydurabilir, özgüvenini yeniden kazanmasını sağlayabilirdi. Belki Suzette, Alex'in kendisine yine güzelim demesini sağlayabilirdi.

Kızının tırmanma demirinin alt tarafına tutunup ağırlığını bir kolundan diğerine aktararak ilerleyişini seyretti. Güçlü bir kız. Kararlı bir şekilde hareket eden, kimsenin kendisini itip kakmasına izin vermeyecek bir kız.

Hanna büyüyüp gayet normal biri olurdu belki.

HANNA

Bazen doğru hatırlayıp hatırlayamadığından emin olamıyordu. Kaç yaşında olduğunu soranlara hâlâ sadece iki parmağını kaldırıyordu ama yapraklar değişmeye başlamıştı, yani Hanna muhtemelen neredeyse üçüne gelmişti. Yani anısı aşağı yukarı doğruydu ve Hanna, annesinin ne demek istediğini o zaman bile, henüz iki yaşındayken, daha üçüne girmemişken bile biliyordu, çünkü annesinin darmadağın olduğunu görmüştü. Ve sessizlik anlarında annesinin pişmanlığının tamamını duyuyordu.

Öğle yemeği. Hafta sonuydu mutlaka, çünkü babası da oralardaydı. Ama masada sadece annesi ve Hanna vardı. Annesi en sevdiği tabağı, üstünde bir tilki, bir sincap, bir de tavşan olan üç küçük bölmeli tabağı kullanmıştı. Çilek dilimleri, ikiye kesilmiş üzüm taneleri, sarı ve turuncu peynir küpleri, mini minicik havuçlar ve çıtır çıtır şeker bezelyeler. Hanna'nın kemirip atıştırmayı hâlâ sevdiği şeyler.

Hatırlayamadığı tek şey, canının neden yemek istemediğiydi.

Annesi onunla oturmuş bir sandviç kemiriyordu. Hanna annesinin ona bakıp durduğunu hatırlıyordu ama gözleri dalgın, şarküteride gördüğü ölü balıkların gözleri gibi boştu. Hanna annesinin gerçekten orada olup olmadığını anlayamadı, o da bir havucu tuttuğu gibi annesine attı.

Anne gözlerini kırpıştırdı. "Hey. Bir şey atmak yok. Yemeğini ye."

Yeniden kamburunu çıkarıp oturdu, yanaklarını şişirdi. Kı-

pırıltısız kaldı. Hanna seyrediyordu. Annesi bazen çiğnemeyi unutuyor, sandviç elinden düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Hanna bundan hoşlanmadı. Annesi ölüyor muydu yoksa, hani şu kurulması gereken oyuncaklar gibi? Bir yerinde prize takılabileceği küçük bir yuva mı vardı, telefon gibi? Bütün parçaları çalışmayı keserse etrafta sürüklenemeyecek kadar büyüktü. Hanna onun canlanmasını istiyordu, Annesine bir üzüm attı.

"Hey. Niye sürekli bir şeyler atıyorsun?"

Sanki Hanna'yı acıktırabilecekmiş gibi kızın tabağına tık tık vurdu.

Neden? demek istiyordu Hanna. *Burada kal bir yere gitme, böyle tuhaf görünme.* Onun yerine ciyaklar gibi bir ses çıkardı.

"Biraz ye, hepsinden birazcık – en sevdiğin şeyler bunlar."

Hanna ağzına bir parça peynir koydu, biraz emdi, sonra çıkarıp yere attı. Annesiyle ikisi gözlerini birbirlerine diktikleri ve hiçbirinin konuşmadığı o küçük oyunlarından birini oynadılar. Ve Hanna oyun boyunca yemeğini lokma lokma yere attı.

"Yorulmak nedir bilmez misin sen? Canın çıkmış gibi yorulmaz mısın hiç?"

Hanna şaşkınlıktan şiddetle gözlerini kırpıştırdı, belki bu yüzden oyunu kaybetmişti ama umurunda değildi. Annesi onunla babasıyla konuştuğu gibi konuşmazdı genellikle, ama ilginç bir şeydi bu, o yüzden Hanna ağzına bir havuç sokup annesinin bundan sonra söyleyeceği şeyi duymak için bekledi.

"Hiç aklına geliyor mu... Daha kim olduğunu bile bilmiyorsun herhalde, o yüzden muhtemelen keşke başka biri olsaydım demiyorsundur. Gerçi ben de kim olmak istediğimi bilmiyorum ya. Tanıdığım biri değil, sadece başka biri... işte. Belki de..."

Hanna annesinin söylediklerinden hoşlanmadı, o da havucu kapıp annesini tam gözünden vurdu.

"Hey!" Annesi eğilip yere saçılmış diğer yemek parçalarını topladı. "Yemeğini ziyan etme. Tabağını alayım mı?"

Annesi almaya davranınca Hanna tabağı hemen kendine doğru çekti. Annesi gerçekten yemeğini alır mıydı elinden? Sırf Hanna annesinin tuhaf davranmamasını istediği için? Ağzına bir üzüm tanesi atıp çiğnemeye başladı.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyordum. Her zaman hep ben konuşuyorum, sanki bütün gün kendi kendime konuşur gibiyim. Bu kadar yalnızlık çekeceğimi düşünmemiştim. Seninle zaman geçirmenin bu kadar zor olacağı aklıma gelmemişti. Alex'i özlememe yol açıyorsun, babanı yani, eskiden olduğu kişiyi özlüyorum."

Babasını Hanna da özlüyordu. Çiğnediği üzümü annesinin suratına tükürdü.

"Hanna! Yemeğimizi böyle yemiyoruz, bunu sen de biliyorsun. Çiğne ve yut, her şeyi yerlere atma. Yemek istemiyorsan o zaman..." Üzümü bir fiskeyle Hanna'nın tabağına attı.

Annesi yeniden söndü, Hanna annesinin yüzünde hiçbir şeyin anlamı olmadığını belirten bir ifade olduğunu düşündü. Annenin kalan azıcık enerjisini Hanna'ya harcamasına değmezmiş gibi.

Hanna gözünü dikip ona baktı. Ağzına bir üzüm tıktı, bir çilek, bir peynir küpü, bir peynir küpü daha, bir üzüm tanesi daha. Ondan sonra göstere göstere çiğnedi, çiğnedi.

"Teşekkür ederim. Bak, o kadar zor değilmiş."

Ağzındakiler pelte gibi güzel bir kıvama gelince Hanna dizlerinin üstünde doğrulup topağı olduğu gibi annesinin yüzüne tükürdü. Topak annesinin yanağına yapıştı, sonra aşağı damlamaya başladı. Hanna kıkırdadı.

Annesi pelteyi yüzünden sıyırdı. Hanna bir an onun ağlayacağını sandı. Ama annesi ayağa kalkıp Hanna'nın yanına geldi ve iğrenç bulamacı zorla Hanna'nın ağzına soktu. Elini ağzından çekmedi, Hanna'nın dudaklarını açmasına izin vermiyordu. Hanna ağzındakini tükürüp çıkaramadığı gibi nefes almakta da zorlanıyordu.

"Çiğne."

Annesinin gözleri ölü balıklardan daha korkunçtu, eli de Hanna'nın ağzına sımsıkı basıyordu. Hanna sızlandı ve çiğnemeye çalıştı ama çok sıkıydı, dişlerinin yanaklarını kemirirken balçık boğazından aşağı kaymaya başladı.

Hanna öğürdü ama neyse ki gözyaşları boğazını öyle bir sıkış-

tırmıştı ki başka bir şeyin boğazından geçmesine imkân yoktu, annesi tam da o anda titreyerek kendine geldi –"Aman Tanrım, çok özür dilerim!"– ve tükürsün diye tabağı Hanna'nın ağzına götürdü.

Annesi Hanna'nın sırtına pat pat vurdu, çenesini sildi, Hanna da öksürdü, öksürdü, öksürdü.

"Çok özür dilerim, ne demeye öyle bir şey yaptığımı bilmiyorum. Ah bebeğim." Annesi Hanna'yı kapıp yanlamasına kalçasına oturttu, hoplattı, öptü. "Çok özür dilerim. Bir şeyin yok. Öyle bir şey yapmak istememiştim. Neden yaptığımı bilmiyorum. Seni seviyorum güzel bebeğim, seni seviyorum." Hanna'nın yanağını defalarca öptü.

Ama annesi sevgi dolu değildi. Korku doluydu.

Babası o sırada içeri girdi. Daha önce üst katta mıydı? Dışarıda mıydı? Hem Hanna hem de annesi ağlıyordu. Baba süper kahraman gibi yanlarına koştu.

"Ne oldu?"

"Boğuluyordu az daha."

"İyi mi? Sen iyi misin?"

Hanna kollarını babasına uzattı, babası onu alıp tıpkı annesinin yaptığı gibi hoplattı. "Korktun değil mi?"

"Gerçekten korktuk. Ne oldu anlamadım."

"Artık her şey yolunda," dedi babası. Gerçekten de öyleydi. Hanna onunla kendini güvende hissediyordu.

Annesi ona içsin diye bir yudum su verdi, saçlarını düzeltti. "İyisin. Bir şeyimiz yok."

Hanna ona baktı. Bambaşka bir bakışla. Eğlenceli değil, ölümcül ciddiyette bir tür oyundu bu. Savaş gibi. Hatta Hanna annesinin anladığını düşünüyordu. Annesi gözlerini kocaman kocaman açmış, Hanna'nın etrafında dört dönüyordu. Nihayet babası annesinin kolunu yakaladı.

"Tamam, bir şeyi yok."

"Ben bu işi yapamayacağım Alex."

"Yapabilirsin. Olur böyle şeyler. Bak, sapasağlam."

"Artık onu anlamıyorum..."

"Yakında konuşmaya başlayacak."

"Ne istediğini bilmiyorum, neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Diyordum ki belki... Bir şeyi mi var acaba, sen ne dersin?"

"İşitme duyusunda bir aksaklık gibi mi?"

"Belki."

"Babayı duyuyorsun, değil mi?" Hanna kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi. "Aferin benim kızıma."

Hanna hiçbir şeyi olmadığını annesine göstermek için kollarını uzattı. Annesi tereddüt etti ama babası Hanna'yı ona uzattı.

"Bak, hiçbir şeyi yok," dedi babası.

Ama Hanna hissediyordu, annesi onu kollarında tutarken gevşeyemiyordu. Annesi onu bırakmak istiyordu.

Annesini sınavdan geçirmesi gerektiğini o zaman anladı. Kumaşını öğrenmek için. Sular kıyıyı yalarken eriyip gidecek kumdan bir kale miydi? Yoksa daha sağlam taşlardan mı yapılmıştı? Babası asla ufalanıp dağılmıyordu. Hanna annesine mümkün olduğunca fazla şans vermeye kararlıydı.

Annesi ona borçluydu. Dudaklarından kolayca dökülen boş bir özür yetmezdi. Hanna sözcüklerin daha derin gerçekleri saklayabileceğini o zaman anladı. Ama davranışlar. *Farmor*, yani babasının annesi öyle derdi, babası da aynı fikirdeydi: Esas olan davranışlardı, sözlere bakılmazdı. Yani Hanna harekete geçecek ve annesine de karşılık olarak harekete geçmesi için bir şans verecekti. O zaman anlayacaktı. Bakalım anne sınavı geçecek miydi, yoksa kalacak mıydı.

SUZETTE

Hanna yıllardır düzenli olarak öğle uykusuna yatmıyordu ama kolları bacakları gevşemiş ve zorlukla hareket eder hâlde eve döndüklerinde ikisinin de yorgunluktan tükendiği açıktı. Suzette yere yıkıldı yıkılacak gibiydi, acil kuaför randevusunun ardından Hanna'nın arka koltukta uyuklamaya başladığını görünce, uykusunu alıp yeterince dinlenmeden önce onu eve getirebilmek için arabayı hızla sürmüştü.

Mutfakta durdular, Suzette iki bardağa soğuk su doldurdu. Sularını aynı anda içtiler, bu da Suzette'in –belki de milyarıncı defa– Hanna'yla birbirlerine ne kadar benzediğini fark etmesine neden oldu. Alex bazen söylerdi bunu, ikisinin de bir bacaklarını diğerinin önüne atmış olarak ayakta durduğunu, kollarını birbirinin tıpkısı biçimde kavuşturduğunu belirtirdi. Kanepede birbirinin ayna görüntüsü kitap tutucular gibi oturur, birbirinin aynısı pozisyonlarda televizyon seyrederlerdi.

"Ben biraz yatacağım. Senin de pestilin çıkmış gibi bir hâlin var. Parkta eğlendin mi?"

Hanna ona bakmadan başıyla onayladı. Suyunu bitirdi, bulaşık makinesini açıp bardağını üst rafa koydu.

"Teşekkür ederim. Bugün gerçekten harika, mükemmel davrandın. Şunu saymazsak..." Arkası biraz açı verilerek kesilmiş yeni, kat kat ve kısa saçlarını işaret etti. Sol tarafındaki birkaç kat hâlâ birazcık daha kısaydı ama pek kimsenin fark edeceği bir şey değildi. Meri, yan tarafa atılacak uzun bukleler önermişti.

Suzette çok farklı bir görünüme bürünmüştü ama yeni stil hem zinde hem de moderndi. Hanna kayıtsız bir tavırla mutfaktan çıkıp dörtnala merdivenden yukarı koştu. Suzette bardağına biraz daha su doldurup onu takip etti.

Hanna yatak örtüsünün üstüne uzanmıştı bile, Alex'in ona sık sık okuduğu acayip kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Suzette eşikte durakladı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa diye kapımı açık bırakacağım. Uzun süre uyumam. Tek ihtiyacım..." Komaya girmek. Yeni bir bedende uyanmak. Hanna onu duymazdan geldi, Suzette de kendi alanına çekildi.

Suyu yatağının yanındaki rafa bıraktı ama telefonunu da oraya bırakmadan önce kamerayı açtı. Selfie ekranını kullanarak yeni görüntüsünü inceledi. Saçı alışkın olduğundan daha kısaydı kesinlikle. Ama hâlâ feminendi, güzel sayılırdı. İşi trajediye dönüştürme. Alt tarafı saçtı, sonuçta Hanna...

Gözünü oymamıştı ya.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Yatağa serildi, uyumaya hazırdı. Güneş ışını demetleri umut dolu, cömert enerjilerini odaya boşaltıyordu. Suzette'in gözkapaklarına çarptılar ama Suzette gözlerini sımsıkı kapalı tuttu. Düşünceleri okuldan kalma karmakarışık görüntülerle ses parçalarına dönüştü. Sanki Bay G. bir tanıtım videosu seslendiriyordu. Sonra o kutlu hiçlik geldi.

Hiçlik bir noktada bir rüyayla alevlendi, cinsel bir rüyayla. Muslinlere bürünmüş bir su periciği olan Suzette, bir sürü penceresinin hiçbirinde cam olmayan bir odadaki desenli, kocaman yastıklarda yatıyordu. Zihninin daima uyanık kalan kısmı böyle bir odanın tropik bir yerde olabileceğini söylüyordu. Ama rüya uçuşan parlak örtülerden ileriye doğru kaydığında Suzette tropiklerin el değmemiş yeşilliklerini, kum ve okyanusunu değil, heyula gibi yükselen dağları gördü. Dağların eteğinde, her şeyi aksettiren mavi bir su kütlesi uzanıyordu. Suzette, odalık olduğunu biliyordu, insan rüyada bazı şeyleri nasıl bilirse öyle biliyordu işte. Bir sürü odalıktan biriydi, uzak bir odadan başka bir

orospu efendilerinin zevkini sürerken tutkulu iniltiler kulağına geliyordu. Suzette efendisinin yanına uğraması için yanıp tutuşuyordu, kendini ona vermek, onunla efendisinin gözü başka kimseyi görmezmiş gibi düzüşmek için...

Derin uykudan sıyrıldı. Yönetmen benliği "Kes!" diye bağırdı, bir klaket sahnenin sonunun geldiğini işaret etti. Başka birinin aldığı zevke dair aptal bir rüyayla ilgilenmiyordu. Ama uyandığı sırada rüyanın sesli kısmı devam etti, inleyen kadınsı bir ses. Dirseklerinin üstünde doğruldu, kafası karışmıştı. Pencere mi açıktı? Belki bir komşu güneşli öğleden sonranın keyfini çıkarıyor, açık havada düzüşüyordu? Gerçi komşularının yapacağı iş değildi ya bu.

Rafta ışıldayan saate baktı. O kadar uzun uyumamıştı, belki yirmi dakika.

Derin nefeslerin ve iniltilerin evin içinden, koridorun ilerisinden geldiğini dehşetle fark etti.

Şekerlemesinin kalıntılarını üstünden attığı gibi odadan fırladı, neler olduğunu ya da kendisini neyin beklediğini çözememişti. Sesler Hanna'nın odasından geliyordu...

Çocuğuma kim tecavüz ediyor?

Hanna küçük ama güneşli odasında sarı battaniyesinin altında yatıyordu. Suzette bir an için kızını hararetli bir mastürbasyon deneyinde yakaladığını zannetti. Hanna'nın kot şortu pembe çizgili külodunun gülümseyen kıvrımıyla birlikte yerde yatıyordu, Suzette kızın battaniyesinin altında kıvrandığını, inip kalktığını görüyordu. Ama elleri battaniyeyi tutuyordu, başı da yastığında biri içine girip çıkıyormuş gibi hareket ediyordu.

Suzette ne yapacağını bilemeden bir an orada dikildi. Ne olduğunu bile anlayamamıştı. Kızının dizleri kumaşı çadır hâline getirmişti, Hanna coşkulu cinsel ilişkiyle dolu güzel bir günün tadına varır gibi sesler çıkarıyor ve öyle hareket ediyordu.

"Kes şunu! Ne yapıyorsun?"

Hanna ona baktı, ne irkilmiş ne de utanmıştı. Görünmez sevgilisi onunla sevişmeye devam ediyormuş gibi gülümsedi. Suzette yüzünü buruşturdu, çocuğunun cinsel açıdan olgunlaşmış

bir yetişkin gibi nefesler alıp kıvranmasını görünce korktuysa da tiksintiyle soluğunu tuttu. Battaniyeyi yakaladığı gibi çekip açtı ama elbette orada hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Hanna dizlerini bitiştirdi, kıkırdayarak dönüp yan yattı.

"Ne yapıyorsun?" Suzette külotla şortu yerden kaptı, ikisini de Hanna'nın yüzüne atmamak için kendini tuttu. Giysileri yastığın yanına bıraktı, eli titriyordu. "Üstünü giy."

"Gücümü böyle elde ediyorum. Şeytanın bana gelmesiyle."

Hanna'nın sesi farklı çıkıyordu, olgun ve özgüvenliydi. Suzette tüyleri diken diken olarak birkaç adım geriledi. "Marie-Anne?"

Hanna battaniyeyle üstünü örterek doğrulup oturdu. Gözlerini hiç kırpıştırmamış, Suzette'le göz temasını hiç kesmemişti.

"Bana gelmesine bayılıyorum. Nefis bir duygu. Beni seviyor, şeyini içime sokuyor ve beni dünyayla dolduruyor."

"Kızımı rahat bırak!" Bunu kime söylediğini bilmiyordu. Akkor gibi erkeklik organı olan görünmez iblise. Kızının Marie-Anne olduğunu iddia etmesine yol açan, uzun süre önce ölmüş gitmiş cadıya. Ağzı büzüldü, Suzette geri geri odadan çıktı. Kusmak istiyordu. Kızının yardıma ihtiyacı vardı ama örtülerin altında neşeyle kıvranan, gülümseyip duran bu şeyin değil. Bu kızın gitmesi, onları rahat bırakması gerekiyordu. "Git, defol, git git!"

Ama giden Suzette oldu, göğsü körük gibi inip kalkarak banyoya koştu.

Ağzında hâlâ öğle yemeğinin mide özsuyuna bulanmış ekşi kalıntılarının tadı vardı ama umurunda değildi. Çocuk doktorunun muayenehanesinden verilen kâğıtları bulması gerekiyordu. Hanna'nın bütün tıbbi ve aşı kayıtları, gömme dolapta tuttukları dosya kutusunun içindeki klasörde olması gerekirdi. Suzette kâğıtları yanlış dosyaya mı koymuştu? Başka yerde mi unutmuştu?

Arkasında birinin varlığını hissederek döndü. Tepeden tırnağa giyimli Hanna, tehdit edici olmayan ve tanıdık bir soru

ifadesi takınmıştı. "Ne yapıyorsun?" Ama Suzette'in ne vakti vardı ne de sabrı. Ayağa fırladı, kızı kaburgalarının etrafından kavradığı gibi odasına taşıdı. Hanna annesinin koluna sarılırken yüzü "Neler oluyor?" diye soruyordu ama kız başka bir itirazda bulunmadı.

"Buna vaktim yok. Şeytan arkadaşlarınla oyna. Kitaplarını oku. Özür dilerim ama sende bir sorun var. Ne olduğunu bulmak zorundayım." Kızı odasına bırakıp kapıyı kapattı.

Bu defa kendi yatak odasının kapısını arkadan kilitledi, dolaba ulaşır ulaşmaz da dizlerinin üstüne çöktü, dosya kutusunu bir kere daha araştırdı. Alex'i aramayı düşündü. Ama ne diyeceğini şimdiden duyar gibiydi, şaşkın bir ses, daha iki saat önce her şeyin yolunda olduğuna –hatta harika olduğuna– dair kekelemeler. Suzette duyduğu ve gördüğü şeyi, kızlarının –Hanna hâlâ onların kızı mıydı?– küçük kız külotu çıkarılıp yere atılmışken söylediği şeyi nasıl açıklayabilirdi? Geri dönüştürülmüş, yok edilmesi imkânsız kauçuktan yapılma, başka herkesin zemin kaplamalarından daha güzel bir o yerde. Alex şirketin portföyünde kendi evlerinin resimlerini kullanıyordu hâlâ. Ah evet, bu eve çok yakışıyorlardı. İçeride neler olup bittiğini kimse bilmediği sürece. Alex'in gerçek bir yardımının dokunmasını bekleyemezdi, Hanna'yla diğer benliğini, yedi yaşındaki bir çocuğun bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bilen benliğini birinci elden tecrübe etmedikçe olmazdı.

Aradığını, iki dosyanın arasına sıkışmış hâlde buldu. Zımbayla tutturulmuş sayfaların sonuncusunu açtı, doktor oraya diğer doktorun iletişim bilgilerini... Doktor Yamamoto. Sigorta şirketinden haber gelmesinin eli kulağındaydı ama Suzette bekleyemezdi. Bir uçurumun tam kıyısında dengesini kıl payı sağlamış gibi titreyerek numarayı çevirdi. Telesekreter çıktı. Suzette'in sözleri panik dolu bir aceleyle döküldü ağzından.

"İyi günler Doktor Yamomoto, ben Suzette Jensen, çocuk doktorumuz bizi size yönlendirmişti. Ben... Acil bir durum söz konusu, sizinle hemen konuşup kızım için bir randevu almam gerekiyor. Lütfen, bu mesajı aldığınızda hemen görüşelim. Lüt-

fen, mümkün olan ilk fırsatta. Teşekkür ederim." Ne olur ne olmaz diye telefon numarasını iki kere söyledi.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonu yatağa attı. Uzun adımlarla odada gezinmeye başladı. Belki kendisi de birini görmeliydi. Bu olasılık zaman zaman aklına geliyordu. Tereddüdünün bir kısmı, koca bir saati kendine ayırmanın yolunu bir türlü bulamamasından değildi. Hanna'yı yanında sürüklemek, birinin bekleme odasında kim bilir ne halt karıştırsın diye bırakmak istemiyordu. Ama durum gitgide kötüleşiyordu. Tıbbi travma, anneliğin korkunç bir hata olduğu korkusu, her şeyi tersine çevirmek isteyip bunu yapamayacağını bilmenin verdiği suçluluk... Kendini her şeyden kopmuş hissediyordu, yüksek bir gürültü vücut parçalarını birbirinden ayrılmaya zorlayacak, Suzette ağır çekim bir patlamayla dağılarak boşluğa yayılacaktı sanki. Uyumak istiyordu. Gerçekten uyumak. Belki bu da bir rüyaydı, rüya içinde rüya, sonra olanları, bilinç seviyelerinin ucunu nasıl kaybettiğini düşünüp kendi kendine gülebilirdi.

Her şeyi yeniden kafasından geçirirken, Alex'in sadece Hanna'nın sözlerinin *kulağa nasıl geldiğiyle* ilgilendiğini, anlamlarına hiç önem vermediğini fark etti. Ama bu hezeyanların nereden çıktığını bilmeleri gerekiyordu. Doktor Yamamoto bunu halletmelerine yardım edebilirdi, elbette ederdi. Başarılı terapist korkularının mantıksız – doğaüstü olana dönüşmesini engellemesine de yardım edecekti. Dizginleri, çığırından çıkmış şüphelerinin eline verse, "Pittsburgh'daki uzman şeytan çıkaranlar" diye bir Google araması yapması işten bile değildi. Bölgeyi kapsayan bir liste bulunurmuş gibi. Konuşma terapistleriyle ve işitsel uzmanlarla çıktıkları bu yolun vardığı yer yüzünden az daha gülecekti. Birtakım varlıklar tarafından ele geçirilmeye ya da şeytan çıkarmaya inanmıyordu bile. Ama Hanna'nın nesi olduğunu anlayana dek çaresizlik onu o yola sevk edebilirdi.

Telefonu çaldı. Suzette numarayı hemen tanıdı, daha biraz önce aramıştı çünkü. Ayakları biraz yere bastı: Yardıma ihtiyacı vardı. Hanna bundan sonra ne yapacaktı kim bilir?

"Alo?"

"Bayan Jensen?"

"Benim."

"Merhaba, ben Beatrix Yamamoto."

"Beni hemen aradığınız için çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Programımda bir boşluk olduğuna sevindim. Bıraktığınız mesajda biraz paniğe kapılmış gibi konuşmuştunuz."

"Evet."

"Acil bir durum mu var? İçinizden biri acil yardıma ihtiyaç duyuyor mu? 911'i aramamız gerekiyor mu?" Sorularının altında yatan aciliyete rağmen terapistin sesi sakin ve sağduyuluydu.

Suzette doktorun yardımına şimdiden minnet duydu; Doktor Yamamoto krizi bir anda belli bir çerçeveye sokmuştu, Suzette'in başaramadığı bir şeydi bu. Yatağının kenarına tünedi, çılgınca düşünceler ve korkular içinden akmaya başladı. Omurgası yumuşadı, omuzları gevşedi.

"Hayır. Hayır, öyle bir şey değil."

"Güzel. Memnun oldum. Günün geri kalanında doluyum ama sizi pazartesi günü görebilirim. Evimden çalışıyorum, evim de Squirrel Hill'de."

"Tamam, harika. Öğleden sonra, okul çıkışı saatlerinde müsait misiniz?"

"Bir bakayım... Dört?"

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Şimdi de birkaç dakikam var, neler olduğunu anlatmak ister misiniz?"

"Evet..." Suzette konuşurken bir aşağı bir yukarı yürüyordu ama önceki çılgınlığın içinde gibi değil de, dalgın dalgın. Doktora Hanna'nın tıbbi geçmişini aktardı, onu okula yazdırmak için son zamanlardaki çabalarından bahsetti.

"İşler bir anda çığırından çıktı, davranışları yani. Nihayet konuşmasının iyi bir şey olması gerekir aslında ama söylediği şeyler... Üstelik sadece benimle konuşuyor."

"Neler diyor?"

Suzette birkaç kez üst üste nefes alıp pencereden dışarı baktı. Bir ağacın dalında bir sincap koşturdu. Hiçbir ev çökmedi. So-

kaklarda yalpalayan zombiler görünmedi. Her şeyin normalliği rahatlatıcıydı. Yolun karşısındaki kadın pembe bir bahçe hasırının üstüne diz çökmüş, çiçek tarhına bir şey dikiyordu. Bir grup ergen okul üniformaları, çılgın saçlar, cep telefonları, kulaklıklar, bilezik dolu kolların karman çorman yumağı içinde geçti.

"Şey, ilk söylediği şey... Hanna olmadığını söyledi. Sonra Marie-Anne Dufosset isimli bir cadı olduğunu anlattı. Kocam pek endişelenmedi, internette okumuştur dedi. Ya da belki bana hiç inanmadı. Sorunun bir kısmı da bu. Feci bir klişe aslında, korku filmlerinden bilirsiniz. Kadının başından bir şeyler geçmeye başlar ama adam ona kulak asmaz, sonra kadın deli durumuna düşer."

"Sizce olan bu mu?"

"Belki. Bazen doğruymuş gibi geliyor bana, belki deliriyorumdur. Hanna'nın yaptıklarını anlayamıyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum..."

"Beni aramanızdan önce bir şey mi oldu?"

"Evet."

"Altüst hâlde olduğunuzu biliyorum. Olan her neyse altüst edici olduğunu da biliyorum."

"Evet... Kızım... Sesini duydum, odasındaydı. Oraya gittiğimde... Cinsel ilişkiye giriyor gibiydi. Bazı sesler çıkarıyordu, çok ama çok gerçekçi sesler. Önce mastürbasyon yaptığını sandım, bunun bir sakıncası olmazdı, hiç sorun etmezdik. Ama sonra gülümseyerek bana baktı ve onu şeytanın düzdüğünü söyledi, onu şeytan düzüyormuş ve kendisi de bundan çok hoşlanıyormuş."

"Bayan Jensen, size önemli bir soru sormam gerekiyor."

"Tamam."

"Bildiğiniz kadarıyla, kızınızın cinsel istismara uğramış olması ihtimali var mı?"

"Hayır!"

İçinde yeniden safra tutuştu, Suzette kusmuğun boğazından yükseldiğini hissetti. Kızını koruyup kollamıştı, daima koruyup kollamıştı. Tomografi çekimlerinden aldığı radyasyon ve bu zehirli dünyada hepsinin maruz kaldığı çevre kirletici maddeler

hariç her şeyden. Böyle bir ihtimal düşünülemeyecek kadar dehşet vericiydi ama Suzette'in savunmaya geçmesine gerek yoktu, hele de doktorun yanlış sonuçlara varmasını hiç istemediği böyle bir anda.

"Öyle bir şeye ihtimal vermiyorum." Dilinin arka tarafındaki berbat tadı yutkunarak bastırdı. "Hemen hemen her zaman evde, benimle birlikte. Alex de *asla*... Gerçekten asla. Olgun, nazik, eğitimli biridir... İsveçli zaten," dedi aptal aptal, sanki bu söylediği doktoru temin edebilirmiş gibi, sanki hiçbir İsveçli erkek kendi çocuğunu istismar etmezmiş gibi.

Aman Tanrım. Soluğunu hızla içine çektiğini Doktor Yamamato duyar korkusuyla elini ağzına kapattı. Geçen seneyi neredeyse unutmuş gitmişti, Alex tıraş olmaktan vazgeçmişti, sakal bırakma yolundaydı. Sonunda uzun bir bıyığıyla keçi sakalı olmuştu.

"Aşırı havalıyım, değil mi?"

Suzette buna ne cevap verdiğini hatırlıyordu. Hanna'nın önünde. "Bence Baba İskandinavyalı bir şeytana benzemiş."

Hanna bunu duyunca kıkır kıkır gülmüştü. Alex de sırıtıp bıyığını düzeltmek için tekrar banyonun yolunu tutmuştu.

Alex böyle bir şey yapmış ola...? Hanna "Bana geliyor" dediğinde babasını, İskandinavyalı şeytanı kastetmiş olabilir miydi?

Hayır. Hayır, Alex kesinlikle yapmazdı. Suzette bu saçma düşünceyi kafasından kovdu. "Hayır, öyle bir şey mümkün değil."

"Bunun üzücü bir fikir olduğunu anlıyorum. Ama açıklığa kavuşturmamız gereken bir konu. Uygunsuz cinsel temaslara maruz kalmış çocukların bazı rollere bürünmesi yaygın görülen bir şeydir."

"Ama Hanna..." Suzette koltukaltlarındaki terlemeyi, yenilenen panikle terinin ensesinde toplandığını hissetti. Her şey o kadar deliceydi ki, mümkün değil kimseye anlatamayacaktı. "Ben sadece... Bana kalırsa sorun başka." *Alex değil.* "Olduğunu iddia ettiği bu cadı... Bu tuhaf cinsel oyun o kişiliğin bir uzantısı, olduğu diğer kişinin... Açıklayamıyorum, kulağa mantıklı gelmediğinin farkındayım."

"Zor ve karmaşık bir durum, anlıyorum. Belki hafta sonu benim için bir şey yapabilirsiniz. Pazartesi günkü randevumuz için faydalı olabilecek bir şey."

"Elbette."

"Kızınızın söylediği her şeyi elinizden geldiğince kelimesi kelimesine yazın. Söylediği her şeyi, o sırada olup bitenlere ve sizin nasıl tepki gösterdiğinize dair hatırladığınız ne varsa hepsini. Küçük çocuklar anlamadıkları şeylere tepki göstermenin tuhaf ve yaratıcı yollarını bulabilir. Bu kadar uzun süredir konuşmaması ilgilenmemiz gereken bir sorun. Ama şu anda söylemeyi *tercih ettiği* şeyler bambaşka bir mesele. Biraz zaman alabilir ama bunu çözeceğiz."

"Hatırladığım her şeyi yazacağım. Çok teşekkür ederim Doktor Yamamoto. Dinlediğiniz ve konuyu ciddiye aldığınız için." Konuşmanın başında olduğu yere dönmüştü, bu kadının soğukkanlılıkla ve sistemli bir şekilde sorunun kökenine ineceğini hissediyordu.

"Lütfen bana Beatrix deyin. Ve bunun korkutucu bir şey olduğunu biliyorum, anlıyorum. Bir çocuğu severken size söylemeye çalıştığı şeyi anlayamamaktan daha ürkütücü bir şey olamaz..."

Suzette, "Evet," dedi, nefesi sözcüğü bir ünleme dönüştürdü.

"Ama doğru adımların hepsini atıyorsunuz. Bu işi çözeceğiz. O yüzden güzel bir hafta sonu geçirmeye çalışın..."

"Siz de."

"Hanna'yla ikinizi pazartesi günü bekliyorum."

Suzette –çok çok uzun bir süreden beri ilk defa– kendini temize çıkmış hissederek kapattı telefonu. Doktor bütün doğru adımları attığını söylemişti – harekete geçmenin gerekli olduğunu belirten bir cümleydi bu. Bu işi çözeceğiz de demişti. Hoş, teskin edici sesi ve özgüvenli tavırlarıyla Beatrix, Suzette'in zihninde güçlü ve güzel bir kadının ihtişamını taşıyordu. Suzette'in korktuğunu anlamış, onu başından atmaya çalışmamıştı. Suzette, Hanna ve Alex'in yanında daha düzgün davranmak zorundaydı, ne kadar şaşaladığını, bocaladığını onlara göstermeme-

liydi. Beatrix'in iblisler tarafından ele geçirilme yerine cinsel istismarı düşünmesi kadının gerçekçilikten şaşmadığını gösteriyordu, Hanna ona bir daha eziyet etmeye kalktığında Suzette bunu aklından çıkarmamalıydı. Hanna'nın onu istismar edecek biriyle nasıl ya da ne zaman temas kurmuş olabileceğini düşünemiyordu ama belki hiç değilse bir kişinin listeden silinmesine yardımcı olabilirdi.

Hafta sonu boyunca, Hanna'nın iletişim kurma çabalarına ilişkin notlarını toparlamanın yanı sıra Alex'in arama geçmişini kontrol edecek, Hanna'nın marazi ilgilerinden daha fazla bir şeyler var mı diye bakacaktı. Cadıları ya da ölüleri konu eden pornografik siteleri ziyaret ettiyse sırlarına –tuhaf cinsel meraklarına ve diğer tabu fetişlerine– ilişkin yeni sorular çıkacaktı ortaya. Ama böyle bir şey uzak ihtimal görünüyordu. İlişkileri boyunca konu ne zaman açılsa Alex pornografiden nefret etmesinin sebeplerini bir bir sayıp dökerdi hep. Suzette pornoyu hesabın dışında bırakarak Alex'i her türlü şüpheden kurtarmayı umuyordu. Hanna'nın sapkınlıklarının sebebi Alex olamazdı, hiçbir şekilde olamazdı. Beatrix sorunun kaynağının Suzette ve Alex olmadığını bilmeliydi; Hanna'yı tedavi etme çabalarına faydası dokunurdu bunun.

Alex'e bir mesaj yazıp akşam yemeği için en sevdikleri Tayland restoranından bir şeyler almasını söyledi. Kutlama mahiyetinde.

Normallikten şaşma. Her şey yolundaymış gibi davran.

Suzette odasından çıktığında Hanna'nın kapısı hâlâ kapalıydı; içeride olması muhtemel şeylere dair nahoş görüntüleri kafasından kovdu. Kendi yatak odalarıyla Hanna'nın odası arasında çamaşırlıkla kızının banyosu vardı. Suzette evdeki her lavabonun altında temizlik malzemeleri bulundururdu. Teselli ihtiyacı içindeydi, lastik savaş eldivenlerini ellerine geçirdi.

Suzette bir kovayla banyodan çıktığı sırada Hanna'nın kapısı aralandı. Suzette merdivene gidip ikinci basamağa oturdu. Oradan en üst basamağı ovaladı. Sonra üçüncü basamağa kayıp ikinci basamağı sildi. Hanna koridorun parmaklığından ona bakıyordu. Küçük casus, her şeyi gözetlerdi böyle.

"Bütün basamaklar ıslanmadan önce insen daha iyi."

Kız merdivenin en üst basamağına koştu. Dizine kadar çıkan çoraplarıyla *en pointe* bir balerin gibi, nemli ahşaba sadece ayak parmaklarının uçları değerek aşağı indi. Hanna kuru sahanlığa güvenle varınca, Suzette onunla konuşmak için döndü.

"Pazartesi günü okul başladığına göre..." Hanna tam sıvışacakken durdu, annesiyle göz göze geldi. "İstemiyorsan bugün ödev yapmak zorunda değilsin." Hanna'nın yüzünde heyecan ve şüphe dalgalandı. "Ciddiyim. Bütün hafta sonu senin. Sırf oyun. Nasıl, iyi mi?"

Hanna'nın yüzü aydınlandı, kız kalan basamakları fişek gibi indi. Oturma odasına girip gözden kayboldu, bir saniye sonra televizyon kıkırdayan çizgi film sesleriyle canlandı.

"İyi anne. Tatlı anne." Suzette neşesizce gülümsedi. "Anneyi yıkamazsın. Ölesiye korkutamazsın."

Gelecek günlerin mümkün olduğunca dramadan azade olması hepsinin çıkarınaydı. Pazartesi –yeni bir okul ve terapistle– zaten yeterince zorlu geçecekti.

Elindeki ıslak bez bir evreni yıktı geçti, her seferinde bir adım. Asla büyümeyecek dünyalar. Asla olgunlaşmayacak ormanlar. Sirke kokulu imha. Hiç değilse hayatının bir alanında güçlü ve ilahiydi. Gidebileceği tek istikamette ilerleyerek çalıştı. Aşağı doğru.

HANNA

Akşam yemeğinde noodle! Hem annesi hem babası gülücük havalarındaydı ama Hanna annesinin yalnızca yeni bir taktik denemekte olduğundan şüpheleniyordu. İyi bir rakipti. Her şeye büyük tepki gösteriyor, sonra suratını asıp yeni saldırıya hazırlanmak için odasına çekiliyordu. Annesinin yeni saçını görünce babasının gülümsemesi biraz titredi, annesi bir saniye korkmuş göründü, sanki uzatabilecekmiş gibi saçlarının katlarını çekiştirdi. Hanna babasının annesinin çirkin poposuna tekmeyi basmasını umdu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu annesi.

O zaman babası ona ışıl ışıl gülümsedi, annesi dünyaya düşmüş kardan bir melekmiş de kendisinin sıcak elleri yüzünden erirmiş gibi ona doğru uzandı. "Sürpriz oldu ama... Vay be. Yakıyorsun."

Ne kadar çirkin olduğunu bilen annesi, rahatlayarak derin bir nefes aldı. Babası bazen fazla kibardı.

"Nereden esti bu?" diye sordu Baba.

"Kızına sor. Ben uyurken saçlarımı kesmiş."

Hanna annesinin sesindeki çelik usturayı, annesinin ona saplamak istediği şeyi duydu.

Babasının yüzü buruştu. "*Lilla gumman...*"

Kaşlarını çatarak Hanna'ya döndü. Hanna işi berbat ettiğini düşündü, içinde buruk korku dalgaları gezindi.

"Böyle bir şey yapmak... Öncelikle, tehlikeli olabilir. Ken-

di başına öyle makas kullanmamalısın. Ayrıca yaptığın şey bir saldırı, kişilik hakkı ihlali. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Annesinin iri iri açılmış heyesli gözlerle babasını seyrettiğinin farkında olan Hanna başını iki yana salladı.

"Eh, neyse ki kimse zarar görmemiş." Hanna'ya göz kırptı. "Anne her zamankinden güzel olmuş."

"Alex!"

Annesi yemek çubuklarını kaptı, babasına saplamaya hazırlandı ama babası uzanıp onun elini sıktı.

"Kötü bir yaramazlıktı," dedi. "Yapmamalıydı ama saçlarının yüzünü çerçevelemesini beğendim. Bunu beğendiğim için bana kızamazsın."

Annesi biraz gevşedi. Ağzının köşesi bir gülümsemeyle havalandı. Babası annesine bakıp gözlerini ışıldattı, sonra yine yemeğine yumuldu. O bakmazken annesi Hanna'ya dönüp gördünmü-beni-yenemedin ifadesiyle pis pis sırıttı.

Hanna onu bekle-de-gör sırıtışıyla cevapladı.

Annesiyle babası çubuklarıyla yemek yerken elleri dev sopa böceklerine benziyordu, noodle şehirlerini yalayıp yutarlarken *klik klak* sesler çıkaran canavarlar gibiydiler. Hanna neşesini saklamak zorunda kaldı, çünkü babası ona asla gerçekten kızamazdı ve Hanna günün sona ermesi için sabırsızlanıyordu. Bir sonraki hamlesini kararlaştırmıştı bile. Sinsice ve şaşırtıcı!

Hanna'nın yeni okulu hakkında öyle mutlu mutlu gevezelik ediyorlardı ki, "ne olmuş yani" maskesini hiç bozmamaya kararlı olan Hanna, okul konusunda kendini o kadar da berbat hissedemedi. Binadaki şeyler onu şaşırtmış, Çocuk Müzesi'ni hatırlatmıştı. Oynayacak, etkileşime girilecek şeyler. Üstelik okul çocuk parkına çok yakındı, Hanna her gün parkta oynayabilirdi belki. Ama öbür çocuklar. Onlar sorun yaratabilirdi. Aptala benziyorlardı, hatta bazıları sakattı galiba. İçlerinden biri, Hanna'nın oyuncak tavşanı gibi gevşekçe oturuyordu. Dizleri kanguru dizine benzeyen başka bir çocuk dört tekerlekli bir yürüteç yardımıyla yürüyordu. Hanna bazı kapılardan ulumalar ve

bağırış çağırışlar duymuştu; Bay G.'nin, Hanna havlayınca öyle sakin sakin durmasına şaşmamalıydı. Hanna bir-iki gün araziyi inceleyecek, ne yapacağına ondan sonra karar verecekti.

Öbür çocukları düşünmek bile keyfini kaçırmıştı, keşke hepsi ölseydi de okul tamamen Hanna'ya kalsaydı. Silahlı saldırılarla ilgili birkaç cümle haberlerde kulağına çalınıyordu bazen, babasının silah sorunu hakkında nutuk çektiğini de duymuştu. "Herkesin silaha ihtiyacı yok, hele *çocukların* hiç ihtiyacı yok!" Ama belki babası yanılıyordu. Belki öbür çocuklar sorunlarını çözecek yollar bulabilecek kadar akıllı değildi. İçinde hınç dolu bir çekirdek bitti, nasıl büyüyeceğini bekleyip görecekti artık. Çekirdek muhtemelen dallı budaklı, pençeli bir ağaca dönüşecekti. Öyle bir ağaç olmak, mahalledeki sokaklardan birinin köşesinde dev gibi dikilmek ne eğlenceli olurdu. Altından insanlar geçerdi, sevmediği birileri geçince – *çatır çutur çatırt!* Onları yakaladığı gibi dallarını etraflarına sarardı, hepsinin kemikleri ince dalların kırılma sesini andıran hafif çıtırtılarla kırılırdı. Hanna'nın ağaç kabuğu benliği o insanların nefis kanını emer, ağaç iyice büyüyüp serpilirdi.

"Hanna, hani baban konuşacak sana özel birini bulacağımızdan bahsetmişti ya? Dikkatini sadece sana verecek birini?" Annesi babasına baktı, babası çiğnemeyi bir saniyeliğine bıraktı. Yutkundu, lokmasıyla şaşkın bakışları eşzamanlı olarak boğazından aşağı kaydı.

"Evet *lilla gumman*, bunu konuşmuştuk. Çünkü belki bazı şeyler düşünüyorsundur ve kendini ifade etmenin daha iyi bir yoluna ihtiyacın vardır. Hatırladın mı?" Babası sonra başka ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi annesine döndü.

"Eh, bugün çok yardımsever bir kadınla konuştum, adı Beatrix. Çok çok tatlı biri. Üstelik pazartesi günü seni görebilecek boş vakti varmış, nasıl?"

"Bir dakika. Hanna pazartesi okula başlamıyor muydu?"

Babası gözlerini kırpıştırarak annesine baktı, bir an için ikisi de Hanna'yı unuttu. Kız dostça bir pinpon maçında topu birbirlerine gönderip durmalarını seyrediyordu ve maç, daha ciddi bir havaya bürünme tehlikesi taşıyordu.

"Evet, randevu okuldan sonra."

"Biraz fazla değil mi? Tek bir günde çok fazla yeni şey."

"Hanna'yı ancak o zaman görebilecekti. Bir başlangıç varsa, beni de beklemek için bir sebep görmedim."

Babası başını iki yana salladı. "Bence... Bilmiyorum. Hanna'nın biraz sakin vakit geçirmeye ihtiyacı olacaktır. Zaten çok büyük bir..."

"Biliyorum ama faydalı da olabilir. Yeni okuluna uyum gösterirse diye."

"Belki."

"Erteletmek istemedim. Bu konuda anlaştığımızı sanmıştım."

Babası tabağına doğru başını sallayıp yemeğine saldırdı. Hanna babasının kendisini daima savunacağını biliyordu ama annesi de tam patronluk taslayan bir patrondu ve illa kendi dediği olsun isterdi. Aralarındaki tuhaf titreşimleri okumak zordu. Sözcükler yerine kaşlarıyla konuşmaya çalışıyorlardı.

Annesi hava almak için yüzeye çıkan bir balık gibi, "İyi olacak," dedi. "Ayrıca kadın beni çok etkiledi. Çok tatlı ve kibardı."

"Beatrix isminde biri mutlaka harikadır," dedi babası Hanna'ya. "Bu kadar güzel isimli biri tatlı olmayıp da ne yapacak, değil mi?"

Hanna her zamanki özgüvenli baş sallamalarından birini onayladı.

Yemekten sonra annesi mutfağı temizlerken babasının Hanna'yla bir kutu oyunu oynamasını önerdi.

"Sana yardım etmeyeyim mi?" Babası vücudunu annesininkine yasladı, tabakları sudan geçiren annesinin ensesindeki çıplak cildi öptü. "En sevdiğim yer burası artık."

Babası ensesini bir kere daha öperken annesi gereğinden fazla mutlu görünüyordu. Hanna alçak dolapların birinden Bul Bakalım! oyununun teneke kutusunu kaptı, koşa koşa masaya döndü, herkesin dikkatini üstüne toplamak için kutunun kapağına vurdu.

"Galiba beni çağırıyorlar," diyen babası masaya doğru yürüdü.

"Bilgisayarını biraz kullanabilir miyim?"

"Evet, tabii. Senin eski bilgisayarının yerine de yenisini almadık bir türlü. Alalım."

"Bir de bu hafta sonu biraz alışveriş yapmak istiyorum. Hanna'ya bazı şeyler almak lazım, özel okul malzemeleri, sırt çantası, belki birkaç parça üst baş. Hoşuna gidebilir."

"Güzel plan."

Annesi musluğu kapattı, elleri hâlâ ıslak olduğundan omzunu yanağındaki bir şeye sürttü, kim bilir, orası kaşınmış ya da tam oraya su sıçramıştı belki de. "Siz oynayın, ben üst kattayım."

"İşin bitince sen de gel oyna."

Hanna annesinin onlara katılmayacağını umdu. Belki, planı işe yararsa, annesi bütün hafta sonunu hasta hasta yatakta yatarak geçirirdi –hatta belki sonsuza kadar hasta yatardı–, o zaman Hanna'yla babası canlarının her istediğini yapabilirdi. Hanna ikisinin de önüne yuvarlak birer kart koydu, sonra kart çekilecek desteyi güzelce istifleyip oynamaya hazırlandı.

Yatma vakti geldiğinde babası Hanna'ya özel bir hediye verdi.

"Anneye söyleme," diye fısıldadı kulağına. "Delirdiğimizi zanneder."

Hediye bir patatesti. Buzdolabından çıktığı için hâlâ soğuk olan, komik şekilli, çiğ bir patates.

Hanna kıkırdayarak patatesi göğsüne bastırdı. Babasıyla ikisi olacakları biliyordu. Patates, Hanna'nin bizzat kendisine ait HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'nın gövdesi hâline gelecekti. Ama Hanna onu kaderine terk etmeye pek hazır değildi henüz, o yüzden elinde patatesle uyudu. Burnuna o kadar yakın tutuyordu ki kökeninin topraksı kokusunu içine çekebiliyordu.

Saat üçte alarmlı saati çıngır çıngır canlandı. Önce ışıklarını açıp kapatmaya başladı, sonra ahenkli çanlarını çaldı. Hanna sesi en düşük ayara getirmişti. Saat babaannesiyle dedesinden çok özel bir Noel hediyesiydi ve Hanna'nın kendisini pek büyümüş hissetmesini sağlamıştı. Ama alarmı kurmaya ya da kendi başına uyanmaya nadiren gerek duyardı. Yine de bazen saati rastgele

zamanlara kurardı, sırf kendi belirlediği zamanlarda çanlarını öttürecek mi diye görmek için. Ama bu akşam gerçekten bir amacı vardı.

El fenerini kaptı. En sevdiği eşyalarından biri de bu fenerdi. Küçük eline tam oturuyor, parlaklığın düşük, orta ya da yüksek seviyeye ayarlanması için başparmağını bastırması yetiyordu. Hanna ışığı düşük seviyeye getirip kapısını açtı. Her şey karanlık ve sessizdi. Annesiyle babasının yatak odalarının kapısı kapalıydı, kapının altından ışık da sızmıyordu. Hanna solucan gibi sessizce alt kata indi. Zamanında birkaç kedi görmüşlüğü vardı, kediler hiç de herkesin söylediği gibi sessiz hayvanlar değildi. Mırlar, miyavlar, bir yere atladıklarında küt diye ses çıkarırlardı. Solucanlar öyle miydi? Hanna solucanların nefes kadar hafif bir ses çıkardığını bile hiç duymamıştı.

Mutfak ışığını açmanın annesiyle babasını bir şekilde uyandıracağından biraz endişeleniyordu ama işini halledebilmek için görmesi şarttı. En zoru bir sandalyeyi tezgâha sürüklemek oldu. Marie-Anne'in fiziksel bir varlığı olsaydı da Hanna'ya yardım edebilseydi keşke. Sandalye ağırdı, ayrıca Hanna gürültü çıkarmak, yerde iz bırakmak ya da sandalyeyi çenesine veya dizine vurmak istemiyordu. Vücuduna birkaç defa hafifçe çarpsa da Hanna sonunda sandalyeyi alt dolabın önüne yerleştirmeyi başardı, sonra da üstüne çıktı.

Annesinin dolapta sakladığı bütün ilaçları güzelce aydınlatmak için el fenerini kullandı. Bazıları sadece reçetesiz satılan şeylerdi, mesela annesinin boğazı ağrıdığında kullandığı çiğnenebilir Tylenol hapları. Hanna kendisinin ya da babasının içebileceği herhangi bir şeye ellemek istemiyordu, o yüzden etikette annesinin adı yazılı şeffaf, turuncumsu şişelere odaklandı. Annesinin karnına sapladığı o kalem gibi şeyi kurcalamak çok zor olurdu, Hanna o fikri elemişti zaten. Ayrıca kalem gibi şeyin aksine annesinin her gün kullandığı bir şey istiyordu. Annesinin hazır limonata gibi suya karıştırdığını gördüğü paketlerden birine baktı. Acaba içine zehir falan katabilir miydi? Ama paketi yırtıp açtığı takdirde yeniden kapatmasına imkân yoktu. En iyi

seçim, plastiğe benzeyen, iki farklı kahverengi tonundaki küçük haplardı. Annesi hem kahvaltıda hem de akşam yemeğinde bunlardan bir tane alıyordu. Hanna ilacın adını telaffuz edemiyordu ama etikette "İshal için ihtiyaca göre her dört ila altı saatte bir ağızdan bir kapsül alın" yazıyordu. Hanna televizyonda bir kapsülün sihirle açıldığı ve bir milyon minicik topun dışarı döküldüğü bir reklam görmüştü, yani kapsüllerin ikiye ayrılıp açılabileceğini biliyordu.

Şişe biraz uğraştırdı ama Hanna annesinin yaptığını taklit ederek avcunu tepeye bastırdı, sonra çevirdi. Birkaç denemenin ardından açtı.

Kapsüllerden birini baş ve işaretparmaklarının arasında tuttu. Küçücüktü, televizyonda gördüğü çizgi filmle ilgisi yoktu. Ama Hanna birazcık çevirince kapsülün açıldığını hemen keşfetti. İçi beklediği gibi minicik toplarla değil, tıpkı una benzeyen incecik beyaz bir tozla doluydu.

Hanna bir süre seçeneklerini gözden geçirdi. İlk fikri, ilaçları olduğu gibi lavaboya boşaltmaktı ama bomboş kalınca kapsüller ele çok hafif gelebilirdi. Her birine küçük bir miktar un doldurmak ortalığı batırmadan yapılması zor bir işti ama zahmete değebilirdi. Hanna, olup olmayacağını anlayabilmek için kapsülün iki yarısını yeniden birleştirmeyi denedi. Çocuk oyuncağı. Hiçbir şey anlaşılmıyordu. Hanna deneme kabilinden kapsülü parmaklarının arasında sıktı, boş kapsül fış diye sönüp yamyassı oldu. Hayır. Kapsülleri kesinlikle yeniden doldurmak gerekiyordu.

Şişman un kavanozunu iki eliyle tutup çeke çeke getirdi. Aklına gelen en ince uçlu şey, plastik saplı ufacık bir meyve bıçağıydı. Hanna bıçağı daha önce kullanmış, tezgâhta şimdiki gibi bir sandalye üstünde durup ona özel kesme tahtasının üstünde muz dilimleyip karpuz doğramıştı. Babası meyve salatasını severdi. Hanna sessizce çekmeceyi açıp bıçağı buldu.

Ondan sonraki iki saat boyunca bin bir zahmetle annesinin ilaçlarını sabote etti. Çok yorucu ve sıkıcı bir süreçti, bütün kapsülleri bitiremedi. Ama değiştirdiklerini avucuyla topladı, üst taraftakilerin tamamını ilaç yerine unla dolu kapsüller olacak

şekilde yeniden şişeye doldurdu. Lavabo beyaz tozla kaplıydı. Hanna musluğu açtı, suyun her şeyi akıtıp temizlemesini bekledi.

Esnedi. Solucan kadar sessizce her şeyi aldığı yere koydu, ışığı kapattı ve yatağa döndü.

Kahvaltıda herkes biraz uyku sersemi gibiydi. Annesi ilacını yuttu. Hanna pijamasının yakasını yukarı çekip ağzını kapattı, gülümsemesini gizledi.

Kırtasiye mağazasına hep birlikte gittiler. Kimin daha çok eğlendiğini seçmek güçtü. Babası farklı ergonomik sandalyeleri denemekten hoşlanmıştı. "Şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi değil ama yine de rahat," dedi. Hanna da bütün sandalyeleri denedi. Sırayla birbirlerini döndürdüler. Hanna annesinin kendisinin beğendiği şeylerle ilgilendiğini görünce şaşırdı. Rengârenk paketler hâlinde akla gelebilecek her türlü şey. Kalın kâğıtlar, Post-it'ler, fosforlu kalemler, hele de madeni kıskaçlar.

"Artık kocaman kız oldun," dedi annesi. "Anaokulu öğrencilerinin deftere ve kırtasiye malzemesine ihtiyacı yoktur ama birinci sınıfa gidenlerin vardır."

Annesiyle babası Hanna'nın ihtiyaçlarının bir listesini hazırlamıştı, Hanna her birinden en sevdiğini kendisi seçebilecekti. O da mor bir sırt çantası, babasının öğle yemeği kutusuna benzeyen kırmızı bir beslenme çantası, sarı bir dosya, üç delikli, çizgili kâğıtlar, dosyaya uyumlu sarı bir kalem kutusu, helezon desenli kalemler, çiçeğe benzeyen lastik silgiler (birini yatağının altına atmak için sabırsızlanıyordu), milyonlarca renkli ataşın düşmesini önlemek için ağzı mıknatıslı, plastikten dikdörtgen biçimi bir kutu ("Evde kullanmak için," dedi annesi), bir paket şişman fosforlu kalem, şirin mi şirin bir kavanoz raptiye, kare biçimi bir mantar pano ("Hemen duvarına asarız," dedi babası). Ayrıca bir sürü rastgele öteberi, çünkü mağazadaki sıra sıra malzemelere baktıkça aay ooo demeden duramıyorlardı. Babası yazıcısı için ağır bir deste kâğıt, annesi de Post-it ve dev bir resim defteri aldı.

Otopark, canavar böceklerle dolu bir ölüm tuzağıydı: Bitmek bilmez sıralar hâlinde heyula gibi arazi araçları. Gökyüzü kalın gri çizgilerle alçalmıştı, insanlar arabalara, dükkânlara yağmur boşanıp da hepsini sürükler diye korkarmış gibi girip çıkıyordu. Aldıkları her şeyi bagaja koyduktan sonra babası başka bir dükkânı işaret ederek, "Sana bilgisayar alabiliriz," dedi.

"Hazır değilim," dedi annesi. "Gerçekten ne istediğimi bilmiyorum. Belki bir tablet? Henüz bilmiyorum."

Babası annesinin elini tuttu, Hanna da babasının öbür elini yakaladı. "O zaman kıyafete ne dersin? Yeni okul kıyafetleri, ha benim delişmen kızım?"

Hanna alışverişe sadece annesiyle gittiğinde genellikle huysuzluk ederdi ama babasının da yanlarında olması nefisti. Ne var ki dükkâna girdiklerinde babası eşofman altı aramak için sıkıcı erkekler bölümüne yollandı, oysa annesi illa da eşofman alman şart mı diye sormuştu. Hanna babasının peşinden gitmeye çalıştı ama annesi onu geri çağırdı. Hanna onu duymazdan geldi ama sonra babası da Hanna'ya dönmesini söyledi, ondan sonra da dükkân birden eğlenceli bir yer olmaktan çıktı. Aptal anne, aptal kıyafetler.

Rafların arasından geçerken annesi dilini şaklattı. "Her şey yazlık."

Bir kilometre uzunluğundaki tesisteki her bina, evlerinin tam tersiydi. Her şeyden sınırsız miktarda vardı, her birinde milyon nüfuslu yirmi şehre yetecek kadar şey sergileniyordu. Hanna gözlerini kıstı, boş olsaydı burasının neye benzeyeceğini kafasında canlandırdı. Her dükkânda yuvarlak askılıklarda sadece tek bir ürün asılı olsaydı. O zaman alışveriş hazine avına dönerdi. Ürünü on saniye içinde bulursanız, bedeniniz de tutuyorsa alabilirdiniz, yoksa bırakmak zorundaydınız. Hanna evin dışındaki her yerde çok fazla şey olmasından nefret ediyordu. Çok fazla, çok fazla. Bazen ağzı yerine gözlerini kapalı tutabilmeyi isterdi.

"İlk gününde okulda ne giymek istersin?" diye sordu annesi.

Hanna benekli bir mayoyu üstüne tuttu. Lacivert kumaşın üstünde farklı büyüklük ve renklerde benekler vardı. Madem

yaz neredeyse gelmişti, yakında yüzecekti demek. *Farmor*'la *Farfar* da gelecekti. İçinde göl olan parka giderlerdi.

Annesi bir raf dolusu satılık malı incelerken, "Mayo giyemezsin," dedi.

Hanna rengârenk mayoya sımsıkı yapışarak biraz zıpladı.

"Hayır, Hanna." Annesi beyaz yakalı, uçuk sarı, sade bir elbise seçti. "Bak, sen bunu seversin."

"Mmmmmnnn," diye sızlandı Hanna. Annesinin askıdan çektiği her şeye öfkeli ya da mızırdanan sesler çıkardı.

"Okul için yeni bir şey istemiyor musun?" Hanna huysuz bir suratla gözlerini ovuşturdu. "Tamam. Bir şey almayız o zaman. Hadi gidip babayı bulalım."

Hanna önden koştu.

"Bir şey bulamadınız mı?" diye sordu babası. Onu katlanmış bir tişört deryasına bakarken bulmuşlardı.

"Bir şey istemedi."

Hanna'nın yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "Ne oldu *lilla gumman*?" Hanna çocuk reyonunu işaret etti.

Annesi her zamanki öfkeli iç çekişlerinden biriyle göğüs geçirdi. "Bir mayo beğendi. Bence yorgun."

"Yaz geliyor. Mayoya ihtiyacı var mı?"

"Eski mayolarını daha denemedik."

"Burası öyle pahalı bir yer değil. Bedeni var mıydı?"

Baba, Baba, Baba! Hanna babasının elini yakalayıp bir yukarı bir aşağı sıçradı. Onu benekli mayoya doğru götürdü. Başını çevirdi, ekşi bir suratla arkalarından gelen annesine baktı. Babası bakmıyordu, o yüzden Hanna dil çıkardı. Annesi ortaparmağıyla burnunun ucunu kaşıdı, kötü bir sözcükle aynı anlama gelen kötü parmak. Hanna annesinin kaşıyan yerini mi kaşıdığını, yoksa kendisine kötü parmağını mı gösterdiğini anlayamadı. Önemli değildi. Babası Hanna'ya mayoyu aldı, yani Hanna bir raundu daha galip bitirmişti.

Su samurları kürkten dalgalar gibi yüzüyor, camın ardından Hanna'ya bakıyorlardı. Hanna şimdiye dek en çok onları sev-

mişti. Babasının elini hiç bırakmıyordu, annesi evde kaldığı için onunla rekabet etmek zorunda da değildi. Annesi biraz rahatsızdı. Hanna kendisiyle çok gurur duyuyordu. Bütün sinsice işleri yapsın diye Marie-Anne'e ihtiyacı yoktu. Ne kadar akıllı olduğunu birilerine anlatmak isteyecekti neredeyse.

Filler, bacak yerine şişko kütükler taşıyan kocaman kayalara benziyordu. Hanna zürafalardan birinin boynuna tırmanmak istedi, hayvanın benekleri merdiven gibiydi. Tavuskuşları geziniyor, gökkuşaklarını dünyaya gösteriyordu. Çok kibirliydiler. Hanna'nın içinden, narin kafalarını yumruğuyla kavrayıp sıkmak geldi. Yumurta gibi kırılır mıydı acaba kafa? Maymunların gerçekleri anlatan bilge ifadeli, üzgün yüzleri vardı. Hanna onların oyunlarına aldanmamıştı, birbirinin tıpkısı dört elleriyle tırmanıyorlardı, oysa kuyrukları sürekli aynı soruyu soruyordu: *Neden? Neden? Neden?* Hapse atılmış bebekleri seyretmek gibiydi.

Belki günün birinde insan dolu bir hayvanat bahçesi olurdu. Önlerinde nefret ettikleri bir yemekle yemek odasında oturan sıradan insanlar. Özgür insanlar camın diğer tarafında duracak, odadakilerin sefil bir şekilde yemeklerini koklamasını seyredecekti. Başka bir odada ranzalara yerleşmiş çocuklar her zaman pijama giymek zorunda olacaktı. O kadar çok uyuyacaklardı ki büyüyemeyeceklerdi, anne babalar da kendi çocuklarına, "Yaramazlık yaparsan sen de böyle olursun," diyecekti. Son odada yalnız bir kadın duracaktı, sıska, pis, orangutan gibi turuncu saçlı, kocaman, dolgulu bir koltukta oturmuş aynı üç saatlik programı her gün tekrar tekrar seyrediyor. Zavallı maymunlar.

"Annene bir şey söyledin mi hiç?" diye sordu babası. "Onunla konuştun mu?"

Hanna başını iki yana salladı. İki yanı bitkilerle dolu patikadan yiyecek tezgâhına doğru yürüdüler, babası patates kızartması sözü vermişti.

"Emin misin? Bir kerecik bile mi? İçin sözcüklerle dolup taşarken artık patlayacak gibi olduğunda mesela?"

Hanna kaşlarını çattı, dudaklarını sarkıtıp başını iki yana salladı. Bir şey söylemek için o kadar yanıp tutuşsaydı babasına

söylerdi, annesine değil. Ayrıca Marie-Anne'den sorumlu tutulamazdı.

"Ama söyleyecek bir şeyin olursa, mesela çok çok önemli ya da çok çok saçma bir şey, bana gelebileceğini biliyorsun değil mi? Dinleyeceğimi biliyorsun?"

Babası Hanna'nın zihnini okumuştu sanki. Hanna onun elini öptü, sonra o eli iki eliyle birden tutup biraz sekti. Babası da sekti. Patates kızartması satılan yere kadar seke seke gittiler.

SUZETTE

Suzette eskiden, hamileyken acıyı Alex'e açıklamaya çalışmıştı. Önceleri durmadan değişen hormon yüklü vücudunun yarattığı bir başka tuhaf sonuç olduğunu düşünmüşlerdi. O yüzden Suzette hemen şikâyet etmemişti. Ama sonra neredeyse konuşmak bile çok zorlaşmıştı, lokmalarını yutmakta bile çok zorlanıyordu. Bol miktarda sütsüz dondurma yiyor, başka da pek bir şey yemiyordu. Dondurma ağzında eriyip yemek borusundan aşağı kayıyordu. Acıyı azaltmak için bir işe yaramıyordu.

Sanki biri dilinin arka kenarlarına iğneler sokmuştu. İki taraftan da. Suzette minicik, gümüş renkli iğne başlarını görür müyüm acaba diye kim bilir kaç kere aynaya bakmıştı. İğneleri çıkarabilmeyi ve acıya son vermeyi, dilini normal, esnek hâline döndürmeyi o kadar istiyordu ki. Ama ne kadar dikkatle bakarsa baksın görecek bir şey yoktu. Suzette böyle bir acıyı nasıl –ya da kime– bildireceğini bilemiyordu. Boğazındaki şiddetli acı biraz daha farklıydı, sanki jilet yutmuştu da jilet orada takılıp kalmıştı, ne aşağı oynuyordu yerinden ne de yukarı. Suzette her yutkunduğunda, sadece tükürüğünü yutmuş olsa bile jilet avaz avaz bağırıyordu: Yakaladım seni!

Acı hiç aman vermiyordu, daha önce hayal bile edemediği kadar şiddetli bir işkenceydi. Suzette Google'da *ağız yaraları* araması yaptı, iltihaplı pamukçukları gösteren bir sürü iğrenç fotoğraf buldu ama kendi ağzındakilerin fotoğraflarla ilgisi yoktu. Nihayet cevabı açıklayan bir paylaşıma denk geldi. O sırada on

beş yıldır Crohn hastasıydı ama belirtileri daima mide ağrıları, krampları ve ishalle sınırlı kalmıştı. Bunların hepsini çekiyordu zaten, ağzında eziyet verici derecede acılı ama neredeyse görünmez yaralar olan birini ise hiç duymamıştı. Sonunda gastroenteroloğuna yeniden başvurması gerektiğini öğrenebildiğinde, altı aylık hamile olmasına karşın beş kilo kaybetmişti. Doktor Stefanski teşhisi anında koydu: Suzette'in enfeksiyonunun bir başka belirtisiydi bu. Acı hiç aman vermediği hâlde, hamileliği dolayısıyla Suzette'i biyolojik ilaçlardan birine başlatmak istemedi. Suzette Tylenol alma konusunda bile gönülsüzdü zaten, ama son üç aylık döneminde kilo alması gerekiyordu, o yüzden Doktor Stefanski bebek doğana kadar Suzette'in belirtilerini hafifletecek bir reçete yazmıştı.

Suzette banyo lavabosuna eğildi, yanağının içini tersine çevirmeye çalıştı. Belki yemeğini çiğnerken ya da uykusunda yanağını ısırmıştı. O noktayı diliyle yokladığında hissediyordu gerçi aynada bir şey göremedi. Belki de hiçbir şey değildi ama vücudunun enjeksiyonları etkisiz hâle getirecek antikorlar üretmesi ihtimali vardı. Suzette genellikle bunu düşünmemeye çalışırdı, çünkü ilaç gayet güzel iş görüyor, kendisi de durumun böylece devam etmesi için dua ediyordu. Bağırsağından son parça alındığında bile günde sadece birkaç kez Imodium'a ihtiyacı olmuş ve sindiriminin öyle çabuk normale döndüğünü görünce sevinmişti. Kendisini en kötüsüne hazırlamıştı; yeniyetmeliğindeki ameliyatın ardından aylar boyunca en yüksek dozda –günde sekiz Imodium– ilaç almıştı ve evden her çıktığında yakınlarda bir tuvalet olmaması konusunda hâlâ endişeleniyordu.

Belki sadece midesini bozmuştu. Belki evvelsi gün alışverişe çıktıklarında öğle yemeği için gittikleri zincir restoranda bozuk bir şey yemişti. Genel olarak restoranlara güvenmezdi zaten; restoranlar yemeklerdeki ucuz malzemeleri tuzlu, yağlı sosların içine saklardı. Öğle yemeğinde fazladan bir Imodium aldı, bir tane de uyumak üzere üst kata çıkmadan önce. Belki sabah her şey normale dönerdi. Ağzında acı hissetmez, ishal olmazdı. Arada sırada aksaklıklar görülüyordu işte.

Ama ya her şey yeniden başlıyorsa, ya her şey çığırından çıkıyorsa, ya yeni bir fistül varlığını ilan etmek üzereyse? Olmaması gerekirdi, iltihap kontrol altındaydı, ameliyatın da her şeyi düzeltmiş olması bekleniyordu. Ama Crohn hastalığı sağının solunun belli olmamasıyla meşhurdu, ya Suzette çoğunluğa dahil değilse, ya "sadece birkaç santim" kesmelerine karşın hassas sisteminin altını üstüne getirip bir felakete yol açtılarsa? Belki de cerrahlara güvenmemesi gerekirdi. Endişelerinin kontrolden çıkması o kadar kolaydı ki... *Çalışmıyor, umut yok, kesilsin, ince bağırsağın alt yarısının ampütasyonu, geriye ne kadarı kalacak, yetecek mi, Tanrım...* Dur. Dur. Dur.

İncecik tişörtünü kaldırdı. Yara izleri sessizce yatıyordu, söyleyecek bir şeyleri yoktu. Cildinin altında bir gıdıklanma bile hissetmiyordu. Sessizlikleri rahatlık verici, hatta ferahlatıcıydı. Saçlarını savurdu. Daha mı genç görünüyordu? Kısalmış saçlar şahdamarındaki minicik yara izini ortaya çıkarmıştı. Hoş, pembemsi nokta Suzette'ten başka kimsenin umurunda değildi. Yaşamındaki pek çok şey dehşetle boyanmıştı. Suzette kendi kendine bu konuyu düşünme artık dedi, banyonun ışığını kapatıp yatağa süzüldü.

Alex'le Hanna hayvanat bahçesindeydi, Suzette günü tek başına geçirmişti. Güzeldi, ev tatili gibiydi. Birbiri ardına televizyon programları seyretti, on yıllar boyunca devam eden bir arkadaşlığı anlatan ve özlemle dolmasına yol açan uzun bir romanı okumaya başladı. Alex kitabı Hanuka'nın beşinci gecesinde vermişti ona, o geceyi her zaman Kitap Gecesi olarak kutlarlardı. Suzette bazen Güzel Sanatlar'da edindiği arkadaşlarıyla yeniden temasa geçmeyi aklından geçiriyordu. Anne olmak –çocuğuna evde eğitim vermek– başka ilişkilere ayıracağı enerjiyi tüketiyordu ama hiç değilse Alex yanındaydı. Kitap güzel olmasına güzeldi ama Suzette'in yalnızlık hissetmesine yol açmıştı, o da kitabı bir tarafa bırakıp payına düşen yerden fazlasını işgal ederek yatağa yayıldı. Hanna uyumuştu; Alex kızın banyosuna yardım edip onu yatağa yatması için hazırlamıştı, artık hep böyle yapıyorlardı. Alex üst katta çalışıyordu ve Suzette ihmal edildiğini

hissetmesi için hiçbir sebep olmadığını biliyordu – Alex sırf Suzette dinlensin diye bütün gün Hanna'yı oyalamıştı. Ama Alex'i istiyordu Suzette. Seslenip Hanna'yı uyandırma riskini göze alamazdı, o yüzden telefon etti.

"Selam. İşin bitiyor mu?"

"İşim hiç bitmez ki."

"Yatağa gelir misin?"

"Planın ne?"

Suzette, Alex'in sesindeki flört dolu gülümsemeyi duydu ama gerçeği, yani sadece konuşmak istediğini söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi. "Görürsün." Sesi uykuluydu, hiç şuh değildi. Ama Alex hemen geleceğini söyledi.

Suzette ışığı kapattı, odada yatağının yanındaki lambanın sıcak ışıltısı kaldı sadece. Alex'i gözünün önünde canlandırması kolaydı, başının hemen üstündeki odada, bilgisayar ekranının sakin ışığında çalışmalarını kaydediyor. Bilgisayarında porno da yoktu, öyle bir ilgisi olduğunu akla getirecek bağlantılar da. Öte yandan Suzette, Hanna'nın ölü insan resimlerini aldığı siteyi bulmuştu. Hastalıklı bir çekiciliği olduğunu kabul etmesi gereken bir Viktorya çağı çılgınlığıydı. Kocasının arama geçmişini kontrol etmesi konusunda kendini suçlu değil rahatlamış hissediyordu, zaten bildiği bir şeyi teyit etmişti işte. Bir anlığına bile olsa Alex'ten şüphe etmesi ahmaklıktı ve aslında bunu da Hanna'nın çevirdiği dolaplara bağlayabilirdi. Alex bir şeylerin mahrumiyetini çeken bir adam değildi, hem ayrıca Hanna'ya herhangi bir zarar vermiş olsa kız gazabını mutlaka onun üstüne de yöneltirdi. Yine de Hanna'nın resimlerini nasıl dikkatle seçtiğini görmekten rahatsız olmuştu Suzette.

İnternet sitesindeki resimlerin çoğu bebeklerden ergen yaştakilere dek çocuklara ait resimlerdi, birkaç da erkek resmi vardı. Oysa Hanna sadece ölü kadınlarla ilgilenmişti ve solmuş siyah-beyaz fotoğraflar yüzünden onların da çoğu üç aşağı beş yukarı aynı yaşta görünüyordu: Otuzlarının ortalarında. Yeniyetmeyken midesi bulanıp uyanık yattığı zamanlarda bazen için için kaynayan öfkenin uzun süredir hatırlamadığı anısı geldi aklına.

Annesinin yatak odasına süzülüp uyuyan kalbine bıçak saplamayı düşündüğü anlar olurdu.

Hanna da böyle hayaller kuruyor muydu? Suzette bazen kızın düşünce okuduğundan korkuyordu: Yüzeye çıkmasın diye çabaladığı pişmanlık, kayıtsızlık hislerini gölgede bırakacağını umduğu sevgi (Ah, Hanna biraz daha sevilesi olsaydı), kendine ait zamana ve alana çaresizce ihtiyaç duyması.

Bir an sonra merdivenden Alex'i duydu. Sessiz olmaya çalıştığında bile vücudunun ağırlığı, ağırlık merkezinin alçaklığı zemini çatırdatırdı. Alex odaya girerken tişörtünü bir acele çıkartıp yere attı. Kapıyı arkasından kapatıp Suzette'in yanına yatağa uzandı.

"*Hej älskling.*"

"*Hej.*" Suzette ona sokuldu, parmak uçlarıyla sırtında rastgele desenler çizdi. "Seni özledim."

"Mımm, güzel. Daha iyi misin?"

"Pek değil."

"Sence neler oluyor peki? Ameliyattan mı?" Suzette'e bakmak için dirseğine dayandı.

"Bilmiyorum. Yediğim bir şey belki? Gelecek haftanın sonuna doğru, Doktor Stefanski'yle randevumdan önce kan tahlili yaptıracağım. Ama enfeksiyon olmaması lazım."

"Aynı anda bir sürü şey olup bitiyor. Hanna'yla ilgili."

"O da olabilir. Biraz stresliydi."

"Pazartesi günü randevusu kaçta?"

"Dörtte. Onu okuldan alıp hemen gideceğim."

"Orada buluşalım mı, ister misin?"

"Yapabilir misin?" Alex'in böyle bir şey teklif etmesi bile şaşırtıcıydı. Hanna'nın bütün randevularını –doktor, diş hekimi, okul, kuaför– Suzette'e bırakırdı.

"Herhalde tam o aralar çıkabilirim, dört buçukta orada olurum."

"İstiyorsan."

Alex bir tutam saçı Suzette'in kulağının arkasına itti. "Şu kadın... Beatrice..."

"Beatrix. Doktor Yamamoto."

"İkimizle birden konuşmak istemez mi?"

Suzette o anda Doktor Yamamoto'nun ikisinin bambaşka iki çocuğu anlatmalarını dinlemesinin şahane mi yoksa berbat bir fikir mi olduğuna karar veremedi. İçinde bir yer Beatrix'i sadece kendine saklamak istiyordu. Alex son olayı bilmiyordu bile, Suzette meseleyi Doktor Yamamoto'yla konuşmuştu. Ayrıca doktorun randevunun ne kadarını sadece Hanna'yla geçireceğini bilmiyordu.

"Tereddüt ediyorsun," dedi Alex yargılamadan.

"Bizimle, ikimizle birden konuşmak isteyip istemediğine dair hiç fikrim yok cidden. Telefonda onu konuşmadık. Ama bir noktada isteyecektir kesin."

"Gelmemi istiyor musun?"

Suzette hayır diyemedi, o yüzden evet dedi.

Hissettiğinden daha minnettar görünmeye çalıştı. Bir an için sadece hülyalı hülyalı birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Alex, Suzette'in dudaklarını hafif hafif ısırdı. Suzette ona izin verdi ama işleri daha ileri götürmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Yorgun musun?" diye sordu Alex.

"Özlüyor musun? Eskiden baş başa konuştuğumuz zamanları? Hani her şey hakkında?"

"Tabii. Bazen. Ama hayat ilerliyor."

"Biz ilerledik mi?"

"Tabii, aile olarak ilerleme kaydettik."

"Ama artık sadece Hanna hakkında konuşuyoruz. Ya biz, seninle ben? Biz ilerledik mi?"

"Şimdi her şey farklı. Daha fazla sorumluluğumuz var."

"Bana ilerlemişim gibi gelmiyor," dedi Suzette. "Kişisel olarak. Geriye kaydım. Gerçek anlamda. Kayıyorum. Yavaş yavaş dikleşen bir eğimden."

Alex'in zaten çatık olan kaşları anlayışla iyice çatıldı. "Sen... İyi bir anne, eş ve iyi bir hayat arkadaşısın. Ama biliyorum, bundan fazlasını istiyorsan anlarım."

"Biliyorum ama..." Suzette hafifçe sırtüstü dönüp tavana baktı, hislerini açıklayabileceği bir şeye dönüştürmeye çalıştı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hepsi bu. Bu... Amaçsızlık hissi. Bu... Olduğum yerde sayıyorum."

"Hanna okula gidecek. Eğer sen de istersen, yeniden birlikte çalışmaya bayılırım." Suzette'e biraz daha sokuldu ama Suzette daha samimi bir yakınlaşmaya hazır değildi. Alex'e basit bir çözüm gibi görünen şey, kafa karıştırıcı belirsizliklerini daha da karmaşıklaştırmıştı.

"Hatırlıyorum da... Hanna'dan öncesini. Yanlış anlama, işimi severdim, seninle çalışmayı da. Ama kafayı takardım. Bir proje üstünde çalışırken başka bir şey düşünemezdim. Öyle saplanıp kalma huyum vardır, bilirsin. Her şeyin bitmesi gerekir, hepsi tamamlanmadan rahat edemem. O zamanlar düşünmek istemezdim, sağlığım yüzünden yapamadıklarımı düşünmek istemezdim. Ama şimdi daha ileri bir yaştayım. Bilmiyorum ki, tedbirli mi davranmalıyım? Yoksa battı balık yan gider mi demeliyim? Belki korkusuz olma fırsatını elimden kaçırmışımdır. Artık her şeyin nasıl aksi gidebileceğinin fazlasıyla farkındayım."

"Bence ikisini de yapabilirsin. Tutkuyla bağlı olduğun, tatmin olmanı sağlayacak bir şey yap ama bunun sağlığını bozmasına izin verme."

"Keşke diyorum, bilseydim de... Gerçi neyi bileceğim hakkında hiçbir fikrim yok." Alex'in yüzüne bakmak için yan döndü, burunları birbirinden birkaç santim ötedeydi.

"Çok çok çok az kaldı, yakında kendine daha fazla zaman ayırabileceksin."

"Yakında mı?"

"O kadar yakında ki şimdi gibi bir şey. Yarın. Bu konuyu düşünmeye yarın başla. Seni destekler ve teşvik ederim, bunu biliyorsun. Denemek istediğin bir şey, ulaşmak istediğin bir şey varsa." Şimdi parmakuçlarını Suzette'in kolunun çıplak cildinde dolaştırma sırası ondaydı. Suzette gıdıklandı.

"Galiba... Daha yaratıcı olmayı özlüyorum. Hayalimde... Hanna'yla birlikte çeşitli sanat projeleri yapacağımızı hayal ederdim. Kâğıt tabaklarla, makarnalarla ve boyalarla bir şeyler

yapacağımızı. Bilmiyorum. Kâğıt çiçekler. Batik boyama tişörtler. Küçük keçe hayvanlar, bayram süslemeleri. İkimizin neler yapacağına dair bir sürü fikrim vardı. Bir sürü şey. Birazcık ilgi göstermiş olsaydı, azıcık. Anneliğin yaratıcı tarafının bu olacağını düşünürdüm, onun yaratıcılığını besleyecek, fikirler bulacak, gelişmesini görecek, bir şeyleri keşfetmesini seyredecektim. Hanna her şeyi kendine saklıyor. Her şeyi."

"Biliyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Kim olduğuna dair. Kafasından neler geçiyor?" Burnunun yanından aşağı bir gözyaşı damlası süzüldü. Alex damlayı başparmağıyla nazikçe durdurdu.

"Biliyorum *älskling*. Yine kendini yiyip bitirmeni istemiyorum. Gençliğinde kimsenin senin hislerine önem vermediği zamanki gibi olmasını istem..."

"Sen önem veriyorsun."

"Hem de nasıl. Ve özür dilerim, çok bekledim, Hanna'yla ilgili bu durumun sadece beklemekle geçecek bir şey olmadığını daha önce göremedim. Bu yüzden tükeniyorsun, bu da kısmen benim suçum."

"Değil. Sadece. Bardağın taştığı noktaya geldim."

"Tamam. Peki, bardağın taşmasını istemiyorum. Ben de bu işin içindeyim, ben de varım. Hanna'ya bir yer bulmak için çok uğraştın. Şimdi de sana odaklanalım. Sadece sana. Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var? Neleri özlüyorsun? Seni ne mutlu eder?"

Suzette burnunu çekerek gözyaşlarını kuruttu, bacağını Alex'in bacaklarının arasına kaydırdı. Eli Alex'in dirseğinde gezindi, Suzette kendini ona çok yakın hissetti. Alex, Suzette'in içindeydi sanki, Suzette de onun içindeydi. Elleri birlikte hareket etti, birbirlerini aradı. Suzette Alex'in elini ağzına götürüp kıllı parmak boğumlarını öptü.

"Bazen düşünüyorum da..." Bu fikir o kadar yeniydi ki. Suzette onu nasıl dile getireceğini düşünmemişti bile. Belki ilk konuştuğunda Hanna da aynı şeyleri hissetmişti. Belki sözcüklerin ağzından çıkması, çıkınca da sadece kendi içinde var olan bir şeyi açığa vurması onu şaşırtmıştı. Bu fikrinin Alex'in kulağına Hanna'nın ilk sözcükleri kadar tuhaf gelmesi imkânsız değildi.

"Aklımda bir kitap var. Bir süredir. Kitap yazmak değil. Hayır, bir sanat projesi olacak. Farklı sayfalar. Farklı dokular. Farklı türde kâğıtlar. Bazı sayfalarda minyatür resimler olacak, diğerleri fotoğraf albümü gibi, bir kısmında da... Bilmiyorum, bulunmuş nesnelerin fotoğraflarından oluşan bir derleme. Böyle bir fikrim var. Açılabilen bir şey yaratmak istiyorum."

"O zaman bir şey yarat. Açılabilen bir şey." Alex, Suzette'i öptü.

Suzette bir an için o ilk günlere gitti. İlk gecelere. Alex'in her şey olduğu zamanlara. Kendisinin de biri olduğu zamanlara. İkisinin yeterli olduğu zamanlara. Çocuk sahibi olmanın aşklarının katlanarak artacağı anlamına geldiği zamanlara, çünkü aşklarını ifade edecek daha fazla yol bulmak istiyorlardı. Şimdiyse çocuğun onları bireysel olarak da çift olarak da ikiye ayırdığını öğrenmişlerdi. Suzette eskiden oldukları çifti geri istiyordu. Ama alamazdı. Hemen o anda olmazdı.

"Sevgilim şşş..." Sözcükleri, Alex'in özlemini yatıştırabilecekmiş gibi fısıltıyla söylemişti.

"Hasta olmanı istemiyorum."

"Ben de hasta olmak istemiyorum." Suzette vücudunun ihanetine içerliyordu. Bunun özgüvenini ne kadar kırdığını, nasıl uçurumun kenarında yaşadığını ifade etmeyi hâlâ başaramıyordu. En temel organları iflas edebilirdi ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Alex lambasını söndürdü ve karanlıkta Suzette'i kucakladı, Suzette sessizce dua ederken sırtını okşadı. Suzette kitaba hemen ertesi gün başlamaya kesin karar verdi, yıkarken, katlarken, ovarken ve doğrarken hiçlikten şekillenen fikirleri çizgiye dökecekti. Nihayet başka biri Hanna'nın imlasını kontrol edecek, matematiğin temel kurallarını ona açıklayacak ve dünya tarihinin taraflı anlatılarını onunla birlikte okuyacaktı. Suzette bir şey yapacaktı. Başka bir şey. Hanna'dan daha iyi bir şey.

Dikiz aynasından kızına bakınca ona acıyacak gibi oldu. Hanna emniyet kemeriyle infaza götürülen, son dakikada affedilme

umudu da olmayan bir mahkûm gibi bağlanmış, üzgün üzgün oturuyordu. Kızı her ne kadar bunu mağlubiyet olarak kabul etse de Suzette onun edilgen kabullenişine şükrediyordu, Hanna'yla tartışacak ya da boğuşacak hâli yoktu. Bütün sabah bir yandan işleri halletmeye çalışırken –Hanna giyinecek, dişlerini fırçalayacaktı, saçları yapılacak, beslenmesi hazırlanacak, kahvaltıda onunla sohbet edilecekti– bir yandan tuvalete koşup durmak zorunda kalmıştı. Midesi hiç düzelmemişti ve sabahlar daima berbat geçerdi. Suzette evden çıkmamayı yeğlerdi aslında, ama hiç değilse günün büyük kısmı kendisine kalacaktı. Kafasında, sindiriminin en sıkıntılı günlerinde bel bağladığı bej renkli yiyeceklerin bir listesini hazırladı: Fırında tavuk ve beyaz pirinç lapası, yulaf, noodle, patates, fıstık ezmeli kızarmış ekmek, muz. Eve dönerken Giant Eagle'da duracak ve alışveriş yapıp stokları tazeleyecekti.

Çocuk parkından geçtikleri sırada Hanna canlandı, gözleri tırmanma oyuncağındaydı. Bir kere olsun kızının ne düşündüğünü, ne istediğini böyle açıkça görebilmek ve istediği şeyi ona veremeyeceğini bilmek Suzette'i üzdü. Okulun belli bir özgürlüğün sonu anlamına geldiğini inkâr edemezdi.

"İlk gün sinirlerinin biraz gergin olması normal. Ama iyi vakit geçireceksin. Evde yapamadığın bir sürü şeyi yapma fırsatı bulacaksın."

Hanna onu duyduğunu belli etmedi.

Suzette okulun yarım sokak uzağına, diğer anne babaların oluşturduğu uzun konvoyun arkasına park etti. Bazıları yaşça hâlâ küçük çocuklarına eşlik ediyordu, diğerleriyse arabalarında oturmuş bekliyor, ancak kızları ya da oğulları içeride gözden kaybolunca oradan ayrılıyorlardı. Suzette kızın sağlam durmaya çalıştığını ve kendine ait bir alana ihtiyaç duyduğunu sezerek Hanna'nın elini tutmadı. Her biri kendi özel kasvetine gömülmüş gibi yan yana yürüdüler.

Bay G. kapının hemen içinde onları karşılamak için bekliyordu. Pembe yanaklı, yataktan yeni kalkmış gibi görünmesine yol açan karmakarışık saçlı, uzun boylu, elli yaşlarında bir kadının

yanında duruyordu. Kadının kot pantolonu renkli lastik çizmelerinin içine sokulmuştu, kırmızı elleri de çatlak çatlaktı. Her şeyiyle çamurlu bir çiftliğe ait olduğunu haykırıyordu, çocuklarla değil koşturup duran domuz yavrularıyla ilgilenmeliydi.

"Günaydın Hanna! Merhaba Bayan Jensen."

Suzette, Bay G.'ye, "Ah, ne oldu size?" diye sordu. İlk bakışta adamın sadece korsan kılığına girdiğini düşünmek istedi ama gözündeki siyah bandın altında sargı vardı.

"Ufak bir kaza. İnsanın başına gelen tuhaf şeylerden biri işte, merak edecek bir durum yok."

"Neyse bari. Bence Hanna hazır."

Bay G., Hanna'ya, "Harika. Bu Bayan Atwood," dedi, halbuki kız ona hiç bakmıyordu. "Kendisi sınıf öğretmenin olacak." Suzette'e döndü. "Ve size Hanna'nın ilerleyişi konusunda bilgi verecek."

"Teşekkür ederim. Tanıştığımıza memnun oldum." Suzette, Bayan Atwood'un elini sıktı. Öğretmenin el tutuşu çok kuvvetliydi.

"Ben de. Hanna'yı tanıyacağımız için gerçekten heyecanlıyız. Sınıfını görmek ister misin? Eşyalarını koyacağın yeri göstereyim." Hanna çenesini göğsüne indirdi. "Peşimden gel."

Suzette, Hanna'nın Bayan Atwood'u birkaç adım geriden takip etmeye koyulduğunu görünce biraz şaşırdı; kocaman sırt çantası sallanan Hanna kadının onu alıp götürmesine izin verdi.

Suzette rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Bence çok iyi bir başlangıç oldu bu."

"Bana kalırsa Hanna'nın içinde bir yer başka seçenekleri keşfetmeyi gerçekten istiyor. Burada iyi ellerde, merak etmeyin."

"Teşekkür ederim."

"Üçü çeyrek geçe görüşürüz diyelim mi?"

Suzette, Bay G.'ye el sallayıp dışarı yöneldi. Arkasında Bay G. diğer öğrencileri karşılıyordu. Koridoru bir kakofoni doldurdu, Suzette'in gençliğindeki alışıldık okul gevezeliklerinden daha fazla çeşitlilik taşıyordu. Anlaşılan Hanna birtakım sesleri sözcüklere tercih eden tek çocuk değildi.

Suzette arabayı çalıştırmadan Alex'e çabucak bir mesaj yolladı: **Şimdilik iyi gidiyor.**

Erzakı dolaplara kaldırdı. Hanna'nın beslenme çantası için çeşitli şeyler almıştı: Organik elma sosu dolu küçük tüpler, sandviçleri için dilimli peynir, sevdiği kuru meyve ve kuruyemiş karışımından koca bir paket. Kendisi için de bej yiyecekler.

Suzette daha sonra bir gece önce kapıldığı hırsı bir türlü yeniden bulamayarak alt katın ortasında çıplak ayak oyalandı. Bütün ışıklar sönükken, büyük odayı solgun bir gün ışığı dolduruyordu. Suzette mekânın tasarlanmasına yardımcı olmuştu, dekorasyon da tamamen kendisine aitti ama burada her zaman bir mülkiyet, bir aidiyet duygusu hissedemezdi. Camın ardındaki avlu her zamankinden daha düşmanca ve yabanıl görünüyordu. Suzette bunun sebebinin yüksek çalıların koyu renk ve vahşi görünmesine yol açan bir ışık oyunu olduğuna karar verdi. Güneş parlarken evleri bambaşka bir yer oluyordu ama Pittsburgh iklimi ağır, kapalı günlerle doluydu. Suzette'in ruh hâli bundan etkileniyor, aklına annesi geliyordu: Belki daha fazla ışık annesini tedavi edebilirdi. Daha büyük pencereler, daha kuvvetli ampuller.

Belki de hiçbir işe yaramazdı. Yardımı dokunabilirdi ama yetmezdi. Annesinin içsel bir güneşin ısısına ve umuduna ihtiyacı vardı, oysa kadın uzak ve ölü bir gezegenin hiçliğini yayıyordu.

Kitabı düşün. Bir sayfa seç. Bir eskiz çiz.

Ama aklına tek gelen Hanna'nın odası ve orayı kaç gündür temizlemediği oldu. Bir süre, yanlış yere konmuş bir heykel gibi orada dikilerek kendi kendiyle mücadele etti. Gidip resim malzemelerinin kalan kısmını çıkarmalıydı, profesyonel kalitede kâğıtlar, dolabındaki bir kapta sakladığı kalemler. Zor olmazdı, evdeki her şey için bir depolama sistemi vardı ve her şeyin yerini bilirdi. Ama bir türlü motive olamıyordu. Sessizlik ilham verici değil, dikkat dağıtıcıydı. Kendi kendine o anda en çok yapmak istediği şeyi yapmasının yanlış olmadığını söyle-

di. Ve yapmak istediği şey temizlikti. Belki ilham ondan sonra gelirdi.

Hanna'nın yatağını üst tarafındaki, kızın gece eşyalarını koyduğu rafların tozunu aldı: Saati, el feneri, artık kullanmadığı gece lambası, birkaç kitap ve oyuncak hayvanlar. Toz fırçasını şifonyerin boş olan üstünde gezdirdi, sonra Hanna'nın kitaplarının geri kalanıyla bütün sevgili öteberisinin durduğu raflara geçti. Boşlukların arasına girebilmek için eşyaların yerini değiştirdi. Hanna ona resim malzemesi alınmasına bayılırdı ama Suzette kızın malzemeleri neden kullanmadığını anlayamıyordu. Kitabına başlamak için kızının malzemelerini yağmalamak geldi aklına. Ama Hanna da kendisi gibi eşyalarını belli yerlerde tutuyordu, bir şey kaybolursa fark ederdi mutlaka. Ayrıca Suzette hırsızlığa tenezzül etmezdi.

Toz almayı bitirince, kapının yanında duran kuru paspası aldı. Yerleri paspaslamaya bayılırdı. Kavalyesiyle dans eden bir dansçı gibi zarafetle hareket ediyor, dökülmüş saçları, neredeyse görünmez çerçöpü topluyordu. Yatağın altına ittiği paspas, üstüne kâğıt parçaları yapışmış olarak çıktı. Suzette kırpıntıların ölü insan kolajından kaldığını düşündü. Yeniden yatağın altına uzattığı paspas bu defa bir tokayla Hanna'nın yeni ataşlarından üç tanesini yakaladı. Suzette bunları kaldırıp tozlarını silerken nesnelere şaşkın şaşkın baktı. Hanna'nın odası asla karmakarışık olmazdı. Suzette, kızın odasından uzak durması için Alex'in verdiği ultimatoma birkaç gün uymuştu ama o arada yatağın altında nasıl olmuş da bu kadar şey birikmişti?

Suzette iyice bakabilmek için elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Bu da neydi be?

Öne doğru yuvarlanmış yamru yumru bir şeyi paspası kullanarak yakaladı. Patates mi?

Yeniden yatağın altına uzanarak çerçöpün geri kalanını da çekti. Uzak köşede kazara toplanamayacak ufak tefek nesneler. Kızı istifçilik mi yapıyordu? Bu şeyleri ne olduğu bilinmez bir amaç için mi biriktiriyordu?

Suzette patatesi yerden alıp yakından inceledi. Üstüne, plas-

tikten değil de gerçek patatesten yapılma bir Bay Patates Kafa oyuncağı gibi çeşitli şeyler sokuşturulmuştu. Aşağı tarafta bacak gibi tutturulmuş altın rengi ve kahverengi iki kalem vardı, bir de yüz çiziktirilmişti: Kalın siyah kalemle çizilmiş bir bıyık ve bir de gülümseme. Hanna'nın yeni çiçek silgilerinden biri tepeye çapkın bir açıyla şapka gibi yapıştırılmıştı. Sağ gözün yerinde yeşil bir raptiye vardı. Ama sol göz...

"Hasiktir."

Ezilmiş sol gözden kırmızı pastel boya kan gibi akıyordu, oyulmuş göz yuvasından da kırmızı yumru dışarı çıkmıştı. Başka renk olsaydı ya da Hanna kırmızı, aşağı süzülen damlalar çizmemiş olsaydı Suzette'in aklına Bay G.'nin yarası gelmezdi belki de.

Ama Bay G.'nin bandajı ve göz bandı sol gözünün üstündeydi, Suzette bağlantıyı kurmadan edemedi.

Kızı Voodoo bebeği mi yapmıştı?

Voodoo bebeği değilse bile korkunç bir şeydi. Hanna'nın neredeyse şirin çiçek şapkayı kanlı, oyulmuş bir gözle eşleştirmesi, Suzette'in zihni darmadağınık çocuğu için ağlamak istemesine yol açtı. Hanna niye böyle bir şey yapmıştı? Güzel oyuncakları vardı, pek çoğuyla hiç oynamıyordu bile.

Baktıkça patates daha da tüyler ürpertici görünüyordu gözüne. Omzuna hayaletler dokunurken titredi. Hanna'nın okuldan kurtulmak için çevirdiği yeni numara mıydı bu? Müdüre zarar vermek?

İmkânsızdı. Suzette cadılara da, Voodoo bebeklerine de inanmazdı.

Yoksa inanır mıydı?

Bu şeyin yatağın altında ne işi vardı?

Hanna bunu niye yapmıştı?

Bir şeyler karalamaya bile yanaşmadığı onca senenin ardından niye birdenbire hastalıklı, iğrenç şeyler yapmaya başlamıştı?

"Siktir be, niye benim de normal bir kızım olamadı?" Pastel boyayla kalemleri söküp çıkardı, canavar şeyi yere attı. Patates ıslak bir iz bırakarak yerde sekti ama Suzette lekeyi silmeye zahmet etmedi. Küçük çiçek şapka yuvarlanıp gitmişti.

O şey tüylerini diken diken etmişti, Suzette onu aklından çı-

karmak istiyordu. Eşyalarını topladı, arkasında ona hiç uymayan bir karışıklık bırakarak kendini odadan dışarı attı. Merdivenin başında, bir elinde malzeme dolu kova, diğerinde paspasla donup kaldı. Her şey çok fazlaydı, hiddet, hüsran. Ama Suzette yalnızdı ve nihayet içindekileri dışa vurabilirdi. Çığlık çığlığa bağırdı, ayaklarını yere vurdu. Bir isyan nöbetiyle kovayı bir tekmede merdivenden aşağı yolladı, kuru paspası da mızrak gibi kovanın peşinden savurdu.

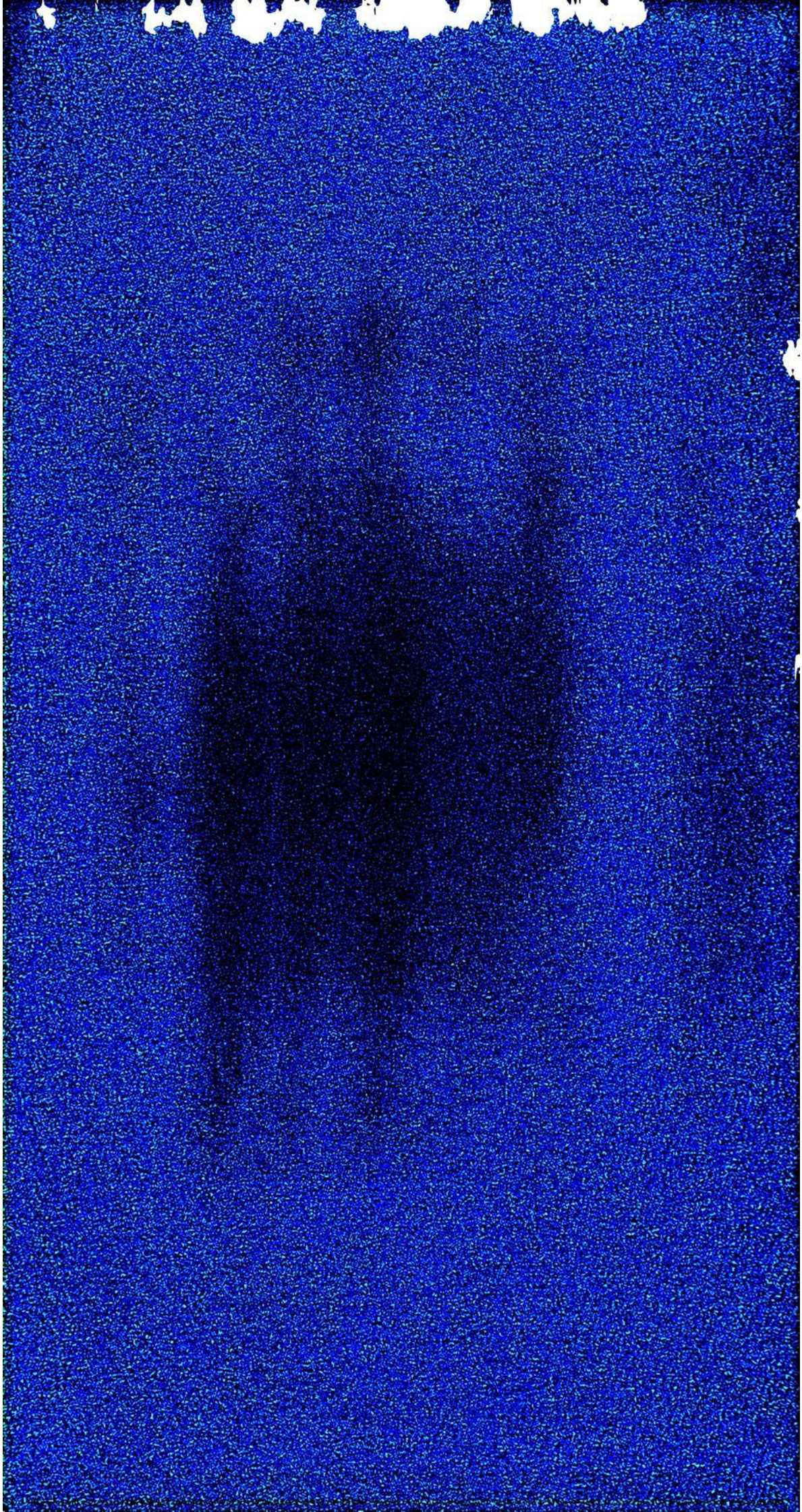
Bir dakika sonra durdu ama sesinin yankısı evde çınlıyordu.

Kendisini biraz daha iyi hissediyordu. İçi boşalmıştı. Zehir akmıştı.

Basamaklardan ağır ağır indi. Bezleri topladı. Sprey şişesini. Toz fırçasını. Paspası. Hepsini mutfağa bıraktı. Kestirmek için sürünerek yukarı çıkamayacak kadar bitkin hâldeydi, kendini kanepeye attı. Bir kolunu gözlerinin üstüne kapattı.

Vücudu pelüş rahatlığın içinde gevşedi, fırıl fırıl dönen düşünceleri yatıştı. Bay G. bir şeyim yok demişti. Kızı Voodoo bebeği yapmış olamazdı çünkü öyle şeyler batıl saçmalıklardı. Ayrıca Hanna cadıydı, öbür şeyden değildi... *Kes sesini.* Değerli enerjinin saçma sapan bir şekilde ziyan edilmesiydi bu.

Dünya işbirliği yaparak sessizleşti ve ortadan kayboldu. Suzette saatlerce uyudu.



HANNA

Hanna niye cezalandırıldığını anlayamıyordu. Aptallıklarla dolu gün boyunca karşılaştığı bütün aptal kişiler, onun da aptal olduğunu sanıyordu. "Şunu yapabilir misin?" diye sorup duruyorlar, ondan bir saniye sonra da Bayan Pis Kokulu Nefes ya da Bay Aferin, "Yapabileceğini biliyorum!" diye ekliyordu. Hanna'nın toplama çıkarma yapamayan, okuma yazma bilmeyen dilsiz bir bebek olduğunu zannediyorlardı. Çeşitli kartları göstermesini istediler.

"Mavi rengi gösterebilir misin?"

"Bunlardan hangisinin tekerlekleri var?"

"Üç artı yedi kaç eder?"

"Bu sözcükler arasında *K* ile başlayan var mı?"

"Hangisinde *köpek* yazıyor?"

Hanna önceleri gözünü dikip bak tekniğini denemişti ama sorular ısrarlıydı. Kız sonunda doğru kartlara tokat atmaya başlamıştı.

"Aferin!" dediler. Bir milyon kere.

Hanna'ya çığlık attıracak kadar çıldırtıcı bir şeydi ama kız çığlık atmadı. Nihayet bir kalemle bir parça kâğıt kaptı, kocaman, öfkeli harflerle *Jag kan läsa!* yazdı.

Bayan Atwood bunu görünce bir saniye durdu. "Ne demek bu?" diye sordu.

Hanna ikinci bir kâğıda bir şeyler yazdı. *Je peux lire.*

"Fransızca mı bu? Peki bu nece?" İlk kâğıdı kaldırmıştı.

Svenska! yazdı Hanna kâğıda.

Bayan Atwood beyninin içindeki bir şeye bakarken gözlerini kıstı. Dudaklarını oynatarak *svenska* sözcüğünü yineledi. "Baban... Galiba Bay G. söylemişti, baban İsveçli miydi? İsveççe ve Fransızca mı biliyorsun?"

Hanna omuz silkti.

"Çok etkileyici. Ve tabii İngilizce de biliyorsun. Yani bunlar biraz fazla kolay kaçıyor." Aptal sözcüklerin olduğu aptal kartları toparladı. Hanna'nın o gün tokatladığı üçüncü takım karttı bu. Biri daha önüne kart koyacak olursa, gözünü oyacaktı.

"Yazarak bu kadar iyi iletişim kurmana memnun oldum. Annen evdeki kitaplarında gerçekten ilerlediğini söyledi ama o şekilde sohbet etmekten hoşlanmadığını da belirtti."

Hanna kollarını kavuşturdu.

"Bugün çok başarılı oldun, farkında mısın? Ve sana söz veriyorum, neler bildiğini daha iyi kavradığımızda senin için çok daha ilginç projelerimiz olacak."

Gün böylece devam etti. Hanna bazen sadece bir grup tuhaf çocukla halka hâlinde oturup öğretmenlerden birinin vır vır etmesini dinlemek zorunda kalıyor, öğretmen onlara kitap okuyor ya da hayvan resimleri gösteriyordu. Hanna kendini sessiz bir baloncuğun içine kapatmaya kararlı olarak kulaklarındaki sesi kısmayı denedi. Bazen gözlerini kapatıyordu, o zaman kimsenin onu rahatsız etmediğini, annesi gibi dürtmediğini ya da "Hanna, buraya bak!" demediğini şaşırarak anladı.

Okulun en kötü tarafı asla yalnız kalamamasıydı. Çocuklar, öğretmenler, yardımcı öğretmenler. Eşekarıları gibi çevresinde dönüyorlardı, Hanna ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın her zaman yetişiyor, vızıldıyor, sokuyor, süratinden ötürü onu tebrik ediyorlardı. Aptallar Hanna'nın oyun oynadığını zannediyordu.

Öğle yemeğinde Hanna beslenme çantasının fermuarını açtığı anda kızın biri yanına oturup çantasına bir göz attı. "Ne getirdin?"

Hanna'nın sandviçini almaya çalıştı ama Bayan Atwood yanlarına seğirtti. "Her zaman ne diyoruz Emily? Sana ait olan şeyler ve başkalarına ait olan şeyler hakkında?"

"Kendiminkilere dokunabilirim ama başkalarının eşyalarını ellememeliyim."

"Doğru. Bu da Hanna'nın yemeği."

"Hanna'nın yemeği."

Bayan Atwood kafeteryanın kocaman masasında yanlarına oturdu ve gözetmenlik yaptı, Emily ile Hanna sandviçlerini yerken onları seyretti. Hanna bu kadar yakından takip edilmeye alışkın değildi. Hoşuna gitmedi. Ayrıca Bayan Atwood'un endişelenmesine gerek yoktu aslında, Emily –ya da başka biri– bir şeyini almaya kalkışırsa Hanna burunlarına yumruğu patlatırdı.

Öğleden sonra onu diğer çocuklarla birlikte kocaman bir paraşütün altına oturtmaya ve paraşütü tutarak farklı oyunlar oynatmaya çalıştılar. Hanna kollarını vücuduna dolayıp somurtarak sıçradı durdu, sonunda yardımcı öğretmen onun herkesten uzakta bir yerde spor salonunun zeminine oturmasına izin vermek zorunda kaldı. Hanna paraşütü havalandırarak şişirmelerini seyretti. Bazen altına giriyor, denizanası gibi üstlerine kapanmasına izin verip kıkır kıkır gülüyorlardı ama Hanna bunun güvenli olduğunu hiç sanmıyordu. Denizanalarının görünmez dokunaçları, yemek istedikleri küçük yaratıkları felç etmek için okyanusa saldıkları upuzun iplikçikleri olurdu. Hanna çocukların paraşütün altında ölebileceğini düşündü, sonra paniğe kapılıp endişelendi. Belki dokunaçlar onu da kapardı. Yardımcı öğretmen onu tuvalete götürdü, Hanna buna gerçekten çok ama çok memnun kaldı, çünkü çişi gelmişti ve evdeyken nereye gideceğini bilse de okuldayken ne yapması gerektiğini kestirememişti.

Çok yorucu bir gündü.

Saat iki buçukta başını sırasına dayadı. Bayan Atwood diğer çocuklara çeki düzen verdikten sonra geldi, Hanna'yı kocaman armut koltukların olduğu köşeye götürdü, Hanna da kıvrılıp eve gitme saati gelene dek kestirdi.

Annesiyle Bayan Atwood kapının yanında durmuş Hanna hakkında konuşarak oyalanıyorlardı. *Hanna-o-Hanna-kızınız-o-*

Hanna, halbuki Hanna'nın tek isteği *buradan çıkıp eve gitmek, buradan çıkıp hemen hemen eve gitmekti!* Ama sonra annesi doğruca eve gitmeyeceklerini hatırlattı. Beatrix bekliyordu, babası da orada onlarla buluşacaktı. Hanna bu yeni düzenin berbat mı berbat olduğunu, işe yaramayacağını anladı. Elinden geleni yapmıştı ama bunu her gün her gün yapacak gücü yoktu, yoktu işte.

Arabaya binince annesi ona bir tahıl çubuğuyla biraz vişne suyu verdi. Annesi sabahkinden birazcık farklı görünüyordu. Makyaj yapmış, en sevdiği kolyesini takmıştı. O kolyeyi Hanna da severdi, incecik bir zincirin ucunda sarımsı bir disk. Baba kehribar olduğunu söylemişti ama Hanna'ya kalırsa disk tıpkı karamelli şekerlemeye benziyordu. Kolyeyi ne zaman görse ucunu koparıp ağzına atmak istiyordu canı.

Anne arabayı sürerken vır vır konuşuyordu.

"...çok güzel gerçekten ve anladığım kadarıyla gayet iyi vakit geçirmişsin..."

"Birinin ölmesi gerekiyor."

Dikiz aynasında annesinin irkilmiş bakışlarıyla göz göze geldi. "Affedersin? Ne dedin? Hanna?"

"*Je suis Marie-Anne.*"

Annesi gözlerini bir yola, bir aynaya kaydırıyordu. Hemen bir şey söylemedi. Elleri direksiyonu sıkı sıkı kavradı ama annesi Hanna'yı şaşırttı.

"*Excusez-moi, Marie-Anne.* Ne dediğini duyamadım." Fransızcası *Susam Sokağı*'ndaki kuklaların konuşması gibi abartılı geliyordu kulağa.

Hanna sabırsızca içini çekti. "Beni bir daha oraya yollarsan içlerinden birine büyü yaparım. İçlerinden biri ölür."

Annesi aynada dudağını kemirdi, vereceği cevabı tarttı. Nihayet Forbes Bulvarı'nda santim santim ilerledikleri sırada, "Hangisi?" diye sordu.

Hanna penceresinin dışındaki dükkânlara baktı. Bisikletler, ayakkabılar, dondurma. İyi bir soruydu. Paraşütü büyülemek, o kadar benzediği denizanasına çevirmek ve sekiz kişilik sınıfı bir anda yutmasını sağlamak o kadar kötü bir fikir olmayabilirdi.

Arada bir öğretmenle iki yardımcı öğretmen de ortadan kalkardı belki.

"Birer birer seçeceğim," dedi. "Senin suçun olacak."

"Kendini hapiste bulman benim suçum olmaz. Başkalarına zarar verenlerin sonu hapistir."

"Hapishane beni orada tutamaz."

"Tamam, madem öyle istiyorsun öyle olsun. Bana sorarsan okul hapishaneden daha iyi bir seçim ama."

Annesinin cevapları Hanna'nın beklediği gibi değildi. Karşılıklı konuşmak neredeyse hoşuna gitmişti ama bu kadarı yeterdi. Marie-Anne çekilip saklandı, Hanna da hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi ilgisiz bir yüz ifadesi takındı.

"Ee Marie-Anne, büyülerini nasıl yapıyorsun, çok merak ediyorum. Büyük bir tencereye falan ihtiyacı var mı ya da kazana? Ya kurbağalar, yarasalar ve gözler, onları kullanıyor musun?"

Ne kadar aptal bir kadın. Hanna sözcüklerin pencereden dışarı süzülmesine izin verdi. Hiçbirinin bir anlamı yoktu, annesi gerçek bir cadı olmanın ne anlama geldiğini kesinlikle bilmiyordu.

Annesi sohbeti sürdürmeyi birkaç kere daha denedi. Hanna çenesine sızmış meyve suyunu sildi, sonra elinin tersini yaladı. Annesi kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. Konuştu, konuştu. "... vır vır vır... dır dır dır..." Delinin biri gibi.

Beatrix, Wightman Caddesi'ndeki büyük bir evde oturuyordu. Yan taraftaki girişe gittiler, orada kirli bir bozukluk rengindeki dikdörtgen tabelada kadının adıyla bir sözcük oluşturmayan birtakım harfler yazılıydı. Tabelanın altında da bir zil vardı. Annesi zile bastı, Hanna da bir kere bastı çünkü canı öyle istemişti.

Annesi telefonundan saate bakarak, "Biraz erken geldik galiba," dedi.

Siyah saçlı, böcek gibi zayıf ve annesinden yaşlı bir kadın yüzünde bir gülümsemeyle kapıya geldi.

Annesi, her zamanki anne tavrıyla telaşlı telaşlı, "Galiba biraz erken geldik," dedi.

"Hayır, tam zamanında, buyurun."

Yine tanıştırma merasimleri. Hanna kadına bakmadı bile. Adının Beatrix olduğunu zaten biliyordu. Bir koridorda yürüdüler, Beatrix meşgul olsa bile düğmeye basıp onları içeri alabileceğini açıkladı, kendisi dışarı çıkana dek kapının yanındaki sandalyelerde oturup bekleyebilirlerdi. Onları penceresiz bir odaya götürdü, oda insanı şaşkına çeviren bir biçimde oyuncaklarla doluydu. Raflarda oyun kutuları. Duvara dayanmış bir el arabasında resim ve elişi malzemeleri. Ortada alçak bir masa, etrafında da küçük sandalyeler vardı. Yere, oyuncak hayvanlarla mukavvadan dev gibi küpler saçılmıştı. Bir duvara mavi, yumrulu bir kanepe yaslanmıştı, karşı duvarda da kocaman bir ayna asılıydı.

"Burada oyalanabileceğin bir şeyler bulabilir misin, ne diyorsun?" diye sordu Beatrix.

Hanna tek başına odaya girdi, etrafına bakındı. Fena değildi. Hoş renkler, oynayacak bir sürü şey. Ve başka çocuk *yoktu*.

"Ben yan odada annenle konuşacağım, hemen şurada, şu aynanın arka tarafında. Birimizden birine ihtiyacın olursa elini sallaman yeter, seni görürüz, tamam mı? Burada neyle istersen onunla oynayabilirsin, birkaç dakika sürecek, olur mu?"

Nihayet yalnız kalacaktı. Bir rafta bir kutu Lego buldu, masaya götürdü. Kapı arkasında kapandı, o gün ilk defa olarak sessizlik çöktü. Karmakarışık gün –renkler, gürültüler, sözcükler ve insanlar– mavi bir mürekkep birikintisinin içinde dağılan beyaz kâğıt gibi ağır ağır dağıldı, Hanna'nın kalbi normale döndü. Gümbür gümbür vuruşlar yerine yumuşak pıtırtılar.

Hanna dilini yılan gibi dışarı çıkarıp titretti, sessizce güzel güzel güzel diye şarkı söyledi.

SUZETTE

Samimi havalı ofisin, iki yanında dev gibi tropikal bitkiler duran tek bir büyük penceresi vardı. Beatrix masasının arka tarafına geçti, perdeyi kapatıp odayı loşlaştırdı. Sonra jaluziyi kaldırdı, oyun odası ortaya çıktı. Hanna'yı görebiliyorlardı, pencerenin çerçevesinde Legolarla oynuyordu. Alex'in çalışma odasında yapmayı sevdiği bir şeydi bu, babası lego parçalarını odanın dört bir yanına saçıp orada bırakmasına kızmazdı.

Beatrix yeniden masasının arkasından dolaştı, Suzette'in kanepeye, canlı renkli bir kırlentin yanına oturduğu oturma odası benzeri alanda ona katıldı. Mekânda kanepeden başka iki koltukla Craftsmann stili bir sehpa vardı, üstünde de bir kutu kâğıt mendil ve cam bilyelerle dolu bir kâse duruyordu. Duvarlar, çoğunlukla gök mavisi su birikintileriyle dolu manzaraları gösteren suluboyalarla süslüydü.

Suzette resimleri inceleyerek, "Bunları sen mi yaptın?" diye sordu.

"Evet. Yıllardan beri hobim." Beatrix drapeli perdesi çekili pencere arkasına gelecek şekilde bir sandalyeye oturdu, sağındaki tek taraflı aynadan Hanna'ya bir göz attı. Vücudunun biçimiyle ve duruşuyla balerine benziyordu ama keskin hareketleri zarafetten yoksundu.

"Gerçekten iyisin. Resimler çok güzel." Basit ve temiz. İnsanın aklına *haiku* sözcüğü geliyordu. Sanki resimler aynı zamanda şiirmiş gibi.

"Teşekkür ederim." Bacak bacak üstüne atarak Suzette'ten yana döndü. "Her seansta anne babalarla kısa bir süre konuşmak isterim."

"Kocam birazdan gelecek. Hanna'yla..." Oyun odasını işaret etti – "Orada mı konuşacaksın?" Terapistin elinde Moleskine bir defterle bir de kalem vardı. Suzette ince altın alyansı fark etti, senin de çocuğun var mı diye sormak istedi ama sormadı.

"Bazen orada konuşurum. Çocuğa bağlı. Bazıları bu odayı tercih eder. Ben onunla konuşurken girişte beklemenizi rica edeceğim. Çocukların mahremiyetine saygı duyarım, onunla konuştuklarımızın bütün ayrıntılarını açıklamayacağım. Hanna'yla aramızda öyle bir güven olması gerekiyor..."

"Elbette."

"...ama eşinle seni haberiniz olması gereken her şeyden haberdar edeceğim. Ve Hanna'dan öğrendiğim şeylere bağlı olarak bazen hem seninle hem de eşinle konuşmam gerekebilir. Aileyi bir bütün olarak görüyorum, hepiniz birbirinizi etkiliyorsunuz. Yani bir bakıma bu süreç sadece Hanna için değil, hepiniz için."

"Tabii, gayet uygun. Aile olarak gerçekten yapayalnızmışız gibi geliyor bana. Yani insanlar, bizi tanımayanlar baktığında belli bir kalıpta görünüyoruz ama evde olanlar..."

"Peki." Beatrix derin bir nefes aldı, gevşeyip Suzette'e gülümsedi. "Konuştuğumuzdan beri işler ne durumda? Daha mı iyi? Daha mı kötü?"

"İdare eder. Ben biraz rahatsızdım, o yüzden hafta sonunun büyük kısmında Hanna'nın yanında Alex vardı. Ayrıca Hanna bugün okula başladı."

"Nasıl gitti?"

"Öğretmenlerine bakılırsa mı? Gayet iyi. Hatta belki tahmin ettiklerinden biraz daha iyi. Bir kâğıda bir şey yazmış, bizimle öyle bir şey yapmaz. Herhalde iyice bunalmıştı. İsveççe bir cümleyle Fransızca bir cümle yazmış. Ama sonra, buraya gelirken..." Durum komiğine gidecekti neredeyse. "Alt benliği Marie-Anne'in ağzından konuştu ve okuldaki çocuklardan birine büyü yapıp öldürmek istediğini söyledi."

"Öylece konuşmaya mı başladı? Son iki hafta içinde mi demiştin?"

"Evet, bahsettiğim diğer kişi olarak." Suzette eski gergin alışkanlıklarına sığındığını fark etti, çantasının sapını büküyordu. Çantayı itti ama baştan çıkmasını engellemeye yetecek kadar uzaklaştırabildiğinden şüpheliydi.

"Gerçekten... Senin bakış açından hiç de büyüleyici bir şey olmadığını biliyorum ama bu kadar uzun süre konuşmadıktan sonra bunun onun için bir seviyede korunma ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Konuşabilen birinin ardına saklanıyor, böylece konuşmayan kişi olarak kimliği zarar görmüyor." Nihayet defterini açıp bir şeyi not aldı.

"Sen böyle anlatınca insana hiç korkutucu bir şeymiş gibi gelmiyor. Sadece benimleyken yapıyor bunu. Alex'in yanında cadı numarası yapmıyor. Bu defa meseleyle biraz daha iyi başa çıkmaya çalıştım, korkup çıldırmak yerine onunla konuşmayı denedim."

"Nasıl gitti?"

"Fena değildi. Tuhaf bir konuşmaydı ama herhalde başka türlüsü olmazdı."

"Gelişme gibi görünmeyebilir ama bana Hanna gerçekten temas kurmaya çalışıyormuş gibi geliyor." Suzette yüzünü buruşturdu. "Hayır mı? Sen durumu öyle görmüyor musun?"

"Mesele diğer şeyler. Vahşi köpek, şeytanla düzüşüyormuş gibi tuhaf hareketleri – o kısmı kocama anlatmadım. Hatta Alex'in bilgisayarında porno olup olmadığına baktım, Hanna orada mı gördü ya da seksle ilgili şeyleri orada mı öğrendi diye ama..." Terapistin yoğun, ölçüp biçen bakışlarının altında çantasını yeniden kendine çekme dürtüsüyle mücadele etti. Ellerini sımsıkı kavuşturdu.

"Kocana söylemediğin çok şey var mı?"

Suzette soruyu düşündü. Alex'e ne söylemişti? Genellikle kolay şeyleri. "Belki, galiba. Önceleri her şeyi paylaşırdık ama zamanla... Onun bakış açısından bakınca, her şeye sahip olduğunu söyleyeceğini düşünüyorum. Tatmin edici bir kariyer, anlamlı,

kendi işinin başında, iş arkadaşlarını seviyor. Anne babasıyla ilişkisi iyi. Güzel bir evi, onu seven bir karısı, şirin mi şirin bir çocuğu var. Parası yeterli, hâlâ boş vakti de var, spor salonuna gidiyor, istediğini yapıyor. Beni seviyor, ben de onu seviyorum. Ama... Bunu onsuz yapamam, oysa bazen... Bilirsin işte, önemli... Bana inancını yitirmesini istemiyorum."

"Olup biten her şeyi ona söylediğin takdirde sana olan inancını neden yitirir?"

"Görmüyor da ondan. Bütün gün Hanna'yla evde olan, ona bakan, doyuran, eğitim veren, eğlendirmeye çalışan hep benim. Onu güvende tutan, sağlığını koruyan, terbiye eden. Hanna'yı yetiştirmenin yükü benim üstümde aslında. Alex onu seviyor, çok ama çok seviyor. Ama sadece kısa sürelerle onunla ilgilenmek zorunda. Hanna'yı güldürür. Uykudan önce masal okur. Belki hafta sonlarında onunla biraz oynar. Hanna babasıyla yaptığı her şeye bayılıyor, Alex de kendini kahraman gibi hissediyor. Hanna'nın sevgisini hissediyor."

Beatrix başını salladı. "Bakım işini esas üstlenen kişinin laneti. Ama Alex yaptığın önemli şeylerin farkındadır kuşkusuz..."

"Tabii, kesinlikle. Ama bu..." Elini cam panele doğru salladı. "Bana saldıracağını ve ısıracağını sandım. Ciddi ciddi düşündüm bunu." Suzette geri kalanları da anlattı. Hanna'yı sakinleşmesi için arka avluya bıraktığını, kızın kolundaki izleri, Alex'in düşmanca tepkisini.

Beatrix birkaç şeyi daha not etti. "Cinsel ilişki konusunu Alex'le konuşmamız seni rahatsız eder mi? Ne düşündüğünü öğrenmek isterim."

"Ona neden söylemediğimi merak edecek."

"Belki. Konuyu güvenli bir yerde konuşmanız için bir fırsat olabilir bu."

Suzette kendini yargılanıyormuş gibi hissetmeyi beklememişti. Beatrix'in defterine yazdıklarından, çıkaracağı sonuçlardan endişeleniyordu. Çocuğuna kötü davrandığını söyleyeceğinden. Kötü bir anne olduğunu. Kötü bir eş olduğunu. Yalancı olduğu-

nu. Vasatın üstündeki süslerin püslerin arkasına saklanan kırık, işlevsiz bir aile daha. Birbirine uyumlu üç sandalyeden birine oturmuş, kapının yanında beklerken elini karnına, dönüp duran, her dönüşte de kalınlaşıp sertleşen şeyin üstüne bastırdı. O şeyin titrediğini, patlama tehdidi savurduğunu hissediyordu. Ne yaparsa yapsın suç daima annenindi. Suzette kendi annesinden çok daha iyisini yapmaya yemin etmişti ve uzun bir süre boyunca geçer not aldığından emindi. Ama olup bitenler hakkında ne zaman konuşsa... Delilik, çılgın bir yarasa sürüsü gibi etrafında kanat çırpıyordu.

Beatrix'le Hanna içeride ne yapıyordu? Terapist, Hanna'ya evet-hayır diye cevaplanacak sorular mı soracaktı, çocuğun kilit vurulmuş zihninden bilgileri zorla mı sızdıracaktı? Resim çizmesini mi isteyecekti? Hanna söyleneni yapar mıydı? Marie-Anne kimliğine bürünmediği zamanlarda yaptığı gibi başını evet ya da hayır diye sallar mıydı?

Kapının zili Alex'in geldiğini haber verdi. Suzette ayağa kalkıp pencereden baktı. Söz verdiği gibi zamanında gelen Alex, onu içeri alan karısını gülümseyerek öptü.

"*Hej, älskling.*"

"Hey."

Alex sandalyelere, koridora bir göz attı.

"Şu anda Hanna'yla konuşuyor."

"Okul nasıldı?"

"Aslına bakarsan umut vericiydi."

"Güzel haber."

Beatrix oyun odasından başını uzattı. Alex'i görünce, "Kapıyı duydum da bir bakayım dedim," dedi. Odaya, Hanna'ya döndü. "Birkaç dakika daha kendi başına kalır mısın? Olur mu?" Hanna başıyla onay vermiş olmalıydı çünkü Beatrix gülümsedi. "Güzel." Kapıyı kapattı, Suzette'le Alex'e kendisine katılmalarını işaret etti.

İkinci raund. Suzette yine kanepeye yerleşti. Alex'le Beatrix el sıkıştı, uygun bir biçimde tanıştılar. Alex kanepede Suzette'in yanına oturmadan önce tek taraflı aynanın arkasına, Legolarla

oynayan Hanna'ya baktı. Beatrix yerine otururken saatini kontrol etti.

"Sadece birkaç dakikamız kaldı ama..." Suzette'e bir göz attı. "Alex'in de her şeyi bilmesini istiyorum."

Suzette elini yeniden karnına koydu, ağır şeyin çalkalanmasını engellemeye çalıştı. Belki terapist anlattığı takdirde olanlar kulağa o kadar kötü, öylesine delice ve saçma gelmezdi.

"Evet, Suzette bana birkaç olaydan bahsetti. Havlama meselesi..." Alex başıyla onayladı. "Suzette gerçekten çok telaşlanmış çünkü olay ciddi boyuttaymış, Suzette kendi güvenliği için endişelenmiş." Başıyla onaylama sırası Suzette'teydi. Alex ona bir göz attı ama Suzette kocasının ifadesini okuyamadı. Endişe? Pişmanlık? Şüphe?

"Ayrıca Hanna başka rahatsız edici davranışlar sergilemiş..."

"Nasıl rahatsız edici davranışlar?" diye sordu Alex. Sinirlenmişti. Kuşkuluydu.

Beatrix devam etti. "Cinsel davranışlar gösterdiği bir olay olmuş."

Alex başını hızla Suzette'e çevirdi. Suzette, Alex'in öfkesini, gerçek olmasını istemediği şeye inanmaktaki isteksizliğini Beatrix'in fark etmesini umdu.

Alex terapiste, "Hanna çocuk diye cinsel duyguları olmayacak mı yani?" dedi.

"Katılıyorum. Ama Suzette'in anlattığı olay... Kızınız o anda şeytanın onunla cinsel ilişkiye girmekte olduğunu iddia etmiş."

"Ne?"

Alex bakışlarını önce Beatrix'e, sonra Suzette'e dikerken yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Sana söyledim... Hanna şu cadı kız olduğunu düşünüyor ya da öyleymiş gibi yapıyor."

"Ama cadı olmadığını biliyorsun."

"Hayır, cadı falan değil," dedi Beatrix. Suzette terapiste baktı, her şeyi yatıştırıp sakinleştirmek, alınmış babaları isyanla ilerledikleri uçtan geri döndürecek özel bir tekniği olduğunu umut etti.

"Görüşüme göre bu alt benlik Hanna için bir tür buzları kır-

ma yolu. Konuşmasına, kendisini ifade etmesine izin verilen bir kişilik benimsemiş, oysa bunları yapmak için kendine hâlâ izin vermiyor. Bütün bunlar cadı olduğu anlamına gelmiyor. Ama bu davranışın ne demek olduğunu, kızımızın ifade etmeye çalıştığı şeyi anlamamız gerekiyor. Vaktinden önce büyümüş ve etrafına duvar örmüş bir kız, neden duvara ihtiyacı olduğunu hissettiğini bilmiyoruz ama bence o duvarı aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Ve bu durum da şu anda bazı yeni davranışlar biçiminde tezahür ediyor."

Şükürler olsun. Beatrix ve sanat hâline getirdiği rasyonelleştirme becerisi. Makul olma becerisi. Olağandışı durumlar karşısında klinik profesyonellik sergileme becerisi. Alex bile yumuşamıştı. Vücudu gevşedi. Suzette elini onunkinin içine kaydırdı, Alex elini sıkınca da ferahladı.

Patatesten Voodoo bebeği meselesini diğer ikisine anlatmak için tam o anı seçmeliydi aslında, Beatrix'in bunun Hanna'nın duvarı aşma denemelerinden biri olduğunu söyleyerek haklı çıkarmasını duymalıydı. Ama işte tam o an çok kırılgan gibiydi, Suzette, Alex'in elini çekmesini istemiyordu. Ayrıca belki Hanna Bay G.'nin temsili bir oyuncağını da yapmış değildi.

Beatrix duruma hâkimdi. Tisdale de Hanna'yla nasıl başa çıkılacağını biliyor gibiydi.

Ertesi pazartesi için bir randevu daha ayarladıktan birkaç dakika sonra oradan ayrıldılar. Hanna, Alex'i görür görmez maymun gibi babasının üstüne tırmandı. Alex babasının güzel kızı terennümlerini mırıldanarak Hanna'yı arabasına taşıdı, Hanna kıkırdayıp duruyordu, ikisi de Suzette'i unutmuştu. Suzette tek başına kendi arabasına bindi, Beatrix'in kollarını kavuşturmuş, sundurmada durarak sergilenen aile dinamiklerini seyrettiğinin farkındaydı. İyi madem diye düşündü. Söylemeye çalıştığı her şey böylece doğrulanmış oluyordu. Uzaktan bakınca babayla kızı son derece normal görünüyordu. Çünkü kız herkesin böyle düşünmesini istiyordu. Yine de Suzette bunun kendisini kötü gösterdiğinin, sorunun sadece anne-kız arasında olduğu izlenimini yarattığının farkındaydı.

İnsanın sevgisine karşılık vermeyen birinin üstüne sonsuz

sevgi boca etmesi kolay değildi. Kimse bunu sonsuza dek yapamazdı.

Alex flaşörlerini yakıp arabasını yolun ortasında durdurdu, bahçe yoluna önce Suzette'in girmesini bekledi, sonra da kendisi geri geri girip park etti. Şehrin bu sıkışık caddesinde, iki parsellik arazilerine rağmen garaj yaptıracak alanları yoktu. Hanna ön kapıda ayaklarını paspasa iyice sildi, eve girmeye can atıyordu. Suzette Alex'in öfkeli olacağından korkmuştu ama taş döşeli yürüme yolunu geçerlerken Alex kolunu Suzette'e doladı.

"Neler olup bittiğini bana anlatman gerek. Ne biçim aptal durumuna düştüm, böyle her şeyden habersiz..."

"Anlatmak istiyorum, anlatmak istemediğimden değil."

Alex kapının kilidini açtı. Hanna paldır küldür içeri daldı, ayakkabılarını ayağından atıp odasına koşturdu. Alex'le Suzette de ayakkabılarını çıkarıp düzgün bir sıra hâlinde dolabın yanına bıraktılar.

"Olanların bazıları..." Suzette açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Alex sabırla bekledi. "Bazen... Çok gafil avlanıyorum, kendimi kaybediyorum. Kulağa ne kadar delice geldiğinin farkındayım. Ayrıca senin gözünde Hanna'ya deli damgası vurmak istemiyorum, tabii kendime de."

Parmak uçları Suzette'inkileri arayan Alex bir an için Suzette'i dokunarak okumaya niyetlenmiş göründü. Ama o daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan alarm sesi kadar kulakları sağır edici tiz bir çığlık havayı deldi. İrkilmiş ve dehşete kapılmış hâlde ikisi birden sesi takip ederek merdivenden yukarı Hanna'nın odasına koştular.

Alex kızın odasına giden köşeyi son sürat dönerek, "*Lilla gumman?*" diye seslendi. "Ne oldu?"

Suzette, Alex'i iterek yanından odaya girdi.

Hanna elinde yarı yarıya ezilmiş bacaksız patatesle orada duruyordu. Annesiyle babasını görür görmez çığlığı feryada dönüştü, yaşlar sel olup yanaklarından aktı.

Alex dizlerinin üstüne çöktü, ellerini Hanna'nın üstünde gezdirip kızın zarar görüp görmediğini kontrol etti. "Ne oldu?"

Hanna patatesi uzattı, kalem bacaklarla çiçek şapkayı yerden topladı, daha önce hiç ağlamadığı kadar ağlıyordu.

Kızının acısı Suzette'in göğsünü deldi, damarlarına panik zerk etti. Hanna nefessiz, ağzını kocaman açtığı feryatlarla ağlıyordu, çocukların yüzünü kıpkırmızı kestiren, anne babalarının yüreklerini yaralayan türden feryatlarla.

"HomurdakUykucuYatakaltıCanavarın mı?" diye sordu Alex.

Ah, Tanrım. Pişmanlık, bir celladın baltası kadar zahmetsizce Suzette'i dilim dilim doğradı. Hanna'nın en sevdiği kitaptaki yaratıkları tamamen unutmuştu.

Hanna'nın başı, sallayıp onay veremeyeceği kadar ağırdı âdeta. Babasına bacakların nereye takılacağını, şapkanın nereye kondurulacağını göstermeye çalıştı. Kırmızı pastel boyayı yerden alıp parçalanmış deliğine yeniden sokmak için uğraştı. Çıkardığı korkunç ağıt feryatları, araba çarpmış bir köpeğin çığlıkları gibiydi. İşe yaramaz hâle gelmiş uzuvları yeniden yere attı.

"Ne olduğunu anlamıyorum." Şaşkına dönmüş ve çaresiz hâldeki Alex yatağa oturup Hanna'yı kucağına çekti, teselli etmeye çalıştı. Hanna kıvranarak elleriyle dizlerinin üstünde uzaklaştı. Alex, Suzette'e baktı, Suzette de dehşet içinde ona bakakaldı. Hanna hiç böyle bir kriz geçirmemişti, nefes alışları son derece düzensiz, çıkardığı sesler kesik kesik ve ıstırap doluydu.

"Bendim, ben yaptım." Suzette kendini yere atıp kaydı, kollarını Hanna'ya dolayıp kızı salladı. "Ben yaptım. Kötü Anne yaptı." Alex'in kafası karışmış gibiydi. "O şeyi buldum ve korktum," dedi Suzette. "Ne olduğunu bilmiyordum, Voodoo bebeği falan sandım."

Hanna çırpınarak annesinin kollarından kurtuldu, babasına emekledi. Alex onu yerden kapıp kucağına aldı ama sert bakışlı gözlerini Suzette'den ayrılmadı.

"Her zaman okuduğumuz kitaptan. Hanna'nın arkadaşıydı, o patatesi kendisi yapmıştı!"

"Bilmiyordum, unuttum. Özür dilerim. Okulda Bay G.'nin, yani müdürün gözünde bandaj vardı, onun gözü de..."

"Patatesin gözü gibi miydi?"

"Düşünemedim, aklıma ilk gelen şey o oldu, sonra..."

"Senin neyin var?"

"Biliyorum! Ama Hanna cadı olduğunu söylemişti. Ayrıca kan çizmiş, gözünden kanlar damlıyordu..."

Hanna mahvolmuş canavarı yüreğine bastırmıştı. Alex canavarı göstersin diye onu nazikçe teşvik etti. Hanna patatese çizdiği kırmızı çizgileri gösterdi, sonra kendi gözyaşlarını işaret etti, sonra aynı şeyi tekrarladı, babasının anlaması için uğraşıyordu. Ama Suzette bile anlamıştı söyleneni: O izler gözyaşıydı, kan damlası değil.

Suzette hıçkırıklara boğuldu. O kadar kıymetli bir şeyi mahvetmek istemezdi. Çocuğunu yaralamak istememişti. Tetiklenen hiddetin, Hanna'nın attığı çığlıkların ve geçirdiği öfke nöbetinin benzerini daha önce görmemişlerdi. Alex'in Hanna'ya gösterdiği anlayışı kıskanan Suzette, onun bu perişan hâlinde kendisini de aynı şekilde teselli edip etmeyeceğini sorguladı. Hanna'yı bebek gibi kucağında tutmuş, feryatları hıçkırıklara dönüşene dek kucağında sallayan Alex'in yüzünde kınama görmüştü.

"Hişş, *lilla gumman*. Babasının delişmen kızı..." Öyle alçak sesle cıvıldıyordu ki Suzette söylediği her şeyi duyamıyordu. Ama Hanna sakinleşti. Alex'in kollarında o kadar ufacık görünüyordu ki, bez bebekti sanki.

"Çok özür dilerim." Suzette ellerini ağzına kapattı. Böyle dizlerinin üstünde onlardan af dilenirken pek zavallı göründüğünün farkındaydı.

Alex, Hanna'nın yaşlarla lekelenmiş yüzünü öpücüklere boğdu. "Yukarı, babanın odasına gidelim mi?" Hanna başıyla onayladı. Alex mahvolmuş patatesi kızın elinden yavaşça çekip Suzette'e uzattı.

Başı öne eğik Suzette'in patatesi almaktan başka çaresi yoktu. Cezası. Aptallığının andacı. Alex, Hanna'yı kucağında taşıyarak götürdü, bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu. Muhtemelen Kötü Anne'den uzaklaşalım minvalinde bir şeyler.

Kötü Anne elinin tersiyle burnunu sildi. Yatağın altında bulduğu çerçöpü topladı. Kalemleri, çiçek silgiyi, kırık pastel boya-

yi ne yapsam diye düşündü, bunların sadece birer nesne değil, vücut parçaları olduğunu biliyordu.

Bir keresinde, ikinci sınıftayken en sevdiği oyuncaklarından birini okula götürmüştü. Bebek Ayı aslında bir fareydi ama Suzette oyuncağa bu ismi taktığında üç yaşındaydı ve hatasını kimse düzeltmemişti. Bebek Ayı günün büyük bölümünü sırt çantasının dibinde geçirmiş, ne var ki Suzette eve döndüğünde faresinin yüzünün mavi mürekkep lekeleriyle çizgilendiğini görmüştü, akıtan bir dolmakalemin bıraktığı yara izleri. Oyuncağını temizlemeye çalışmış, önce suyla ve kulak çubuğuyla nazikçe silmiş, sonra sabunlu bir bezle daha sert bir şekilde yıkamıştı ama lekeler çıkmamıştı. Suzette gözyaşlarını zor zapt ederek televizyonun önüne yayılmış annesine gidip yardım istemişti.

"Aman, aptal bir oyuncak sadece," demişti annesi.

Ama Bebek Ayı ne aptaldı ne de oyuncak. Aslında küçük Suzette ona birlikte yaşadığı insandan daha fazla empati ve anaçlık atfediyordu. Bebek Ayı, Suzette'e göz kulak olurdu. Duygularına önem verirdi. Suzette, Bebek Ayı'ya zarar vermişti ve suçluluk duygusunun pençesine düşmüş hâlde, Bebek Ayı'yla birlikte yatağına kıvrılıp ağlamaktan başka elinden gelen bir şey yoktu.

İyi bir anne HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'nın ne olduğunu bilirdi. İyi bir anne çocuğun öyle bir canavarı nasıl da sevgili bir arkadaş olarak görebileceğini bilirdi.

Küçük vücut parçalarını Hanna'nın yatağının yukarısındaki rafta düzgün bir sıra hâlinde bıraktı. Kalanları alıp götürdü. Hayata dönme ihtimali olan narin bir kuşmuş gibi avuçlarının içinde taşıdı.

HANNA

Açıp yatak yaptıkları kanepede parti verdiler. Bu kanepe Hanna'nın daima çok ilgisini çekerdi çünkü tıpkı bir kanepeye benziyordu ama *Farmor* ve *Farfar* ziyarete geldiğinde yatağa dönüşüyordu. Şimdiyse tek sakinleri Hanna'yla babası olan bir adaydı. Babası, üstü açık sandviçlerini yedikleri sırada her tarafa kırıntı dökülmesin diye kanepenin üstüne battaniye serdi ve dizüstü bilgisayarında *Star Trek: The Next Generation* dizisinden bölümler seyrettiler.

Annesi yukarı çıkınca Hanna okyanusa dalıp saklandı, minicik balıklar ayak parmaklarını ve bileklerini gıdıklarken suda ayaklarını çırptı.

"Buzlu mango püresi?" Annesi babasına iki kâse verdi. "Hanna nasıl?"

Babasının geniş omuzları kalktı indi. "Yaptığın şey hiç hoş değil."

"Biliyorum... Cadı tarafını sana bir gösterseydi... Belki korkudan nasıl öyle aklımı kaçırdığımı anlardın."

"Sonra konuşuruz."

Annesi başıyla onaylayıp gitti, Hanna kıyıya tırmandı. Babasına parıl parıl parlayan renkleriyle Noel ışıkları gibi yanıp sönen bebek balıkları anlatmak istiyordu. Beyninde o kadar berrak olan sözcüklerin neden daima ağzında takılıp kaldığını bilmiyordu. Yapamıyordu işte. Ve ne kadar düşünürse durum o kadar kötüye gidiyordu. O açıdan Marie-Anne'i biraz kıskanıyordu.

Mango pürelerini yalayıp yuttular.

"Nam nam."

Hanna onayladı. Babasıyla ikisinin, balıklarla yanıp sönen ışıkları gibi gizli bir lisanı vardı. Hanna karanlıkta ne kadar kaybolmuş olursa olsun babası onu daima görüyor ve ne demek istediğini anlıyordu.

Yatma zamanı gelince babası Hanna'yı kendi odasına yollamadı. Hanna babasının kolunu çekiştirdi, babası da anladı.

"Tamam, ben de burada uyuyacağım."

Hanna henüz o kadar uykusu olmamasına karşın yüzünde bir gülümsemeyle kıvrılıp gözlerini yumdu. Evli bir çift gibi yan yana uyuyacaklardı. Sadece ikisi kaldığında her zaman yapacakları gibi. Babası ışıklardan birini kapattı, Hanna'nın yanına oturup bacaklarını uzatırken yatak sallandı. Hanna onun bir kitabın sayfalarını çevirdiğini duydu. Tam annesinden nasıl intikam alacağını planlamaya başladığı sırada annesinin pullu ayaklarını sürüyerek merdivenden yukarı çıktığını duydu.

Annesi adanın çok yakınında bir yerden fısıltıyla, "Aşağı gelmiyor musun?" dedi.

"Kalacağım dedim."

Anne nefesini burnundan verdi. "Konuşmayacak mıyız?"

Hanna babasının nasıl cevap verdiğini göremedi ama sözlü bir cevap değildi. Annesi vazgeçmedi. "Doktor Stefanski'nin muayenehanesini aradım. Imodium'u iki katına çıkarmamı söylediler ama işe yaramaz çünkü zaten öyle yapmıştım. Perşembe gününe randevu aldım."

Hanna'nın yastığa gömdüğü yüzünü göremiyorlardı, onlara arkası dönüktü, Hanna o yüzden rahat rahat gülümsedi. Annesinin hastalığı artıyordu. Bunu hak etmişti. Ama sonra babası ayağa kalkıp suların içinden kıyıya yürüdü, Hanna onun sözünde durmayacağından, annesiyle alt kata inerek kendisine ihanet edeceğinden korktu. Ama sadece merdivenin başına kadar gittiler.

Fısıldaşma devam etti.

"Ameliyattan olabilir miymiş? İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın vardır belki?"

"Bilmiyorum, yalnızca hemşireyle konuştum. Yarın kan tahlillerimi yaptıracağım, böylece sonuçlara bakabilirler."

Sessizliğe büründüler. Belki babası annesini merdivenden itsem mi acaba diye düşünüyordu. Ama çığlıklar ya da gümbürtüler duyulmadı, sonra babası fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle yine konuşmaya başladı.

"Marie-Anne olarak söylediği her kelimeyi yazmanı istiyorum."

"Yazdım zaten. Beatrix için. Sana da göndereyim."

"Ve bundan sonra tekrar olduğunda bana mutlaka söyle. Bilmem gerek."

"Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam. Bir de belki... Ondan korkmamaya çalış. Bizimle, seninle iletişim kurmaya çalışıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse sana biraz imreniyorum. Oysa sen kıymetini bilmiyorsun bile..."

"Öyle bir yolla iletişim kurmaya çalışıyor ki, kıymetini bilmek zor. Sen olsan hiç hoşuna gitmezdi, sanmıyorum."

Hanna bir kere olsun annesine hak vermek zorundaydı. Babası Marie-Anne'in gazabını üstüne çekecek bir şey yapmamıştı ve Hanna günün birinde kendisi olarak konuşmanın bir yolunu bulabilirse, işte o sözcüklerin hepsi babası için olacaktı.

"Bunu kabul etmekte zorlanıyorum."

"Belli. Ama Alex... Hakkımda olumlu düşünmeni rica ediyorum. Ona bütün gün ben bakıyorum. Bahsettiğim şey hırçınlıktan, sızlanmaktan ya da küçük bir öfke nöbetinden öte."

"Beatrix bunun bir süreç olduğunu söyledi. Gelişmesi zaman almış ve çözülmesi yine zaman alacak bir süreç. Zor günler geçirdiğini biliyorum ama ona karşı sabrını yitirmeni istemiyorum."

"Elimden geleni yapıyorum. Bana kalırsa bugün daha iyiydik. Beatrix var. Tisdale de yardım edecek."

Çişdale kesinlikle yardım etmeyecekti. Hanna'nın Marie-Anne'in yardımıyla annesine karşı taktiklerini geliştirmesi gere-

kiyordu ve evde olurlarsa annesinin hayatını daha zor bir hâle getirebilirlerdi. Kötü çocuklar okulundan kendini attıracak kadar kötü bir şey bulması gerekiyordu. Ve HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'nın cinayete kurban gitmesi, kalbi miksere atılmış gibi canını yakıyordu. Annesinin bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Beatrix'ten hoşlandım," dedi babası.

"Ben de."

Şapır şupur öpüştüler. Sonra annesi gitti, babası da tekrar Hanna'nın yanına uzandı. Hanna uyanık kalmak ve onunla birlikte olmanın keyfini sürmek, düşünmesi gereken her şeyi düşünmek istiyordu, çok istiyordu. Ama uyku, o açgözlü hırsız onu çaldı ve alıp karanlıklara götürdü.

Bunu takip eden iki gün okulla ve biraz daha okulla geçti. Başkaları –mutant çocuklar ve yüzlerinde yapıştırma gülümsemelerle palyaçoya benzeyen yetişkinler– oradayken Zıp Zıp Odası hiç de o kadar eğlenceli değildi. Hanna bütün yüzeylerin sert olduğu ve genelde oturmasının beklendiği normal sınıflarda olmaktan hoşlanmamıştı. Niye bir robota dönüşüp annesinden bile daha katı kurallara sahip şeytani bir efendinin rutinlerini bitmek bilmez saatler boyunca takip etmek zorunda kaldığını anlayamıyordu. Kendi programının efendisi olmak, ne zaman ve nereye oturacağına kendi başına karar vermek istiyordu. Dünyanın dört bir yanındaki çocukların benzer odalarda benzer sıralara oturmuş benzer rutinleri takip ettiğini düşününce... Sanki hepsinin büyüyüp aynı insan hâline dönüşmesi gerekiyormuş gibiydi.

Tek güzel keşfi Sessiz Oda'ydı. Bu oda güya ceza olsun diye düşünülmüştü, "kendini toplaması" gerektiğinde gideceği bir yerdi. Hanna heykel gibi hareketsiz ve hiçbir şeye cevap vermeden oturmayı denemişti ama Hanna'nın herkesi görmezden gelmesinden hoşlanmıyorlardı, robotların emirlere uyması gerekiyordu, ölü taklidi yapması değil. Ama Hanna bazen aksi istikamette fazla ilerliyor, hoplayıp zıplıyor, ellerini sallıyor ve sesler çıkarıyordu. Sakinleşemezse onu Sessiz Oda'ya götürüyorlardı ki

Hanna'nın gözünde bu oda ceza olmak şöyle dursun, ödüldü. Kocaman minderlere oturup kitap okumasına izin veriyorlardı. Genellikle yardımcı öğretmenlerden biri yanında kalıyordu ama yardımcılar bazen dışarı çıkıyor, Hanna da bir anlığına yalnız kalabiliyordu. Günde en az iki veya üç patlama yaşamaya çalışıyordu.

Bayan Atwood ve diğer aptal kafalar, Hanna'nın onları görmezden gelme ya da hepsinden uzak durma çabalarının çoğuna aldırış etmiyordu. Zaten diğer öğrenciler de aynı derecede yıkıcı gürültüler çıkarmakla meşguldü. Oğlanlardan biri sadece polis sireni sesiyle iletişim kuruyordu. Kızların biriyse hayvan seslerini taklit etmekten hoşlanıyor, üstelik havlamaktan fazlasını yapıyordu: Vakvaklıyor, mölüyor, homurdanıyor ve fil gibi böğürüyordu. Hanna okuldan nasıl atılacağını –henüz– bulamamıştı. Belki Marie-Anne'in aklına bir şey gelirdi.

Annesi konusunda da duraklama yaşıyordu. Annesinin kolunda gül rengi bir leke fark etmiş, bir iğnenin oraya batıp kanını emdiğini anlamıştı. Korkunç derecede acıyacağı umuduyla parmağını oraya bastırmıştı ama annesi elini itmekle yetinmişti. Akşam yemeğinde, kanında bulunanları –bulunamayanları– Baba'ya anlatmıştı.

"İltihap var denemezmiş, burası iyi haber."

"Yani iğneler hâlâ işe yarıyor?"

"Öyle görünüyor. Doktor Stefanski güzelce iyileştiğimi, her şeyin yolunda göründüğünü söyledi. Imodium'un neden artık işe yaramadığını anlayamadık. Biraz stresliydim dedim, sebep o olabilirmiş. Ama başka şeyler deneyebiliriz, Lomotil yazdı. Hanna'yı okuldan almadan önce eczaneye uğradım." Diline bir tablet koyup yutkundu. "Kaç tane içeceğimi deneme yanılma yöntemiyle bulabilirim ama işe yarayıp yaramadığını hemen anlayacağız."

Hanna kaşlarını çattı. Yeni ilaç minicik ve sağlamdı, açılıp boşaltılması mümkün değildi. Ayrıca annesinin iç organları çürüyüp gitmeyecekti anlaşılan, ölüm tehlikesi yok gibiydi. Hanna kapsülleri zehirle doldurma fırsatını kaçırdığı için kahroldu.

Annesinin yeni bir hamle yapmasına ya da daha beteri bir başka raundu kazanmasına izin veremezdi.

"Senden ne haber delişmen, okul nasıldı?"

Hanna burnundan bir ses çıkarıp tabağını itti. Babası annesine baktı.

"Bayan Atwood onu yakından tanımaya, neyi sevip neyi sevmediğini öğrenmeye başladıklarını bildirdi. Bütün öğretmenler Hanna'yı gayet eğitilebilir buluyormuş."

"Delişmen kızım çok akıllıdır da ondan." Uzanıp Hanna'nın saçlarını karıştırdı.

"Akıllı gerçekten." Annesi daha mutlu görünüyordu. Hanna bundan hoşlanmadı.

"Projene başladın mı?"

"Pek sayılmaz. Şey, biraz. Birkaç basit eskiz yaptım sadece."

"Güzel bir başlangıç bence, değil mi?"

"Seçeceğim yöne karar vermedim henüz, mesela bir tema seçip onun üstünde mi çalışmalıyım gibi."

Her şey normalmiş gibi karşılıklı konuşup durdular. Sanki annesinin öyle kötü kötü kötü olması affedilmişti. Hanna kıpırdandı, sandalyesinde döndü. Ayaklarını oturma yerine koyup dizlerini masaya dayadı.

"Bitirdin mi? Nasıl soracağını biliyorsun," dedi annesi.

Kurallar. Herkes ve o aptal kuralları. Hanna ayaklarını masanın kenarına dayayıp yine burnundan sesler çıkardı. Bu seslerin titreşiminden hoşlanıyordu, bazen keşke burnumun dudakları olsa, o zaman oradan konuşurdum diye düşünürdü. Babası ayaklarını yakalayıp aşağı indirdi.

"Masaya ayak dayamak yok, bunu gayet iyi biliyorsun. Kalkmak mı istiyorsun? Anneni dinle."

Hanna bir an ondan nefret etti. Ama sadece bir an, çünkü annesi de büyü yapabiliyordu ve bazen babasına yapmak istemediği şeyleri yaptırırdı. Ama Hanna'nın aklına bir şey gelmişti, annesi ve eskiz defteri sayesinde düşündüğü bir şey. Henüz olgunlaşmamış fikirlerin deftere yazıldığını anlamıştı. O yüzden ayağa kalktı, itaatkâr bir tavırla sandalyesinin yanında durdu.

"Teşekkür ederim," dedi annesi. "Evet, masadan kalkabilirsin."

Hanna merdivenden kaplan gibi tırmandı, dört ayak üstünde kalarak odasına koştu. Odaya girince başını dışarı uzatıp kimsenin onu takip etmediğini sağlama aldı, sonra kapıyı yavaşça kapattı.

Kutularından birinde farklı farklı kâğıtlar dururdu. Renkli kartonlar. Origami kâğıtları. Saydam kâğıtlar. Kareli kâğıtlar. Kusursuz desteleri en az kalemleri ve boya kalemleri kadar seviyordu. Ama cinayete kurban gitmiş HomurdakUykucuYatakaltı-Canavarı için iki kalemle bir pastel boyayı feda ettiği gibi, şimdi de defterlerinden birini feda etmeye hazırdı. Annesinin defterine çok benzeyen, yan tarafı spiralli, sayfaları kalın mı kalın defteri seçti, mor sırt çantasını karıştırıp sarı kalem kutusunu buldu, en sivri uçlu kurşunkalemi aldı.

Biri –mesela her şeye burnunu sokan annesi– projesini bulur diye yazacaklarını şifreli yazmaya karar verdi. Mısır hiyeroglifleri gibi. O zaman kimse fikrini mahvedemezdi. Sayfalara rastgele işaretler çizilmiş gibi duracak, kimse o işaretlerin aslında ne olduğunu anlayamayacaktı: Annesinin canını yakma yollarını yazacaktı Hanna.

Önce üç tane küçük, titrek yuvarlak çizdi. Annesinin ilaçlarını temsil ediyordu bunlar. En son yaptıkları gerçekten pek çabuk işe yaramıştı ama Hanna yeni hapları nasıl kurcalayabileceğini bilemiyordu. Yuvarlaklardan sonra üç nokta koydu, bu da şu anlama geliyordu: Bu konuyu bir düşün.

Bir bacağını diğerinin üstüne atıp dalgın dalgın tavana baktı. Başka ne yapabilirdi? Belki Marie-Anne'in aklına bir şey gelirdi.

Annesi bazen bir gömleğin düğmesini diker ya da Hanna'nın yeni eteği fazla uzunsa ucunu bastırırdı. Dikiş dikmek kolay bir şeye benziyordu. Annesinin ağzını dikmek hoş olurdu ama bu işi yaparken hareketsiz kalmasını sağlamak sorundu. Hanna iğneyi temsilen üç santimlik bir çizgi çizdi, yanına da annesinin gözlerini simgeleyen iki x –Anne baygın mıydı? Uyuyor muydu?– koydu. Sonra da üç tane daha bu-konuyu-bir-düşün noktası.

Annesine zarar verecek şeyler bulmak çok kolaydı ama Hanna'nın anında yakalanmayacağı şeyler bulmak, Marie-Anne'in yardımıyla bile çok zordu. Merdivenden itmeye kalktığı takdirde annesi onu görürdü, üstelik Hanna düşüşün annesini rahatsız etmekten fazla bir işe yarayacağını sanmıyordu. Onu uyurken kalbinden bıçaklayabilir, sonra bıçaktaki parmak izlerini dikkatle silip temizleyebilirdi. Beceriksiz bir bebek bakıcısıyla birlikte seyrettiği televizyon dizisinde katil sonunda yakalanmıştı. Hanna o işin arkada hiçbir ipucu bırakmadan nasıl daha iyi yapılabileceğini kaç zamandır düşünüp duruyordu. Düşünmeye değer bir şeydi.

Bıçağı temsilen oka benzer bir şey çizdi, yanına da T harfine benzer bir işaret koydu, o da çekiç demekti. Annesinin kafasına çekiçle vurabilirdi. Kafatasını kırmak zor olurdu belki, o yüzden büyük ihtimalle birkaç kere şiddetle vurması gerekecekti. Biraz pislik çıkabilirdi ama Hanna bu ihtimali de listede tuttu.

Belki annesi küvette banyo yaparken uyuyakalırsa suya bir şey atıp elektrikle çarpılmasını sağlayabilirdi. Bunu yapabilmek için suya atacağı şeyin duvardaki prize takılı olması gerekiyordu. Saç kurutma makinesi? Suya atmadan hemen önce çalıştırması gerekecekti, yoksa anne ses yüzünden tehlikeyi fark edebilirdi. Bu da pek parlak bir fikir değildi aslında ama Hanna hem suyu hem de saç kurutma makinesini temsilen bir dizi dalgalı çizgi çekti.

Annesi temizlik için genellikle sirke kullanırdı ama evde daha zehirli şeyler vardı, mesela tuvaletlerde kullandığı sıvı. Hanna onlardan yemeğine katmanın bir yolunu bulursa annesi hemen hastalanırdı... Ama Marie-Anne bile yemek yapmayı bilmiyordu, zaten annesinin tadını hemen almaması için zehri neye karıştıracaklardı? Ayrıca babasının da yemeği tatmasını engelleyebilir miydi?

Yine de listesine biraz Bay Kusmuk'a benzeyen asık bir surat ekledi. Evin dört bir yanındaki çeşitli şişelerde Bay Kusmuk etiketleri vardı, asetonda, bulaşık makinesi deterjanında, lavabonun altında ve çevresinde yaşayan başka bir sürü şeyde. Hanna

uzun, uzun yıllardır o kapların birinden bir şey içmeyi aklına getirmemişti ama annesiyle babasının elinde hâlâ her şeye yapıştırdıkları bir sürü etiket vardı. Yeni fikirler bulmak için onlara bakması gerekecekti.

Merdivenden çıkan babasının ağır adımlarının sesi giderek yükseldi, Hanna her şeyi çabucak yeniden çantasına tıktı. Babası başını Hanna'nın odasına uzattı.

"*Lilla gumman?* Uykudan önce masalı?"

Hanna hevesle başıyla onaylayıp yastığının altından temiz pijama aldı.

"Kitabı sen seçmek ister misin?"

Hanna babasının şaşkınlığına şaşırarak gözlerini kırpıştırıp yatağının üstündeki rafı işaret etti.

"HomurdakUykucuYatakaltıCanavarın için hâlâ üzüldüğünden onu okumak istemezsin belki diye düşünmüştüm."

Pijamasının üstü uzay gemileriyle doluydu, Hanna kumaşı çenesiyle göğsüne bastırıp babasının söylediklerini düşündü. Üzgündü ama hâlâ bir yatakaltı-arkadaşı edinebileceği konusunda umutsuz değildi. Yine kitabını işaret etti.

"Emin misin? Başka bir sürü eğlenceli tipin anlatıldığı yığınla kitabın var."

Hanna kitabı raftan alıp babasına uzattı. "Tamam o zaman." Babası içini çekti, tam anlamıyla memnun olmaması Hanna'yı rahatsız etti.

Tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı, yerine uzay gemilerini giydi, sonra bacaklarını sallayarak taytından kurtulup uzay gemileri pantolonunu üstüne geçirdi. Gece kıyafetlerini gündüz kıyafetlerinden çok daha fazla severdi, çünkü gece kıyafetleri her zaman çok rahat oluyor ve sevdiği şeylerin desenlerini taşıyordu: Gezegenler, uğur böcekleri, kirpiler, denizatları.

Hikâyenin, küçük kızın bodrumdan gelen sesler duymaya başladığı kısmındaydılar. Küçük kızın da kötü bir annesi vardı, yatağının altındaki bütün "çöpleri" temizlettirmişti ama kız onları atmak yerine bodruma saklamıştı. Ondan sonra yatağının altı sessizliğe bürünmüştü ama Hanna kızın karanlık merdiven-

den gizlice indiğinde ne bulacağını biliyordu. Örümcekler ya da canavarlar değil, yeni biçimdeki arkadaşlar. PütürdekBodrum-KatEjderhaları. Lolipop El de aralarındaydı, gök mavisi örgü şortu artık üstüne olmuyordu ama her zamankinden daha iyi durumdaydı.

Babasının hikâyeyi okumayı bitirmesini bekleyerek örtülerin altına sokuldu.

Bayan Atwood elini tutup Hanna'yı koridorda sürükledi. Hanna yaralı bir kuş gibi çığlıklar atarak kaçmaya çalıştı, parmaklarını kurtarmaya çalıştı.

"Kaç kere söylendi. Çalışman gerekirken Google araması yapamazsın."

Öbür çocuklar bilgisayarda çalışmayı seviyordu, çünkü her şey animasyonlu bir oyun gibiydi. Ama Hanna tavşanlarla kurbağaların ekranda sıçramasından hoşlanmamıştı. Programı kapatıp yangın çıkarma konusunda biraz araştırma yapmaya çalışmıştı. Sessiz Oda'yı genellikle severdi ama araştırma önemliydi: Marie-Anne harika bir fikir bulmuştu.

"Dinle." Bayan Atwood durdu. Ellerini dizlerine dayadı, böylece yüz yüze geldiler. "Gün içinde molalara ihtiyacın olduğunu biliyorum. İkimizin, seninle benim, tek başına kalmak istediğinde bunu bildirmen için bir yol bulmamız gerekecek. Kendini kaybetmene ya da yapmaman gereken şeyler yapmana gerek yok. Uygar insanlar gibi davranıp bir yol bulabiliriz, böylece sen de kendince, 'Hey Bayan A, biraz molaya ihtiyacım var,' diyebilirsin. O yüzden bu konuda çalışalım."

Hanna onu büyük bir dikkatle dinledi. Makul bir öneri olduğunu inkâr edemezdi.

"Sanırım anlaştık." Bayan Atwood, Hanna'yı Sessiz Oda'ya götürdü. İçeride yardımcı öğretmen Kenzie kırmızı kasklı çocuğun yanında bir yastıkta oturuyordu.

"Bir kişilik daha yer var mı?" diye sordu Bayan Atwood.

"Tabii. Hanna'yla eski dost olacağız neredeyse."

Hanna onunla aynı fikirde değildi. Kenzie, Hanna için oda-

daki bir mobilyaydı sadece, kitap dolu raflardan ve kocaman yastıklardan çok daha az ilgi çekici bir mobilya. En iyi ihtimalle çirkin halıyla ya da tepedeki talihsiz derecede parlak ışıkla bir tutulabilirdi. Dapdaracık kot pantolonlu, saçları diken diken, dikkat çekmeyen bir lekeydi işte.

"Birazdan görüşürüz."

Hanna el sallamadı. Tam bıraktığı yerdeki, ayracı da hâlâ yerinde duran kitabı raftan aldı.

"Bu Ian," dedi Kenzie. "Ian, bu da Hanna."

Çocuklar birbirlerine bakmadı. Ian, Hanna'nın en sevdiği yastıkta, kırmızısında oturuyordu. Hanna mavi yastığı çekti, Ian'dan iyice uzağa götürüp kuş yuvasına oturur gibi üstüne yerleşti. Kitapta kaldığı yeri açıp okumaya çalıştı ama Ian merakını uyandırmıştı. Hanna'nın dikkatini dağıtıyordu. Gözünün ucuyla çocuğun elini duvarda gezdirdiğini, boyayla örtülmüş pürüzlü briketlere dokunduğunu gördü. Ian sonra kaskını birkaç kere hafifçe duvara vurdu. Duvarın bir şeyi hoşuna gitmiş olmalıydı, dokununca verdiği hissi ya da çıkardığı sesi sevmişti herhalde çünkü gülümsedi. Ama Kenzie bunu eğlenceli bulmamıştı. Ian'ın yanına diz çöktü.

"Hey. Ian?" Ian kaskını duvara vurmayı kesip ona baktı. "Öyle yapmıyoruz. Enerjini kullanman için güzel bir yöntem değil bu. Sınıfa dönmeye hazır mısın?" Ian başını iki yana salladı. "Okuyacak bir şey ister misin?"

Ian açık kitabıyla hiç kıpırdamadan oturan Hanna'ya baktı. Ağzını kocaman açtı, çarpık çurpuk mezar taşı dişleriyle dişetleri göründü. Sonra başıyla onayladı. Kenzie kitap rafına gitti. "Gel de bir şey seçmeme yardım et. Ne okumak istersin?"

Çocuk açık kapıyı işaret etti. Hanna kapının arkasındaki koridora bakmadan edemedi, çocuğun bu kadar ilgisini çeken şeyi anlamaya çalışıyordu. Kask Kafa insanı büyüleyen bir örnekti.

"Orada ne var?" diye sordu Kenzie.

"Kitabım kitabım kitabım!"

"Kitabını sıranda mı bıraktın?"

"Sıram sıram kitabım."

Kenzie ikisine birden hitap etmek için diz çöktü. "Peki, ikinizi *bir* dakikalığına yalnız bırakacağım. Bir dakika altmış saniye demektir. Ondan sonra Ian'ın kitabıyla döneceğim. İkiniz de çok terbiyeli davranacaksınız, değil mi?" Ian mutlu mutlu başıyla onayladı. Hanna, Kenzie'ye bakmakla yetindi. "Tamam, hemen geliyorum."

Hanna, yardımcı öğretmen gider gitmez Kask Kafa'ya döndü. Kask Kafa eliyle onu işaret etti.

"Hanna Hanna Hanna."

Hanna cevap olarak havladı, Kask Kafa elini indirdi. Hanna elleriyle dizlerinin üstüne çöktü, hırlayarak çocuğun yüzüne baktı. Korkudan gözleri kocaman açılan Kask Kafa geri geri gidip duvara yaslandı. Ve kaskını duvara vurmaya başladı.

Aklına bir fikir gelen Hanna, bir anlığına ona gülümsedi. Sonra yavaşça ilerleyip çocuğun kaskının kayışlarını çözdü, kaskı yavaşça oğlanın başından çıkarıp bir tarafa attı. Kask Kafa'nın yüzü şaşkınlıkla buruştu.

Hanna çömelir vaziyette oturarak onu inceledi, sonra köpeği serbest bıraktı. Hırlıyor, havlıyordu. Kasksız Kafa ağzını açtı ama çığlık atamadı. Çıplak kafasını duvara çarptı. Aldığı karşılıktan memnun olan Hanna hırlayarak, çocuğu ısıracakmış gibi saldırarak öne atıldı.

Çocuk dehşetle inleyerek çıplak kafasını şiddetle duvara vurdu.

Yüzünün birkaç santim ötesinde dişlerini gıcırdatan köpek gitgide daha tehditkâr hâle gelirken oğlan deliye döndü. Ağzından salya sızıyor, kafasını durmadan duvara çarpıyordu.

Hanna açık kapıya bir göz attı, ne kadar vakti olduğunu kestiremiyordu. Kasksız Kafa kendini duvarlara çarpıp inlemeye devam ederken, Hanna da tatmin olmuş bir şekilde yastığına dönüp bağdaş kurdu. Tam kitabını açacaktı ki Kenzie koşarak odaya döndü.

"Köpek sesi duydum...!" Ian'ın kitabını bir tarafa fırlatıp çocuğa doğru atıldı, onu duvardan uzaklaştırdı. "Peter!" diye seslendi koridora. "Peter!"

Ian'ı kucağına çekip başını incitmeden inceledi. Duvardaki kan lekelerine, ayaklarının yanındaki kaska baktı. Ve Hanna'ya.

"Ne oldu? Havlama sesi duydum."

Hanna kitabını okumaya devam etti. Bir başka genç yardımcı öğretmen koşarak kapıya gelmişti. Peter sahneyi çabucak gözden geçirdi: Kenzie'nin kollarındaki çırpınan çocuk, kafasının yanından akıp çenesinden aşağı süzülen kan, duvardaki kırmızı lekeler.

"911'i ara, Bay G.'yi de buraya çağır."

Peter cebinden bir telefon çıkarıp yeniden dışarı fırladı.

Kenzie, Hanna'ya, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

Hanna sakin sakin diğer sayfayı çevirdi ve sihirli bir ormanın ortasında, dev bir mantarın tepesinde oturduğunu hayal etti.

SUZETTE

Kocasına bakamıyordu bile, o yüzden dikkatini Bay G.'ye yöneltti. Bu sefer hiç de şakacı görünmeyen, artık o kadar dostça da davranmayan Bay G. daha birkaç saniye önce Alex'e kendisini Doktor Gutierrez diye tanıtmıştı. Siyah göz bandı hâlâ gözündeydi. Alex bir aslan gibi, ayağa fırlayıp ince bacaklı bir ceylanı yok etmek üzereymiş gibi oturuyordu.

İkisinin birden çağrılması, durumun ciddiyetinin bir göstergesiydi.

"Çocuğumun herhangi bir umut vaat etmediğini iddia etmeden önce bazı somut gerçekleri ortaya koymanız gerek bence," diye kükredi aslan.

"Ben öyle demedim..." Bay G. gözlerini –gözünü– korkudan başka bir şey hissetmeyi başaramayan Suzette'e çevirdi.

Hanna yine ne yapmıştı? İkinci bir şansları olabilir miydi?

"Onun için doğru okulun burası olmadığını söyledim. Bir çocuk, ikisi birlikte bir odada oldukları sırada yaralandı. Başını tekrar tekrar duvara çarpmış, Ian'ı üç yıldır tanıyoruz..." Sustu, derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesindeki çelik tonu azalmıştı. "Üç yıldır. Ve kaskını kendi başına bir kere bile çıkarmamıştır. Süper kahraman kostümünün bir parçası gibidir o kask, asla çıkarmaz. Kenzie de, yani Bayan Johnson, koridordan gelirken Hanna'nın vahşi bir köpek gibi havladığını duyduğunu söylüyor."

Suzette, Alex'e baktı. İçinde intikam hırsıyla dolu bir yan ne-

şeyle kutlama yapıyordu: Alex şimdi kendisine inanmak zorundaydı. Kızları vahşileşebiliyordu, buna başkaları da şahit olmuştu. Alex'in içindeki yırtıcı hayvan biraz geriledi.

"İkisi neden yalnızmış?" diye sordu.

Bay G. kavuşturduğu ellerini inceledi. "O kısmı kendi aramızda ayrıca incelememiz gerekecek. Sadece bir anlığınaydı, ayrıca daha önce Hanna'nın şiddete eğilimli olduğuna dair hiçbir işaret görmemiştik..."

"Hanna şiddete eğilimli değil."

"Ya da şiddet uygulanmasını kışkırtabileceğine dair bir işaret. Hepimiz için çok beklenmedik bir şeydi."

"Aslında bilmiyoruz, gerçekten bilmiyoruz," dedi Suzette. İki adam da ona döndü. "Ona zarar vermek istememiştir belki, sadece kaskı merak etmiştir. Kask çıktığı takdirde neler olacağını bilmiyor olabilir."

"Yaptığını bile ispatlayamıyorlar ki," diye mırıldandı Alex.

Bay G. iyice ciddileşti. "Bayan Jensen. Kızınızın zekâsını göz önüne alırsak, bunu öğrenmeye çalışıyordu muhtemelen. Bir seviyeye kadar –kaskın çıkarılmasıyla havlama arasında– bir tepkiyi kışkırttığını anlıyordu. Ian'a dikiş atılması gerekti. Hâlâ hastanede, beyin sarsıntısı ihtimali var."

"Çok üzüldüm." Suzette yaralanan çocuğa üzülmüştü ama kendine daha çok üzülüyordu. Hanna'nın gerçek öfkesini kendisine sakladığından korkuyordu. *Makası sakla.*

"Yani... Hanna'nın daha çok gözetime ihtiyacı var. Tek başına bırakılmamalı. Olanlar tümüyle onun suçu değil."

Bay G., "Katılıyorum," dedi Alex'e. "Bu olay yüzünden personel politikamızı değiştireceğiz büyük ihtimalle. Ama bir çocuk yaralandı. Kızınız da..."

Alex başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Ama Suzette, Hanna'yı savunmaya çalışmak için artık çok geç kalındığını biliyordu. O da başını iki yana salladı. Bay G.'nin vardığı sonucu açıklamasını engellemek için her şeyi yapabilirdi.

"Hanna bizim veremeyeceğiz türde bir terapiye ve gözetime ihtiyaç duyuyor. Çocukların bazen saldırganlaştığını, anlık şey-

ler yaşandığını biliriz ama böyle ciddi sorunları olan çocuklarla ilgilenecek durumumuz yok... Hesaplı kitaplı bir hareketti. Kızınıza ihtiyacı olan yardımı verebileceğimizi sanmıyorum."

Alex sandalyesinden fırladı. "Hanna şiddete eğilimli değil! Öyle bir konuşuyorsunuz ki duyan da kızımı psikopat zannedecek."

"Lütfen Doktor Gutierrez. Hanna burada çok iyiydi." Hanna'nın evde olması, her gün bütün gün evde olması düşüncesi... Suzette yapamayacaktı, artık yapamazdı. Sinirleri kavrulmuş, sabrı buhar olup uçmuştu. "Onu terapiste götürmeye başladık. Bu mesele üstünde çalışabiliriz. Lütfen!"

"Memnun oldum, güzel, Hanna'nın yardım almasına memnun oldum. Şiddet patlamaları yaşayan çocukların anne babaları için durumun inanılmaz derecede zor olduğunu biliyorum. Ve gerçekten üzgünüm, çünkü bunun sınırlarını..."

"Lütfen, ben yapamam..."

"Hayır." Alex kolunu uzatıp Suzette'i durdurdu. "Çocuğumuzu onu suçlayan, canavar olduğunu düşünen bir okulda tutmak için yalvarmayacağız. Belki personelinizi daha iyi eğitmeniz gerekiyordur."

"Diğer çocukları tehlikeye atma riskini göze alamayız..."

Alex fırtına gibi dışarı çıktı. Suzette, Bay G.'ye döndüğünde yüzündeki yalvaran ifadeyi silememişti.

"Özür dilerim," dedi Bay G. Konu da böylece kapandı.

Alex, koridorda ona yetişmek için koşturup duran Hanna'yı bile beklemedi, sert adımlarla çıkışa yürüdü. Suzette de arkalarından sürüklendi, başını eğmişti, gözeneklerinden utanç sızıyordu. Bayan Atwood yolunu kesti.

"Bayan Jensen? İşler iyi gitmediği için üzüldüm. Zor olduğunu biliyorum ama Hanna gerçekten özel bir kız."

"Teşekkür ederim." Sınıf öğretmeninin Hanna'nın gidişine üzülüyor görünmesi yüzünden neredeyse ağlayacaktı.

"Vazgeçmeyin, her şey yoluna girecek."

Suzette ona yeniden teşekkür etti, kollarını vücuduna dola-

yarak okuldan çıktı. Saatin, kovulduklarını diğer anne babaların göremeyeceği kadar erken olmasına memnundu.

Alex kaldırımda bekliyordu, hiddetten düğüm düğüm olmuştu âdeta. Hanna kaldırımdaki çatlakların üstünden sıçrıyor, bir şeyler mırıldanıyordu, kocaman çantası sırtına çarpıp duruyordu.

Suzette mutlu, muzaffer çocuğuna başını sallayarak, "Yine yaptı yapacağını," dedi. Bu kadar şeytani olmasaydı Hanna'nın zekâsından etkilenecekti neredeyse. Okuldan kovulmanın Hanna'nın esas planının sadece bir parçası olduğuna, kızın daha büyük bir şeyler tasarladığına dair huzursuzluğunu içinden atamıyordu. Daha büyük, daha kötü bir şeyler.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hanna'nın manipülatif davranışlarını gördün işte. Okuldan atılmak için yaptı bunu. Nihayet iyi bir yer bulmuştuk..."

"Burası iyi bir okul değil – ona uygun bir okul değildi." Alex'in öfkesini kendisine yöneltmesini beklemeyen Suzette büzüldü. Hanna sıçramayı kesti, onları seyretmeye başladı. "Doğru dürüst davranmayı bilmeyen çocuklarla aynı okula giderek öğrendiği bu işte – burada öğrendi bunu."

"Bunun gibi şeyleri bütün okullarda yaptı, evde yaptı. Alex, Tanrı aşkına, nasıl hâlâ inkâr edebiliyorsun?"

"Söyleyeceklerim bu kadar. Bu bir hataydı." Hızla arabasına gitti, Hanna da peşinden koştu. Alex, Hanna'ya dönerek Suzette'i afallattı. "Eve annenle git."

Hanna durdu, annesiyle babasının arasındaki boşlukta kaybolmuştu.

"Seninle gitmek istiyor, bence öylesi daha..."

"Onu eve sen götür, ben spor salonuna gidiyorum." Alex arabasının kapısını çarparak kapatıp motoru çalıştırdı.

"Gel hadi Hanna." Kız dönüp babasına baktı, arabayla uzaklaşıp gitmesini seyretti. Suzette'e döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Suzette ona sataşma dürtüsüyle mücadele etti: Babandan şirin şirin isimler duyamadın, özel ilgi göremedin ha? Green Hill Akademi'den kovulmanın ardından olduğunun aksi-

ne Suzette bu defa Alex'in durumu sindirmesini, profesyonellerin çocuğu hakkında söylediklerini enine boyuna düşünmesini istiyordu. Hanna dudağını kemirdi, Alex'in arabası gözden kaybolurken yüzü açık bir yara gibiydi. Suzette en kötü anlarında bile Hanna'yı acı içinde görmek istemezdi, gerçi bir yandan da Alex'in onu sonsuza dek reddetmeyeceğini biliyordu. "Babanın canı sıkkın. Kendini biraz daha iyi hissedince eve gelecek. Hadi."

Arka kapıyı açtı, Hanna ayaklarını sürüyerek geldi, sırt çantasını arabaya attı.

"Bunu kendine sen yaptın. Buraya gelmek istemediğini biliyorum. Ve artık gelmeyeceksin. Ayrıca annenle babanın fena hâlde tepesi atmış durumda. İşte durum bu."

Hanna kemerini bağladı, Suzette kapıyı kapattı. Eve giderlerken dikiz aynasından Hanna'yı süzüp durdu, Marie-Anne'in ortaya çıkmasını bekliyordu ama Hanna parmağıyla pencereye vurmakla yetindi.

"Bu iş senin başının altından mı çıktı Marie-Anne?" Suzette onu iğnelemeye çalışmadan duramamıştı. "Kızımı rahat bırakmanı istiyorum. Hanna babasının ona kızmasından hoşlanmaz ve babası şimdi çok kızgın."

Hanna'nın gözleri aynadan Suzette'inkilerle buluştu. Nefretle yanıyorlardı. "Hiçbir şey bilmiyorsun sen."

Suzette tatlılıktan yapış yapış bir sesle biraz daha eşeledi. "Hanna'nın babasının cici bir küçük kız istediğini biliyorum, okula giden ve normal bir insan olarak büyüyen cici bir küçük kız. Kızının bütün başarılarıyla gurur duymak istiyor. Kızının hiçbir şey yapmaya yanaşmaması, bir resmi boyamaması ya da bir hikâye yazmaması, hatta en sevdiği kişiye tek bir kelime bile etmemesi çok zor. Babası inciniyor, Hanna'nın benimle konuşup onunla konuşmamasına kırılıyor."

Hanna dişlerini gösterdi, çığlık atar gibi hırladı. Önündeki koltuğu tekmeledi.

"Babası Hanna hâlâ küçük bir kızmış, hâlâ bebekmiş gibi kendini kandırıyor. İş yerindeki masasına koyduğu resim çok eski, Hanna üç yaşındaydı o resimde, babası Hanna'nın düze-

lebileceğini düşünüyordu daha. Hanna tam bir hayal kırıklığı oldu ve Marie-Anne, senin de hiç yardımın dokunmuyor. Hanna benim zannettiğim kadar akıllıysa Marie-Anne'i başından atar."

Hanna, Marie-Anne ayaklarıyla yolcu koltuğunun arkasını dövdü. Suzette ses çıkarmadı, Hanna'nın kışkırtılabileceğini görmek tatmin edici bir şeydi, koltuk da saldırganlığını boşaltması için zararsız bir alandı. Belki kızın patlamaları yönetilebilir ve Suzette onun gerçek yüzünü Alex'e göstermesini sağlayabilirdi.

Hanna'ya bakmak için sık sık cam duvarın önüne geliyordu. Hanna eve geldiklerinden beri dışarıdaydı, hulahopunun canını çıkarmakla meşguldü. Bazen avcunu kullanarak hulahopu dik tutarak avluda yuvarlıyor, bazen nasıl zıplıyor diye test etmek için çeşitli açılardan yere atıyordu. Çalılıkların karşılık vermesini gerektiriyormuşa benzeyen bir oyun icat etmişti. Hulahopu ince dallara fırlatıyor, dallar da bazen oyuncağı yere düşmeden birkaç saniye tutuyordu.

Suzette çocukken nasıl yalnız olduğunu hatırladı. Bir kız kardeşi olmasını öyle isterdi ki. Birlikte oynayacak, bunalımdaki bir annenin kızı olarak katlandıklarını anlayacak biri. Hanna'nın yaşındayken Danielle adlı ikinci bir benliği vardı. Bazen odasının kapalı kapısının ardında kutu oyunları oynar, iki rengi de kendisi idare ederdi, Suzette kırmızı, Danielle mavi. Tahtanın bir o tarafına bir bu tarafına geçer, yalnız değilmiş gibi yapardı. Ah ah. Anlayış bir kez yüzeye çıktıktan sonra onu tekrar gömmeyi başaramadı.

Kapıyı araladı. Kollarını kavuşturmuş olarak başıyla omuzlarını dışarı uzattı, Hanna tehditkâr bir davranış gösterirse hemen tekrar içeri çekilmeye hazırdı.

"İstersen ben seninle oynarım."

Hanna kendi kendine oynamaya devam etti.

"Plaj topunu şişirebilirim." Önerilecek en tehlikesiz oyuncak plaj topu gibiydi, Suzette kızının fırıl fırıl dönen bir hulahopu yüzüne atmasını kesinlikle istemiyordu.

Hanna oyunu birden kesti. Bir an annesine dik dik baktı,

sonra gayet kasıtlı bir tavırla ortaparmağını kullanarak burnunu kaşıdı.

"Keyfin bilir." Suzette içeri girip kapıyı kapattı.

O gece akşam yemeği sofrasında oturacaklarını, her şey yolundaymış gibi yapacaklarını hayal etmek zordu. Alex hâlâ öfkeli olursa, her zamanki havadan sudan sohbetleri savaş hâlindeki kıtaların birbirine yolladığı duman işaretlerinden ibaret kalabilirdi. Hanna orada oturup onları seyredecek, duman bulutlarının şifresini çözmeye çalışacaktı. Genç beyni şimdiden ne kadar şeyi yanlış anlamıştı acaba? Gözlüyor, hazmediyor. Çarpıtıyor, büküyordu. Yaptıkları her şeyden sonuçlar çıkarıyordu. Ama Suzette'in bunu –Hanna'yı, Alex'i, herhangi bir şeyi– düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, o da akşam yemeği hazırlığına girişti. Midesi biraz daha iyiydi ama patates püresi istiyordu. Soymak ve doğramak dalgalı ruh hâlini düzene koymasına yardım ederdi. Ayrıca Alex'in öyle çekip gitmemesi gerekirdi ama belki spor salonunda çalışmasının ardından eve düzelmiş olarak dönerdi. Belki Alex, Hanna'yı savunmak için elinden geleni yapmadan ya da odadan dışarı kaçmadan önce seçeneklerini konuşabilirlerdi.

Alex'in saçları spordan sonra aldığı duş yüzünden hâlâ ıslaktı. Tezgâha yaslandı, kaynayan patates tenceresini seyretti. Suzette fırının ışığını yaktı, üstüne galeta unu-parmesan karışımı serpilmiş tavuk pirzolaları kontrol etmek için kapağı araladı. Gözünün kıyısıyla camın diğer yanından onları seyreden Hanna'yı gördü.

Alex yarım ağızla, gönülsüzce, "Özür dilerim," dedi.

"Bu işi kendi başıma düzeltemem." Suzette fırının kapağını niyetlendiğinden sert kapattı, çaresiz ruh hâlini böylece vurgulamış oldu.

Alex, Hanna'yı fark etti, içeri gelsin diye elini salladı. Hanna içeri süzüldü, tedirgince odanın öbür tarafında durdu. Bu çekingenliği babasını mahvetti. Alex'in omuzları düştü, kaşları pişmanlığını yansıttı. Alex tezgâhtan geriye çekildi, elleriyle işaret

ederek Hanna'yı çağırdı. Bu sahne Suzette'in aklına ayrı düşmüş iki sevgilinin kavuştuğu kötü bir reklamı getirdi.

"Ah *lilla gumman*, kızgın değilim."

O zaman Hanna harekete geçti, vıcık vıcık duygusal müzik yükseldi. Alex onu kollarına aldı.

"Özür dilerim tatlım, sana kızgın değilim. Okula kızmıştım, böyle bir şey olduğu için kızmıştım..." Suzette'e baktı, yüz ifadesi sözlerinden daha fazla özür diliyordu.

Hanna babasının boynuna sarıldı, Alex de onu hiç bırakmayacakmış gibi kucakladı. "Hanna, bak, bana bak." Hanna'yı kucağında gezdirerek onunla sanki çok daha küçük, çok daha masum bir kızmış gibi konuştu. "Çok yaramazlık ettin. Annenle ben... Bu işin kaynağına inmemiz gerek. Senin için iyi bir şey değil, okulda olman lazım. Seni seviyorum, seni çok seviyoruz."

Hanna kollarını yine onun boynuna dolamaya çalıştı ama Alex karşı koydu. Sözünü bitirmemişti. "Bu iş ciddi. Artık koca kız oldun. Ve neler olup bittiğini anlamamız gerekiyor. Tamam mı?"

Hanna babası onu kucaklamışken bomboş bir yüz ifadesiyle kaskatı bir şekilde oturdu. Mutfaktan onları seyreden Suzette'e baktı. Sonra yüzü sertleşti, Alex'ten bir an evvel kurtulmak için onu şiddetle itti. Alex kızı bıraktı, Hanna hızla koşarak paldır küldür merdivenden yukarı tırmandı.

Suzette'in o gün kazandığı ikinci küçük zaferdi bu: Hanna'nın vahşiliğine başkalarının da tanıklık etmesinin ardından kızın Alex'e gösterdiği hoşgörünün sınırları.

Alex sakalını ovuşturup inleyerek yanına yaklaşırken Suzette patateslerin suyunu süzdü.

"Beatrix var iyi ki, iyi ki konuşmak için ona gidiyoruz. Pazartesi günü randevusu var, değil mi?"

"Evet, yine aynı saatte."

"Bak, bu demek değil ki... O çocuğa kasten zarar verdiğine hâlâ ikna olmadım. Ama... Okulda işler iyi gidiyordu, biliyorum. O söylediklerimi söylememem gerekirdi."

"Sorun sadece ben değilim." Suzette patatesleri ezdi. Ezicinin dişlerinin arasından yumuşak gökdelenler yükseldi.

"Niye yapıyor bunu? Niye köpek gibi havlıyor?"

Suzette, Alex'in yardım dilenen bir tavırla yanında durduğunu hissetti, işini bırakıp döndü, kocasının ellerini tuttu. "Bilmiyorum. Ama yapıyor işte. Başka şeyler de yapıyor. Bunun olduğunu kabullenmediğin takdirde ne ona yardım edebilirsin ne de bana."

"Çok zor. Hanna yabani bir çocuk değil," dedi Alex gözlerinde yaşlarla. "Küçük bir kız o, bizim küçük kızımız."

"Tatlım, biliyorum."

Alex ona sarıldı, Suzette kocasının titrediğini hissetti. Utancı geri döndü. Perişan bir dönüm noktasıydı bu, Alex'in Hanna'nın bir sorunu olduğunu fark ettiği dönüm noktasıydı. Alex başını Suzette'in başına yasladı, Suzette de kocası yanında olduğunu hissetsin diye onu sımsıkı kucakladı. Her zaman Alex'in yanında olacaktı.

"Bunu düzelteceğiz," dedi Alex. "Ona yardım edeceğiz. Beatrix de bize yardım edecek."

Suzette onun nasıl da kendini ikna etmeye çalıştığını duydu. O gün olanların kendi fikirlerini nasıl da felakete doğru yönelttiğini Alex'e söyleyemezdi. Duvarlar yıkılıyordu. Hanna, Suzette enkazın altına canlı canlı gömülene dek sallayacaktı evi. Üstelik *psikopat* sözcüğü bizzat Alex'in ağzından çıkmıştı, sanki kızını savunurken bile aklının bir köşesinde tuttuğu bir fikirdi bu. Belki iş işten geçmişti. Belki Hanna'ya kimse yardım edemezdi. İyi de her biri için ne anlama geliyordu bu?

Suzette kıpırdandı, rahatsızlık içinde, yarı uyanık hâliyle vaktin çok erken olduğunun farkına vardı. Odalarının dışındaki dünyaya karanlık hâkimdi ama Alex'in lambası yanıyordu.

"Neler oluyor?"

Alex gelip Suzette'in tarafında yatağa oturdu, kravatını bağlıyordu.

"Özür dilerim, dün gece e-posta geldiğinde sen uyumuştun. WTAE gelecek bu sabah, hakkımızda bir haber dosyası yapacaklar."

Suzette kendini doğrulup oturmaya zorladı, görüşünü berraklaştırma çabasıyla gözlerini kırpıştırdı.

"Bugün mü?"

"Evet. Bu akşam gösterecekler."

"Nasıl bir dosya?"

"Tam bilmiyorum. İnce Bina adını verdiğimiz proje konusunda basın açıklamaları göndermiştik ama anladığım kadarıyla tek ilgilendikleri o değil. Yeşil malzemelerin gelişimi, mimarlığın geleceği falan."

"Yerel haberlere göre epey hırslı bir hedef." Seneler boyunca pek çok yerel yayın organı –gazete, radyo, televizyon– Alex ve ortağı Matt'la röportaj yapmıştı. "Niye hep bu kadar erken olmak zorunda?"

"Hızlı hareket eden bir ekip. Herhalde teslim saatleri yüzünden. Sen uyumana bak." Suzette'i yanağından öptü.

"Bugün evde kalırsın diye umuyordum."

Alex takım elbisesinin ceketini almak için dolaba giderken gömleğini pantolonunun içine soktu.

"Duydun mu hayatım?"

Alex dolaptan uzaklaştı, ceketini düzeltmek için yakalarını çekiştirdi. Yavaşça yatağa doğru gelirken, "Hanna yüzünden mi?" diye sordu.

Suzette onun takımının ince kumaşına dokundu. "Endişeliyim de ondan. En sevdiği kişi değilim sonuçta."

"Eh, haklıysan ve haklı olduğunu düşünüyorum, keyfi yerinde olacaktır muhtemelen. Okula gitmek zorunda olmadığı için mutludur."

"Belki. Çarpıcı görünüyorsun."

Alex sırıttı, Suzette'in saçlarına bir öpücük kondurdu. "Hadi sen uyu."

Suzette uykulu uykulu tekrar yatağa uzandı. "Bitince eve gelecek misin?"

"Beni arayıp olanlardan haberdar et. Ekibin ne kadar süre kalacağını bilmiyorum."

"Kalkıp sana kahve yapabilirim." Gözleri şimdiden kapan-

maya başlamış olmasına karşın samimiyetle söylemişti bunu.

Alex lambasını söndürerek, "*Jag älskar dig*," dedi.

Suzette yarı İsveççe yarı İngilizce olabilecek bir şey mırıldandı. Kapı açıldı, kapandı, Suzette yan dönüp yastığı omzunun altına soktu. Birazcık daha uyku. Buna ihtiyacı vardı, bunu hak ediyordu. Özellikle de günü Hanna'yla tek başına geçirip sağ kalması gerekiyorsa.

HANNA

Babası erken erken gitmişti. Hanna yumuşak çan sesli alarmını kurmuştu, çünkü Marie-Anne'le ikisinin annesi uyanmadan düşünecek şeyleri vardı, babasının merdivenden indiğini duydu. Mükemmel bir işaretti bu, planı için de çok uygundu. Annesinin kan kaybından ölmesi vakit alabilirdi. Hanna, babasının tahterevalli gibi bir inip bir çıktığını gitgide daha fazla fark ediyordu. Şimdiye kadar onun daima yanında olacağına, annesine karşı numara yapmak zorunda kalsa da kendisini tutacağına daima güvenebilmişti. Ama işler değişiyordu (Marie-Anne de aynı fikirdeydi). Babası sorular soruyordu. Hanna'ya ışıltılı değil, hayaletimsi gözlerle bakıyordu. Annesi zihnine girmeye, iğrenç bir solucan gibi orada oyuk açmaya başlamıştı. Belki de babasının beynini o kadar çok muh muh muh öperse babası artık ne düşünebilir ne de hareket edebilirdi.

Hanna yapılması gereken şeyi yapmaya gücünün yeteceğini umuyordu. Kasksız Kafa verimli bir alıştırmaydı, Çişdale'den atılmasını sağlamaktan fazla işe yaramıştı. Kafatasları sert şeylerdi, birini çatlatıp açmak için çok güç gerekiyordu. Hanna bu yaptığıyla kendini ele verecekti ama babası büyüden kurtulduğunda, gözleri parlak ve sevgi dolu bir hâl aldığında, Hanna'nın bunu neden yapmak zorunda kaldığını anlayacaktı. Kendisinin kurtulması için annesinin ölmesinin şart olduğunu anlayacaktı. Sonunda Hanna'ya teşekkür edecekti.

En sevdiği pijamanın ya da sevdiği başka bir kıyafetin kan le-

kesi olmasını istemeyen Hanna, hoşlanmadığı bir elbiseyi giydi. Dolabındaki ayakkabıları gözden geçirdi, ayaklarını koruyacak bir şeye ihtiyacı vardı. Babetleriyle spor ayakkabıları alt katta, ön kapının yanındaydı. Uğur böcekli lastik çizmelerini çok seviyordu ama onlarla parmak uçlarına basarak yürümesi zor olurdu. Ayaklarında çoraplarıyla sessizce koridora çıktı, mutfaktaki babasının hareketlerini takip etti. Kahvesinin kokusu bütün evi sarmıştı bile. Fincanını doldururken gitgide yükselen hırr hırr sesini duydu, kapıya doğru giderken hemen altından geçtiğini gördü. Gerçekten gittiğinden, unuttuğu bir şey için geri dönmeyeceğinden emin olmak için bir saniye bekledi. Sonra aşağı indi.

Spor ayakkabılarını giydikten sonra –gıcırdamamalarını umuyordu– gidip alet edevat çekmecesini karıştırdı. Babası burada her zaman lazım olabilecek birkaç alet bulundururdu: İki tornavida, ayarlanabilir bir İngiliz anahtarı (Hanna bununla oynamayı sever, kıskaçlı kısımlarla parmaklarını sıkıştırırdı) ve –işte buradaydı– kocaman bir tırnaklı çekiç. Ağırdı, ayağına düşürecek olursa ayakkabılarına rağmen muhtemelen ayak parmaklarını kıracak kadar ağır. Çekici iki eliyle tutarak, annesinin kafasına indirmeden önceki o kader anındaymış gibi taşıyarak üst kata götürdü. Burası, planının ikinci kısmıydı aslında, çünkü annesini tek vuruşla bayıltacağına güvenemiyor ve annesinin boğuşarak silahı elinden almasını istemiyordu.

Çekici annesinin yatak odasının kapısının hemen önüne bıraktı, planının birinci kısmı için gerekli şeyleri almak için yavaşça kendi odasına girdi. Pek komik bir plandı doğrusu. Kısım Bir, annesini *Aaaaaaah! Aaaaaay!* diye bağırtabilir, çırpınmasını ve çenesini yere vurmasını sağlayabilirdi, annesi o arada belki dişini kırar ya da dudağını ısırırdı. Hanna'nın şansı çok çok yaver giderse annesi başını yatağın yanındaki rafa çarpıp bayılırdı. Öyle bir şey olursa Kısım İki çok kolaylaşırdı, Hanna'nın odaya dalıp annesinin beyni dışarı akmaya başlayana dek çekiçle vurması yeterdi.

Babanı kurtar. İşi kolay yoldan beceremese, annesinin gözle-

rinin içine bakarak ona tekrar tekrar vurmak zorunda kalsa bile babasını kurtarması gerekiyordu.

Hanna kapıyı araladığında annesi gürültüyle nefes alıyordu. Horlama değilse de genizden gelen bir sesti. Annesinin yatağının yanına süzülürken ayakkabılarının çıkardığı pıtırtıları örtmeye yeterliydi. Hanna Kısım Bir'in gereklerini yerine getirirken Marie-Anne gözlerini annesinden ayırmadı. Annesi kıpırdanmaya başlayınca Hanna hemen eğilip saklandı ama annesi sadece bir yanından diğerine dönüyordu. Hafifçe osurdu, Hanna az daha kahkahayı basacaktı. Sessizce gülüp işine döndü.

Bitirince yavaşça gerileyerek odadan çıkıp kapıyı çok çok yavaşça kapattı. Annesinin odasının önünde yerini aldı, çekiç elindeydi, içeri dalmaya hazırdı. Saatin kaç olduğunu bilemiyordu ama annesi evdeki herkesten daha geç saatlere kadar uyusa bile genellikle yediyi çeyrek geçe kalkmış olurdu.

Zaman damla damla akarak geçti, Hanna sıkıntıdan ölebileceğinden korkmaya başladı. Ya da çekicin yanına kıvrılıp uykuya dalabilir, vaktinde harekete geçemeyebilirdi. Birkaç kere kafasını içeri uzattı, kapıyı kapatırken sessiz olmak için o kadar fazla da uğraşmadı. Ama annesi yine de uyanmadı.

Ah! Harika nefis şahane bir fikir!

Annesinin kendi kendine uyanmasından çok daha iyiydi.

Çekici kapının yanına bıraktı, muhteşem Günaydın selamını düzenlemek için aşağı koştu.

SUZETTE

Uyku bazen dediğim dedik bir varlık, kocaman pelerinli bir sihirbaz oluyordu. Uykucu bazen pelerinin ta kendisiydi, su gibi yumuşak, okyanusun derinlikleri gibi ağır. Öyle bir uykudan kolay uyanılmazdı. Henüz değil.

Girdiği transın derinliğinin zaman zaman farkına vardığı esrik bir komanın içinde saatler gibi gelen bir süre geçirdikten sonra Suzette ışığı hissetmeye, ışığın odayı aydınlattığını anlamaya başladı. Gözlerini açmak üzereyken...

Ağır bir gümbürtü. Sonra cam kırılması sesi.

Tam anlamıyla uyandı, kızının tehlikede olması ihtimaliyle tetikteydi, kendini hazırladı. O sırada duyuldu: Kulakları sağır edici bir çığlık, ardından hıçkırıklar. Suzette neler olduğunu görebiliyordu: Hanna tek başına mutfakta, dolaptan bir şey almaya çalışıyor. Sandalyenin üstünde. Sandalye kızın kıpırdanan ağırlığının altında yalpalıyor, kâse, sandalye, Hanna alaşağı olup yere yuvarlanıyor.

Üstündeki örtüyü bir tarafa attı. Hanna başını mı çarpmıştı? Bir yeri kanıyor muydu? Bacaklarını yatağın kenarından yere indirdi. Ayağa kalktı.

Ne...

Acı görüşünü parçaladı. Kızının çığlıklarını kesti. Suzette yeniden yatağa devrildi. Sorunun nerede olduğunu anlayamamıştı.

En çok acıyan ayağını, solunu kaldırdı. Gözyaşlarının bulanıklığı arasında ayağına saplanmış parlak renkli şekerlemelere

benzeyen şeyleri gördü. Topuğu onlarla doluydu, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı. Ama şekerleme insanın canını yakmazdı ki. Ayağının parmaklarının hemen altına gelen kısımda da biraz vardı. Suzette ayağını yavaşça indirip sağını kaldırdı. Yine renkli acı noktacıkları ama bunlar soldaki kadar derin değildi. Gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı, acı hâlâ boğazına sıkışmış bir takoz gibiydi.

Yere bir şeyler saçılmıştı. Yatağının hemen yanında kalabalık bir küme hâlindeydi. İşkenceci bir hoş geldin paspası.

Suzette dengesine ve ağırlığa katlanamayacak hâldeki ayaklarına dikkat ederek yatağın kenarından eğildi, parlak nesnelerin birini aldı. Ama bu şeyin sadece bir tarafı parlaktı, sivri tarafı. Diğer tarafı tatlı bir çini mavisiydi. Raptiye. Hanna için kırtasiye mağazasından aldıkları raptiyeler.

Hanna.

İblis kaltak.

Suzette kıpırtısız kaldı, dinledi. Ağlama susmuştu. Ayak sesi miydi o? Hanna koşarak merdivenden mi çıkıyordu? Yatağın derinliğinin güvenliğine doğru iyice çekildi, ayaklarına bir kere daha çabucak göz attı. Sol ayağında bir düzineden fazla raptiye vardı, topuğundakiler sonuna kadar içeri girmişti. Sağ ayağına o kadar ağırlık binmediği için raptiyeler de ancak yarıya kadar batmıştı. Ama ayağa kalkmak ya da yürümek... Renkli raptiye başlarının karasından kan damlaları süzülüyordu. Birden midesi bulanan Suzette yatağa serildi.

Hanna'nın kapının diğer yanında olduğunu sezince telefonuna uzandı.

Hanna kapıyı ardına kadar açtı.

Bir an birbirlerine baktılar, ellerindeki silahları süzdüler: Hanna'da çift başlı çekiç, Suzette'de cep telefonu.

"Ne yapıyorsun sen?" Kızının yüzündeki niyeti, katil ışıltıyı görebiliyordu neredeyse. Ama Hanna odaya doğru sadece bir adım attı.

Annesinin ayak tabanlarındaki renkli düğmelere bakarken gözleri irileşti. Bir an için yalnızca sessizlik duyuldu, bir de iki-

sinin korkmuş kalplerinin vuruşları. Hanna'nın duruşu bir güvensizlik dalgasıyla sallandı. Kızının kararlılığının sendelediğini gören Suzette, dirseklerinin üstünde doğruldu.

"Siktir git küçük canavar!" Bir şey atmalıydı. Bıçak. El bombası. "Siktir git... Polisi arıyorum şimdi!"

Hanna birden dışarı çıkıp kapıyı çarparak kapattı, ses tüfek sesi gibi patlayıp yankılandı. Suzette bütün enerjisini yitirdi, sırtüstü devrilip ağladı.

Ayakları zonkluyordu, ruhu alabora olmuştu. Mağlubiyet hissi her yerine yayıldı. Bir tür misilleme beklemişti ama bunun yapılışı tüylerini diken diken ediyordu. Küçücük kızı kocaman bir çekici kavramış... Hanna, Suzette'i öldürmeyi o sırada, kırtasiye malzemeleri almaya gittikleri sırada mı düşünmüştü? Suzette kendini savunmasız hissediyordu ama polisi aramak yerine hızlı arama tuşuna basıp Alex'i aradı.

Alex cevap vermedi. Belki haber ekibi hâlâ oradaydı, Alex'le arkadaşlarını pohpohluyor, kendilerini önemli, akıllı ve vicdanlı hissetmelerini sağlıyorlardı. Suzette şirket hattını aradı, ofis yöneticisi Fiona açardı mutlaka. Numarayı çevirirken en son ne zaman tetanos aşısı olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Doktorunu araması gerekecekti.

"Jensen ve Goldstein."

"Fiona, ben Suzette."

"Selam." Ofis müdürünün sesi profesyonelliği bırakıp şen şakrak bir havaya bürünmüştü.

"Alex'le konuşmam gerek, acil durum."

Şen şakraktan korkuluya. "Bekle. Bekle, ona ulaşmaya çalışayım."

"Dur!" Fiona onu beklemeye alırken Suzette çığlığını bastırdı.

Kendini yukarı çekti, yatak başlığına dayandı. Beklerken yaralı ayaklarının fotoğrafını çekmeyi düşündü. Alex kanıt isterse kanıt olurdu. Ama fikrini değiştirdi, yaraları yeterli kanıttı. Ayrıca olayı kayda geçirmesine gerek yoktu. Kızının barbarlığının vardığı noktayı Instagram'da paylaşacak değildi ya. Raptiyelerin çıkarılması gerekiyordu, bu işi sonsuza dek erteleyemezdi. Eli-

nin altında kanı silebileceği bir şey yoktu, Alex'in tarafındaki kâğıt mendil kutusuna bile erişemiyordu, o tarafa sürünmenin zahmetine de değmezdi. Yastığının kılıfını çıkardı, sol ayağını nazikçe sildi.

Kendini hazırlamak için birkaç derin nefes alıp sarı başlı bir raptiyeyi baş ve orta parmaklarıyla tuttu. Kendine iğne yaptığını düşündü, zorla gevşedi. Sonra çekti.

Raptiye hemen çıktı. Kısa süreli yeni bir acı dalgasının ardından o tek nokta birazcık daha az acıyordu artık. Suzette kanı durdurmak için yastık kılıfını iğne deliğine bastırdı. Yeşil başlı bir raptiyeyi çekmeye hazırlandığı sırada Alex telefona geldi.

"Suzette?" Karısının söyleyeceği şeye hazırlanıyormuş gibi sesi gergindi.

Suzette yeniden ağlamaya başladı. "Eve gel. Beni yaraladı Alex. Yer raptiye dolu, ayaklarım kanıyor. Onunla yalnız kalamam..."

"Raptiye mi?"

"Ayaklarıma battı. Yatağın yanındaydılar. Çekiçle odama geldi! Yürüyemiyorum!"

"911'i arayacağım."

"Onu ben de yapardım. *Sana* ihtiyacım var."

"Geliyorum, hemen gelece–"

"Sargı bezi, gazlı bez ve antibiyotik krem al. Banyoya gidemiyorum."

"Gelirken uğrarım. Yirmi dakikaya oradayım."

Alex kapattı, Suzette telefonu bir yana attı. Ağlamak vücudunu gerginleştirmişti, bu da ayaklarının daha beter acımasına yol açıyordu. Susamıştı ama birkaç damla yapış yapış tükürük yutmakla yetinmek zorundaydı. Yine de bu sayede kontrolünün birazını kazanabildi. İlk raptiyeyi çıkarmak zannettiği kadar kötü olmamıştı. Ama geride çıkarması gereken yirmi küsur raptiye daha vardı. Hepsini çıkarınca daha iyi olacağım, çok daha iyi olacağım, dedi kendi kendine.

Ama önce. Kapıya bakıp durmaktan kendini alamıyordu. Ya Hanna cesaretini yeniden kazanıp başladığı şeyi bitirmeye çalışırsa?

Acının ve raptiyelerin beklemesi gerekiyordu.

Yastık kılıfını boynunun etrafına doladı. Kapının yanına gidip Alex gelene dek orada kalacaktı. Çarpışmaya hazırlanan bir gladyatör gibi birkaç kere derin derin nefes alıp verdi, nefesi ıslık gibiydi. Kollarının ön tarafını kullanarak yatağın ucuna, hâlâ yere saçılmış hâldeki raptiyelerden uzağa gitti. Aşağı kayınca kendini şınav çeker gibi bir pozisyonda buldu, elleri yerde, ayakları yataktaydı. Vücudunun üst tarafı bu duruşu uzun süre koruyacak kadar güçlü değildi, o yüzden Suzette dizlerinin birini aşağı indirmeye çalıştı. Ne var ki zemin fazla uzaktı, devrildi. Ayakları içgüdüsel olarak büküldü, sol ayak başparmağı yere çarpıp düşüşünü hafifletirken Suzette çığlık attı.

Ama en azından yataktan inmişti. Emekleye emekleye kapıya ilerledi, yukarı uzanıp kilidi çevirdi.

Bacaklarını uzattı, sırtını duvara dayayıp biraz nefeslendi. Ayakları zonkluyordu. Suzette yanlış karar mı verdim acaba diye düşündü. 911'i arayabilirdi. Hayır. Evde yabancı birilerini istemiyordu. Acısına şahit olacaklardı. Sefil anneliğini sorgulayacaklardı. Çocuğu nasıl bu hâle gelmişti? Belki Hanna'yı alıp götürürlerdi. Koruyucu aile? Hapishane? Dilsiz birinci sınıf öğrencileri için bir hapishane var mıydı?

"İşleri yoluna koyacağım," dedi. Sesi, duygularından ötürü boğuktu. "İşleri yoluna koyacağım."

Yastık kılıfını devasa bir sargı bezi olarak kullanmak için boynundan aldı ve raptiyeleri çekip çıkarmaya başladı. Teker teker. Çabucak. Öfkeyle. Öylesi daha az canını yakıyordu.

Alex'in Suzette diye bağırarak paldır küldür merdivenden çıktığını duydu. Kocasının ayakkabılarının hâlâ ayağında olduğunu anladı. İsveççe Olağanüstü Hâl İlanı. Kıkırdadı.

Alex tokmağı kurcalar, kapıyı ittirirken Suzette, "Bekle," diye seslendi.

Kilidi açmasıyla Alex'in hemen yanında diz çökmesi bir oldu. Suzette'in ayakları yastık kılıfıyla sarılmıştı, kılıf kanı emiyordu.

"Ne oldu?"

"Nerede?" diye karşılık verdi Suzette.

"Görmedim. Doğruca yukarı çıktım."

Suzette eczanenin poşetini Alex'in elinden aldı ve yataktaki kan damlalarını, yatağın yanında yere saçılmış raptiyeleri, kendi ayaklarını işaret etti. Alex her şeyi hazmederken, aşikâr olanı –bir, iki, üç kere– değiştirmeye ya da yeniden biçimlendirmeye çalışırken yüzü dehşet verici bir hikâye anlatıyordu.

"Hanna bunu nasıl..."

"Raptiyelere bastığımı anlayınca, elinde çekiçle içeri geldi."

"Ama neden? Bunu neden yapsın?" Sesi öfkeliden ziyade şaşkındı.

Suzette onu omuzlarından yakalayıp sarsmak istedi ama o işe harcayacak enerjisi yoktu. "Bir sorunu, bir rahatsızlığı var. Tahminimizden daha kötü..."

Alex dönüp koridora bakarak, "Hanna?" diye seslendi. "Buraya gelir misin lütfen?"

"Bekle, dur..." Suzette uzanıp ayaklarındaki kılıfı açtı. İki ayağı da şişmişti, ikisi de pıhtılaşan kandan minicik kabuklarla doluydu. Alex'le Suzette aynı anda yüzlerini buruşturdular.

"Acile gidelim mi?"

"Derin bir şey değil, iyiyim."

Alex'in ayaklarıyla ilgilenmesine izin verdi. Alex antibiyotikli kremi sürdü, steril gazlı bezle nazikçe yaydı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Burnunu çekti, bir an durup elinin tersiyle yanaklarını sildi. İki ayağın tabanına da gazlı bez koydu, sargı beziyle sarıp tutturdu. Suzette flasterden parçalar koparıp Alex'e uzattı.

"Çok iyi iş çıkardın," dedi Suzette.

Alex hiç konuşmadan onu kollarına aldı, sokağa bakan rahat koltuğa taşıdı. Konuşamadı, kanlanmış gazlı bezleri elinde top yaptı, Suzette'in ayaklarına batmış raptiyeleri toparladı. Geri kalanları da toplamak için yatağın yanına diz çöktü.

"Dikkat et," dedi Suzette.

Alex banyoya yollandı. Suzette, onun lavabonun altındaki tel çöp kutusuna attığı raptiyelerin tıngırtılı yağmurunun sesini duydu.

Alex odaya dönünce, "Mutfak birbirine girmiş mi?" diye sordu Suzette.

"Bakmadım bile." Yatağın örtülerini sıyırdı. "Yürüyemeyeceksin. Belki birkaç gün. Beatrix gelebilir mi? Buraya gelse? Belki bu öğleden sonra?"

"Onu arayacağım. Telefonum..."

Alex yatak örtülerinin arasından telefonu bulup Suzette'e getirdi. Utanç bakışlarını aşağıya çekiyor, karısıyla göz göze gelmesini engelliyordu. Aceleyle yatağa dönüp örtüleri toparladı.

"Atalım gitsin bunları. Leke olmuş hep..."

"Alex... Alex..." Suzette elini uzattı.

Alex yaralı bir çocuk gibi ona geldi, yüzü pembe ve kırılgandı. Parmaklarını birbirlerine kenetlediler.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Alex.

"Hanna'yı bulman gerek, bir şeyi olmadığını kontrol et." Alex başıyla onayladı. "Ben de içecek bir şey istiyorum. Belki bir de muz. Biraz zayıf düştüm."

"Tabii." Uzun adımlarla kapıya gitti, sonra durdu. Kapının ardındaki düşman dünyaya bakışlar atarak tokmakla oynadı.

"Ona ne diyeceğim?" diye fısıldadı. "Nasıl bir ceza..."

"Onu karşımıza almayalım, şimdilik almayalım. Seninle arası hep iyidir. Normal davran."

"Beatrix'e sorabilir misin? Ne yapmalıyız?"

"Tamam, ona soracağım."

Alex, Hanna'nın adını seslenerek koridora çıktı. Kızın adını korkulu ve güvensiz bir sesle, soru gibi söylüyordu. Suzette o zaman kızlarının aslında ikisine birden saldırmış olduğunu anladı. Alex kızının kim olduğunu bilemiyordu artık. Acı bir zaferdi ama Alex nihayet sorunlarının kapsamını anlamaya başladıysa buna değerdi.

Alex, Suzette'in isteği üzerine yatak odasının kapısını açık bırakmıştı, Suzette böylece evin başka yerlerinde olup bitenleri gözleyebilecekti. Alex'in tavan arasına çıkan merdivenin dibinde konuştuğunu duydu. Hanna babasının çalışma odasına sığın-

mıştı demek. Alex ona hepsine kahvaltı hazırlayacağını söyledi. Krep. Sonra hep birlikte biraz konuşacaklardı. Hanna'dan cevap gelmedi, Alex aşağı yalnız indi. Sonra süpürülüp çöpe atılan parçalanmış bir şeyin şangırtıları duyuldu.

Suzette telefonuna baktı. Hâlâ çok erkendi, saat daha sekiz buçuk bile olmamıştı. Doktor Yamamoto'yu aradı.

"Beatrix? Ben Suzette."

"Ne oldu, her şey yolunda mı?"

Suzette ona bir gün önce okulda olanlarla o sabah yaşananları anlatırken Alex yeniden odaya süzüldü, bir elinde büyük bir bardak su, öbüründe de bir muz vardı.

"Beatrix mi?" diye fısıldadı. Suzette başıyla onayladı. Alex ayağıyla iterek kapıyı yarı yarıya kapattı.

"Alex şimdi yanıma geldi, seni hoparlöre alacağım."

Alex suyu Suzette'e verip koltuğun koluna oturdu.

"Galiba ilk soracağım şey şu, kendinizi güvende hissediyor musunuz? Güvenliğiniz konusunda endişeli misiniz?"

Suzette suyu kafasına dikip bitirdi. "Hayır, Alex buradayken sorun yok. Ona bir şey yapmaz." Bardağı küçük sehpaya bırakıp Alex'ten muzu aldı.

"Ya sen Alex?" diye sordu Beatrix.

Suzette muzu kocaman ısırıklarla yerken kocasının içindeki ilkel güçlerin birbiriyle çarpışmasını seyretti. Yetişkin bir adamın küçük bir kızdan korkmaması gerekirdi ama Alex'in gözlerinde korku vardı.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi. "Bana hiçbir zaman bir şey yapmamıştı. Ama böyle bir şey yapacağını da düşünmezdim."

Beatrix her zamanki ihtiyatlı havasıyla, "Bir çocuğun suçunun sabitlenmesi alışıldık bir şey değildir," dedi. "Ama böyle bir seçeneğiniz var. Olup bitenlerle başa çıkamadığınızı hisseder ve kendi güvenliğiniz ya da onun güvenliği için endişelenirseniz onu bir hastaneye götürebilirsiniz."

Alex'le Suzette birbirlerine baktı. Yılgınlık ve şaşkınlıkları ayna gibi birbirini yansıtıyordu. İkisi de başlarını hafifçe iki yana

salladı.

Kendi geçmişi düşüncelerine sızan Suzette, "Hastanede çok korkar," dedi. "Bunun nasıl faydası olur ki? Korkar, kafası karışır..."

Alex araya girdi. "Öyle bir şey... O noktada değiliz, değil mi? Buraya gelip bizimle... Onunla konuşsan olmaz mı?"

"Bahsettiğim şey sadece bir acil durum seçeneği, ihtiyacınız olursa diye. Çoğu anne baba sizinkilerle aynı sebeplerden ötürü bunu istemez." Beatrix içini çekti. Alex'le Suzette onun sözlerine, rehberliğine ihtiyaç duyarak oturdular. "Tam bir akıl sağlığı değerlendirmesinden geçmesi gerekiyor, aceleyle teşhis koymak istemiyorum. O yüzden şimdilik reçete yazamam, özel terapi tavsiyesinde bulunamam. Hâlâ bilgi topluyorum. Bildiğiniz... Tetikleyici bir şey mi oldu? Hanna'nın tepki gösteriyor olabileceği bir şey?"

"Evet." Alex, Suzette'in bu çabuk doğrulamasına şaşırmış göründü. "Bence çok fazla şey olup bitiyordu ve onu bir okula kabul ettirme konusunda çok kararlıydım. Yani hayatını fena hâlde altüst ettim. İşin doğrusu bu. Onu sana getirmek bile. Ve belki... O oyuncak meselesi," dedi Alex'e. "Oyuncaklarından birini mahvettim, voodoo bebeği zannetmiştim, çok üzüldü."

"Sence intikam mıydı bu?" diye sordu Alex.

Suzette göğsüne kara bir suçluluk sisinin yayıldığını, karnına sızdığını, nefret fısıltılarıyla dal budak saldığını hissetti. Belki de doğruydu, belki de hayal kırıklıklarını daha zarafetle ele almış olsaydı işler bu kadar kötüye gitmezdi. Ama normal olan, bir çocuğun okula gitmesi, arkadaşlar edinmesi, bağımsız bir hayat sürmek üzere gelişmesiydi. Bu koşullar altında *hangi* anne daha başarılı olabilirdi?

"Bir kısmı benim hatamdı. Her şey birden ona çok fazla geldi, ben de onu zorlayıp durdum. Zorlayıp durmamın sebebiyse... Durumu kötüleşiyordu, bir çözüm istiyordum, o da çözümlerime karşı koyup daha da kötüleşiyordu, böylece ben de bir şey yapmak için daha fazla yanıp tutuşmaya başlıyordum. İkimiz berbat bir döngünün içindeyiz..." En fazla bu kadar uzlaşabili-

yordu, zamanda geri gidip Hanna'ya hamile kalmaktan vazgeçmesi mümkün değildi ne de olsa. Alex karısının sırtını okşadı.

"Bence bu önemli bir farkındalık." Beatrix ihtiyatla konuşmuştu. "Ama yapabildikleri. Bu saldırganlıkları planlayıp yürütebilmesi... Alex, bu konuda rahatsızlığa kapılmazsan belki Hanna'yla baş başa konuşmayı deneyebilirsin? Bak bakalım, hayal kırıklığının ve öfkesinin kaynağının bu söylenenlerden herhangi biri olduğunu kabul edecek mi?"

"Tamam." Alex tereddütlüydü. "Sen... Suzette yürüyemiyor bile."

"Sizi pazartesiden önce göremeyeceğim için özür dilerim ama bu sayede bazı şeyleri gözden geçirmek için zaman kazanacağım. Pazartesi daha erken görüşsek? Bir bakayım." Bir kez daha Beatrix'in onlara bir can simidi atmasını beklediler. "Dokuz? Çok mu erken?"

"Tamam," dedi Alex tereddüt etmeden.

"Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda o zaman size daha fazla bilgi verebilirim. Bu arada... Alex, bütün hafta sonu evde mi olacaksın?"

"Evet."

"Şu aşamada fazla bir teselli değil biliyorum ama seneler içinde tanıştığım ailelerin bazılarının – bilirsiniz işte, öfke patlamaları yaşayan, bir şeyler –hatta bazen bıçak– atan, kardeşlerini tehdit eden, vuran, yumruklayan, kontrol edilemeyen çocukları vardı. Hanna'nın davranışları daha planlı, o kadar doğaçlama değil. Ama aynı zamanda bir açıdan daha az yıkıcı, daha istikrarsız. Evde, olmak istediği yerde sizinle birlikte iyi bir hafta sonu geçirmesi mümkün. Onunla konuşmaya çalışın ama fazla cezalandırıcı, fazla öfkeli olmaktan kaçınmaya da çalışın. Ev ortamını ne kadar sakin tutabilirseniz işler o kadar kolaylaşır. Nihai bir teşhis koyup tedavi uygulamaya başlayacağız. Hafta sonu işler çığırından çıkacak olursa hastanenin de seçenekleriniz arasında olduğunu biliyorsunuz."

"Teşekkür ederiz."

"Teşekkür ederiz," diye yankıladı Alex.

Telefonu kapattıktan sonra Alex banyodaki çarşaf dolabına gitti, temiz çarşaflarla döndü. Suzette'in içini kıskançlıkla dolduran çabuk ve güvenli hareketlerle yatağı yaptı, Suzette bir işte başarılı olma ya da amaç gütme duygusunu hepten yitirmişti.

Yüksek sesle düşünürcesine, "Belki onunla konuşmayı denemeliyim," dedi.

"Bence bu iyi bir fikir değil. Beatrix'in de böyle düşüneceğini sanmam."

"Onu suçlamak, kendime düşman etmek için değil. Belki Hanna'ya bir özür borcum vardır." Bir faydası dokunmazdı ama Suzette'in vicdanının henüz vazgeçmeye tamamıyla hazır olmayan kısmını temizlerdi.

Alex yastıkların birini çenesinin altına kıstırıp üstüne temiz bir kılıf geçirdi. "Pazartesiye kadar ikinizi birbirinizden uzak tutmayı yeğlerim."

"Bütün hafta sonu bir yere tıkılıp kalmak istemiyorum. Seninle birlikteyken kendimi daha iyi hissederim, sen de Hanna'yı hafta sonu boyunca yalnız bırakamazsın."

"Bir doktora görünseydin çok daha memnun olurdum."

"Yüzeysel sadece." Başını itirazla sadece hafifçe sallamıştı ama sesi kararlıydı. Ayaklarındaki acı, iç organlarının burulup dönmesinden ya da şişmesinden bambaşka ve daha az korku veren, sadece sığ bir acıydı.

Alex yastıkları kabarttı. "Yatağın *içinde* mi *üstünde* mi?"

"Üstünde. Eskiz defterimi getirebilir misin? Aşağıda, televizyonun yanındaki rafta bırakmıştım."

"Sana güzel bir kahvaltı da hazırlayacağım." Suzette'i yatağa taşıdı. "Dizüstü bilgisayarımı getireyim, internette bir şeyler seyredersin. Başka? Annemi arasam mı?"

"Tova'yı mı? Neden?"

"Gelir işte. Acil bir durum. Bize yardım eder." Suzette'in yanına oturdu, Suzette onun ihtiyaçla dolup taştığını hissetti. Tova'ya, Beatrix'e, Suzette'e duyduğu ihtiyaçla. Belki evi doldurmaya yardım edip kızıyla tek başına yüzleşmekten onu kurtaracak birine.

"Yarın ayaklanmış olurum."

"Bunu bilmiyorsun..."

"Beatrix de ipleri ele aldı, bize yardım edecek. Sen öyle dedin."

"Dün geceydi o."

Alex'in annesinin, oğlunun kusursuzluğundan emin olan ve Suzette'in kendi çocuğunu yetiştirme işini nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığını anlayamayabilecek annesinin gelmesini arzu etmiyordu. Suçluluk sisi de bir türlü dağılmak bilmiyordu. Suzette çocuğunu mahvetmek ya da ciddi bir ruh hastalığını görmezden gelmek istememişti ama utanç yine de içini yakıyordu. Belki harcadığı bütün çabalarla işleri daha da beter hâle getirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Belki kendi annesinin annelik yapmamasını telafi edeyim derken anneliği fazla kaçırmıştı. Hanna'ya küçükken çok fazla organik gıda mı vermişti acaba? Yeteri kadar vermemiş miydi? Bebek-anne hareketleri kursuna, bebek-anne yogası derslerine, bebek-anne aynı anda uyusun çünkü annenin dinlenmeye ihtiyacı var kursuna gitmişti. Ona her gün kitap okuyor, ekran karşısındaki zamanını sınırlandırıyor, dışarıda oynamasını sağlıyorlardı. Belki anaokuluna daha erken yaşta, daha uysal olduğu sırada gitmesi için ısrar etmeleri gerekirdi. Hanna'nın daha düzensiz bir yaşamı olması mı gerekirdi? İstediği kadar geç yatmasına izin mi verselerdi? Çok mu hayır demişlerdi? Çok mu evet demişlerdi? Kendisinin –ve Alex'in– ebeveynliğinden şüphelenmemek imkânsızdı.

İçinde ufacık bir yer hâlâ Beatrix'in haklı olduğunu, ailenin davranışlarını değiştirmeye çalıştıklarını umut ediyordu. Belki Hanna'yı normal bir küçük kıza döndürmek için Alex'le ikisinin atabilecekleri adımlar –yeni davranış biçimleri, değiştirilecek şeyler– vardı. Belki onu eskiden beri yanlış cezalandırmışlardı (odasına gönderilmekten hoşlanması bunun bir göstergesi olabilirdi). Belki fazla yumuşak davranmışlardı, belki çok serttiler ve bazı ayarlamalarla Hanna yola gelirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Alex.

"Belki iş işten geçmemiştir."

"Belki. Annem her zaman bir seçenek. İhtiyacımız olursa."

Suzette az daha gülecekti. Alex'in annesinin güvenliğinden yana hiçbir endişesi, Hanna'nın *farmor*'una zarar verebileceğine dair hiçbir korkusu yoktu. Önemli bir gerçeği kavramıştı ama kabul etmiyordu. Hanna'nın gözü belli bir hedefteydi. Alex korkuyor gibi yapma zahmetine bile niye katlanıyordu ki?

"Bu işi çözeceğiz. Hatırladın mı? Daha birkaç gün önce bana ondan korkmamamı söylemiştin."

"Her şey değişti. Korkmuyor musun?"

Suzette hissettiği ferahlamayı ona söylemek istemedi. Sonunda her şey açığa çıktığı için. Su götürmez kanıt. Ve kocası nihayet, hiç değilse birkaç adım ondan yana gelmişti. Belki Suzette'in ona daha fazla şeyi daha önce söylemesi ya da Hanna'nın öteden beri ikisine karşı sergilediği rahatsız edici farklı davranışlar konusunda daha anlayışlı olması gerekirdi. Ama kontrolden çıkmış Hanna'nın kendi hatası olduğu fikri onu hâlâ rahatsız ediyordu. Beceriksiz, aptal, kâğıt bebek anne. Alex'in kendisini zayıf ya da her annenin sahip olması gereken temel özelliklerden yoksun biri olarak görmesini hiç istememişti. Ama belki... Belki omurgası yeterince sağlam olmayan tek kişi kendisi değildi. İkisinden biri neden hiç ayağa kalkıp Hanna'dan daha fazlasını talep etmemişti? Aile yanılsamaları o kadar kırılgan mıydı ki şimdi en ufak bir kusur lekesini ikisi de kabul edemiyordu? Şu anda, yüzey çatır çatır çatlarken aile dinamiklerinin nihayet değişip gelişmesi mümkündü belki.

"Biraz. Ama yine de inanmak zorundayız. Bize bir şey söylemeye çalışıyor." *Senden nefret ediyorum.* Ama mesaj belki de bu değildi. Suzette, Hanna'nın içinde bir yerin, kızın adını koyamadığı bir şeyin acıdığına inanabilirdi. Suzette'in istemeden oraya koyduğu bir şeyin. İşte o şeyi bulup tanımlayabilirlerse belki söküp çıkarmaları da mümkün olurdu, o zaman Hanna içine doğru düğüm düğüm gelişmek yerine dışa ve yukarı doğru büyümek üzere özgür kalırdı.

Üstüne çöken sakinlik akıl kârı değildi. Sanki kızının saldırısını atlatınca kesinlikle zarar göremez biri olmuştu Suzette. Ve

saldırı o an için Hanna'yla bağını kesip atmak yerine her nasılsa onu daha da güçlendiren bir şeydi. Savaşçıydı onlar, bir bütünün iki yarısıydılar ve Suzette'in son silahı anlayışı. "Saatlerdir yalnız. Bir şey yedi mi bilmiyorum. Senin yanında melek kesilir Alex."

Alex başıyla onayladı. Ama Suzette'in elini bırakmadı. "Eskiden babamı eleştirirdim. Hiçbir şeyi fark etmiyor diye. Annemle ikimiz mobilyaların yerini değiştirme konusunda şakalar yapardık. Babamın eşyaların yerinin değiştirilmiş olduğunu fark etmeden önce her şeye çarpacağını bilirdik."

"Sen öyle değilsin. Hep bizimlesin."

"Hep sizinleyim ama dünyadan haberim yoktu. Yarı buradaydım, yarı farkındaydım. Aklım her zaman yarı yarıya başka şeylerdeydi, projelerde, yapılması gereken işlerde. Arabamda bir aksaklık olduğunda fark ediyorum ama ailemdeki aksaklığı fark edemedim."

"Kendine bunu yapma." Suzette ona iyice sokuldu, Alex alnını onunkine yasladı.

"Seni çok seviyorum," dedi. "Hani ilerlediğimizi düşünüp düşünmediğimi sormuştun ya, çift olarak? Hatırladın mı? Hanna'ya olan sevgimin aramızda bazen hissettiğim boşlukları doldurmasına izin verdim. Benden uzaklaştığın için değil ama... Hanna itiyor. Bunu kabul ettim, çünkü o çocuk ve bize düşen şey önceliği ona vermek. Ama belki öyle bir itiyor ki biz..."

Cümleyi tamamlayamadı. Onun yerine Suzette yaptı bu işi. "Farklı yönlere gidiyoruz."

Alex'in boynuna sımsıkı sarıldı, ağlarken yüzünü oraya gömdü. Alex, Hanna'nın belki de aralarına girdiğini ilk defa ima ediyordu.

"İyi olacağız," dedi Suzette. Ve Alex'in kollarının gücü onu ikna etti. İkisi bir olunca, belki her şeyi kaybetmezlerdi.

HANNA

Babası onu aramaya geldiğinde Hanna lastik toplarından birini tavan arası merdiveninden aşağı yolladı, böylece babası nerede olduğunu anlayacaktı. Aşağı inmedi, babası da yukarı çıkmadı. Her şey ne kadar kötü gitmişti. Annesinin yatağa devrilmemesi gerekiyordu, o zaman Hanna elinde çekiçle nasıl onun tepesine dikilecekti ki? Üstelik yardım isteyecek telefonu da vardı. Aptalca bir hataydı, Hanna elinde fırsat varken annesinin telefonunu çalmalıydı. Annesinin ayakları Hanna'nın sandığı kadar çok kanamamıştı ama Hanna görünce yine de biraz korkmuştu. Kanı görünce. Sebebinin kendisi olduğunu bildiği için. Düşündükçe sinirleri bozuluyordu: Babası hâlâ annesinin büyüsünün etkisindeydi ama şimdi *lilla gumman*'ının her zaman tatlı küçük bir kız olmadığını biliyordu.

Bekleyebildiği kadar bekledi. Tereyağı kokuları yukarı süzüldü, babası mutfaktan Hanna'yı çağırdı. Hanna çekici babasının kitaplarının arkasına sakladı.

Hanna yavaşça mutfağa girerken babası da sapından kesilmiş bir nergisle dışarıdan geldi. Hanna'ya baktı, yüzü kapalı ve tuğla gibi sertti. Sonra süslü tepsisini hazırlamayı bitirdi. Krep. Kahve. Çiçek.

"Hemen dönerim." Tepsiyi annesi için yukarı taşıdı.

Hanna masaya oturup onun dönmesini bekledi. Acıkmıştı. Oysa babası şimdi sadece annesi için endişeleniyor, her şeyi annesi için yapıyordu. Sanki bütün bunlar annesinin suçu değilmiş

gibi, hem HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'nı öldürmüşken annesini nasıl bu kadar kolay affedebilmişti?

Babası koşa koşa merdivenden indi, Hanna sandalyesinde öne eğildi, gözleri masaya o kadar yakındı ki masayı sadece bulanık bir leke hâlinde görüyordu. Babası durdu, Hanna onun kendisini seyrettiğini biliyordu ama babasının gerçekten babasına mı yoksa onun kılığına girmiş bir sahtekâra mı benzediğini anlayamıyordu. Babası Hanna'ya kızgın mıydı? Her geçen dakika –hayal kırıklığına uğramış ve sürekli bir şeyler talep eden– annesine daha mı fazla benzeyecekti?

Ama sonra babası gelip karşısına oturdu.

"*Lilla gumman?* Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Hanna başıyla onayladı.

"Annene yaptığın şey yüzünden mi?"

Hanna yaşları akarken burnunu çekti. Hayır, babasını kurtaramadığı için.

Babası birbirlerinin gözlerinin içine bakabilmeleri için yüzünü masaya yaklaştırdı. Gözleri kısık, endişeliydi, Hanna onları görünce umutlandı.

"Bu kadar öfkeli ve hayal kırıklığı içinde olduğun için üzgünüm. Muhtemelen söylemek istediğin çok şey vardır. Hissettiğin, düşündüğün her şeyi anlamadığımız için özür dilerim. Ama kendini ifade etmenin yolu senin yaptığın şey değil."

Hanna'nın midesi gurul gurul guruldadı: Doyur Beni!

"Aç mısın?" diye sordu babası.

Hanna başıyla onayladı.

Babası tavaya gidip kalan kreplere tereyağı sürdü. Genellikle üstlerine pudra şekerini Hanna'nın serpmesine izin verirdi ama bu defa kendi yaptı, krepleri kıvırdı, tabaklarına birer tane koydu.

Babası her zaman eliyle alıp yiyebileceğini söylerdi ama Hanna kreplerini çatalla bölmeyi severdi. Krepler kolayca kesiliyordu, Hanna da metal çatalın kıvrılmış hamurun içinde kaymasından hoşlanıyordu.

"Güzel mi?"

Hanna sırıtarak başıyla evetledi. Babasına baktı ama babasının yüzü hâlâ çok mutlu görünmüyordu. Birden ilham bulan Hanna sandalyesinden fırlayıp masanın babasının oturduğu tarafına koştu. Onu öpmek için eğilirken babası önce uzaklaştı, sonra durdu ve Hanna'nın kendisini öpmesine izin verdi. Hanna bundan ne sonuç çıkaracağını bilemiyordu ama babasının kendisiyle yine alt katta olduğu için memnundu.

"Krepini ye."

Hanna sandalyesine döndü. Babası lokmalarını çiğniyor, krep parçalarını ağzına bir trenin birbirine bağlı vagonlarını yermiş gibi tıkıyordu. Birden tek bir lokması kaldı. Babası parmaklarını yaladı. Hanna çok daha yavaş yiyordu.

"Başka ister misin? Hâlâ aç mısın?" Hanna omuz silkti. "Konuşabilir miyiz *lilla gumman?* Gerçek bir konuşma?"

Hanna başını hızlı hızlı sallayarak onayladı, her şeyin normale döneceğini umuyordu. Belki babası *Star Trek*'teki ışınlayıcıdan bahseder, moleküllerin nasıl düzgünce toparlandığını, böylece ışınlananların giysilerinin, çizmelerinin ve iletişim aletinin nasıl vücutlarına karışmadığını açıklardı. Cilt yerine kumaş, kulaklarından çıkan elektronik parçalar. Işınlayıcıya ve bütün yiyeceklerinin yerine geçen zımbırtıya bayılıyordu. Kopyalayıcı makineyi konuşmadan kullanmak zor olurdu. Ama canı istediğinde çikolata parçalı naneli dondurma ya da ciklet aromalı yumuşak şekerleme yeme fikri, öyle bir makineye bir şeyler fısıldama riskini göze almak için aklını çelebilirdi.

Babası tabağını itti, dirseklerini masaya dayadı.

"Peki. Bana karşı dürüst olabilirsin, tamam mı? Birbirimize karşı dürüst olacağız."

Bu konuşma şimdiden hop oturup hop kalkmasına yol açmıştı. Çatalına iki parça krep takıp ağzına soktu. Dürüstlük kafasında tam olarak somutlaşmış bir kavram değildi, bir an buradayken bir an sonra uzaklara süzülmeye başlayan duman gibi uçucu bir şeydi. Her şeyi kendine saklamak dürüstlükten önemliydi ama yalan söylemek kötü bir şeydi ve Hanna babasının kötü bir kızı olduğunu düşünmesini hiç istemezdi.

"Annene HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'na yaptığı şey yüzünden mi zarar verdin?"

Hanna seçeneklerini tarttı, sonra başıyla onayladı. Kaybedecek bir şeyi yoktu çünkü babası –akıllı babası– durumu zaten çözmüştü. Ve bunun gayet adil olduğunu –hatta fazlasıyla adil olduğunu– da anlardı, ne de olsa Hanna'nın HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı ölmüştü ama annesi pek güzel hayattaydı.

"Buraya gel." Babası sandalyesini çekip Hanna'ya yaklaştı, Hanna'nın sandalyesini de çevirdi. Diz dize geldiler. "Hanna, bu çok önemli. Annen oyuncağını kırdığında ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Ama anlıyorsun, değil mi? Bir patates, –arkadaşın hâline getirdiğin bir patates olsa bile– insan gibi hislere sahip değildir. Bunu anlıyor musun?"

Evet. Hayır. Bir patates elbette acı hissetmez ama Hanna patates değildi ve hissetmişti, annesinin ona verdiği acıyı hissetmişti. Ah bir açıklayabilseydi, babası mutlaka anlardı. Ama kafasında her şey öyle birbirine girdi ki Hanna ağlamaya başladı.

"Belki anneye bir şaka yaparsam komik olur diye düşündün, ha? Ama yaptığın şey onu incitti, fiziksel olarak canını yaktı. Onu korkuttu. Ve ben de korkuyorum, canım yanıyor, delişmen kızımın böyle..."

Babasının sesi çatallanırken Hanna ona baktı, gözyaşlarından hayrete düşmüştü. Babasının yanağına dokundu, sonra başını iki yana sallayıp onun anlamasını umdu: *Ağlama babacığım.*

Babası bu yüzden daha beter ağlamaya başladı, Hanna'yı kucağına çekip ona sımsıkı sarıldı.

"Gördün mü? Sen benim sevgi dolu küçük..." Hanna'nın başını öptü.

Hanna onun kollarında olmaya bayılırdı. Babasının kalbi kulağının içinde bum bum atıyor, Hanna orta parmağını eş zamanlı olarak onun göğsüne vuruyordu. Ama sonra babası derin bir nefes alıp Hanna'yı yeniden sandalyesine yerleştirdi. Gözlerini sildi, Hanna kocaman soru işaretleriyle ona baktı.

"Baban üzgün. İnsanların canını yakamazsın artık, hiç kimsenin. Buna izin yok. Bak, bir sorunumuz var ve nasıl çözeceğimi

bilmiyorum. Sanki... İki farklı küçük kız gibisin. Bu... Marie-Anne mi? Sana bunları o mu yaptırıyor?"

Hanna yine kıvrandı, parmağını tabağında kalmış bir parça şekere bastırdı. Yaladı. Aslında kendisiyle çok gurur duyuyordu, raptiye fikri onundu, Marie-Anne sadece gözcülük etmişti. Okulda olanlara gelince... Hanna onları bir dizi şanslı tesadüf olarak görüyordu. Kask Kafa'yla odada yalnız bırakılması. Kask Kafa'nın kaskını duvara vurması. Hanna'nın kaskı çıkarmasına hiç itiraz ya da şikâyet etmeden izin vermesi. Vahşi köpek. Belki bu sonuncusuna Marie-Anne biraz yardım etmişti.

Marie-Anne'in hoş karşılandığı ziyareti fazla uzatmış olabileceği ilk defa geldi aklına. Annesinin Marie-Anne'den hoşlanmamasında bir sorun yoktu ama Marie-Anne babasıyla arasına giriyorsa... Hanna eski babasını, öpücüklerinden asla kaçınmayan babasını geri istiyordu.

"Marie-Anne'i gönderebilir misin?" diye sordu babası.

Hanna sırıttı. Babası hâlâ zihnini okuyabiliyordu. Ama sonra omuz silkti. Evet, Marie-Anne'i o davet etmişti, çünkü en iyi arkadaşı olacak birini istiyordu. Onu nasıl gönderebileceğini bilmiyordu.

Babası oturup düşündü.

"Peki ya..." Bir şey söylemek üzereymiş gibiydi, ağzı aç bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu. "Ya ben sana yardım edersem?"

Yardım mı? Bu fikir ilgisini çekmişti. Hanna sandalyesinin önünde, babasının önünde ayakta durup ağırlığını bir bacağına verdi, babasının bundan sonra söyleyeceklerini dinlemek için kulak kesildi.

"Bazen... Bizi rahatsız eden bir şey olduğunda, o derdimizi uzaklara yollayabiliriz."

Babası Hanna'yla birlikte büyü mü yapmak istiyordu? Hanna kafa karışıklığıyla yüzünü buruşturdu.

"Yani teklifim... Marie-Anne'i uzaklara yollayabiliriz. Bunu yapmaya razı olur musun?"

Hanna başıyla onayladı. Babasının da sihirli güçleri mi vardı? Ellerini uzattı: Nasıl?

"Pazar günü *Valborg*, Walpurgis yani. Arka avluda kendi ateşimizi yakacağız. Bazen, uzaklara gitmesini istedikleri bir şey olduğunda insanlar endişelerini ateşe atar."

Annesini ateşe atabilirler miydi?

"Yani belki... Bir resim çizebilirsin. Marie-Anne'in resmini. Pazar akşamı onu uzaklara yollarız."

Hanna dudağını kemirdi. Marie-Anne'in daha önce zaten bir defa yakılarak öldürüldüğü düşünülürse bu pek adil görünmüyordu. Ama *şu* Marie-Anne gerçekten masumduysa bile, Hanna'nın ona getirdiği yorumun biraz daha tehlikeli birini ortaya çıkardığı anlaşılmıştı. Ayrıca Hanna'nın ona artık ihtiyacı yoktu, konuşmak fazla abartılan bir şeydi ve en iyi cadıca fikirlerin çoğunu Hanna bulmuştu. Çenesini öne çıkarıp birkaç kere aşağı yukarı salladı.

"Aferin kızıma. Yani bu sene çok özel bir Walpurgis kutlaması yapacağız, ondan sonra da Marie-Anne hiç olmayacak, sadece *lilla gumman*'ım kalacak."

Hanna rahatlayarak kollarını onun boynuna doladı. Babası Marie-Anne'in aralarına girmesini istemiyordu. Hanna'nın tamamen ona kalmasını istiyordu.

Çizim defteri, gizli sembollerini çizdiği o defter kucağında, yere oturdu. Marie-Anne'in bir görüntüsünü kafasında canlandırmakta zorlanıyordu. Resim yapmaya alışkın değildi, birkaç denemenin ardından eli kazık kesmiş bir pençeye döndü, pastel boyayı zar zor tutabiliyordu. Marie-Anne'in neye benzediğini bilmemesinin de bir faydası dokunmuyordu. Babasının bir kere ızgarada yaktığı tavuk gibi etleri kararmış bir kız. Ama kâğıda çizdiği şey çubuk gibi kollu, yüzgeç ayaklı yamuk yumuk bir yumurtaya benzedi. Keşke elinde bir fotoğraf olsaydı.

Bu düşünceyle durdu.

Annesinin bir fotoğrafı vardı elinde. Babasıyla ikisi, Hanna'nın kolajı için istediği boy ve renkteki fotoğrafı bulana dek birkaç tane basmışlardı. Kolaj yok olmuştu ama fazladan fotoğraflar hâlâ Hanna'daydı. Gizli şeylerini kimsenin dikkatini

çekmeyecek sıradan eşyaların arasına dikkatle zulalanmış olarak sakladığı gözü karıştırdı. Fotoğraflar bastığı başka sayfalarla, internette İntikam ve Saldırı Büyüleri Nasıl Yapılır konusunda bulduğu bilgilerle birlikteydi. Söz konusu yazı kocaman, bazen çok tuhaf sözcüklerle doluydu ama Hanna genel fikri kavramıştı: Bir cadı, bir dizi kasıtlı hareket ve düşünceyle başka bir insana zarar verebilirdi.

Ses patlamaları –yüksek bir ses ve bir sürü gülen insan– odasına süzüldü, Hanna ne oluyor diye araştırmak için başını kapıdan dışarı uzattı. Babasının odasında annesiyle birlikte olduğu, bilgisayarında beraber bir şeyler seyrettikleri fikri yüreğini deldi. Babası hafta içi evde olduğunda genellikle çalışma odasına gider, kendisi masasında çalışırken Hanna'nın yerde oynamasına aldırış etmezdi. Babasının annesinin yanında kalması, annesinin onun üstündeki büyüsünün ne kadar güçlü olduğunun işaretiydi.

Eh, Hanna çok geçmeden babasının sadece kendisine kalmasını sağlayacaktı. Yaptığı Marie-Anne resmini gösterince sevinecekti babası. Resmin üstünde çalışması için Hanna'yı odasında yalnız bırakmıştı, Hanna da resmi elinden geldiğince iyi çizmeyi planlıyordu. Çizdiği kız Hanna'ya azıcık bile benzerse Uzaklara Yollama Büyüsü iyi gitmeyebilirdi, o yüzden Hanna ona farklı saçlar, daha şişman bir vücut çizecek, kendisinin asla giymediği renkler kullanacaktı. Ama önce, hazır güzelce kendi başınayken, annesine karşı uygulayacağı büyüye çalışmak istiyordu.

Büyünün ne işe yarayacağını tam bilmiyordu ama "İntikam ve Saldırı" kulağa iyi geliyordu. "Olağanın tersi yön" ya da "Altın Çağ" sözlerinin ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. "Tavaf" ve "buhurdanlık" sözlerinin de. Ama hedeflenen kurbanın fotoğrafını yok etmenin kurbana bir şekilde zarar vereceği fikrine varmıştı, özellikle de bunu yaparken yürekten hissettiği laneti okursa. Yazıda bir lanet örneği vardı.

Lanetin yüksek sesle söylenmesi gerekiyordu ama Hanna çok özel bir cadı hâline geldiğini ve sadece ağzını oynatmasının yeteceğini biliyordu. Yazı fotoğrafın uzun günler boyunca yavaş

yavaş yok edilmesini tavsiye ediyordu ama Hanna'nın internet talimatlarından sapma konusunda bir sıkıntısı yoktu

Bağdaş kurup oturdu, uyuyan annesinin resminin ufacık bir köşesini yırttı. Zihninde bunun ölü anne resmi olmasını diledi ve ağzını oynatarak efsununu söyledi.

Seni lanetliyorum.

Resmi parça parça yırttı, parçaları da defterine yığdı. Efsununu tekrar tekrar söyledi.

Zihninde her şey çok açıktı. İki gün içinde babası bir ateş yakacak ve bahara övgü şarkılarını söyleyecekti. Hanna yaptığı Marie-Anne resmini alevlere koyacak, resim orada kıvrılacak, kararacak ve yok olacaktı. Hanna ondan sonra annesinin parçalarını konfeti gibi ateşe atacaktı. Boşa çıkmış ve gereksiz Marie-Anne'in onu terk etmeye başladığını hissediyordu, Marie-Anne bulut gibi gökyüzüne uçup kaybolacaktı. Annesine ne olacağını bekleyip görecekti, büyüsünün neler yapacağını kestiremiyordu.

Başarısızlığa uğramamaya kararlı bir biçimde kâğıtları iyice küçücük parçalara böldü ve fısıldamaya başladı.

"Seni lanetliyorum. Ölmeni istiyorum. Acı çekecek ve yok olacaksın."

SUZETTE

Alex yeniden odaya süzüldü, arkasından kapıyı yavaşça kapattı.

"Uyudu," dedi.

"Teşekkür ederim." Saat 8.09'du, tam zamanında. Alex titiz bir kararlılıkla bütün ev halkını eğlendirmeyi –ve drama çıkmamasını sağlamayı– başarmış, bir yandan da Hanna'nın her zamanki düzenini korumuştu.

Alex dolaba daldı, bir çift temiz çorapla çıktı, giymek için yatağa oturdu. Ayaklarının acısı sayılmazsa Alex'in yanında olduğu ve her ihtiyacına koştuğu şaşırtıcı derecede hoş bir öğleden sonrayla akşamın ardından Suzette üstüne bir kasvetin çöktüğünü hissetti. Olanlara inanmak istemeyerek başını iki yana salladı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Kendini iterek yatak başlığından uzaklaştı, kasları gergin ve endişeliydi. Alex spor salonuna mı kaçıyordu? Matt'ın yapabileceği ya da kendisi bir gün sonra da yapsa olacak bir iş için ofise mi gidiyordu?

"İki yere uğrayacağım o kadar." Komodininden cüzdanını aldı.

"Neden? Hayır Alex, hayır."

Alex cüzdanını eşofmanının arka cebine sokarak ayağa kalktı, parmaklarıyla saçlarını taradı.

"Sadece bir dakikalığına. Birkaç şey alacağım."

"Neymiş onlar? Hayır."

Alex, Suzette'in tarafına geldi, ona sokuldu. Suzette onun

bütün çabalarında daha önce şefkat ve endişe görmüşken şimdi sadece bencillik görüyordu. Lütuf. Alex'in elini tutuşunda bile.

"Hafta sonu için birkaç şeye ihtiyacımız var. Hiçbir sorun..."

Suzette elini çekti. "Çıkmayacak mı? Ya uyanırsa? Beni burada yalnız bulursa? Hiç değilse... Giderken bana silah gibi bir şey bırak bari." Ağzından çıkar çıkmaz bunları söylediğine pişman oldu. "Ben..."

Alex'in yüzündeki acı. Aynı acıyı Suzette de hissediyordu. Her yerinde. Ayaklarında, yüreğinde. Bir gün boyunca dikkatle hareket etmekten tutulmuş vücudunda.

"Sana koltuk değneği alacaktım."

"Ya."

"Daha rahat dolaşabilesin diye."

"Beni tuvalete taşımaktan bıktın mı?" Bunu şaka gibi söylemek istemişti ama karısının hareketsizliğe mahkûm edildiğinin hatırlatılması Alex'in çektiği eziyeti artırmaktan başka bir işe yaramadı. "Özür dilerim. Belki... Kapısının üstüne bir çan koyabiliriz, uyanıp dışarı çıkarsa anlarım o zaman." Alex'in kitap rafından sallanan ipe dizili pirinç çanları düşünüyordu. Annesiyle babasının Nepal gezisinden bir hediye.

Alex başıyla onayladı ama gidip çanları getirmek üzere ayağa kalkmadı. "Belki kilit gibi bir şey uydurabilirim."

"Onu odasına mı kilitleyeceğiz?"

Alex omuz silkti, çaresizliği Suzette'in içinde yeni bir sancı kıvılcımlandırdı.

Hokey sopası, merdane ya da elektrikli üvendire gibi bir şeyle kendini daha güvende hissedeceğini kabul etmeye yanaşmayarak, "Çanlar yeter," dedi. Belki Alex gittikten sonra topallaya topallaya dolaba gidip kocasının eski tenis raketini bulurdu.

Alex'in gitmesini istemiyordu ama hepsinin birden enerji tasarruflu rüya evlerinin dört duvarının arasına kısılıp kaldığı, burada tutuklu oldukları düşüncesi de aynı derecede sevimsizdi. Alex yatak odasının kapısını açık bıraktı, çorapları ayak seslerini boğsa da kendi ağırlığının gayet farkında olduğu için Hanna'nın kapısının önünden parmak uçlarına basarak geçtiğini seyretti Suzette.

Silahlar, kilitler, çanlar. Başarısızlıkları obsidiyen hançerler gibi delip geçiyordu. Sırada ne vardı? Deli gömleği? Yastıklı odalar? Lobotomi? Düşünceleri kızına yardım etme isteğiyle ondan kurtulma isteği arasında gidip geliyordu. Belki bir ruh sağlığı kurumu bu iki işi birden halledebilirdi.

Alex, Suzette'in başının üstündeki zeminde yürürken tavan gıcırdadı, onu çanların sıngırtısı takip etti. Kocası bir saniye sonra tekrar koridordaydı. Çanları eliyle koruyup yere doğru çağlayan gibi akarlarken çınlamalarını engelleyerek Hanna'nın kapısının tokmağına astı.

Yeniden yatak odasına girerken uzun kollarıyla bacakları tutulmuş gibiydi, kapıyı arkasından kapatıp rahatlayarak iç geçirdi.

Dirsekleri dizlerinde, kafa derisindeki büyük yükü masajla hafifleterek yatağın köşesine oturup, "Kendimi hırsız gibi hissettim," diye fısıldadı. "Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Ne yaptığımızı bilmiyorum."

"Elimizden geleni yapıyoruz." Suzette onu teselli etmek istiyordu ama Alex'in oturduğu yere hareket etmeden erişmesi mümkün değildi.

"Öyle boktan..." Alex bu düşünceyi bir tarafa itti. "Neyse işte." Suzette doğru döndü. "Rite Aid'den koltuk değneği alacağım, belki ecza dolabı stokunu da tazelerim, sonra çabucak odun alıp hemen eve dönerim."

"Odun mu?"

"Öbür gün *Valborg*."

Alex'in gözleri içine kaçmıştı, iskeletimsiydi. Suzette onun yorgunluğunu değil, yaşlandığında nasıl olacağını gördü. Kırılgan. Tereddüt dolu. Her şeyden habersiz.

"Walpurgis'i kutlamıyoruz." Sözlerinin keskinliği nihaiydi. Yine de Alex itiraz etti.

"O neden?"

"Ateş mi yakacağız? Arka bahçemizde? Hanna bu hâldeyken? Sen inanmak istemedin ama okuldaki çöp kutusunu büyük ihtimalle o ateşe *vermiştir*..."

"Sadece onun için değil, gelenek bu, baharı karşılamak için..."

"Walpurgis? Cadılar Gecesi? Ciddi olamazsın."

"Memleketten bir parça," dedi Alex. Yüzü öyle masum ve muhtaç bir ifadeye bürünmüştü ki. Oysa ailelerinin Walpurgis kutlaması, insanların parklarda toplanıp şarkılar söyleyerek yiyip içtiği, bahçelerinin kurumuş bitki çerçöpünü yakılan muazzam şenlik ateşine attıkları memleket kutlamalarının yanına bile yaklaşamazdı.

Küçük ayinlerini düşününce Suzette aniden hüzünlendi. Üçü arka bahçelerindeki portatif bakır mangalın çevresinde toplanmışlar, Alex tek başına İsveççe şarkılar söylüyor. Onu böyle küçücük bir kutlamadan mahrum bırakmak gözüne çok yanlış göründü.

Eski pagan bayramını durumlarına uydurmanın bir yolunu arayarak, "Bir zamanlar... Walpurgis eskiden cadıları ve kötü ruhları uzak tutmak için kutlanmaz mıydı?" diye sordu.

Alex gönülsüz de olsa şeytanca gülümsedi. "Onu çoktan düşündüm ben. Hanna'yla bir anlaşmaya vardım sayılır."

"Nasıl anlaşma?"

"Marie-Anne'den kurtulmak için."

"Şeytan çıkarma gibi mi? Aklını mı kaçırdın sen be?" Gerçi temelde kötü bir fikir değildi ama yedi yaşında bir kızın içinden cadı çıkarma konusunda ne biliyorlardı ki?

"Hayır! Hani olumsuz düşüncelerden kurtulmak, bazı şeyleri geride bırakmak istediğinde hepsini yazmıştın ya. Ne yazdığını bilmiyorum. Sonra yazdıklarını alevlere atmıştık. Onun gibi. Belki Marie-Anne... Hanna'nın kötü tarafıdır. Anlayacağın ona bir resim çizmesini söyledim, pazar günü resmi yakacağız. Faydası dokunabilir, bunu bilemezsin."

Çocuğunun zarar verme kapasitesini hesaba katmak zorunda olmasalar, makul bir plan sayılırdı. Ama kızının ateşin yakınında olması fikri Suzette'i rahatsız ediyordu.

Beatrix'in Marie-Anne'i Hanna'nın kişiliğinin bir parçası diye tanımladığını düşünerek, "Belki Marie-Anne'e bağımlı hâle gelmiştir," dedi.

"Onu diyorum ya. Hanna'yı gerçekten zararsız bir biçimde Marie-Anne'den kurtulmaya teşvik edebiliriz. Hanna'mı geri istiyorum. Tatlı Hanna'mı. Kusursuz olmaz belki, çözmemiz gereken şeyler yine olacak. Ama belki şiddete meyilli tarafını içinden söküp atabiliriz."

"Sence bu kadar kolay mı?" Suzette sesinden şüpheyi uzak tutmaya çalışıyordu. "Ayrıntılı, ince düşünülmüş bir saldırıda bulundu..."

"Biliyorum! Yaptığını unutmuyorum ama elimizden başka ne gelir? Etrafında sessizce dolanıp hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?"

"Tam da bunu yapmıyor muydun zaten?"

"Tam da bu yüzden bir şeyler *yapmaya* çalışıyorum ya! Hanna bizim kızımız. Bizim *yardımımıza* ihtiyacı var."

Bir an çocuklarının ihtiyaç duyduğu onarımın büyüklüğü karşısında kaybolarak sessiz kaldılar.

"Sence gerçekten..." Suzette'in öfkesi dağılıp gitti. Alex'in iyimserliğinden bir damlacık da o istiyordu. "Sence bu gerçekten bir fark yaratabilir mi?"

Alex'in gözleri daldı, kaybolmuş gitmişti. Başını iki yana salladı. Ama sonra kendini ikna etmeye çalıştı. "Belki bu, her şey – belki gerçekten bizimle iletişim kurmaya çalışıyor ve her şey ters gidiyordur. Bir önemi var mı bilmem ama onunla konuştuğumda... Pişman görünüyordu. Üzgün. Onu terk ettiğimizi düşünmesini istemiyorum. Hanna... eğer hastaysa..."

Hayır, Suzette de öyle bir şey yapamazdı. Kızlarının hastalığı –eli kulağındaki teşhis– büyüyen bir tümör gibi aralarında duruyor, hepsini boğma tehdidi savuruyordu. Hanna muhtemelen babasının ondan yapmasını istediği şeyi anlamamıştı bile. Ama etkisi olmasa da arındırma hiç değilse zararsızdı.

Alex'in hatırına, çaresiz olmama ihtiyacının hatırına pes eden Suzette, "Gözümü ondan ayırmamam gerekecek," dedi.

"Elbette."

"Bir an bile. Başka bir şey yakmasını istemiyorum."

"Ben de her an orada olacağım."

Kuruntularını yutan ve felaketin kapıda olduğu hissini bastırmaya çalışan Suzette, "Ya şampanyayla çilek?" diye sordu. Alex daha önceki yıllarda geleneksel *Valborg* kahvaltısı yapmaları konusunda ısrar etmişti.

Alex, Suzette'e sokularak, kulağını öperken yanağını yanağına bastırarak, "Onun için bir yere daha uğramam gerekecek," dedi. "İdare eder misin?"

Suzette gülümseyerek başıyla onayladı, cep telefonunu kaptı, acil bir durumda kendisini kurtaracakmış gibi iki eliyle tuttu. 911'i aradığını hayal ederken az daha gülecekti. İblis kızım uyandı, diyecekti onlara. Tehditleri... Aa neyse boş verin, çişi gelmiş tuvalete gidiyormuş.

"Çabuk dön," dedi.

Alex onu çabucak bir kere daha öpüp yataktan fırladı.

Yatak odasının kapısını kapatmaya davranırken Suzette, "Açık bırakır mısın?" diye sordu.

Alex kapıyı ardına dek açık bırakarak, "Hemen geliyorum," diye fısıldadı. Merdivenden aşağı koştu, anahtarlar şıngırdadı, sürgü tıkırtıyla çekildi.

Bir dakika sonra Alex'in arabası çalıştı. Ev bir mezarın ağırlığıyla uzanıyordu önünde. Kızının bembeyaz gözlerle ve yabancı bir yaratık gibi, dişleri hançerlere dönmüş hâlde odasından çıktığı düşüncesi Suzette'in tüylerini diken diken etti. Bir an için rüyalardaki havada süzülme hissini yaşadı. Kızının vücudunun öyle hareket edeceğini biliyordu. Kendisine doğru. Gülümseyerek.

Kapıyı kapatmak, uyanabilecek canavarla arasına bir engel koymak istedi. Alex'e kapıyı açık bırakmasını söylemişti, böylece koridoru görebilecekti ama şimdi çanlardan gözlerini alamıyordu. En küçük bir harekete karşı tetikteydi. Harcadığı çabayla görüşü bulandı. Alex'i aramayı, fikrini değiştirdiğini söylemeyi düşündü. Eve gel.

Ama yapmadı.

Marie-Anne zamanının adaletsizliğinin sonucunda daha önce bir kere ateşte ölmüştü. Denemek zorundaydılar. Ve bu

defa adalet onlardan yanaydı. Bir zamanlar güneşte gülümseyen Hanna adında bir bebek vardı. Kuş görünce kollarını çırpan bir bebek. Daima kıkır kıkır gülen. Hanna mutlu değildi. Ve hiçbir konuşma-lisan patolojisi uzmanı ya da çocuk doktoru kızın dilsizliğinin sebebini teşhis edememişti. Doktor Yamamoto durumu söylemiş kadar olmuştu aslında ama Suzette yine de çocuklarına ruh sağlığı bozuk teşhisi konmasına Alex'in ne kadar hazır olduğunu ölçemiyordu. Gerçi nihayet üstünde çalışabilecekleri bir şey vardı ve Hanna'ya yardım etmek için ortak bir hedefe sahiplerdi.

İblis değil de hasta cümlesini tılsım gibi tekrar tekrar söyleyerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Caddeden bir çığlık geldi, arkasından bir kahkaha tufanı patladı. Civardaki barlardan birine giden kaygısız bir grup diye düşündü Suzette. Sarhoş olmaya hazırlar. Birileriyle yatmaya hazırlar. Endişelerine karşın onları kıskanmıyordu. Orada –ortaklaşa kendini kaybetmede, kalbin işin içine girmediği cinsel ilişkilerde ya da insanın kendisini gerçeklikten bilerek koparmasında– bulunacak bir cevap yoktu. Suzette'in hayatında sevdiği insanlar vardı, uğrunda savaşmaya değecek insanlar.

Belki Hanna'ya Marie-Anne resmi için yardım teklif etmeliydi. Belki ilk gerçek anne-kız sanat projelerini böylece yapabilirlerdi. Suzette davranışlarıyla şunları söyleyebilirdi: "İçindeki şeytanları sökûp atmana yardım ediyorum çünkü seni seviyorum. Ve çektiğin korkunç, ulaşılamaz acı yüzünden çok üzgünüm."

Çanlar sıngırdarsa, kapı açılırsa böyle diyecekti. "Ne yaparsan yap önemi yok, seni her şeyinle seviyorum."

HANNA

Muz dilimleriyle sütünün sonunu höpürdetirken, babasının annesinin topallayarak merdivenden inmesine yardım edişini seyretti. Raptiyeli intikamından beri her şey tuhaf ve sallantılıydı, sanki bütün ev bir türlü durmayan bir tahterevallinin üstündeydi. Kimse ona bağırmıyor, cezayla tehdit etmiyordu. Ama Hanna bir önceki günün büyük kısmını yalnız geçirmiş, babası sadece kontrol amaçlı yanına uğramıştı, o da baştan savmaydı. Yalnızlığı en çok kendi isteğiyle yalnız kaldığı zamanlarda severdi Hanna. Babası banyosuna yalandan yardım etmiş, saçını tarama zahmetine girmemişti, bu sayede Hanna'nın da canı yanmamıştı. Sonra en sevdiği kitabı okumayı reddetmiş, onun yerine kendisi bir kitap seçmiş, aceleyle okuduğu sırada Hanna da gözlerini dikerek ona bakıp durmuştu.

Hanna odasından çıktığında kapı gürültüyle patlamış, yüzünün ya da ellerinin kopup yere düşeceğinden korkarak bir an öylece kalakalmıştı. Sonra sesin babasının çalışma odasındaki çanlardan geldiğini görmüştü, yukarı kattaki esas yerlerine asılı olduklarında parmağının ucuyla pıt pıt vurmayı severdi o çanlara. Müzik perilerinin ya da böceklerin şarkıları gibi minicik bir şarkı söylemelerini sağlardı. Babası gözlerini ovuşturarak koridora çıkmış, Hanna da çanları işaret etmişti. Hediye miydi bunlar? Yerlerini kim değiştirmişti? Neden?

"*Gomorron*," demişti babası. Sakalını kaşımış ve Hanna'nın sessiz sorularını görmezden gelmişti.

Hanna giyinmiş, babası da ona kahvaltı hazırlamıştı ama muzlarını annesinin yaptığından kalın dilimlemişti, halbuki Hanna muz dilimlerini kaşığıyla kolayca bölebilmek için ince severdi.

Annesinin koltuk değnekleri büyüleyiciydi, fazladan bir çift dev robot kola benziyorlardı. Annesi spor kıyafetlerini giymişti –esnek ama üstüne oturan–, evi temizlemek için de bunları giyerdi ama bugün ikisini de yapabilmesi mümkün görünmüyordu. Annesi koltuk değneklerini bir alt basamağa koyup önce bir ayağını, sonra diğerini basarken babası da gözlerini ondan ayırmıyordu. Bir daha, bir daha, sonunda alt kata inene dek. Babası onun önünde geri geri iniyordu, ellerini annesinin düşeceğinden korkarmış gibi uzatmıştı.

"Nasıldı?" diye sordu.

"Çok kötü değildi. Durmadan inip çıkamam gerçi. Ama koltuk değnekleri düz zeminde hareket etmeme gerçekten yardımcı oluyor."

Babası son iki basamağı koşarak inip masaya atılarak bir sandalye çekti. Annesi koltuk değneklerinin arasında bacaklarını sallayarak şaşırtıcı bir hızla ilerlerken birlikte seyrettiler.

Babası annesini Hanna'nın karşısına oturtup mutfağa koştu.

"Kahve? Gevrek?"

"İkisine de evet. Koşmana gerek yok, buradayım, bir yere gitmiyorum. Bir süreliğine."

Sonra annesi Hanna'ya baktı. Raptiye olayından beri birbirlerini ilk defa görüyorlardı ve Hanna annesinin kendisine yine siktir bilmem ne diye bağırmasını bekliyordu. Ama annesi çenesi elinde oturup Hanna'yı süzmekle yetindi.

"Günaydın."

Hanna kaşığındaki muz dilimini emdi.

"Peki... İşleri düzeltmek zorundayız. Aramızı. Seni çok zorladıysam özür dilerim. Keşke anlayabilseydin. Okulu ve ne kadar önemli olduğunu. Birlikte o kadar vakit geçirirsek ve sana evde eğitim verirsem... Başka insanlara ihtiyacın var, gerçekten. Amaçlarımız çelişiyor, ben de bu yüzden seni okula yollamaya çalışıyordum."

Babası bir fincan kahveyle bir kâse tarçınlı gevrek getirip annesinin önüne koydu.

"Teşekkür ederim."

Babası annesinin çirkin saçlarını okşadı, başını öptü. Başka bir gün olsaydı o okşamalarla öpücükler Hanna'ya gelirdi. Babası masanın başındaki sandalyeyi çekti, bacaklarını iyice ayırarak oturdu. Hanna'nın aklına kendi bölgelerinde rahatına bakan aslanları getiren bir oturuştu bu. Annesiyle babasının böyle birlik olması onu huzursuz etti. Krallığın hükümdarları onlarmış, Hanna'ya da kapının altından içeri sürünmüş, kaybolmuş bir karıncaymış gibi bakıyorlardı. İkisi de dünyadan haberleri yokmuş gibi davranıyordu oysa annesinin özür dilemesi gereken başka konular da vardı: Kızı olarak babasının sevgisini daha çok hak ettiği bu kadar açık olmasına karşın babasının kalbini kazanmak için annesinin inatla sürdürdüğü savaş; Hanna'yı iterek ya da hasar almış, düşmek üzere bir uçan daire gibi tepesinde dolanarak geçirdiği onca yılın ardından annesinin ilke olarak Hanna'ya borçlu olduğu agucuk gugucuk sıcak sevgi. Annesi verecek hiçbir şeyi olmayan boş bir insan kabuğuydu sadece. Rengârenk ağız sulandırıcı şekerlemelerin kalın, şeffaf bir duvarın ardında saklandığı bir dükkân gibiydi. Hanna cama vurup içeridekilerin tadına bakmayı denemişti oysa.

"Baban ikinizin Marie-Anne'den kurtulmak için yaptığı anlaşmayı anlattı bana."

Annesi herhalde babası büyüsü altındayken zorla çekip ağzından almıştı bunu, ceketinin kolundan sonsuz sayıda mendil çekip çıkaran bir sihirbaz gibi. Hanna kâsesini kaldırdı, dibinde kalmış son birkaç süt damlasını salladı. Babasının sırlarını açığa vurma konusunda çaresiz kaldığını kabul etmek zorundaydı, hem zaten belki annesinin bilmesi daha iyiydi. O zaman Hanna ateşe bir şeyler fırlatmaya başladığında şaşırmazdı.

"Marie-Anne'i bırakmaya hazır olduğun için ikimiz de çok seviniyoruz. Sesini bulmana yardımcı olduğu için memnunum ama aynı şeyi o olmadan da yapabileceğini biliyorum." Anne gevreklerini sütün altına itti, iyice boğduktan sonra koca bir lokma aldı.

"Konuşmanı duymak için sabırsızlanıyorum," dedi babası, hevesi Hanna'nın hayatında çıkardığı bütün sesleri geri yutmak istemesine yol açtı. İkisinin de dikkatinin üstünde olmasından hoşlanmıyordu, yanlış beklentileri karnında kara bir delik oluşturuyordu. Kara delikler tehlikeliydi, etraflarındaki her şeyi yutarlardı, belki Hanna'nın ihtiyaç duyduğu bazı parçaları da boşluğa düşüp kaybolurdu.

Ayağa kalkıp sandalyesinin yanında durdu, bakışları yerdeydi.

"Gidebilirsin," dedi annesi. "Ama önce..." Hanna kaçmaya başladığı sırada ona uzandı.

Hanna durdu ama annesinin erişebileceği mesafeye yanaşmadı.

"Yarınki ateş için Marie-Anne'in resmini yapmaya çalıştığını biliyorum. Nasıl desem, biraz... Mükemmeliyetçi olduğunu da biliyorum. O yüzden yardıma ihtiyacın olursa..."

"Annen çok güzel resim yapar," diye ekledi babası.

Hanna ikisini süzdü, Annesinin teklifini değerlendirdi. Yumurta biçimi kızın üstünde yine uğraşmıştı ama resim hâlâ insana pek benzemiyordu. Annesi yardım etmek istiyordu, daha da önemlisi babası Hanna'nın yardımı kabul etmesini istiyordu. Hanna onun yüzünden okuyordu bunu. Annesi çizime katkıda bulunursa ondan bir parça da ateşi boylayacaktı, sayfaya çizdiği çizgiler ve kâğıda sürtünüp bulaşan hücreleri. Belki geride parmak izi bile bırakırdı. Ve Hanna Anne-konfetisini alevlere attığında büyüsü iki kat güçlü olurdu. Parmağını ağzına soktu, dişetinden çıkan yeni dişin kenarlarını yokladı. Başını tek bir kere olumlu anlamda salladı.

Babası annesinin eskiz defterlerinden biriyle iki takım kalemini getirdi, takımların birinde bir sürü farklı renkte kalem vardı, diğerindeyse hepsi birbirine benzeyen kurşunkalemler. Anne bunların sertliğine göre sıralanmış farklı gri tonları olduğunu söyledi.

"Uç ne kadar yumuşak olursa çizgi de o kadar koyu renk olur. O yüzden çok hafif çizgili bir eskiz istiyorsan daha sert bir kalem kullanırsın." Küt tarafa basılmış 7H yazısını işaret etti.

Babası bilgisayarını mutfak tezgâhına koymuştu ama ikisine bakıp duruyordu. Hanna onun ne düşündüğünü biliyordu: Kurşunkalemlerin bazılarının ucu çok sivriydi. Hanna onları annesinin elinin arka tarafına saplayıp o eli masaya yapıştırabilirdi. İyi vakit geçirdiğini anlasın diye babasına gülümsedi. Annesine başka zarar vermeyecekti. Şimdilik.

Babası ona göz kırptı, sonra ekranındaki bir şeyi inceleyerek kaşlarını oynattı.

"Şimdiye kadar çizdiklerini bana göstermek ister misin?"

Hanna başını iki yana salladı.

"İnsan çizmek zordur."

Hanna başıyla onayladı.

"Ben sana nasıl yapılacağını öğreteceğim. Çok hafif çizgilerle çizeceğim, sonra renklendirebilir ya da kendi kendine çizmeyi deneyebilirsin, tamam mı?"

Hanna dizlerinin üstüne çökerek oturdu, dirseklerine yaslandı, gözleri annesinin eskiz defterindeydi.

"Şimdi, ben iki küçük çizgi çekerek başlamayı severim. Sadece minicik çizgiler aslında. Biri şuraya, kafanın tepesinin geleceği yere, biri de ayaklar için şuraya. Bu sayede figürün sayfaya sığacağını, yer kalmaması gibi bir sorun olmayacağını bilirsin. Sonra iki küçük çizgi daha yaparım, biri ortaya yakın bir yere, belin olacağı yere. Bir tane de şuraya, omuzlar için.

"İnsan figürünü kafanın büyüklüğüne göre oranlarım. O yüzden kafa için bir oval çiziyorum... Sonra bir boyun... Kafa da dahil olmak üzere vücut aşağı yukarı aynı büyüklükte yedi sekiz ovalden oluşacak."

Hanna annesinin kaleminin altında ortaya çıkan hafif ama kesin şekillere hevesle baktı.

"Evet, boynun altına üç oval çiziyorum, işte gövde, görüyorsun, son oval bel için çizdiğim çizginin üstüne oturdu. Sonra bunun iki yanına dört oval. Bunlar da bacaklar. Ayaklar için daha küçük, yana yatık ovaller.

"Sonra omuz için çizdiğim çizgiye dönüyorum. Üst gövdenin iki yanına daha küçük birer daire çiziyorum. Bunlar omuzlar. Kalçalarla ve bacaklarla aynı hizadalar, görüyor musun? Sonra

ilk omzun altına diğerleriyle aynı büyüklükte bir oval çiziyorum. Küçük bir daire, bu da dirsek. Bir oval daha, küçük bir daire daha. Bu da el."

Ovallerini ve dairelerini çizmeyi sürdürüp sağ kolu yarattı, sonra arkasına yaslandı. Hanna'nın ağzıyla gözleri kocaman bir O şeklinde açıldı. Annesi sihir yapar gibi, tanınabilir, orantılı bir insan şekli çizmişti. Hanna Annesinin yüzünde dikkatli ve memnun bir ifadeyle ona bakmasına bile aldırmıyordu o anda.

Babası yanlarına geldi, Hanna'nın saçından bir tutamı parmağına doladı. "Annen bu işi iyi kıvırıyor, ha? *Älskling*, sana stüdyo olarak kullanabileceğin bir köşe bulmalıyız. Üst kat koridorunda pencerenin önünde ya da benim çalışma odamda bile olur."

Annesi ağzı kulaklarında gülümsedi ama Hanna bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu. Annesinin evin en güzel odasını –babasının odasını– işgal etmesi fikri bile çizimi yırtmak istemesine yol açmıştı. Ama yırtmadı. O çizime ihtiyacı vardı.

Babası omzunu hafifçe sıkıp mutfak tezgâhına ve kendi işine dönerken annesi, "Denemek ister misin?" diye sordu.

Hanna başını iki yana sallayıp renkli kalemleri işaret etti.

"Sadece boyamak mı istiyorsun?"

Hanna başıyla evetledi.

"Tamam. İyi, o zaman biraz daha koyu bir kalem alayım..." Bir gri kalemin yerine diğerini geçirdi. "Ve giysiler çizeyim. Boyama kitabı gibi olsun. Ne giydirelim ona? Eski zaman kızı mı? Elbise mi giyiyor?"

Hanna hevesle başını salladı, paslı turuncu bir kaleme uzandı. Kendi kafasını gösterdi, sonra sayfadaki kafayı işaret etti.

"Kızıl saçlı mı?"

Hevesli onay.

"Peki, ben dış hatları çizeceğim, sen boyarsın."

Hanna'nın bütün tahminlerinin ötesinde iyi gidiyordu her şey. Çok küçük olduğu zamanlardan soluk hatıralar zihninde yüzdü. Kucağında bir eskiz defteriyle annesi. Hanna'ya içinde oturdukları odanın mükemmel bir çizimini gösteriyor. Başka bir şey daha, bir çocuğun –kendisinin– yüzünün resmi, dikkatli bir

ifadeye sahip ama gülümsemiyor. Hanna annesinin resimlerinin gerçek bir yetenek eseri olduğunu o zaman fark etmemişti.

Annesinin eli hafif dokunuşlarla sayfada gezinip ardında desenli giysiler, eskimiş ayakkabılar, hafifçe sıkılmış yumruklar ve ciddi bir yüz bırakırken seyretti. Annesinin elinin etli kısmıyla özellikle ilgileniyordu, o kısım kâğıda dokunuyor ama çizgileri bozmuyor, kâğıdı görünmez deri parçacıklarıyla kaplıyordu. Hanna büyüsünün son sözlerini mırıldanmadan önce ateş annesinin tadına bakacaktı. Belki annesi resimle ve konfetiyle birlikte alevler içinde kalırdı. Kendiliğinden yanma. Bir keresinde bir çizgi filmde olmuştu. Puff! Siyah bir kedi siyah bir buluta dönüşmüş, sonra bir kül birikintisi hâlinde yere dökülmüştü.

Annesi sayfayı eskiz defterinden yırtıp eline verdiğinde Hanna sayfaya dokunmaya korktu âdeta. Boyama işlerini pek beceremezdi, Marie-Anne'in gerçeğe böylesine benzeyen hâlini bozmak istemiyordu. Gür saçlarından yıpranmış giysilerine dek onu mükemmel bir şekilde benzettiklerinden emindi. Marie-Anne Hanna'dan ayrılmış da kendi portresine modellik yapmak için masanın yanında durmuştu sanki. Babası yine haklı çıkmıştı: Böyle gerçekçi bir çizimle Marie-Anne'i kendi yoluna göndermek daha kolay olacaktı. Ve belki babasının içinde bir yer böylece annesinin de aradan çekilmesine yardımcı olacağını anlıyordu.

Küçük alanlarda elinden geldiğince incelikli çalıştı. Bir alanın ilk çalışmasından memnun kalınca tekrar işe girişip rengi koyultuyordu. Çizgilerin dışına taşmıyor bu sebeple kendinden gurur duyuyordu, böyle böyle Marie-Anne iyice canlandı. Annesi bazen bir göz atıyor, iltifatlarla Hanna'yı teşvik ediyordu ama çok geçmeden kendi çalışmasına gömüldü gitti. Her biri kendi bireysel projesiyle uğraşıyordu. Hanna en sevdiği güneş ışığı kalemi gibi sapsarı ışık saçtığını hissediyordu.

Ailesi kısa bir kusursuzluk saatini hak etmişti.

SUZETTE

Üst üste ikinci gündür masada oturuyordu ve odayı ışıkla dolduran cam duvara hiç bu kadar müteşekkir olmamıştı. Işık dağınıktı ama günün nasıl bulutlu olduğu düşünülürse parlaktı. Belki bütün ev stüdyosu olurdu, belki bu evin amacı baştan beri buydu. Bazen ufacık eskiz defterine, bazen de büyüğüne, otuz santime altmış santimlik olana çiziyordu. Ama standart boydaki defter, kızının yakması için bir temsili resim çizdiği defter ilgisini çekmiyordu artık. Zihni minik fikirlere kaymıştı, kıvrım kıvrım boynuzlu, kanatları katlanmış hayali hayvanlar. Ya da büyük fikirleri vardı, bir kutuyu delen şualar, ok ya da kurşun yağmuruna tutulmuş gibi görünen odalar. İkisinin arası yoktu. Kuru boya ve kurşunkalemle çalışıyordu, ayaklarını, kızını, kocasını, yakında düzenleyecekleri ayini unutmuştu.

Kadehten bir yudum aldı, gazı çoktan kaçmış şampanya ısınmıştı. Tabağa dağılmış hâlde bırakılmış yeşil yaprak hâlelerini –yenmiş çileklerin tepelerini– fark etti. Şampanya ve çilek, yeniden canlanmış sanatçı tarafına hitap etmişti, zorla zapt edilmiş bir çapkının özgür kalması gibi – Suzette bütün gün atıştırıp durmuştu.

Dışarıda Hanna avluda koşuyor, Paskalya yumurtalarıymış, Hannuka hediyeleriymiş, cincücelerin bıraktığı dileklermiş gibi dal parçacıkları topluyordu. Ağır işi Alex yapıyordu, çalılıkların altını tırmıklıyor, yukarından sarkan ağaçların ölü dallarını buduyordu. Portatif bakır mangallarını çıkarmış, yekpare taş

ayağın üstüne yerleştirmişti. Bahçe sandalyeleri mangalın çevresinde bir üçgen oluşturuyor, Alex'in kışın pisliğini hortumla akıtmasının ardından üstlerinden sular damlıyordu. Onlara hiç yardım etmemek ve ailesinden böyle ayrı durmak biraz tuhaf bir hisli ama Suzette onları uzaktan seyretmeyi seviyordu.

Bir gün önce Marie-Anne'in temsili resmini çizerken Hanna'nın dikkatini nasıl ona verdiğine ve daha sonra Marie-Anne'i renklerle canlandırma konusundaki kararlılığına şaşırmıştı. Resim bitince fotoğrafını çekmişti, yakmak zorunda oldukları için biraz üzülüyordu. Hanna tereddütlü bir başlangıcın ardından boyama işini çok güzel yapmıştı. Suzette, Hanna hiçbir ilgi göstermeyince vazgeçtiği projeler için yeniden arzu duyuyordu şimdi. Sevgililer Günü kartları, Cadılar Bayramı süslemeleri. Dönüştürülmüş yulaf kutularından ve yumurta kartonlarından yapılma üç boyutlu harikalar.

Bir tarafı, bunun gelecek daha güzel şeylerin başlangıcı olduğunu umuyor, başka bir tarafıysa ebeveynlik lisansının kısa süre içinde iptal edileceğinden endişeleniyordu. Özellikle de Hanna'ya Suzette'in daha önce fark etmesi gereken bir hastalık teşhisi konursa. Ama en önemlisi, hafta sonunun çok iyi, çok pürüzsüz geçmesinden ötürü duyduğu huzursuzluğu içinden atamıyordu. Aile bağlarını sıkılaştırmak için tuhaf bir zamanlama ve tuhaf koşullar söz konusuydu.

Alex'in ağaçlarda kullandığı budama makasından hoşlanmamıştı, birinin –Marie-Anne/Hanna'nın– o makasla bir parmağını ya da bütün parmaklarını kestiğini kafasında canlandırması çok kolaydı. Ama Alex işi bitince makası alet dolabına kilitleyeceğine söz vermişti. Alex böyle havaya girdiğinde çok mutluydu, Suzette onun mırıldandığını, ateşe ilk kütüğü koyma vakti gelince bariton sesiyle gümbür gümbür söyleyeceği halk türküsü "*Vintern Rasat*"ın sözlerini mırıl mırıl tekrarladığını duyuyordu.

Eve ter içinde ve gülümseyerek girdiler, keskin kokulu toprak ellerine de giysilerine de işlemişti. Suzette bunu görünce her bahar sebze ekmeye niyetlendiğini ama her nasılsa hiç yapmadığını hatırladı. Alex şarkı söylerken Hanna tek ayağının üstünde

sıçrıyordu. "*Himlen ler i vårens ljusa kvällar, solen kysser liv i skog och sjö...*" Alex bakalım kim önce temizlenip üstünü değiştirebilecek diye meydan okuyarak onunla üst kata kadar yarıştı.

Suzette koltukaltlarını kokladı. Deodorantının pudralı kokusu doğal kokusunu zar zor maskeliyordu. Günlerdir duş almamıştı ve ayak tabanlarında oluşan rahatlık verici yara kabuklarını yumuşatmayı gerçekten istemiyordu. En son ne zaman bu kadar uzun süre temizlenmediğini ya da evin bir yerini temizlemediğini hatırlamıyordu. Zeminden sarmaşıkların çıkması, yılan gibi kıvrılarak duvarlara tırmanıp evi cangıl gibi doldurması düşüncesi hiç de sevimsiz değildi. Kendisi de paçavralara bürünmüş olarak dallara tırmanıp tavanda tüneyecek bir yer bulabilirdi. Yabanilikle yapısı sökülmüş hanelerinde konuşmaya gerek olmazdı. Belki Hanna bile orada kendine bir yer bulurdu, şempanze gibi havlayan vahşi bir çocuk, mutlu bir hayvancık.

Eskiz defterlerini kapattı, malzemelerini kutularına koydu. Hafta sonunun onu değiştirdiği farkındalığıyla içi kıpır kıpırdı. Ayakları yaralanmış olmasaydı gündelik takıntılarıyla oraya buraya koşup duracaktı. Ebeveynliklerinin başarısızlığa uğramış olmasının felaketi üstüne çökecek, onu boğacaktı. Belki şampanya yudumlayarak geçen günün çakırkeyifliğinden ötürüydü bu ama artık durum kontrol edilebilirmiş gibi görünüyordu ona, bunu atlatacaklardı. Suzette ellerinin o anda olduğu gibi görünmesi için bencilce kapıları kapatacak, işleri yapılmadan bırakacaktı. Elleri sanatıyla kararmış görünsün diye.

Ellerini vücudunun bir parçası değil de heykelmiş gibi inceledi. Önemli şeyler yapan ellerdi bunlar. Görüşün iradesini, doğaçlamanın iradesini gerçekleştiriyorlardı. Karanlık yakadan rüyaları okşuyorlardı.

Suzette bir zamanlar bir şey istemiş miydi? İstikrardan başka? Bir kişinin sarsılmaz aşkının verdiği güvenceden başka? Bu kirli eller, bunu keşfetme görevine hazırdı.

Ne var ki ayakları değildi. Topallayarak lavaboya gitme niyetiyle ayağa kalktı ama hemen yeniden sandalyeye yığıldı. Elleri her şeyi kirletecekti, koltuk değneklerini, mutfak havlula-

rını. Alex'ten yardım istemek için beklerken ellerine bakmayı sürdürdü.

Alex'in büyüdüğü üniversite şehri Lund'da insanlar gün boyunca içip mangal yapar, sonra güneşin ufuk çizgisinin altına kaymasını bekleyip şenlik ateşlerini yakardı. Pittsburgh'daki Jensen hanesindeyse ziyafete çok geç, ateş yakmaya çok erken başlamışlardı. Onlarınki bir akşam yemeği kutlaması, kendi portatif şöminelerinin çevresinde bir piknikti.

Banyo yapmış, rahat, gri bir pantolonla önü fermuarlı uçuk mavi bir ceketten oluşan temiz giysiler giymiş Suzette, sandalyesinde kök salmıştı, yüzü evin arka cephesine dönüktü, koltuk değnekleri de yanında yerdeydi. Hiçbiri yerinde duramıyordu. Suzette'in sıkışıp kalmış enerjisi çok fazla oturmakla açıklanabilirdi; yerinden fırlayıp çıraların dizilmesine yardım etmek, yemeklerin hazırlanmasına yardım etmek, tabakların dışarı taşınmasına yardım etmek istiyordu. Alex'in enerjisi bayram heyecanıyla açıklanabilirdi. İsveçliler, kültürlerinden neredeyse yirmi senedir uzak olanlar bile bayramlarını severdi. Hanna babasını sadık bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu, yapması istenen her şeyi yapmaya dünden hazırdı. Su sürahisini dışarı taşıdı, onun ardından sevdikleri kırmızı şaraptan iki şişe getirip çifte kapıların hemen ilerisindeki açılır kapanır masaya yerleştirdi. Salata için servis kaşığı, kumaş peçete, şarap için tirbuşon getirdi. Bunların her birini teker teker alıp yerleştiriyor, sonra Alex'in bir sonraki emrini yerine getirmek için koşuyordu.

Suzette kızının kocasına böyle köle gibi kendini adamasından pek hoşlanmamıştı. Hafta sonu Alex'in korkularını ve şaşkınlığını yatıştırmışa benziyordu ve Suzette onun iyimserliğini –Hanna'nın pişmanlığına duyduğu inancı– huzursuzluk verici buluyordu. Hanna iki koca gün boyunca korkunç bir şey yapmamıştı ama bunu barometre olarak kullanamazlardı.

Alex gururla yiyecekleri taşıdı: Kendi yaptığı salata, üstüne hem tereyağı hem krem peynir sürülmüş çavdar ekmeği dilimleri, buharda pişmiş kuşkonmaz, iki yanına dilimlenmiş doma-

teslerle soğanlar dizilmiş koca bir tabak tütsülenmiş somon ve salamura ringa balığı. Balıkları almak için o sabah koşa koşa en sevdikleri şarküteriye gitmişti. Suzette ondan somon kelimesinin İsveççesini –*Lax*– ilk defa duyduğunda ne kadar şaşırdığını hatırladı, çocukluğunun en önemli Yahudi lezzetlerinden olan lox gibi geliyordu kulağa. Alex, kendi gençliğinin tütsülenmiş somonu olmasa da lox'u en sevdiği şeylerden biri olarak benimsemişti, Yahudilerle İsveçlilerin "kokulu balıklara" düşkünlük konusunda bu kadar benzerlik göstermesine o da şaşar kalırdı. Yahudi simidi yerine çavdar ekmeği yiyorlardı ama açık sandviçleri iki kültürün bir karışımı olacaktı.

"Ateşi yakalım, sonra da yiyelim mi?" diye sordu Alex.

"Bence harika olur. Epey acıktım." Midesi guruldayarak onayladı. Suzette yeni ilaçların devreye soktuğu yeni bağırsak tanrılarıyla tanrıçalarına sessizce teşekkür etti. Alex'in saat başı onu tuvalete taşıması gerekseydi çaresizliği daha da kötüleşirdi.

Çıralar hazırdı, Alex'in tek yapması gereken bir kibrit çakmaktı. Hanna elleri dizlerinde ona sokulmuştu, yüzü bakır mangala fazla yakındı. Alex onu yavaşça sandalyesine doğru iteledi.

"O kadar yakın durma *lilla gumman*."

Kuru yapraklar hemen tutuştu, ince dalları besledi.

"Ateş çubuğun nerede?"

Hanna odun yığınına koşup dalları temizlenmiş bir sopa aldı.

"Üst tarafa daha büyük odunları dizerken ateşi biraz dürteceğiz sadece," diye fısıldadı Alex, sanki bu iş çok hassastı ve sesini yükseltirse ateş sönecekti.

Suzette kızının özel sopasıyla ateşi çekine çekine dürtmesini seyretti. Vücudu gerildi, sandalyesini geriye, büyüyen alevlerden uzağa çekme isteğine kapıldı. Alex, Hanna'nın serbest kolundan elini ayırmıyor, onu güvende tutuyordu.

Ateşin artık sönmeyeceği kesinleşince Alex Hanna'yı sandalyesine oturtup ilk gerçek kütüğü almaya gitti.

"*Vintern rasat ut bland våra fjällar, drivans blommor smälta ned och dö...*"

Suzette sırıttı. Sesi kusursuz değildi ama Alex şarkıyı coşkuyla söylüyordu. Suzette keşke şarkının tamamını öğrenmek için

daha çok çaba harcasaydım diye düşünerek müziğin temposuyla el çırptı. Bir an ailesiyle gurur duydu; kapalı, yakında soğuyacak bir akşamda baharı kutluyorlar, karşılaştıkları sorunlara rağmen şarkılar söyleyip şölen yemekleri yiyorlardı. Seneler boyunca tekrar edilirken öğrendiği son birkaç dizede şarkıya katıldı.

"*...se dem än som i min barndoms stunder följa bäckens dans till klarnad sjö...*"

Suzette ona eşlik ederken Alex'in yüzü aydınlandı. Hanna sandalyesinde biraz hopladı.

Şarkıyı bitirdiklerinde hepsi el çırptı. Suzette, bütün hafta sonunun böyle anormal biçimde normal geçmesi karşısında bir kez daha şaşkına döndü. Hepsi birden rol mü yapıyorlardı?

Alex yemekleri servis etti. Suzette'e cömertçe hazırlanmış ama tıka basa doldurulmamış bir tabak getirdi, karısının iştahının hiçbir zaman dört dörtlük olmadığını biliyordu. Birbirinin aynısı tombul dipli bardaklarda sunulan şarapla suyu Suzette'in ayaklarının dibine yerleştirdi.

"*Tack så mycket*," dedi Suzette. Alex onu alnından öpüp kendisine bir tabak hazırlamaya gitti.

Yemeklerini yerlerken Alex ateşle düzenli olarak ilgilendi, temizlenmiş sopasıyla ateşi dürtüyor, dallarla kütükleri düzenliyordu.

Hanna kalın bir tabaka krem peynir sürülmüş ekmeğini kemirdi, salatayla domates dilimlerini parmaklarıyla yedi. Salamura ringayı sadece Alex yiyor, zevkle mırıldanarak koca lokmalar hâlinde mideye indiriyordu.

"Mmm, mmm, *mums*!"

Suzette tek dilim ekmekle yapılmış füme balıklı sandviçinin tadını çıkarıyor, dans eden alevler onu düşünceli bir dalgınlığa sürüklerken ağır ağır çiğniyordu.

Bir gece önce gördüğü rüyaya kafa yordu. Rüyada, ilkokuldan beri görmediği –şimdi yetişkin– bir arkadaşı ona başka bir odada uyuyan, Suzette'in tanımadığı genç bir kadın olan Greta'ya göz kulak olmasını söylüyordu.

Arkadaşı kapıya yönelirken, "Greta kör ama bunu kabul etmiyor," dedi.

Anlaşılan hepsi rüyalara uygun biçimde ziyadesiyle geniş ve aynı anda hem pırıl pırıl hem de harap bir dairede yaşıyorlardı, kavisli, damalı döşemeli kanepeler, su lekeleriyle dolu çürümüş tavanlar.

"Greta'nın yardıma ihtiyacı var, özgüveni seni aldatmasın." Arkadaşı gitti.

Rüya-Suzette, esrarengiz Greta'nın ortaya çıkmasını bekledi, çıkınca da malullüğünün derecesini fark etti. Bir deri bir kemik, ufak tefek genç kadın, yangından çıkmış gibiydi. Alevler ayaklarının büyük kısmını yemiş, geriye sadece yumrular kalmıştı, açıktaki yaralı cildi pembe katmanlar hâlindeydi. Kafasına kiraz rengi sentetik bir peruk geçirmişti ve gözleri yangında erimişti, Suzette'in Greta'nın yüzünde gördükleri camdan takma gözlerdi.

Siyah ve yeşil kadifeler içindeki Greta son derece mağrur duruşluydu, mahvolmuş ayaklarıyla topallıyordu.

"Seraphina'nın evine gitmem gerek," dedi. "Randevum var."

Seraphina belirli çevrelerde uzman ve pahalı bir dominatriks olarak tanınıyordu.

Suzette dairenin Greta'ya ait olduğunu anladı, kendisiyle arkadaşı ya davetli ya da davetsiz misafirlerdi yalnızca, çünkü mali imkânlar sadece Greta'da vardı, yıkıcı yangın yüzünden açılan davada kazanılmış bir servet.

Suzette arkadaşının talimatlarını hatırlayarak, "Sana bir taksi çağırayım mı?" diye sordu. Yüzünü Greta'nın görmediğine memnundu. Karmakarışık düşüncelerini saklamak zordu. Ölçüsüz derecede acı çektiği belli, belki hâlâ acılar içinde olan bir kız, başkalarına acı vererek geçinen bir kadının hizmetlerine niye ihtiyaç duyardı?

"Hayır, yürüyeceğim," dedi Greta. "Sadece adres lazım. Ardından beni doğru istikamete yönelt."

Suzette telefonundan baktı, Seraphina'nın evi bir buçuk kilometreden uzaktı. Greta'nın yumru ayaklarıyla topallaya topallaya beton tepelerden inip çıkarak o mesafeyi yürüyebileceğini hayal edemediğinden yeniden taksi çağırmayı önerdi, Greta da yeniden reddetti. Suzette onun peşinden dışarı çıktı, çıkarken de

Greta'nın elini önüne uzatmadığını, görebiliyormuş gibi tereddütsüzce yürüdüğünü fark etti.

Doğru istikamete yönelttikten sonra ona veda etti. Greta uzaklaştı, topallıyordu ama kararlıydı.

Suzette rüyadan huzursuz olmuş, gün içinde defalarca düşünmüştü gördüklerini. O kadar acı çekmiş bir kız, kendisine daha da fazla acı çektirmeyi vaat eden bir kadının hizmetlerinin niye *peşine* düşerdi?

Ateş çatırdadı, havaya ışıltılı kabarcıklar püskürttü. Alex'le Hanna yemeklerini yerken ateşe bakıyorlardı. Alevlerin herkesin üstünde büyüleyici bir etkisi vardı.

Derken Suzette birden anladı.

Greta'nın, acısının zevk verici bir hâle gelmesine ihtiyacı vardı.

Geleceğe göğüs gerebilmesinin tek yolu buydu.

Rüyanın zamanlaması aşikârdı, ateş aklını kurcalayıp duruyordu zaten. Cadıların Gecesi. Ve bir zamanlar masum bir kızın, Marie-Anne Duffoset'in haksız katli. Bilinçaltı sürekli çalışmış, rüya da bastırmayı yeğlediği bir farkındalığı yeniden canlandırmıştı: Alex hariç, Suzette yetişkinliğinde de ergenliğinde olduğu kadar arkadaştan mahrumdu. Ama ona kafa yorulacak esas malzemeyi veren, rüyanın ilham perisi Greta'ydı. Başına korkunç bir şey gelmiş ama Greta bunun kurbanı olmayı reddetmişti. Varoluşunun geçirdiği felaketin üstesinden gelmeye, hatta mümkün olursa bu felaketi neşe kaynağına dönüştürmeye çalışıyordu.

Boş tabağıyla ayağa kalkan Alex, "Başka bir şey ister misin?" diye sorarak Suzette'in daldığı düşünceleri böldü.

"Nefisti, çok teşekkürler. Babana kocaman bir teşekkür etmeliyiz, değil mi?" dedi Hanna'ya. "Her şeyi o yaptı. Sen de yardım ettin."

"Seve seve yaptım." Alex, Suzette'in tabağını aldı. "Daha sonra çöpe atmak üzere her şeyi dışarıda bıraksam mı?"

"Tabii."

Alex bütün kirli tabakları mutfağa taşırken Hanna da peşinden koşturdu. Suzette onları camın arkasından seyretti. Alışverişi ve temizliği yapmasıyla, çamaşırları yıkayıp yemekleri pişirmesiyle, listeler hazırlayıp angaryaları halletmesiyle, arada sıra-

da ağlayan bir kızın ya da surat asan bir erkeğin elini tutmasıyla kendini her zaman hayati önemde biri gibi hissetmişti. Ama ikisi onsuz her şeyi gayet güzel kotarıyordu.

Hanna yeniden dışarı çıktığında doğruca ateşe gitti, sopasıyla karıştırdı, artık daha özgüvenliydi. Alex şarap şişesini getirip kadehlerini yeniden doldurdu.

"Ne dersin, vakit çok geç olmadan Marie-Anne'e veda etsek mi?" Bunları Hanna'ya söylemişti. Hanna bütün gün boyunca ilk defa babasının söylediği şey için anında yerinden fırlamadı.

Suzette, Alex'in bu işi halletmeye hâlâ kararlı olduğunu görünce rahatladı.

Hanna'nın tereddüdünü okuyan Alex, "Ona artık ihtiyacın yok," dedi. "Git resmini al, bir veda töreni düzenleyeceğiz."

Hanna itaat etti ama başını eğişi, yürüyüşündeki cansızlık şüphelerini ele veriyordu.

Suzette, Hanna içeride gözden kaybolana dek bekledi. "Unuttuğundan korkuyordum."

Yüzü endişeyle ağırlaşan Alex içini çekti. "Hayır. Neşeli bir ortam sağlayıp her şeyi hafife almaya çalışıyorum. Bilmesini istemem. Gerçekte ne düşündüğümü yani."

"Gerçekte ne düşünüyorsun peki?" Alex başını iki yana sallamakla yetindi. Suzette öğrenmeye can atıyordu ama Alex'i hassas yerlerine parmak batırmayacak kadar çok seviyordu. "İyi gitti. Hafta sonu. Resmin bir fotoğrafını çektim."

Alex başıyla onayladı ama hâlâ içine kapanıktı, belki kızıyla ilgili olumsuz düşünceler beslediğini ima ettiğine pişman olmuştu. Şaraplarını yudumladılar ve Hanna elinde resimle dönene dek bir daha konuşmadılar.

"Hazır mısın?" Alex ayakta durabilecekleri ve sıçrayıp duran alevlere karşı güvende olabilecekleri bir yer açmak için kendisinin ve Hanna'nın sandalyelerini aradan çekti.

Suzette şarabını yere bıraktı, ayağa kalkarken dengesini sağlamasına yardımcı olsun diye sandalyesinin kollarına yaslandı.

"*Älskling!*" Alex ona doğru atıldı.

"Ben de ayakta durmak istiyorum." Aslında –bütün akşam

boyunca– istediği ateşten uzaklaşmaktı. Hâlâ sargılı olan, kalın çoraplar içindeki ayakları eskisi kadar acımıyordu, ayakta durabilmek güzel bir histi. Bacaklarını esnetmek. Alex, Suzette'in sandalyesini kenara çekti, şarabını yerden kaldırdı. O karısının dirseğini tutarken Suzette de kadehi aldı.

"Tamam mı?"

"Evet, iyi böyle." Kaçmak zorunda kalırsa kaçabilirdi. Oturmaktan çok daha iyiydi.

Alex bir elinde sopası, diğerinde şarabıyla ateşin diğer tarafındaki yerine gitti. Hanna resmini sıkı sıkı tuttu, talimatlar için babasına baktı.

"Burada, *valborgsmässoafton*'da Marie-Anne'i kendi diyarına geri göndermek için toplanmış bulunuyoruz..."

Tok, rahiplerinkini andıran bir sesle konuşuyordu. Suzette çılgınca bir gülme isteğiyle mücadele etti. Üçünden en çok hangisinin profesyonel yardıma ihtiyacı olduğu belli değildi artık. Alex, hiç tahmin etmediği kadar iyi bir aktördü –bu yaptıkları delilikti– ve ciddiyetle, açık vermeden oynuyordu. Bu yaptıkları Hanna'nın Marie-Anne'e bağlılığını gerçekten koparırsa, her şeye değerdi. Suzette, kızın bir gün kendi sesiyle konuşacağı umudunu diri tutuyordu.

"Marie-Anne sevgili Hanna'mıza arkadaş olmaya çalıştı ama kendisi fazlasıyla yaramaz bir kız, Hanna'nın başını bu kadar derde sokan bir arkadaşa ihtiyacı yok..."

Kızlarının görünmez arkadaşı için infaz ve cenaze töreni. Suzette gergin kahkaha homurtusunu öksürükle maskeledi. Bir an her şey fırıl fırıl döndü, şampanyayla şarabı fazla kaçırmıştı ama kendini topladı. Ayakta durup ciddi davranmaları uygun görünüyordu ve Suzette töreni berbat etmek istemiyordu.

"İşte bu yüzden Marie-Anne'e veda ediyoruz ve bunu yaparak Hanna'yı bağrımıza basıyoruz. Hanna kendi adına düşünebilir, her şeyi kendi adına yapabilir ve kendi adına konuşabilir, arkadaş olarak kötü niyetli bir cadıya ihtiyacı yok." Hanna'nın alamet-i farikası hareketle tek bir defa başını sallayarak kıza baktı, Hanna da ona başını salladı.

"Sopanı kâğıttan geçirip resmi ateşe tutabilir misin?"

Suzette'in büyük bir korkuyla beklediği kısım burasıydı. Kâğıdın tutuşunca patlayıp alev topuna dönmesini ya da ateşten dumanlarla sarmalanmış bir iblis çıkmasını bekliyordu adeta.

Ama Hanna çubukla resmi babasına verdi ve delme işini ona yapturdı. Alex onunla uğraşırken kendisi de elini cebine sokup konfetiye benzeyen bir avuç dolusu kırpıntı çıkardı. Kırpıntıları ateşe attıktan sonra uzanıp çubuğunu geri aldı. Kâğıt parçaları meteor yağmuru gibi yanıyordu. Suzette bu kâğıtların amacını pek sorgulamadı, ışık benekleri bir an aklını başından almıştı.

Ateşin üstünde sallanan bir sosis ya da karamela olmalıydı diye düşündü, ikinci kere yanmaya mahkûm edilmiş bir kız değil. Ama resmin kenarları kararıp tüterken ortaya canavar falan çıkmadı. Sonra ateş resmi yakaladı, kâğıdın yanlarını kemirdi.

"Güle güle Marie-Anne." Suzette cadının onları gerçekten sevmesi için dua etti.

Alevlerin yuttuğu kâğıt kıvrılmaya başladı, Alex Hanna'nın resmi çubuktan kurtarması için yardım etmek üzere araya girdi. Çubuğu bakır haznenin kenarına vurdu, çan sesi gibi bir çınlama duyuldu. Hanna çubuğu yakaladı, geri almak istiyordu. Kalın kâğıt alevlere boyun eğip küle döner, tüy gibi parçalardan ibaret kalırken Hanna çubuğunu haznenin kenarına vurdu, ölüm çanını çaldı.

Konuşuyordu sanki. Hoşça. Kal. Hoşça. Kal.

Alex yeniden sandalyesine gömüldü, ateşe biraz sokuldu. Suzette onun vücudundaki bitkinliği gördü, günler boyunca üzgün ya da endişeli değilmiş gibi yaparak herkesi sakinleştirmeye çalışmanın onu ne kadar zorladığını o zaman anladı.

Bir yudum şarap içti. Ayakları acıdan ve uzun süre ayakta durmanın baskısından avaz avaz bağırıyordu. Dizlerini büküp oturmaya hazırlanarak geriye doğru bir adım attığı sırada ayakları beklenmedik bir şeyle karşılaştı. Sadece bir dal parçasıydı ama ayakları itiraz etti, Suzette dengesini kaybetti. Sandalyesinin yanında yere yuvarlandı, ağzından bir şaşkınlık feryadı koptu, şarabı olduğu gibi önüne döküldü.

Alex bir saniye içinde yanındaydı, ellerini kollarının altına sokmuş Suzette'i kaldırıyordu.

"İyi misin?"

"Evet. Bir şeye bastım."

Alex onun sandalyesine oturmasına yardım etti. "Ayakların acıdı mı?"

"Geçer. Sadece takıldım." Koyu renk şarap lekeleri ceketine ve pantolonunun bir bacağına yayılıyordu. "Ortalığı batırdım."

"Sana bir bez getireyim." Alex eve koştu.

"Bir kâse de ılık su, içine bir tutam tuz at," diye seslendi Suzette arkasından.

Kısmen bütün ağırlığı ayaklarından almak, kısmen de lekeleri ateşin ışığında inceleyebilmek için sandalyede döndü. Gözünün ucuyla Hanna'yı seçti, kız yoğun, huzursuz edici bakışlarla ona bakıyordu. Hanna yavaş yavaş ilerledi.

Kolunu uzattı, iki parmağıyla Suzette'i işaret etti.

Ağzını oynatarak sessiz sözcükler söyledi. Tekrar tekrar.

Suzette'in omurgasından vücuduna bir ürperti yayıldı, bir milyon minicik akrep gibi tenini iğneledi. Suzette sandalyesinde iyice geriledi, uzaklaşmak istiyordu. Birden kız yanında belirdi. Suzette onun yüzüne baktığında, göz aklarını gördü. Ölü göz çukurlarında.

Ve parmakları. İşaret ediyor. Suçluyor.

Marie-Anne bir yere gitmemişti.

HANNA

Hızlandırıcı. Okulda başladığı araştırma yarım kalmıştı ama alkolün hızlandırıcı olduğunu biliyordu. Ateş annesinin tadına bakmıştı –nam nam nam, *mumsig*– ve daha fazlasını istiyordu. Ateş annesini yemek istiyordu!

Anlaşılmıştı artık. Annesini tökezleten İntikam ve Saldırı büyüsüydü. Büyü onu alkolle kaplamıştı. Ateş hızlandırıcısı.

Gerisi Hanna'ya kalıyordu.

Annesi ayaklarını yukarı çekip sandalyesinin köşesine büzüldü, gözleri kocaman ve korku doluydu. Hanna büyüsünü sağlam tuttu, uzattığı iki parmağının arasından annesine yönelttiği sözcükleri ağzını oynatarak söyledi. *Acı çek ve yok ol. Acı çek ve yok ol.*

Alevleri sopasıyla karıştırdı, yanan bir dal aradı, bulunca da bakır hazneden dışarı savurdu.

Dal kucağına inerken Anne çığlık çığlığa bağırdı. Sandalyesinden fırladı. Düştü. Yanan dalı çıplak elleriyle itip uzaklaştırdı.

Hanna sopasını kürek gibi kullandı, iki eliyle tuttuğu sopasıyla yanan korları dışarı itti. Korlar annesinin bacaklarına indi. Ayaklarına. Annesi cıyak cıyak bağırıp tekmeler savurdu, çırpınarak uzaklaşmaya çalıştı.

Hanna daha fazla kor alıp annesine fırlattı.

Korlar vampir ateşböcekleri gibi saldırdı annesine.

Annesi uluyup bağırdı.

Çubuğunun ucu erimiş turuncu bir renkle ışıldıyordu, Han-

na ne yapması gerektiğini anladı. Annesinin elleri pantolonunu dövüyor, yanan ipliklerin bazılarını söndürmeye çalışıyordu. Hanna çubukla doğruca annesinin gözünü hedef aldı ama annesi son anda başını kaldırınca hedefi şaşırdı. Alev alev yanan çubuğu annesinin yanağına batırdı, cızırtılı bir ses çıktı. Annesi çığlık atarak silahı Hanna'nın ellerinden aldı.

Bir an sonra babası elinde bir kâseyle oradaydı. Kâseyi annesinin üstüne, titreşen alevlerle dolu yerlere döktü.

Hanna'yı kucakladı. Ve fırlattı.

Hanna, serin hava hızla yanından akarken kendine geldi.

Ateşe çok mu yaklaşmıştı? Babası onu kurtarıyor muydu?

Çimenlerin çamurlu bir yerine şapırtıyla düştü, yuvarlandı. Afallamıştı. Bileğinin, düşüşünü yavaşlatmak için uzattığı bileğinin içinde bir şey yırtıldı. Başparmağı kopup yere düşecekti. Hanna çığlık attı.

Ama babası ve annesi ona koşmadılar.

Babası onun yerine masaya koşup sürahiyi kaptı. Annenin üstüne boşalttı, korların üstüne bastı. Annesi feryat edip top gibi kıvrıldı.

"Neresi acıyor?"

"Yüzüm! Su! Daha su!"

Babası annesini kollarına alıp eve koştu. Hanna sol kolunu göğsüne dayadı, ağlamaya devam ederek peşlerinden gitti. Neredeyse, "Baba," diye bir ses çıkardı ama sesi kırık, gözyaşlarıyla dolu bir cıyaklama gibiydi.

Neler olduğunu anlayamıyordu. Büyü çok iyi gitmişti. Üstelik her şeyi kendi başına, Marie-Anne olmadan yapmıştı. Neredeyse bitiyordu, annesi yerde kıvranıyordu, ateş almak üzereydi. Sonra babası her şeyi mahvetmişti. Annesini Hanna'dan daha fazla sevmesi mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü? Hanna'yı *savurmuştu*. Savurup atmıştı.

Gözyaşlarının arasında, "Neden?" diye bağırdı, Fransız aksanını bir tarafa bırakmıştı ama ne annesi duydu onu ne de babası.

Babası annesini büyük masanın üstüne bıraktı, her yerini ıslak mutfak havlularıyla sildi. Annesi ıslak bir bezi yüzüne bastır-

mış ağlıyordu. Başı masaya düştü, babası, "911'i arayayım mı?" diye haykırdı.

Annesi başını iki yana salladı ama ağlamasını bir türlü kesemiyordu.

Bütün bunların dramatikliği, annesiyle babasının darmadağın hâlleri, hareketlerinin böyle kontrolden çıkmış olması Hanna'yı biraz korkuttu. Sağlam kolunu bedenine dolayıp gözlerini birbiri ardına kırpıştırdı.

Annesi çırpınarak mahvolmuş pantolonundan kurtulmaya çalışırken babası yardıma koştu, pantolonu çekip çıkardı.

"Burası." Dizinin üstünü işaret etti. "Ve ellerim." Dirseklerine dayanarak doğrulup oturdu, babasının ıslak bezlerle önce bir elini, sonra diğerini sarmasına izin verdi.

Babası dolaplarda eşelenip başka mutfak havluları buldu. Hepsini mutfak musluğunun altına soktu. Sakarca sıçramalarla hareket ediyordu, Hanna'nın *Star Trek*'te gördüğü, lazer tabancasından çıkan ışınlarla vurulmuş tuhaf yaratık gibiydi. Keçileri kaçırmışa benziyordu, Hanna bundan hoşlanmadı.

Babası ıslak bezleri annesinin cildinin açıktaki yerlerine sıktı, sonra bezlerle annesinin bacağını örttü. "Başka yanık var mı?"

Ortalığı batırıyordu. Annesi bundan hoşlanmayacaktı. Hanna'nın bile içinden koşup yerdeki suları silmek geliyordu. Biraz sıçradı. Bana bakın, bana bakın! Boğazından bir inilti daha kurtuldu ama annesiyle babası hâlâ Hanna orada değilmiş gibi davranıyordu.

"Yüzüm."

"Acile gitmemiz gerek."

Annesi başını iki yana salladı. "Poliklinik. Daha hızlı olur ve... Pek kötü değiller bence..."

Hanna yavaşça sokuldu. Annesi artık o kadar çok ağlamıyordu. Kompresi kaldırıp yanağını babasına gösterdi. "Nasıl?"

"Hasiktir..." Babası kafayı sıyırmış gibiydi. "Doktora gitmemiz lazım!"

"O kadar mı kötü? Tanrım! Pantolonum olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Şort mort bir şey bulur musun?"

Babası merdivenden yukarı koştu. Annesi Hanna'yı nihayet fark etti. Önce dondu kaldı, gözleri koskocaman olmuştu, kaçmaya hazırdı. Hanna kolunu şişmiş yerin altından tutup miyavlar gibi ağlayarak yaklaştı.

"Hanna? Yaralandın mı?" Anne ne tarafa gideceğine karar veremiyormuş gibi başını çevirdi, merdivenden yukarı, ön kapıya doğru baktı, sonra nihayet yine Hanna'ya döndü. Hanna'ya bakarken yüzündeki korku ifadesi yerini endişeye bıraktı. "Ne yapıyordun...? Kırıldı mı?"

Hanna masanın yanında durup kolunu uzattı. Bileği şişip kocaman bir soğana dönüşmüştü.

Annesinin maskesi kaydı, bakışları sertleşip acımasızlaştı. Sanki artık Kötü Anne olmadığını saklayamıyordu. "İşte böyle olur... Acıyor, değil mi?"

Babası paldır küldür aşağı inerken basamaklar gümbürdedi.

"Hanna yaralanmış," dedi annesi. Yüzü şimdi normale dönmüş, Hanna'nın ateşi çıktığında ya da karnı ağrıdığında büründüğü ifadeye bürünmüştü.

"Nesi var?"

"Bileği. Kırılmış galiba."

Babasının gözleriyle ağzı ikaz lambası gibi kocaman açıldı.

"Buz kutusunu verir misin..."

Babası annesine şortu uzatınca, annesi yüzüne bastırdığı bezi aşağı indirmek zorunda kaldı. Annesi yalpalayarak giysilerini giymeye çalışırken, Hanna onun yanağındaki yaraya bakakaldı. Siyah ve kırmızı, kocaman, şişman bir halka. Hanna'nın aklına patlayan bir yanardağın ağzı gelmişti. Babası, zavallı babası, panik modundan bir türlü çıkamıyordu. Buzluğa atıldı, yere düşmüş kuru bir mutfak havlusunu kaptı.

"Çok özür dilerim..."

"Ne oldu?" diye sordu annesi.

"Düşünmüyordum, sadece... Onu senden uzaklaştırmak zorundaydım." Annesinden Hanna'ya döndü. "Bebeğim, çok özür dilerim!" Havluya sarılmış buz kutusunu nazikçe Hanna'nın bileğine koydu. "Vay anasını, bunların olduğuna inanamıyorum..."

"Hayatım tamam, biz iyiyiz, iyiyiz... Ama ateş yanarken evden çıkamayız."

Darmadağın hâldeki babası aceleyle arka tarafa çıktı, hortumu kullanarak küçük ateşlerini söndürdü. Elinde birkaç tabak yiyecekle yine içeri koştu, tezgâha attığı tabaklar tangırdadı. Hanna onun bu keçileri kaçırmış, kontrolü kaybetmiş ve ne yaptığını bilmez hâlinden yine hoşlanmadı.

"Tamam, herkes hazır mı? Hanna, *lilla gumman*, çok özür dilerim..."

Hanna babasının onu kucağına alıp arabaya taşımasını istiyordu ama babası annesini taşıdı. Hanna mızıldandı. Buz kutusu durumu kötüleştirmişti, bileği hâlâ zonkluyordu ve şimdi keskin, donmuş kırıklar batıyormuş gibi yapıyordu bunu.

Annesi omzunun üstünden, "Gel hadi Hanna," dedi. "Acıdığını biliyorum ama iki dakikada doktorda olacağız."

Varmak gerçekten sadece birkaç dakika sürdü, Annesi o sürenin büyük kısmını iyi anneymiş gibi yaparak, herkesin iyi olacağını, derin derin nefes almalarını tekrar tekrar söyleyerek geçirdi. Kızgınmış gibi konuşmuyordu, hatta canı bile yanmıyordu sanki. Babası arabayı çok hızlı kullandığı için bazen frenlere çok sert basması gerekiyordu.

Tabela –Shadyside Polikliniği– kararan gökyüzünün önünde pasparlaktı. Otopark enikonu boştu.

Bekleme odasında babası annesini zeytin yeşili çok çirkin sandalyelerden birine oturtup resepsiyona koştu, "karısı" ve "kızı" hakkında o kadar hızlı hızlı konuşmaya başladı ki Resepsiyon Hanım yavaşlamasını rica etti.

Resepsiyon Hanım sadece birkaç dakika bekleyeceklerini söyledi. Babası annesinin diğer tarafına oturup belgeleri doldurmaya koyuldu, annesini ikisinin arasında bıraktı. Annesi katlanmış bezi yanağına bastırıp boştaki eliyle babasının kolunu yakalarken gözkapakları titreşti, elindeki bez kadar renksiz görünüyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi babası.

Hanna babasının ondan bahsettiğini biliyordu, kaşlarını iyice çattı, öyle ki dudağı sarktı. Yine başarısızlığa uğramıştı. Babası kâğıtlara yazı yazarken arada sırada ona bir bakış atıyordu, yüzü birbirine uymayan parçalardan oluşan bir yapbozdu. Hanna ona denediğini, büyüsünün gücünü uygulamaya çalıştığını söylemek istedi. Ama annesi tahmin ettiğinden çok daha güçlü çıkmıştı. Konfetinin ve resmin yandığı gibi yanmamıştı. Bir kül bulutu hâlinde puf diye ortadan kaybolmamıştı. Büyünün gözyaşlarına ve aptalca uf olmalara sebep olması değil, annesini yok etmesi gerekiyordu. Babasını özgür bırakması gerekiyordu ama her nasılsa babası şimdi ikisinden de fazla acı çekiyordu.

Babası kâğıtları Resepsiyon Hanım'a verip bir yere sığamayan fazla uzun kolları ve bacaklarının huzursuzluğuyla oturdu.

"Ona fazla kızma..." Annesi babasının elini yakaladı. Gözleri fıldır fıldır gezindi, Hanna annesinin kusacağından korkarak usul usul ondan uzaklaştı. "Anlamıyor. Doğruyla yanlışı birbirinden ayıramıyor. İyiyle kötüyü. Onun için oyun gerçek, gerçek de oyun. Anlamadığı hâlde ona kızmanın bir manası yok."

"Nesi var böyle?"

Ona bakışları, hakkında böyle konuşmaları çok tuhaftı. Hanna başka biriymiş gibi. Ya da onları göremeyecek, duyamayacak biriymiş gibi. Hanna başını eğip bacaklarına, kirlenmiş tişörtüne baktı, görünmez oldum belki diye endişelenmişti. Ama kendini hâlâ görebiliyor, annesiyle babasının söylediği her şeyi duyabiliyordu. Burnunu çekerek gözyaşlarını bastırdı.

"İçinde bir şey bozuk. Kimyasal bir şey. Bir şey arızalanmış," dedi annesi.

"Nasıl düzelteceğiz?"

"Bilmiyorum."

Önce Suzette'i içeri çağırdılar, ayaklarında bir sorun olduğunu anlayınca da tekerlekli sandalye getirdiler. Babası annesinin peşinden gitmek istedi, Hanna kendisini bekleme odasında tek başına bırakacaklarını düşündü.

"Hanna'nın yanında kal," dedi annesi. "Röntgenin çekilecek bebeğim. Hiç acımayacak. Sonra da bileğine ne olduğunu an-

layacaklar, tamam mı?" Tekerlekli sandalyesini iterek annesini alıp götürdüler.

Hanna babasının yanına geçti, aslında kucağına oturmak istiyordu. Hayır. Aslında istediği, babasının kendisini kapıp kucağına oturtması, kendini çiçek gibi hatta iyi hissetmesini sağlayan bütün o tatlı şeyleri mırıldanmasıydı. Ama babası öyle bir şey yapmadı. Hanna'ya baktı, alnıyla kaşları acıyla kırışmıştı.

"*Lilla gumman...*" Ama sesi ışık yılı uzaktan geliyordu. Hanna sağ kolunu babasının pazısına doladı. Birlikte miyiz? Aramızda sorun yok ya? Babasını çok ama çok seviyordu. "İhtiyacın olan yardımı almanı sağlayacağız, tamam mı? İyi olacaksın, tamam mı?"

Hanna başıyla onayladı. Eli artık o kadar acımıyordu bile.

Röntgen çekildikten sonra Hanna kâğıt kaplı masada oturdu. Babası o kadar yakınında kaldığı için, omuz omuza oldukları için pek memnundu.

Doktor Falanca açık kapıdan içeri dalarken, "İyi haber," dedi. "Kırık yok. Sadece burkulmuş."

Doktor Falanca, babasınınkinden çok daha koyu bir aksanla konuşuyordu.

Babası rahatlayarak derin mi derin bir nefes aldı. Doktor çok koyu renk gözleriyle bir an ona baktı. Ama Hanna için gözleri yine gülümsemelere büründü.

"Madem öyle, kolunu sadece saracağım. Kocaman, esnek bir bandajla." Bileğin altında bir yerden başlayıp sargıyı ta yukarı kadar doladı, Hanna'nın başparmağının çevresinden geçirip tekrar aşağı indi. "Peki, dur bir tahmin edeyim. Bisikletinden mi düştün? Yoksa başka bir cesaret gösterisi mi yapıyordun?"

Hanna bandajdan hoşlanmıştı, acıyan bileğinin etrafını güzelce, güvenle sarıyordu.

"Konuşmaz," dedi babası.

"Ya. Hiç mi?" Hanna'ya kocaman, kışkırtıcı bir gülümsemeyle baktı, sanki bu yolla kızın senelerdir içinde tuttuğu sözcükleri boşaltabilirmiş gibi.

"Hayır. Şey... Benimle konuşmuyor."

Doktor Falanca babasına baktı, hiç mi hiç gülümsemiyordu. "Anladığım kadarıyla karınız da buradaymış. Arka bahçede kaza mı oldu?"

"Mangalımız."

Doktor başını salladı. "Peki... Kızınıza ne oldu?"

Baba tereddüt etti. "Aynı kazanın başka bir sonucu."

Hanna doktorun tek bir kişi şeklinde birleştirilmiş iki kişi olmasından hoşlanmamıştı. Kendisiyle neşeli, babasıyla süper ciddi.

"Peki, konuşamadığına göre Küçük Hanım Hanna olayları kendi tarafından anlatamayacak. Çok elverişli doğrusu."

İki adam bir çift kobra gibi birbirlerini bakışlarıyla sindirmeye çalıştı.

Babası ağırlığını kaydırdı, Hanna'ya yaklaştı. Hanna, babasının kendisinin ondan yana olduğunu bildiğine pek sevindi. Kendisini savurduğu için ona kızamıyordu bile, çünkü babası hâlâ annesinin büyüsünün etkisindeydi.

"Aileme zarar vermedim," dedi babası çenesi kilitlenerek.

Hanna'nın ağzı açık kaldı, doktorun öyle bir şey ima ettiğini fark etmemişti. Ağzını hemen kapatıp doktora kaşlarını çattı. Kollarını babasına doladı, babası da onu kucağına alıp dizine oturttu.

"Tamam ama bunun işimin bir parçası olduğunu..."

"Hanna'yı çıkarabilir miyiz? Uyku vakti geçti."

Hanna yorgun değildi ama çok uykusu gelmiş gibi yaparak başını babasının omzuna dayadı. Babası hâlâ en sevdiği insandı ve hep öyle kalacaktı, Doktor Falanca da mahvolmuş kovalama ayininin ne sebebini biliyordu ne de kiminle ilgili olduğunu.

"Hastaneden çıkarken bakım talimatlarının çıktısını size verecekler."

Babası uzun adımlarla odadan çıktı. Hanna onun güçlü kollarında olmayı seviyordu. Babası gücünü yeniden kazanmıştı. Hanna için. Tamamen Hanna'nın yanındaydı yine. Hanna aralarında bu kadar derin bir anlayış olmasına bayılıyordu. İkisi de ufak tefek hatalar yapabilirdi ama nihayetinde bir ekipti onlar.

Peki şimdi, annesi hakkında ne yapacaklardı?

SUZETTE

Suzette, doktorun gençliği ve güzelliğiyle çarpılmıştı. Muhteşem gür saçları, bakırımsı cildi. Adından ve teninden etnik kökenini anlayamadığı için nereli olduğunu sormak istedi. Ama böyle bir sorunun münasebetsiz kaçacağını ve doğru olsa da bir faydası dokunmayacak bir cevap getireceğini biliyordu: Berkeley Kaliforniya, Newark New Jersey, Columbus Ohio. Doktorun annesiyle babası ya da büyükanneleriyle büyükbabaları muhtemelen dünyanın çeşitli yerlerindendi ama Suzette merakının yersizliğini kabullendi. Esas önemli olan, doktorun hafif elleri ve yatıştırıcı tavrıydı.

Doktor, Suzette'in sol dizindeki ve yanağındaki yaraların ellerindeki yanıklardan kötü olduğunu doğruladı. Neyse ki cildinden sadece minicik bir parça kumaşın sökülmesi gerekmişti. Merheme bulanıp gazlı beze sarılmış elleri pek acımıyordu artık, yırtık bir fırın eldiveniyle ağır bir tepsiyi fırından çıkarmaya kalktığında daha beter yaralandığı olmuştu. Ama dizinde ufak bir yara izi kalabileceği söylendi. Ve yanağında. Suzette muayene masasında yatmış mide bulantısıyla baş etmeye çalışırken doktor önce yanağıyla ilgilenmişti.

"Çok mu kötü?" diye sormuştu Suzette.

Doktor bir dakikadır uğraşıyor, yaranın kenarlarını nazikçe temizliyordu. "Epey simetrik, aşağı yukarı çeyreklik büyüklüğünde. Bu siyah maddenin ölü deri olmamasına sevindim, sadece kömür artığıymış. Yara tamamen iyileştikten sonra orası biraz

büzülmüş hâlde kalabilir ya da rengi hafifçe bozulabilir. Sizi bir estetik cerraha yönlendirebilirim ama böyle ikinci derece bir yamkta ellerinden bir şey gelir mi bilmiyorum."

Suzette düşüncelerin içinde kayboldu, vücudundaki yara izlerinin haritasını çıkarıyordu. Açık karın yarasının çok kısa bir süre önce onarılmış olması tuhaf bir tesadüftü. Karnındaki yeni ameliyat kesiği ve laparoskopik yaralar düzgün çizgiler hâlinde iyileşiyordu; bacağında da artık her nasıl bir iz kalacaksa, hepsi birlikte yine de fistülünün ne menem bir şey olduğunu hatırlatan iz kadar korkunç değildi. İyi de yüzünü mahveden yara izi? Ne kadar belirgin olacaktı? Herkesin gözü önce oraya mı kayacaktı? Ne olduğunu soracaklar mıydı, yoksa acımayla bakışlarını mı kaçıracaklardı? Peki sorarlarsa Suzette ne cevap verecekti? Ah, tatlı küçük kızım piknik yaptığımız sırada beni canlı canlı yakmaya çalışmıştı.

Ya Alex, o ne düşünecekti? Suzette'in hâlâ güzel olduğunu söyleyebilirdi. Ama yara izi hasta Hanna'yı ve ebeveynlik konusundaki bütün başarısızlıklarını sonsuza dek hatırlatıp duracaktı ona. Alex'in bir daha yüzüne bakmayacağını düşünmek gayet kolaydı. Aynı sebepten ötürü kendisinin de bütün aynalardan ve her türlü yansımadan kaçacağını hayal etmek kolaydı. Çirkinlik bir yana. Onarılamaz hasar. Hem içeriden hem de dışarıdan. Hanna bunu yapmıştı işte: Onarılamaz bir hasar vermişti. Affedilemeyecek bir şeydi. Suzette'in anneliğinde bazı kusurlar olsa bile. Başarısızlıklarını damga gibi üstünde taşımayı hak etmiyordu.

Yara şimdilik hem sulu sızıntıları emen, hem de iyileştirici merhemin akıp gitmesini engelleyen kalın gazlı bezlerle bandajlanmıştı. Belki Suzette yaranın üstünde daima bir pansuman bulundururdu. İyileşme sürecindeki yeni bir yaraymış gibi yapardı. Böylesi ona daha kabul edilebilir geliyordu: Doğurduğu iblisi sonsuza dek ona hatırlatacak bir yara izindense iyileşmesi mümkün bir talihsizlik. Böylesi Alex için de daha mı iyi olurdu? Suzette'i hâlâ çekici bulması kolaylaşır mıydı? Suzette kocası için güzelliğini korumaya ne kadar da çaba harcamıştı. Eskiden

güçlü ve hakiki olan tek ilişkisini Hanna'nın tehlikeye atmasına bir daha asla izin vermeyecekti.

Doktor bacağıyla ilgilenmeyi bitirirken, yaz tatili planları hakkında havadan sudan konuştular. Doktor dağlara gitmek istiyordu. Suzette, kayınvalidesiyle kayınpederinin temmuz ayındaki ziyaretinden ötesini düşünemiyordu: Tova ile Bernt, yıllık Avrupa gezilerinden dönüşte Suzette'lerin evine uğramayı alışkanlık hâline getirmişlerdi. Sohbet bir süre kesildi.

"Peki, buraya gelen herkese sorduğumuz bazı standart sorular var. Son altı ayda ciddi bir şekilde düştüğünüz oldu mu?"

"Hayır."

"Depresyonda mısınız?"

"Hayır. Biraz. Tam depresyon sayılmaz."

"Evde size zarar veren biri var mı?"

"Bu da standart sorulardan biri mi?" Endişe dokunaçları karnına yayıldı. Hoş sohbetleri, bu sorgu öncesinde güvenini kazanma girişimi miydi? Omuzları gerildi, kendini ve ailesini özellikle kaçınmaya çalıştığı bir tahkikata maruz bıraktığı için telaşlanmıştı.

Genç, güzel doktor ona gülümsedi. "Evet. Ama sizin durumunuzda özellikle gerekli bir soru gibiydi."

"Ayaklarım yüzünden mi?" Muayene masasına çıkmak için yardıma ihtiyaç duyan Suzette, daha önce yaralanmış ayakları yüzünden ateşin yanında tökezlediğini açıklamış, ayaklarının durumunu ise müphem bir tavırla "bir şeye bastım" şeklinde geçiştirmişti. Doktorun ayaklarına bakma teklifini de geri çevirmişti.

"Bazıları önceden kalma çeşitli yaralarınız var. Ayrıca kızınız da burada."

Suzette, benzer sorular ona da soruluyorsa Alex'in neler hissedeceğini gayet iyi bilerek suratını astı. Alex suçlamaları hak etmiyordu ama Suzette doktorların bunları neden sorması gerektiğini, neden öğrenmeleri gerektiğini anlıyordu. Alex sinirlenip kendini iyice şüpheli bir duruma düşürür müydü acaba?

"Kocam değil. O bana asla zarar vermez."

"Evde başka biri mi var? Size zarar veren?"

Adrenalin seviyesi zirveye fırladı, Suzette doktorun şefkatini de endişesini de istemiyordu. Kusurlu evlerine gidip kusurlu bir uyku uyumak istiyordu. Çocuk Koruma Servisi'ni ya da Alex'i mahkûm edecek ona benzer bir kurumu arayacaklarından korktu, açıklamaya çalışan mağlup ve uzak sesi kulaklarına geldi.

"Anlayamazsınız. Karışık bir durum."

"Burada güvendesiniz. Tehlikedeyseniz eve gitmenizi istemiy..."

"Anlamıyorsunuz. Kızım..." anlatacak çok şey vardı ama burası yeri değildi, o yüzden Suzette başını iki yana salladı. Duvarlar üstüne kapanırken solukları kesik kesik bir hâl aldı. *Lütfen bırakın da gidelim...* Meseleyi Beatrix'le halledeceklerdi, Beatrix haklarında bir şeyler biliyordu zaten."

"Kızınız mı tehlikede?" Yine iki yana baş sallama. Suzette durumu toparlamaya çalışırken doktorun şaşkın yüzüne bakamıyordu bile. "Kızınız... Size zarar mı veriyor?"

Sözcüklerin başka birinin ağzında oluşmasıyla gerçek de varlık kazandı. Hanna'nın Suzette'e karşı kötü, hatta belki cinai niyetleri vardı. Suzette'in içinde bir şey patlayıp ufalandı. İnkâr ve umuttan oluşan o kıymetli kale. Eli ayağı boşandı, başı mağlubiyetin ağırlığıyla sarktı.

"Sebebini bilmiyorum," dedi, bunun acısı zonklayan yanağının acısından bile şiddetliydi. "O kadar korkunç bir şey yaptığımı zannetmiyorum... Bilerek yapmadım. Biz... Kocamla ben, bir aksilik olduğunun farkındayız, uğraşıyoruz. Sabah ilk iş terapistinde randevumuz var."

Doktor afallamış bir sessizlik içinde başıyla onayladı. Suzette onun yüzündeki korkuyu, böyle bir açmazın yeniliğini gördü.

"Şey, yardım edebileceğimiz bir şey varsa..." Ama boş bir teklifti bu, zaten doktor mavi nitril eldivenlerini çıkararak Suzette'ten uzaklaşmıştı bile. Vücut dili değişmiş, kadın kendini duruma kapatmıştı. Onun için her şey çok tuhaf, çok yabancı, çok şeytaniydi.

Suzette titreyen parmaklarını ağzına götürdü. Bir şey söyle-

mek hata olmuştu. Alex'le ikisi artık "mış" gibi yapamayacaklardı. Şiddete meyilli çocuklar büyüyünce ancak seri katil olurdu. Suzette bu korkudan kurtulamıyordu.

Birkaç dakika sonra onu tekerlekli sandalyeyle iterek Alex'in kucağında Hanna'yla oturduğu bekleme odasına götürdüler. Kucağında. Hiçbir şey olmamış gibi. Bakım bilgilerini ve Suzette'in plastik cerraha sevkini aldılar, Alex kâğıtları katlayıp pantolonunun cebine tıktı.

Hanna tekerlekli sandalyenin kulplarını yakalayıp itmeye başladı.

"Hey, yavaş. O eli kullanamazsın. Kırık değil ama burkulmuş yine de. Dinlendirmen gerek," dedi Alex ona.

"Sen sağ elini kullan, baba da öbür tarafı alır," dedi Suzette. Kızının yardımcı olma çabası –Hanna'nın bazen olabildiği gibi– tatlıydı, tabii Hanna onu bir otobüsün önüne itmeye niyetlenmiyorsa.

Tekerlekli sandalyeyi otoparka götürdüler. Alex Suzette'in sol kulağına, "Sizi dövdüğümü sandılar," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Bana da sordular."

"Ne söyledin?"

"Gerçeği."

Poliklinikten eve döndüklerinde Hanna odasına yollandı. Peşinden gitmeyi ya da kıza dişlerini fırçalattırmayı ikisi de düşünmedi. Alex, Suzette'in koltuk değnekleriyle ziyafetlerinden artakalanları içeri getirdi. Tabaklar, içlerindeki yiyecekler bozularak tezgâhta kaldı. Mülteciler gibi birbirlerine sarılarak birlikte kanepeye çöktüler.

Şafakta üst kattaki çanlar çınladı. Hanna uyanmıştı.

Suzette gecenin pürüzlerini gerinerek üstünden atarken, "Git. Duş al," dedi Alex'e. Alex tereddüt etti. "Darmadağın olamayız."

Alex duştayken Hanna yavaşça aşağı indi. Mutfakta yığılmış tabakları inceledikten sonra burnunu kırıştırdı, içerisi leş gibi balık ve soğan kokuyordu. Suzette kızının moda tercihlerini

pek beğenmemişti, Hanna üstüne biraz büyük gelen yazlık bir elbiseyle renkleri uyumlu ama farklı teklerden oluşan diz altı çoraplar giymişti ama hiç değilse üstü başı temiz görünüyordu. Bileği hâlâ sargılıydı ama Suzette onun artık kolunu gözetmediğini görünce rahatladı.

"Aç mısın?"

Hanna omuz silkti.

"Fırçanı getirmek ister misin, saçlarını tarayayım?"

Kızı dönüp sallana sallana tekrar yukarı çıktı.

Suzette doğrulup otururken biraz inledi. Tişörtünü düzeltti. Daha sonra, dışarı çıkarlarken sutyen takardı. Sargıları ve bacaklarındaki tuhaf renkli yaraları kapatacak uzun, bol bir pantolon giyecekti. Ne var ki yüzünü saklayamazdı. Ayrıca muhtemelen ayakkabıyla değil, terlikle çıkacaktı evden. Son birkaç günde pijamayla eşdeğer giysilere alışmıştı. Rahat kıyafetler giymek insana iyi geliyordu.

Küçük tuvalette çabucak çişini yapıp çıktığı sırada Hanna da elinde fırçayla ve iki kırmızı tokayla döndü. Suzette topallayarak masaya gidip oturdu. Alex'in karısının yanıklarını serinletme çabalarının sonucu olan birikintiler kurumuştu. Öylece bırakılmış mutfak havluları kaskatı kesilmiş yığınlar hâlindeydi.

Hanna ne yapılacağını biliyordu, yüzünü annesinden öteye dönerek Suzette'in bacaklarının arasında durdu.

"Önce kendi saçımı bir fırçalayayım." Mor pırıltılı fırçayı en az acıyan iki parmağının arasında dikkatle tutarak birkaç kere saçlarından geçirdi. Hiç yoktan iyiydi.

Süslü püslü günleri sona ermişti. Terapistin muayenehanesine bir zamanlar şikâyet ettiği, dünya kendilerine ait bir yatak odasıymış gibi insan içine çıkan tiplere benzer bir hâlde gitmek hiç umurunda değildi. Millet neden doğru dürüst giyinmeye zahmet edemiyor diye düşünürdü eskiden. O tipleri her yerde görürdü. Starbucks'ta. Eczanede. The Giant Eagle'da. Yatağa gidecekmiş ya da gitmeye hazırlanıyormuş gibi görünen insanlar. En temel sosyal kuralların nasıl bir tarafa atılabileceğini biliyordu artık. Herkesin hayatı kendisininki gibi mahvolmuş bir vazi-

yette miydi? Herkes yapması gerekenleri gönülsüzce yapmakla mı yetiniyordu sadece?

En ufak bir rahatsızlık vermemeye dikkat ederek fırçayı kızının saçlarından geçirdi. Hanna tokaları havaya kaldırdı, iki elinde birer tane.

"Örgü mü? Keçi kulak mı?"

Hanna ikinci öneriyi başıyla onayladı. Suzette kızın saçını arkadan ikiye ayırdı, bir tarafını yana itti.

"Biliyor musun, keşke ne yaptığımı bilseydim. Telafi ederdim." Yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Bana inanmak zorundasın. Acı çekmeni istemiyorum ama canımı yakmaya devam edemezsin."

Söyleyecek başka bir şey yoktu. Hanna sessiz kaldı.

Keçi kulaklar başının iki yanında ta yukarıdaydı, paralel ve kusursuzdular. Tek bir tel bile yerinden çıkmıyordu. Suzette, Hanna'nın omuzlarını dürttü, kız dönüp ona baktı. Suzette iki keçi kulağın da uçlarını kıvırdı, böylece saçlar bukle oldu. Üstüne korkulu bir beklenti hissi çöktü. Her şey değişmek üzereydi. Beatrix kızlarının geleceği hakkında ne söyleyecekti? Hanna kendi yolunu çizmişti ama bu yol onları nereye götürüyordu, hiç geri dönebilecekler miydi? Tuhaftı ama Suzette bunu yapma ihtiyacındaydı: Çekingen kollarını Hanna'nın katı, direnen vücuduna doladı.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Küçüklüğümü, kendimi nasıl yapayalnız hissettiğimi. Söz veriyorum, her zaman böyle olmayacak."

Kızının pespembe, kusursuz yanağını öptü. Arkasına yaslanıp Hanna'nın şirin suratına baktı. Hanna ifadesiz duruyordu. Suzette çocukluğunda annesinin yatakta ona sarılıp yatmak istediği birkaç sabahı hatırladı. Annesinin kolu başının altında yatar ama ona sokulup sarılmazdı. Suzette tahta gibi kaskatı yatar, yanındaki vücut çürüyen etle sert kemiklerden oluşmuş gibi hissederek sevgi saatinin bitmesini beklerken, annesi bebek gibi bir sesle konuşurdu. Belki annesi denemişti. Belki Suzette onun sevgisini reddetmişti. Belki annesi vazgeçmişti. Birbirlerine bağ-

lanamamışlardı ama Suzette'in annesinin denemeye devam etmesine ihtiyacı vardı. Bir çocuğun bencilce arzusuydu bu ama annelerin bencillikten azade olması gerekirdi.

Kollarını Hanna'ya doladı. Sımsıkı ve yürekten gelen, samimi bir kucaklama.

Suzette de Alex de gergindi, masada sessizlik içinde paylaştıkları bir demlik kahvenin faydası dokunmadı. Hanna gevreklerini ağır ağır yedi, kaşığını o kadar dikkatli kullanıyordu ki kâseden hiç ses çıkmıyordu. Abartılı dikkati, ortamın havasına uygundu. Suzette bir şeylerin kırılıp dağılmak üzere olduğu hissini içinden atamıyordu. Üçünden biri konuşacak ve oda –bütün ev– milyonlarca parçaya ayrılacak, içinde yaşadıkları yanılsamayı parampar-ça edecekti. Suzette'le Alex telefonlarına bakıp duruyordu, ikisi de bir an evvel gitmek istiyordu.

Doktor Yamamoto'nun ofisine on beş dakika erken vardılar. Hanna önden koşarak kapıya gitti.

"Onu sevdi herhalde. Ya da oyuncakları." Suzette kolunu Alex'in koluna geçirmişti. Koltuk değnekleri eskisi kadar işe yaramıyordu, kullanmaya kalksa su toplamış parmaklarıyla avuçlarına baskı uygulaması gerekecekti. Suzette, taşlara ya da yoldaki bir çatlağa basmamaya dikkat ederek yavaş yavaş yürüyor, gazlı beze sarılı elleri ve terlikli ayaklarıyla kendini talihsiz ve gülünç hissediyordu. Hanna'nın çorapları hâlâ farklı farklıydı, ayrıca hava açık olmasına rağmen kız uğur böcekli yağmur botlarını giymek istemişti. Suzette sabah soğuğuna karşı Hanna'ya hırka giydirmişti ama Hanna hırkanın kollarını sıvamıştı. Sıcak olduğu için mi, yoksa sargılı bileğini göstermeye can attığından mı? Alex bile her zamanki kadar şık görünmüyordu, gerçi üçünün arasında en temizi oydu muhtemelen. Eşofman giymiş, mavi bir tişörtün üstüne bir gömlek geçirip düğmelerini açık bırakmıştı. Sakalı karışık, gözlerinin etrafındaki çizgiler daha belirgindi.

Hanna parmağını zilin üstünde tuttu, izin için annesine baktı. Suzette başıyla onay verince de zile bastı. Beatrix kapıyı açtığında Alex'le Suzette henüz oraya varamamıştı. Terapist üçüne

bakarken hoş geldiniz diyen gülümsemesi eridi gitti. Topallama. Sargılar. Bumburuşuk perişanlık.

"Hay aksi. Hayatınızın en güzel hafta sonu değildi herhalde?" Sıcak bir gülümsemeyle Hanna'ya baktı. "Günaydın Hanna. Oyun odasına gitmek ister misin?"

Hanna sırıttı, bir sekişte içeri atladı.

Yetişkinler Suzette'in topallaması yüzünden ağır ağır yürüyerek koridoru geçerken, Hanna oyun odasına girip gözden kayboldu.

"Bu yaralar yeni. Herkes iyi mi?" diye sordu Beatrix.

"Bir kaza atlattık..."

Suzette, Alex'in sözünü kesti. "Hanna beni öldürmeye çalışıyor."

Beatrix'in ofisinin kapısı önünde dikildiler. Alex'le Suzette, yüzlerinde birbirinin eşi, yaralı ama öfkeli olmayan kabullenme ifadesiyle bakıştılar.

"Birlikte çok az vakit geçirdik," dedi Beatrix. "Ama Hanna'nın Duyarsız-Duygusuz özelliklerini ilk seansımızda not etmiştim."

"Ne demek bu?" diye sordu Alex.

"Belki bugün önce onunla konuşsam daha iyi, bakalım biraz daha fazlasını açığa çıkarabilecek miyim."

HANNA

Beatrix hemen döneceğini, kendi başlarına kalabilmeleri için diğer odadaki jaluziyi indirmesi gerektiğini söyledi. Hanna gerçek bir kale resmine sahip bir yapboz bulup masaya getirdi. Beatrix bir dakika sonra odaya girip kapıyı kapattı.

"Seni gördüğüme sevindim." Beatrix'in bal ve papatyalar gibi hoş bir sesi vardı. Duvarın yanındaki el arabasından kâğıtla plastik bir kutu alıp küçük sandalyelerden birine, Hanna'nın yakınına oturdu.

"Annenle ve babanla konuştuğum sırada yapbozla oynamak için bol bol zamanın olacak. Birkaç dakika ikimiz birlikte bir şey yapabilir miyiz, ne dersin?"

Hanna, Beatrix'in "birlikte" sözcüğünü kullanmasından hoşlanmıştı. Beatrix çok hoş bir şekilde Hanna'yı dinlediğini ve anladığını hissettiriyordu, hem de aptalca sorular sormadan, aptal resimli kartlar kullanmadan. Bir kitaptaki sevdiği bir karakteri hatırlatıyordu Hanna'ya, karakter dünyanın ve bütün doğal yaratıklarının ninesiydi. Kitaptaki yaşlı kadın bazen gülümseyince gamzeleri çıkan bir peri anneye, bazen de okyanusun dalgalarına ya da insanı çağıran dalları olan bir ağaca benziyordu. Her şeyi biliyor ve herkesin içindeki güzelliği görüyordu. Beatrix, Hanna'nın kendisini ışıl ışıl hazinelerle dolu bir sandık gibi hissetmesini sağlıyordu, o yüzden Hanna başıyla onaylayıp yapboz kutusunu öteye itti.

"Bileğini incitmişsin galiba. İyi misin?"

Hanna başıyla evetledi. Olanları babasının suçu olarak düşünmüyordu bile artık. Babası o anda ipleri annesi tarafından çekilen bir kuklaydı.

"Bana kalırsa hafta sonu hepiniz için bayağı olaylı geçmiş."

Kocaman onay.

"Umarım çok korkmamışsındır."

Hanna gözlerini devirdi, hafifçe yana yatırdığı başını biraz salladı. Beatrix gülümsedi, o zaman Hanna da gülümsedi çünkü Beatrix'i gülümsetmişti.

"Korkmayacak kadar cesur musun?"

Kocaman kocaman onay.

"Eh, aklımda bir şey var." Beatrix farklı renklerde birkaç parça elişi kâğıdını masaya dizdi, plastik kutuyu açtı. Kutu pastel ve kuru boyalarla doluydu. "Benim için birkaç resim çizersin belki diyordum. Mesela bana annenin bir resmini çizebilir misin?"

Kafası karışan Hanna yüzünü buruşturdu. Diğer odayı işaret etti.

"Biliyorum, annen hemen orada. Herhalde onun neye benzediğini zaten bildiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Hanna başıyla onayladı. Beatrix süper akıllıydı.

"Bak ne diyeceğim. İnsanlar bazen farklı şeyler görür. Ben *senin* anneni nasıl gördüğünü görmek istiyorum."

Ah evet, çok çok akıllıydı. Beatrix annesinin daima maske taktığını biliyordu, maskenin altında ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Hanna kırmızı bir kâğıtla siyah pastel boya aldı. Annesinin faydalı dersine rağmen insanları pek iyi çizemiyordu, o yüzden sadece yüz çizdi. Kocaman, şişkin kafa. Gaddar küçük gözler. Hırlayan bir ağız. Birkaç dişi ağzından taşıyor. Sonra Beatrix kesinlikle anlasın diye geniş kenarlı, kocaman bir üçgen şapka çizdi, hırçın hırçın boyadı. Kâğıdı Beatrix'e bakacak şekilde çevirdi.

"Cadı şapkası mı o?" diye sordu Beatrix.

Evvet evvet evvet.

"Annen cadı mı?"

Bingo!

"Bak, annen bana Marie-Anne'den bahsetmişti. Cadının Marie-Anne olduğunu sanıyordum."

Onay.

"Ve sana yardım ediyordu, öyle mi?"

Evet. Ama. Siyah pastelle annesinin şapkasına tık tık tık.

"Ama anne de mi cadı?"

Hanna gözlerini koskocaman ve yusyuvarlak açtı, Beatrix durumun ciddiyetini anlasın diye ağır ağır başıyla onayladı.

"Annen korkutucu bir cadı mı?"

Ah hem de nasıl. Hanna bir kalem aldı, asa gibi sallayıp Beatrix'e annesinin nasıl büyü yaptığını göstermeye çalıştı. Yüzünü buruşturup gaddar bir ifade takındı, kalem-asayla havayı dürttü.

"Asa mı o? Annen büyü mü yapıyor?"

Hanna cevap vermek yerine bir parça daha kâğıt aldı –açık mavi– ve daha koyu mavi bir pastel boyayla babasını çizmeye çalıştı. Beatrix tanısın diye uzun bacaklar yaptı, çenesine de bir sakal karaladı.

"Baban mı bu?"

Onay. Hanna annesinin resmini işaret etti, sonra kalem-asayı uzatıp babasının resmine vurdu.

"Annen babana büyü mü yaptı?"

Evet!

"Aman aman, pek ciddi bir durum var gibi. Annen bunu niye yaptı?"

Hanna kırmızı pastelle babasının göğsünün ortasına yamuk bir kalp çizdi. Sonra ellerini birbirinin üstüne koyup kendi göğsüne dayadı. Bir babasının pastel kalbini, bir de kendi gerçek kalbini gösterdi.

"Baban seni seviyor. Seni çok seviyor."

Hanna önce kendi kalbini, sonra babasınınkini işaret etti.

"Sen de onu seviyorsun."

Kocaman onay.

"Hanna, bu arada bir şey söylemek istiyorum, kendini mükemmel bir şekilde ifade etmeyi başarıyorsun."

Sırıtış.

Bundan sonraki kısmı açıklamak biraz daha zordu. Hanna elini bir o kalbe bir bu kalbe götürerek babasıyla ikisinin sevgisini ifade etti. Sonra hayal kırıklığı ve öfkeyle annesinin asasını alıp kılıç gibi savurdu, babasıyla paylaştığı sevgiyi doğradı.

Beatrix kaşlarını çattı. Hanna kesme hareketini yeniden yaptı, Beatrix'in anlamasını bekledi.

"Annenin babanı seni sevmekten vazgeçirmek istediğini mi düşünüyorsun?"

Hanna'nın vücudu duyduğu rahatlamayla gevşedi, kız yerinden fırlayıp Beatrix'i yanağından öptü.

"Birinin anlaması hoş bir şey, değil mi?"

Çok çok evet.

"Buna henüz hazır olmadığını biliyorum ama bir gün, bazı zor şeylerin üstesinden geldiğinde diğer şeyler kolaylaşabilir. Mesela, konuşan, iletişim kuran biri hâline gelmek zor belki, ama bunu bir kere yaptıktan sonra başkalarının verdiği karşılıklar ve seni anlamalarının verdiği güzel hisler ödülün olabilir."

Başka herkes gibi vır vır konuşup durduğunu pek kafasında canlandıramayan Hanna omuz silkti. Ayrıca en önemli sözcüklerinin ağzından ölü böcekler gibi çıkacağından, tuhaf bakışlarla karşılaşmaktan başka bir fayda sağlamayacak ürkütücü saçmalıklar olacağından hâlâ biraz korkuyordu. Ayağını altında kıvırıp yerine oturdu.

"Peki, resimlerine dönelim. Neden annenin babanın artık seni sevmesini istemediğini düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Hanna bir eliyle annesinin, diğeriyle babasının resmini tuttu, karşılıklı birbirine bastırdı.

Beatrix kafası karışmış gibi görünüyordu.

Hanna bir parça sarı kâğıtla mor bir pastel boya aldı, iki keçi kulaklı küçük bir çöp şekil çizdi. Önce kendini, sonra resmi gösterdi.

"Sensin bu."

Doğru. Hanna, annesiyle babasının resimlerini yüzleri yukarı gelecek şekilde çevirdi, annesini işaret ederken bir kalem

aldı, babasına tık tık vurarak büyü yaptı. İki resmi de tekrar alıp birbirine yapıştırdı, mucuk mucuk yapıyorlarmış gibi birazcık çevirdi. İyice anlaşılsın diye dudaklarını büzmüştü. Kendi resmini kaptı, kocaman parçalar hâlinde yırtıp eliyle süpürerek yere attı. Annesiyle babasının resimlerini yürüyorlarmış gibi oynattı, Hanna'nın yere saçılmış parçalarından uzaklaşıyorlardı.

"Yani sence... Annen babana büyü yaptı. Sence annen seni sevmiyor mu?"

Kocaman hayır.

"Büyü babanı seni sevmekten vazgeçiriyor. Ve ikisi birlikte çekip gidiyor, seni yalnız bırakıyorlar. Seni istemiyorlar mı?"

Üzgün hayır.

"Çok kötü bir his olmalı. Ben olsam ne kadar üzülürdüm hayal edemiyorum."

İç çekişli evet.

"Yani her şeyi doğru anladıysam... O zaman baban seni her zaman sevsin diye mi annenin canını yakmaya çalışıyorsun?"

Onay. İki yana sallama. Canını yakmak değil. Cadı annesinin yüzüne koca bir çarpı attı. Sonra kâğıdı yavaşça ortasından yırttı.

"Annenin gitmesini mi istiyorsun? Ölmesini?"

Gerekliydi bu.

"Onunla çok vakit geçiriyorsun. Yanında olmasaydı özler miydin?"

Hayır. Babasının resmini işaret etti.

"O zaman baban tamamen sana kalırdı."

Hah işte, evet.

"Bütün bunları benimle paylaştığın için sana teşekkür ederim. Bana güvendiğine memnun oldum."

Beatrix, Hanna'nın hayatta en sevdiği ikinci insandı. Ve her şeyi anlıyordu. Sözcükler olmadan. Hanna annesini düşündü. Resim yapmayı nasıl sevdiğini, Hanna'ya hediye olarak resim malzemeleri aldığını. Annesi resimlerin sözcüklerin yerine geçebileceğini baştan beri biliyor muydu? Hanna yarı yarıya çıkmış dişlerinden birine parmağıyla vurdu, renkli lekelerle kendine özel bir dil yaratma ihtimalini düşündü. Bu dili babasına öğretebilir, böylece iletişim kurabilirlerdi.

"Sana değer verdiğimi bilmen benim için önemli. Tek istediğim sana yardım etmek. Senin için en iyi olanı yapmaya çalışacağım. Tamam mı?"

Hanna'nın içi şarkı söylüyor, çın çın ötüyordu çünkü Beatrix onun için en iyisinin ne olduğunu biliyordu ve belki onun gibi büyük birinin yardımıyla nihayet annesini başlarından atabilirlerdi.

SUZETTE

Suzette bacaklarını uzatmış kanepede oturuyordu. Alex diğer uca tünemiş, düşüncelerinin zehirli atmosferinde kaybolup gitmiş, bekliyordu. Gölgeli jaluzi oyun odasının penceresini kataraklt gibi kapatmıştı. Suzette'in sezgileri onu bir yerde yarı yolda bırakmıştı. Hanna zamanında bir ipin ucunda sakince salınan bir balondu. O balon ne zaman şiddetli bir hava akımına kapılarak sürüklenip gitmişti? Suzette bunu niye fark etmemişti?

Bataklık gibi ağır geçen bir sürenin ardından Beatrix geldi. Jaluziyi açtı, Hanna diğer taraftaydı, bir yapbozu kutusundan çıkarıyordu. Beatrix oturdu, aynalı pencereyle kanepenin arasındaki koltuğundan üç danışanını süzdü.

"Nasıl..." Suzette soruyu bitirmedi.

"İletişim kurmaya gayet hevesliydi," dedi Beatrix. "Bu konuda şaşırtıcı derecede becerikli üstelik, sözcük kullanmasa bile."

"Ne dedi..." Alex kıvrandı. "Böyle bir şey olmazdı – benim suçum, Walpurgis kutlaması yapmaya kalkışmamalıydım."

Beatrix'in kaşları çatıldı, dudakları aralandı ama o daha konuşamadan Suzette araya girip bilgi verdi. İsveç bayramını nasıl kutladıklarını anlattı. Hanna'nın tehlikeli diğer benliğinden kurtulmasına yardım etme denemelerini. Ateşi. Polikliniği.

"Ailemle ateşin çevresinde bir etkinlik planlamamalıydım. Aptalcaydı, ne demeye yaptım bilmiyorum." Başını tuttu, saçları ellerine döküldü.

Suzette onu teselli etmek istedi ama Alex uzanamayacağı bir yerdeydi.

"Yaratıcı bir fikirmiş," dedi Beatrix. "Ve her şey göz önüne alındığında..."

Alex onun sözünü keserek, "Suzette'in öldürülmesine sebep olabilirdim," dedi.

"Ben iyiyim." Açıklayamazdı ama Suzette kendini aylardır olmadığı kadar sakin, zıtlaşmalardan uzak hissediyordu. Karnındaki sancılar bile geçmişti. Öte yandan bir elini korumacı bir tavırla bandajlı yanağına bastırma hissine karşı koyması gerekiyordu.

"Hanna'ya gelince... Bilmiyorum, belki gerçekten ele geçirilmiş falandır..."

"Hayır, öyle bir şey yok." Beatrix bu sözleri düşünceli bir makamla, ağır ağır söylemişti. "Konuşacak çok şeyimiz var. Hafta sonu farklı geçseydi benim de sizin için farklı bir hareket planım olabilirdi, bahsettiğim değerlendirmeleri yapardım. Ama bence o işlerle vakit kaybedemeyiz."

"Önerin nedir?" diye sordu Suzette.

"Cuma günü konuşmuştuk ya? Bir şeyi kontrol etmek istediğimi söylemiştim hani? Birkaç yıl önce şiddete eğilimli çocuğu olan bir ailem vardı. Çocuğun evden uzaklaştırılması gerekmişti. O zaman çok araştırma yapmıştım. Cuma günü kurumu aradım. Sadece seçenek olarak ihtiyaç duyarsak diye müsait olup olmadıklarını öğrenmek için. Bence öyle bir ihtiyaç var."

Alex nihayet başını kaldırdı. Suzette onun ifadesini okumaya çabaladı. Alex'in bir yanıyla daima Hanna'ya sadık kalacağını biliyordu. Alex, Hanna'nın hayranlığından ve tatlılığından besleniyordu ama şimdi durduğu yer neresiydi? Hanna'nın davranışları onu çok mahrem bir şekilde incitmişti. Alex ihanete uğramıştı, ona yalanlar söylenmişti. Birinin müdahalesi ve yardımı olmadan hayatlarına devam edemezlerdi artık. Suzette gözlerini yumdu, hayalinin –Hanna'nın hiç değilse kısa bir süre için uzaklara gönderilmesinin– gerçekleşmesi ihtimali dolayısıyla rahatlamıştı ama Alex'in bu rahatlamayı da, yüzeyin altında köpüren sevinci de görmesini istemiyordu.

"Evden uzaklaştırılması mı?" diye sordu Alex.

"Evet, yatılı bir kuruma gitmesi."

"Akıl hastanesi gibi mi?"

"Düşündüğün gibi bir şey değil."

"Hanna... Psikopat mı o?" Sesi çatallandı. Yumruğunu ağzına dayadı, kendini kontrol etme çabasıyla boğazını temizledi. Bir gece önce düşündüğü bu muydu? Çocuklarının kötünün en kötüsü, vahşi bir canavar olma ihtimalini mi düşünmüştü?

"Size ilk teşhisim hakkındaki her şeyi açıklamak istiyorum. Ve Marshes konusunu – bahsettiğim kurum." Beatrix ayağa kalktı. "Bir dakikalığına mutfağa gideceğim. Saat on randevumu iptal etmek için. Bir de Marshes'a e-posta yollayacağım. Tamam mı? Hemen dönerim."

Beatrix kapıyı açık bıraktı; kollarını dik açılarla sallamasına karşın dansöz gibi zarif hareketlerle koridorda yürümesini ve evin ana kanadına girip gözden kaybolmasını seyrettiler. Suzette ayaklarını kanepeden yere kaydırdı, o tarafa yanaşıp Alex'in elini tuttu.

"Ne diyorsun? Yatılı bir kuruluş hakkında?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Aslında henüz pek bir şey bilmiyoruz. Yani... O noktada mıyız? Galiba öyle. Ben sadece... Yedi yaşında. Nasıl olur da bizimle yaşayamaz?"

"Yaşayamaz Alex." Alex'in hâlâ kendisinden birkaç adım geride olduğunu bilen Suzette sesini yumuşattı. "Yaşayabileceğini sanmıyorum. Bana yaptıklarına bak. Onunla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz..."

"Bütün bunların böyle umutsuz vaka olmasının sebebi de o. Umutsuz vaka." Vücudunda bir gerginlik dolaştı. Suzette, Alex'in parmaklarını sımsıkı kavramış elini gevşetti.

"Değil. Hanna hastaysa... Astım ya da lösemi olsaydı ona yardım ederdik. Uzun dönemli mücadeleye hazır olur, sağlığına kavuşması için her şeyi yapardık. Değil mi?" Kızına bunu borçluydu.

Alex gözlerini ovuşturup Suzette'e baktı. "Ya iyileşemezse?"

İşte buydu, şifa bulmasına uğraştığı yara buydu. Mağlup edilemeyecek bir canavardan duyulan korku.

"Ya iyileşmesi mümkünse?" Suzette bunun mümkün olduğuna inanmak zorundaydı. Tedavi edilemez hastalıkların bile kontrol altında tutulabileceğini kendisinden biliyordu. Hayatlarını kendi çocuklarından dehşete kapılarak geçirmek zorunda değillerdi. Hanna da kargaşa ve kafa karışıklığından oluşan bir iç kâbusa mahkûm olmak zorunda değildi. Belirtileri daha önce fark etmediği için kendini affetmesi zordu ama iyi ebeveynlik Hanna'nın ihtiyaç duyduğu bakımı almasını sağlamak demekti. Bu, onu başka bir yere göndermek anlamına gelse bile. Sonuçta bu sonsuza dek sürmeyecekti.

Diğer odada mutlu ve her şeyden habersiz bir hâlde yapbozunu birleştiren kızlarını seyrederek sessizlik içinde oturdular.

Beatrix kısa süre sonra ıtırlı papatya kokuları saçan bir çay tepsisiyle döndü. "Bitki çayı ve çörek getirdim. Glutensiz beslenmiyorsunuz değil mi?" Başlarını iki yana salladılar. Beatrix tepsiyi sehpaya yerleştirdi. "Sıcak ve besleyici bir şey işinize yarar gibi görünüyorsunuz. Hanna bir şey yedi mi?"

"Biraz gevrek yedi," dedi Suzette.

"Peki, buyurun."

"Teşekkür ederiz." Suzette fincanların birini yudumladı. "Ah, güzelmiş."

"Ben Hanna'ya yiyecek bir şeyler götürüp bizim burada biraz konuşacağımızı söyleyeceğim." Yarım çöreğin üstüne çilek reçeli ve krem peynir sürüp dışarı süzüldü.

Bir kez daha terapistin kızlarıyla etkileşime girmesini seyrettiler. Hanna çöreği alıp yarı yarıya çıkmış dişleriyle kemirirken öyle tatlı, öyle nazik görünüyordu ki. Beatrix geri gelip kapıyı kapadı.

"Peki, şimdi. Önce şunu söyleyeyim, akıl hastalıkları da diğer hastalıklar kadar gerçek ve somuttur. Ama kendini gösterme biçimleri dolayısıyla diğer hastalıklardan daha korkutucu olabilir." Bacak bacak üstüne attı, kucağında Moleskine bir defter, elinde de bir kalem vardı. Alex'le Suzette birer çörek hazırlayıp gözlerini Beatrix'ten ayırmadan yiyerek çaylarını içtiler.

"Peki, onunla konuştuğuma göre... Olaylar sadece resimler-

den ibaret olsaydı, kıskançlık duymasına yol açan bir şeyler yaşandığını ya da durumun bir tür fantezi oyunuyla maskelenen tipik anne-kız, bakıcı-çocuk meselelerinden biri olduğu sonucuna varabilirdim. Ama ciddi Zıtlaşma Bozukluğu'ndan da öte bir sorunla karşı karşıyayız. Çizdiği resimler, anlattığınız davranışların arkasındaki niyetleri açığa vurdu. Raptiyelerin, ateşin. Senin aldığın yaraların." *Mahvolmuş yüzünün.* "Ve bence bu niyetleri çok ciddiye almak zorundayız, hele de işlerin ne kadar hızlı bir şekilde çığırından çıktığını düşününce.

"Marshes dediğim gibi birkaç yıl önce başka bir aile için bulduğum benzersiz bir kurum. İngiltere'deki bir kurum örnek alınarak hayata geçirilmiş. Ciddi davranış bozuklukları olan çocuklara kapsamlı bakım ve tedavi sağlıyor. Hanna orada yaşayacak. Okula orada gidecek. Terapi görecek. Ve günün yirmi dört saati bire bir gözlem altında olacak. Sınıfta yanında biri bulunacak, oyun zamanları gözlenecek, geceleri anında yanına gidecek biri..."

Ağzı çörekle dolu Alex düşmanca bir tavırla, "Hapishane gibi geliyor kulağa," dedi.

"Marshes çok etkili bir strateji geliştirmiş. Bu stratejinin bir adımı da çocuğu, sorunlarını şiddetlendirmiş olabilecek ortamdan uzaklaştırmak." Bir an durup ikisini de süzdü. "Size yalan söylemeyeceğim... Marshes'taki çocukların bazıları son derece istismarcı, şiddet dolu evlerden geliyor..."

Suzette çiğnemeyi bıraktı, boğazında bir panik düğümü vardı. Bir akıl hastalığı teşhisinin kendisini zor durumdan kurtaracağını, anneliğini suçtan azade kılacağını sanmıştı. Patlamasını bekleyerek Alex'e baktı. Alex dik bakışlarını Beatrix'ten ayırmadı ama araya girmeden dinledi.

"Çocukların öfke sorunları, bağlanma sorunları var. Pek çoğu da iletişim sorunları yaşıyor. Ama bazen...

"Şimdiye dek kesinlikle anladığımız şey şu, pek çok çocuğun davranışında çevresel unsurlar rol oynasa da aynı zamanda her çocuk nevi şahsına münhasırdır. Bazen çevre ve kişilik birleşince işlemiyor, işte Marshes gibi bir yerin böyle bir durumda faydası

oluyor. Hanna'yı nasıl anlayıp onunla nasıl iletişim kurulacağını bulacaklar, bunu size de anlatacaklar, böylece aynı şeyi evde nasıl yapıp işe yaramasını sağlayacağınızı öğrenmenize yardım edecekler."

Suzette, hissettiğinden daha hevesli bir sesle, "Gayet iyi görünüyor. İhtiyacımız olan bu," dedi. Ama Alex ikna olmuş gibi değildi.

"Bir şey yok mudur... Hanna hastaysa, ona verebileceğimiz bir ilaç yok mu?" diye sordu.

Gözleri bir Suzette'e, bir Alex'e kayan Beatrix kalemiyle oynadı. "Özür dilerim, o kadar basit değil. Bazı hastalıklar için ilaç terapinin bir parçası. Diğerleriyse daha ziyade davranışların değiştirilmesine gereksinim duyuyor. Marshes'taki psikiyatristler tam bir değerlendirme yaptıktan sonra bir tavsiyede bulunurlar belki. Marshes sosyopati/psikopati tanısı almış çocukların tedavisinde tecrübelidir..."

"Sence Hanna'nın sorunu bu mu?" diye sordu Alex.

Duruşunda bir telaş, soruna isim vermeye yönelik bir çaresizlik vardı.

"Hanna'nın durumu... Benzersiz. Çoğunlukla gayet işlevsel bir çocuk gibi görünüyor. Sakin mizaçlı, terbiyeli. Belki biraz içine kapanık. Ama bu dilsizlik. Hafta sonu hiç konuştu mu? Cadı benliği birtakım son sözler söyledi mi?"

"Hayır, hiç," dedi Suzette.

Beatrix devam etmeden önce bir not düştü. "Marshes'a şimdiye dek öğrendiklerim hakkında ön bilgi verdim. Hezeyan, psikoz belirtileri. Hayal gücü çok kuvvetli bir çocuk, yani yetişkin birinde hastalık görülebilecek bir şey bir çocuk için bambaşka bir şey olabilir. Ama esas endişe kaynağı uyguladığı şiddetin hesaplı kitaplı olması. Açık niyetleri ve kararlılığı, genel olarak pişmanlık duymaması..."

"Öyle değil... Yaptığına pişmandı," dedi Alex.

"Hayır, işini bitirmeyi beceremediği için pişmandı." Suzette, farkı görmesini isteyerek bakışlarını kocasına dikti.

"Hemen şu anda kesin bir teşhis koyamam. Alex'e yönelik

empatisi ya da birtakım duyguları olabilir ama bunlar seni kapsamıyor. Ancak esas anlamadığımız şey... Hanna'nın ne anladığı ya da deneyimlediği şeyin ne olduğunu düşündüğü. Yani psikopati ihtimalini gözardı edemeyiz."

"Olamaz," diye inledi Alex. Suzette kolunu onunkine geçirdi, Alex'e sımsıkı yaslandı. Alex kesik kesik, hızlı hızlı soluyordu.

Suzette tiz ve titrek bir sesle, "Tedavi edilebiliyor mu?" diye sordu. Hanna'yı kendi kaderine benzer bir şeyi onun için isteyecek kadar çok seviyordu, Hanna'nın iyi olmasını istiyordu. Çocuğunun bitmek bilmez sallantılarla dolu bir geleceği olacağını, sürekli bir boşlukla tehdit edileceğini bilmek dehşete düşmesine yol açıyordu.

"Bir dakika... İkinizin de yüzünde panik görüyorum. Adım adım gidelim olmaz mı? Bu konuda sürekli yeni şeyler öğreniyoruz. Sosyopatlıkla psikopatlık arasında fark olduğuna inanıyorum, ayrıca çocukken teşhis konulmasının da müthiş faydalı olduğunu düşünüyorum. Bu rahatsızlıklar çocuklarda yetişkinlere göre daha tedavi edilebilir şeylerdir. Çocuk dediğin hâlâ gelişmekte olan bir bireydir, davranış modifikasyonu ve empati becerilerinin benimsetilmesiyle yeni kalıplar geliştirilebilir. Beyinlerinin o kısmını harekete geçirmeye çaba harcanır.

"Bakın, benim sosyopati tanımım, bunun genellikle edinilmiş bir davranış olduğu yönünde. İstismara maruz kalmaktan ya da bir tür beyin lezyonundan ötürü ortaya çıkabilir. Sosyopatlar istedikleri sonucu elde etmek için yalan söyleyen manipülatör tiplerdir ama genellikle psikopatlar kadar duygu yoksunu olmazlar. Psikopatiyse genetik olabilir, beynin yapısından kaynaklanabilir, kimyasal ve fiziksel bileşenler içerebilir, mesela sosyopatlardan pek farklı olmayan biçimde beynin belli bir bölgesindeki lezyonlar gibi. Ama psikopatlık daha saldırgan, vicdan yoksunu kişilik özellikleriyle kendini belli eder. Sosyopatın manipülasyon yapacağı bir durumda psikopat saldırır."

Suzette bir çıkış yolu, en kötü teşhisten kaçınma imkânı görmüştü. "Tomografide bir şey görünür mü? Lezyon? Daha yeni tomografisi çekildi, hiçbir aksilik yoktu."

Yanındaki Alex'in yüzü umutla aydınlandı. Ama Beatrix kaşlarını çattı.

"Bu tür anormallikler genellikle kontrastlı MR çekilerek bulunur. Gelecekte düşünülebilecek bir seçenek."

Suzette'le Alex yenilgiyi kabullenerek başlarıyla onayladılar.

"Nasıl göründüğünü biliyorum ama bu tür davranışlar özellikle çocuklarda değiştirilebilir. Doğalarında bulunmasa bile empatiyi anlamayı *öğrenebilirler*. O yüzden bu teşhisler korkutucu olsa da her şeyin yitirildiği anlamına gelmez. Özellikle de çocuklarda. Uzun bir yol var önümüzde, tıpkı bütün kronik hastalıkların tedavisinde olduğu gibi."

Suzette, Alex'in bütün umudunu kaybetmesini istemediği için, "Benim Crohn hastalığım gibi," dedi ona. "Zor ama Hanna durumu nasıl yönetmesi gerektiğini öğrenebilir." Alex, Suzette'e baktığında gözleri ıslaktı.

"Hanna'nın neşeli bir tarafı, ilgi gösteren bir tarafı olduğunu biliyorsunuz. Onunla gerçekten keyifli zamanlar geçirdiniz, ayrıca Hanna çok yaratıcı ve zeki," dedi Beatrix bütün olumlu sözcükleri iyice vurgulayarak. "Üstünde çalışabileceğimiz gayet gerçek ve yüreklendirici bir şey var. Her şey yitirilmiş değil."

Alex önceye göre daha iyimser görünerek başıyla onayladı. Ama Suzette, Hanna'yı sosyopata çevirecek bir şey, terapistin ve Marshes'ın istismar addedeceği bir şey yapmış olduğu korkusunu yenemiyordu.

"Diğer aileye ne oldu?" diye sordu. "Yeniden bir araya geldiler mi, çocuk iyi mi?"

"Geldiler. İdare ediyorlar."

Suzette, Beatrix'in tedirgin ve ihtiyatlı ses tonundan nefret etmişti. Marshes fikri ona tepeden tırnağa çekici geliyordu, çünkü bu sayede iki temel şey sağlanmış oluyordu: Hanna'yı kısa bir süreliğine evden uzaklaştırmak ve hepsi sonsuza kadar mutlu yaşamaya daha hazırlıklı bir hâle geldiğinde geri getirmek. "İdare ediyorlar" sıradanlık kokuyordu. "İdare ediyorlar" gelecek için mutluluk vaat etmiyordu.

"Başka. Başka bir yolu yok mu?" diye sordu Alex. "Yatmadan tedavi?"

"Düzenli terapi seansları..." Beatrix başını iki yana salladı. "Yeterli değil. Hanna evde kalırsa Suzette'in hayatı gerçekten tehlikeye girecek. Bu kadarı apaçık."

Suzette nefes bile alamadan Alex'in ona bakmasını bekledi. Alex kimi seçecekti? Hanna'yı yatarak tedaviden kurtarmak için Suzette'in evden taşınmasını, onlardan ayrılmasını isteme ihtimalini korkuyla bekliyordu.

Ama Alex ona özlemle, gözlerinde yaşlarla baktı.

"Senden hiç şüphe etmemeliydim," dedi. "Belki evde kalmasının artık seçenekler arasında olmaması benim suçumdur. Seni daha önce dinleseydim... İnanamadım işte... Ne kadar kötü olduğunu söyleyenlere, okullara inanmadım, kimseye inanmadım. Ve bazen... Bunu hiç söyleyemedim, söyleyemiyorum... Seni çok özledim ve kendimi suçlu hissediyorum. Suçluyum çünkü haklıydın: Anne baba olmak bizi, ikimizi değiştirdi. Ve Hanna'dan önce nasıl olduğumuzu düşünmek beni öldürüyordu. Sen sırf benimdin. Sonrasında Hanna'ya daha *fazlasını* borçlu olduğumu düşündüm çünkü nasıl bir baba pişmanlık duyar..."

"Ah Alex!" Suzette, Alex'in saçlarını onu bir boşluktan çekip çıkarmak istermiş gibi kavrayarak alnını onunkine dayadı. Bunca zamandır aynı şeyleri düşünüp hissetmişlerdi ama ikisi de bunu kabul edemeyecek kadar dehşet içindeydi.

"Sonra dün gece... Doktor bana inanmadı ama bir şey ispat edemedi. Hanna da rol kesti. Yaptığım şeye rağmen kahramanıymışım gibi bana sokuldu... Gördüm, anladım ve acaba kaç kere dedim... Yıllardır söylüyordun... Bunca zamandır tek istediğim elimizdekini, elimizde olması gerekeni korumaktı. Artık bunun ne olduğunu bilmiyorum bile. Ama seni korumak zorundayım. Özür dilerim, özür dilerim." Hıçkırıklarla Suzette'in kollarına yığıldı.

Beatrix stratejik bir noktaya yerleştirilmiş mendil kutusunu yavaşça onlara doğru itti. Alex bir avuç mendil alıp burnunu sümkürdü.

Suzette ona sarıldı, sımsıkı kucakladı, biraz iki yana salladı. Kaç kişi Beatrix'in kanepesinde oturup kayıp hislerinin, şaşkın-

lıklarının irade gücüyle ortadan kaldırılamayacağının farkındalığıyla gözyaşı dökmüştü? Belki başka anne babalar da tıpkı onlar gibi oturmuş, uçucu umutları mantıkla darmadağın olup giderken korkutucu bir teşhisle yüzleşerek tıpkı onlar gibi çözülmüştü.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi Beatrix. "Ama yalnız olmayacaksınız. Çocukları uzaktayken diğer aileye danışmanlık yapmayı sürdürdüm, aynı şeyi sizinle de yapmak istiyorum. Aile dinamiklerinizi hâlâ çok iyi bilmiyorum ama öğrendiklerimi Marshes'la paylaşmama izin verirseniz, Hanna'yı anlama çalışmalarına büyük faydası dokunabilir."

Alex doğrulup oturdu, pembeleşmiş yanaklarındaki yaşları silerek hiç tereddüt etmeden, "Tabii," diye onayladı. Suzette ona imrendi. Hanna'ya psikopat teşhisi konulursa nihayetinde ikisi de suçlu olmayacaktı. Ama kızın sorunlarının bozuk aile düzeninden ya da kötü ebeveynlikten kaynaklandığına karar verilirse suçun büyük kısmını Suzette üstlenecekti.

"Peki bundan sonra ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Marshes'ın sistemine girdiniz. Ne zaman orada olacağınızı ben onlara haber vereceğim. Kabulleri çarşamba ya da cumartesi günleri yapmayı tercih ediyorlar ama Hanna'yı bugün ya da yarın götürmeniz gerekiyorsa..."

"Çarşambaya sadece iki gün var..." Suzette işlerin bu kadar çabuk ilerlemesi karşısında şaşkına dönmüştü.

Alex sesini itirazla yükselterek, "Hanna'nın bir şeyden haberi yok, eşyaları toplanmadı," dedi.

"Beklemenizi tavsiye etmem," dedi Beatrix. "Hanna'nın Suzette'in hayatına daha doğrudan bir şekilde kastetmesi imkânsız değil."

Alex bunu duyunca sustu. Yutkundu. "Evde kalacağım. O zamana dek hep evde olacağım," dedi Suzette'e.

Suzette, "Bu dediğin yer nerede? Hanna'yı ne sıklıkta ziyaret edebiliriz?" diye sordu.

"Harrisburg'un hemen dışında, yani yaklaşık üç saatlik bir araba yolculuğu. Arazi eskiden çiftlikmiş, o yüzden toprakları

epey geniş. Güzel bir yer." Beatrix tereddüt etti. "Marshes, Hanna için en iyisini düşünüp onu temel alarak bir ziyaret programı belirleyecek. Durumu olduğundan iyi göstermek istemiyorum. Yılda yalnızca üç ya da dört ziyaret tavsiye edebilirler. Bazen aile ziyaretleri rahatsızlık..."

"Yılda mı? *Yılda* mı?" Alex uğradığı şoku saklayamamıştı. "Orada ne kadar kalacak?"

"Tekrar söylüyorum, sizi yanlış yönlendirmek istemem. Ama Marshes'ta genel kalış süresi bir ila üç yıldır."

Suzette'in ağzı açık kaldı. Hanna'nın on yaşına gelene dek bir daha çatılarının altında olmamasını hayal bile edemiyordu. Bunu istememişti. Bir molaya ihtiyacı vardı, birkaç haftaya, hadi bilemedin birkaç aya. Birkaç yıla değil.

Alex'le birbirlerine baktılar.

"Sen ne diyorsun...?" diye sordu Alex.

"Başka ne yapabiliriz?" Affedilemez bir düşünce kıvrılıp bükülerek zihnine süzüldü: İkisinin yine baş başa kalması kötü mü olurdu yani?

Alex, Beatrix'e, "Ya Hanna orayı sevmezse?" diye sordu.

"Başlangıçta çocukların hiçbiri sevmez. Uyum sağlamak için zamana ihtiyacı olacak. Bunun zor olduğunu biliyorum. Evde durum kötü ama küçük bir çocuğu evden yollamak..."

"Daha yakında bir yer yok mu?" diye sordu Suzette.

"Marshes özel olarak uzmanlaşmış bir kurum ve doğrusunu isterseniz bu kadar yakınımızda böyle bir yer olduğu için şanslıyız. Danışanlarına eyalet dışındaki seçenekleri önermek zorunda kalan meslektaşlarım var, bazen ailenin topluca taşınması gerekiyor. Nasıl göründüğünü biliyorum ama bu bir ceza değil. Ne onun için ne de sizin için."

Suzette bunda biraz avuntu buldu. Ama Alex'in son bir yakıcı endişesi vardı.

"Ama... Uyum sağlayamazsa... Bir noktada bir fikir birliği olması lazım... Onu öylece mutsuzluğa yollayıp sonra ne olduğuna hiç aldırış etmeyecek değiliz ya. Mutsuzsa, durumu kötüleşirse..."

"Hanna hapse girmiyor. Sizinle iletişim hâlinde olacaklar. Ayrıca ikiniz de beni görebilirsiniz ve ben de onlarla iletişim kurabilirim. Ziyaret fırsatları da olacak. Konuşursa... Denetimli telefon ve Skype görüşmeleri de ayarlanabilir. Hanna'ya yardım ediyorsunuz, çünkü onu seviyorsunuz. Ve mümkün olan en iyi geleceğe sahip olmasını istiyorsunuz."

"Bunu atlatmasını sağlayacağız. Ondan vazgeçmiyoruz." *Bizi kurtarıyoruz.* Suzette Alex'in elini sıktı. Doğru sözcükleri seçmeliydi. Alex'in olanları kabullenmesini sağlamak zorundaydı. Belki yüzü umduğundan daha iyi iyileşirdi ama o zamana dek... Hanna sürekli bir hatırlatıcı gibi çevresinde dolanamazdı. Sürekli bir tehdit gibi. Ayrıca Alex'in yeniden onun olma ihtimali, ikisinin Hanna'nın öncesindeki gibi olma ihtimali Suzette'i şen bir özlemle dolduruyordu.

Alex bulanık gözlerle mekanik bir şekilde başıyla onayladı. "Ona ne söyleyeceğiz? Hazırlamak için?"

"Fazla bir şey söylemeyin, onu endişelendirmenin ya da üzmenin bir anlamı yok. Çarşamba günü bir araba yolculuğuna çıkacağınızı söyleyin. Yeni bir okula. Kırlarda sessiz bir yer. Sessiz yerlerden hoşlandığı izlenimini edindim." Yapbozuyla uğraşırken mırıl mırıl mırıldanan Hanna'yı ancak seçebildikleri cama doğru başını salladı.

"Onu orada bırakacağımızı söyleyecek miyiz?" diye sordu Suzette.

Alex, "Öylece bırakıp gidemeyiz ya," diye ekledi.

"Birkaç şeyini toplamasına yardım edin. Her şeyi toplamanıza gerek yok, mevsimler değiştikçe ihtiyacına göre daha fazla giysi götürmeniz mümkün olacak. İçinizden dürüst davranmak geliyor, biliyorum. Onu hazırlamak için. Ama Hanna olaylara normal bir çocuk gibi tepki göstermiyor, biz de durumu zaten olduğundan daha zor vaziyete getirmek istemeyiz. Hiçbiriniz için. Çarşamba sabahı... Olumlu şeylere odaklanın. Güzel bir araba yolculuğu. Hoş insanlarla tanışmaya gidiyorsunuz. Arazide terapi atları var. At sevmeyen küçük bir kız hiç görmedim. Anlayamayacağı ayrıntılara girmeyin, yoksa kontrol edemeyece-

giniz bir tepkiyi kışkırtabilirsiniz. Bırakın o meseleyi diğer taraf-
ta Marshes halletsin."

Beatrix bilgisayarından onlara kurumun internet sayfasını gösterdi. Yemyeşil, geniş arazilerle eski tarz ve modern karışık binalar vardı. İçeride odalar aydınlık ve davetkâr görünüyor, tıbbi bir kuruluştan ziyade yatılı okula benziyordu. Alex'le Suzette okula çeşitli izinler veren, sigorta ve ödeme bilgilerini içeren çevrimiçi bir form doldurdular, oraya gidince imzalayacaklardı.

Suzette kendini içi boşalmış gibi hissediyordu, uyumaya fena hâlde ihtiyacı vardı. Düşünülemeyecek kadar çok şey olup bitiyordu, fikirleri fırıl fırıldı. Anne olarak bazı şeylerde başarısızlığa uğramıştı belki ama çocuğunu ihtiyaç duyduğu yardımdan asla mahrum bırakmazdı. İçinde öfkeli bir alev yükseldi. Belki kendi annesi en ufak bir çaba göstermiş olsaydı, Suzette, kendine istediği anne kişiliğini Hanna için doğaçlama uydurmak yerine bir şeyler öğrenebilir, ona göre hareket edebilirdi. Beatrix'in ön tanısını duyduktan sonra mantıklı değildi belki ama daha iyi annelik görmüş olsaydı kendisinin de daha iyi bir anne olacağını, o zaman bunların hiçbirinin yaşanmayacağını düşünmeden edemiyordu.

Kafasında listeler oluşuyordu, Hanna'nın yanında olmasını istediği şeyler. En sevdiği kıyafetleri ve pijamaları, sarı battaniyesi, yastığı. Diş fırçası, maymunlu banyo süngeri. Kokusuz, boyasız özel sabunları. Hanna yanına birkaç oyuncak alabilirdi ama Suzette onun en çok hangilerini sevdiğini bilmiyordu. Ördekçik? Tavşan Fındık? *Bunu nasıl bilmezdi?* Ve çok sevdiği o kitap. Yoksa kitap evi özlemesine mi yol açardı? Ya da kendisinden daha da çok nefret etmesine?

Topallayarak Beatrix'in evinden uzaklaştığı sırada konuşacak hâli kalmamıştı. Alex ortalarında yürüyor, ikisinin de elini tutuyordu. Buram buram suçluluk kokuyordu, muhtemelen önlerindeki iki gün boyunca Hanna'nın üstüne titreyecekti. İyi. Suzette bunda bir sorun görmüyordu. Alex'in bunca yıldır telafide aşırıya kaçmaya eğilim gösterdiğini anlamıştı. Böyle günler sayılıydı artık.

Alex biraz kestirsin diye Suzette'i eve bıraktı, kendisi utancının yükünü hafifletmek için Hanna'yı parka götürecekti. Acısını o kadar açıkça taşıyordu ki Suzette ona bakamıyor, bakacak olsa kederlere boğuluyordu.

Arabadan inerek, "Sonra görüşürüz," dedi. "Ben öteberisini toplamaya başlayacağım biraz."

Alex başıyla onayladı, sonra arka koltuktaki Hanna'ya döndü. "Eğlenmeye hazır mısın?"

Araba koltuğunda neşeyle fıkırdayarak cevap veren çocuğun akıl hastanesine ihtiyacı yoktu.

Belki Hanna kendisinden kurtulmaya çalışma konusunda baştan beri haklıydı. *Belki esas sorun benim.*

Boş eve girdi.

HANNA

Olan biten her şeye karşın evde yaşam tuhaf bir şekilde iyiye gitmişti. Annesiyle babası onu memnun etmek istiyordu ve tatilde gibiydiler. Belki annesini yakmaya çalışması hataydı. Nesnelerin –ya da insanların– tam olarak tutuşmasının ne kadar uzun sürdüğünü önceden bilseydi keşke. Daha güçlü bir cadı hâline gelip yıldırımlar çağırabilene dek bir daha böyle bir büyü denemeyecekti. Pikniklerini berbat etmiş, babasını da kızdırmıştı. Şimdi de babası bütün dikkatini annesine veriyordu. Alt kat karmakarışık olmuş, pislik içinde kalmıştı, her şeyi temizlemelerinin ardından bile, Hanna leş gibi balık kokusunu hâlâ alabildiğine emindi. Ama bileğindeki esnek bandajdan hoşlanıyordu, bandaj sayesinde bir şeyi yumruklarsa canı yanmazmış ya da bir lazer silahından fışkıran ışını savuşturabilirmiş gibi geliyordu ona. Sargı kirlenmeye başlamıştı ama Hanna onu uzun bir süre çıkarmayacağını umuyordu.

Babası bazen Hanna'yı annesinin yüzüne bakarken yakalıyordu, annesinin yüzünde bantla tutturulmuş gazlı bezden bir tampon vardı.

"Annen iyi olacak, sadece küçük bir daire..."

Ama Hanna babasının bunu kendisinin hatırı için değil, annesinin hatırı için söylediğini anlıyordu. Maskesi kaydığında, annesinin ağlayacakmış gibi bir hâli oluyordu. Hanna onun cildinin eriyip erimediğini merak etti, belki gazlı bez bir deliğin üstünü örtüyordu. Belki annesinin dişlerini görebilirdi ve annesi bir şey

çiğnediğinde yiyecekler delikten dışarı akardı. Baba onu artık sevemezdi kuşkusuz... Kokulu poposuyla ve dehşet verici yüzüyle sevemezdi. Ama annesi maskesini ucu ucuna yüzünde tutmayı başarıyor, öfkeli ya da seni-öldüreceğim gibi görünmüyordu.

Hanna, her şeyin böyle pürüzsüz olmasını Beatrix'e borçlu olduğundan emindi. Beatrix, kendi sihri olan bir peri anneydi. Babası işini mi bırakmıştı yoksa Beatrix özel güçlerini kullanarak babasının işe ihtiyacı olmamasını mı sağlamıştı, Hanna orasını bilmiyordu. Babasının evde olmasını seviyordu, birlikte çok vakit geçiriyorlar, babası bütün gün onunla oynuyor ve kendisi de annesiyle birlikte olmak istemiyormuş gibi, "Bırakalım da annen üst katta ne istiyorsa yapsın," diyordu.

Futbol oynadılar –babasının bu oyuna ayaktopu demesi gerçekten daha mantıklıydı, çünkü topu ayaklarınızla tekmeliyordunuz– sonra yağmur serpiştirmeye başlayınca içeri girdiler. Annesi Hanna'yı gördüğü için sevinmiş gibiydi, gülümsedi.

Hanna'yı camın arkasından görememiş gibi, "Demek buradasın," dedi.

Annesi masanın üstüne bir sürü şey dizmişti, makas ve iplik gibi el işi malzemeleri, kumaş ve keçe parçaları, hepsi birbirinden farklı bir kavanoz da düğme.

Babasıyla Hanna ayakkabılarını çifte kapının yanında bırakıp annesinin ne yaptığını görmek için masaya seğirttiler.

"Bir şey mi yapıyorsun?" diye sordu babası.

"*Birlikte* bir şey yapabiliriz diye düşünmüştüm, hepimiz yani." Hanna'ya döndü. "Kitabından okuyup öğrendiğim kadarıyla HomurdakUykucuYatakaltıCanavarları çeşitli şeylerin parçalarından ve kırpıntılarından oluşuyor. Ben de bazı parçalar ve kırpıntılar çıkardım. İğneyle iplik de. Sana özel bir HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı yapabiliriz diye düşündüm."

Hanna'nın gözleri parladı. Babasına döndü, o da aynı şeyi düşünüyordu mutlaka: Bu gerçekten annem mi? Annemin güzel bir fikri var ha?

"Harika *älskling*." Babası annesinin yanağını öptü. Yarasız olanı.

Annesinin elleri ayakları sargılı değildi artık, Hanna bunu her şeyin hemen hemen yoluna girdiğine dair bir işaret olarak aldı. Bundan sonra ne yapacağını düşünmesinin vakti gelmişti demek ki – en büyük, en iyi saldırısını düşünecekti. Annesinin yerinde olsaydı herhalde kızgınlığı biraz daha sürerdi. Belki annesi gelecekte bir tür intikam almayı planlıyordu hâlâ. Hanna ne olur ne olmaz diye gözünü ondan ayırmayacaktı ama babası yanındayken kendini güvende hissediyordu ve kendi HomurdakUykucuYatakaltıCanavarı'nı gerçekten gerçekten çok istiyordu.

Bir sandalyeye tırmandı. Babası yanına oturdu, kumaşlarla keçelere uzandı.

"Ee, ne yapıyoruz? Nereden başlıyoruz?" diye sordu.

"Önce Hanna gövde için istediği kumaşı seçebilir. Eski kotumuz, kar taneli çorabımız, keçe..."

Hanna kot pantolon parçasını yakaladı. Kumaş yumuşaktı ve öyle solmuştu ki neredeyse griydi. Daha da önemlisi, kesip şort yapmadan önce bir zamanlar babasına ait bir pantolondu.

"Nasıl bir şekil istersin? Yuvarlak? Oval? Kare? Dikdörtgen?"

Hanna parmağıyla havaya bir şekil çizdi.

"Yani... Yuvarlak kenarlı bir dikdörtgen mi olsun?"

Annesi Hanna'ya bir sürü soru sordu. Hanna bu defalık başıyla onaylamaktan ya da reddetmekten, eliyle göstermekten ve bir sürü hızlı karar almaktan gocunmuyordu. Bütün dikiş işlerini annesi yaptı ama bütün seçimleri Hanna yaptı, babası da kesilmesi gereken şeyleri büyük makasla keserek yardım etti.

Annesi yaratığın yüzüne göz olarak birbirinin neredeyse aynısı iki düğme dikti, burun olarak da yarım kubbe şeklinde minicik, kabarık bir düğme kondurdu ama Hanna ağzın nasıl olmasını istediğiyle ilgili bütün soruları reddetti. Hayır hayır hayır. Canavarın ağza ihtiyacı yoktu. Ayaklar için çok küçükken taktığı bir şapkadan kalma iki tane ufak, sarı renkli ponpon seçti. Babası kırmızı keçeden şeritleri katlayıp upuzun kollar yaptı, annesi kolları dikti, uçlarına da kocaman eldivenlere benzeyen açık mavi keçe eller tutturdu.

Çepeçevre dikme işi neredeyse tamamlanınca annesi sağ ta-

rafı Hanna'ya çevirdi, Hanna da canavarın içini kuru fasulyeyle doldurdu. Annesi sonra canavarı dikip kapattı.

Hanna kar taneli çorabı yuvarlayıp kışlık şapka gibi UykucuCanavar'ın kafasına yerleştirdi, annesiyle babası aman da ne güzel fikir diye cıvıldaştılar. İçinde öyle sıcacık, öyle hoş bir his vardı ki Hanna kendi içine doğru katlanıp bir dakikalığına uzaklaşmak istiyordu ama bir şeyi kaçırmak istemediği için kaldı. Annesi, düşmesin diye küçük şapkayı dikti.

Bitince, Hanna UykucuCanavar'ı ayaklarıyla poposunun üstüne dikti, Canavar fasulye torbası vücudunun ağırlığıyla güzelce oturdu. Hanna ellerini çırpıp canavarı burnundan öptü, onu çok seviyordu. Adını kulağına fısıldadı – Skog, orman sözcüğünün İsveççesi. Kıkırdayarak canavarı bebek gibi kolunun kıvrımına yatırdı, başını eğerek gevezeliklerini dinledi.

"Küçük arkadaşını sevdin mi?" diye sordu babası.

Hanna Skog'un karnını öperek karşılık verdi. Onu uzattığı kollarında tutarak kaldırdı, kendisi için şarkı gibi bir şey olan bir ses çıkararak odada dans etti.

Babası annesinin sandalyesinin arkasında durdu, hiç kası olmayan, donuk gülümsemeli heykellere benzerken Hanna'yı seyrettiler. Başka bir gün olsa Hanna onu seyredemesinler diye odasına kaçardı ama artık Skog yanında olduğu için aldırmıyordu.

Babası, "Şahane fikir," diye mırıldandı annesine.

Annesi gözündeki bir şeyi sildi, kullanmadıkları parçalarla kırpıntıları topladı.

"Ah daha önce olacaktı bu..." Sesi çatallı ve tizdi, neredeyse mızıldanan bir çocuğunki gibiydi.

Babası ona bir şey fısıldadı, annesi yine gözlerini silip o yeni, katı ve beceriksiz yürüyüşüyle merdivene doğru yürüdü.

"Çamaşırlarını yıkamayı bitirmem gerekiyor."

Sonra sadece babası kaldı, babası dansını sonsuza dek seyretse bile Hanna aldırmazdı. Skog iyi bir kavalyeydi, döndüler, döndüler.

Çarşamba, Araba Gezisi günüydü. Babası eşyaları arabaya ko-

yarken annesi de Hanna'nın saçlarını taradı. Annesi eski hâline dönmüştü, herkesi süsleyip püslüyordu, hepsi de içinde oyun oynanamayacak kıyafetler giymişti. Annesinin saçları parlıyordu, üstünde tatlı –meyvemsi ve çiçeksi– bir koku vardı, ışıltılı beyaz banyolarında bulundurduğu özel şişelerdeki gibi. Karamelli şekerleme kolyesini takmıştı, saçını yapmayı bitirmek için Hanna'yı çevirdiğinde kolye ancak birkaç santim ötedeydi, Hanna onu yalamayı öyle istedi istedi istedi ki.

Annesi aşırı tatlı, melodik bir sesle, "Orada atlar var," dedi. "Sırf çocukların binebildiği atlar. Hani midilliye binmiştin ya, hatırlıyor musun? Uzun bir süre önce o panayıra gittiğimizde hani? İşte yine kırlara gidiyoruz."

Kırlar kocaman hayvanların yaşadığı yerdi çünkü şehirde onlara yer yoktu çünkü arabalarla otobüsler bütün otları yemişti. Kırlarda yaşamak şehirde yaşamaktan daha güzel olurdu sanki. Son iki gündür Beatrix'in adı birkaç kez tekrarlanmıştı, Araba Gezisi Günü –genel olarak kırlar– Beatrix'in peri vaftiz annesi sihrinin bir parçası gibi görünüyordu. Önce babası çalışmayı bırakmıştı, şimdi de şehirden ayrılıp atlarla ağaçların olduğu, kilometreler boyunca insanın görülmediği sessiz bir yere gidiyorlardı. Hanna'nın kendi UykucuCanavarı bile vardı. Beatrix'in sihri Hanna'nınkinden iyiydi. Hanna kendini ışıl ışıl hissediyordu. Babası yanlarındayken annesi bile o kadar kötü değildi. Kremalı kurabiyeden yapılmış, çatısı yumuşak şekerden bir kulübede yaşayacaklarını umuyordu.

Kemerini bağladı, babası kapıyı kapattı. Hanna, yavaş hareket eden araçların uykulu yılanında vrın vrın ilerledikleri sırada pencereden dışarıyı görebilsin diye Skog'u omzuna oturttu. Babası sevdiği bir tür müziği çalıyordu.

"Enstrümantal," dedi. Dikiz aynasında Hanna'yla göz göze gelince, "Yani sözsüz," diye ekledi. "Sözcüklere her zaman ihtiyacımız yok." Ve Hanna'ya göz kırptı.

Hanna arabaların çok hızlı giderken çıkardığı sesi sevmezdi. Beton yolların iki yandan sıkıştırılmış olmasını da sevmiyordu. Havada uçabilseler ya da kargaşanın ta yukarısında roket gemi-

siyle seyahat edebilseler çok daha iyi olurdu. Aşağılarında kalan her şey minicik görünürdü o zaman. Minicik şeyler insanı korkutmazdı, çünkü üstlerine basabilir ya da artık onlara bakmak istemiyorsanız elinizin arkasına –hatta Skog'un ellerinden birinin arkasına– saklayabilirdiniz.

Uyuyakaldı, uyandığında Skog kucağında kestiriyordu ve pencerelerin dışında daha çok yeşillik vardı. Tuhaf bir kokuydu, aslında leş gibi kokmayan kaka gibi. Hanna üstlerinde yapboz parçaları benzeri kahverengi beyaz şekiller olan inekler gördü, hayvanlar birbirlerine sokulmuştu ama parçalar uyuşmuyordu. Görsün diye Skog'u havaya kaldırdı, o da ineklerin müthiş olduğunu düşündü. Hanna ineklerin nasıl birbirine uydurulabileceğini, yapbozun tamamlanması için bazılarının yatmak, bazılarının da tepe üstü durmak zorunda kalacağını hayal etti. Skog güldü, hop hop hopladı.

Erken bir öğle yemeği için durdular, babası iki porsiyon jambon ısmarladı, annesiyse kendini pek iyi hissetmediğini söyledi. Tost istedi, babasına sorunun midesinde değil başında olduğunu söyledi.

"Alerji muhtemelen," dedi.

Hanna'nın krep ya da yumurtalı ekmek söylemeyecek kadar aklı vardı, çünkü o tür şeyler evde daima daha güzeldi, ıslak hamur gibi ve yavan değil, yumuşacık olurlardı. Izgara peynirle patates kızartması istedi, babası patates kızartmalarını birer birer yürüttü. Yürütmüyormuş gibi yapıyor, bu da durumu iyice bariz hâle getiriyordu. Hanna babasının komik yüz ifadelerine gülmeden duramıyordu. Turşularını Skog yedi.

Arabayla çok fazla gidiyorlarmış ve bir yere varamıyorlarmış gibi gelmeye başladığı sırada dar bir yola saptılar. Bir tepenin yukarısında bazı binalar vardı. Birbiri ardına uzanan çayırların yanından geçtiler, Skog, "Belki çimenlerde yuvarlanabiliriz!" diye fısıldadı. Tepede arabaların park edilebileceği bir yer vardı, Hanna park ederlerken kemerini çözdü, dışarı atlamaya hazırdı.

Gülümseyen bir adam gelip onları karşıladı, Hanna adamın çiftçi olduğunu tahmin etti. Çamurlu kot pantolon, kolları yu-

kar sıvanmış, cepleri yırtık eşofman üstü giymişti. Annesi ve babasıyla el sıkıştı.

"Eşyalarınızı taşıyayım mı?"

Babası bagajı açtı, çiftçi başıyla en büyük binayı, kırlarda yeri yokmuş gibi görünen, camları yansımalı, kutu gibi ve modern binayı işaret edip hangi kapıdan içeri gireceklerini söyledi.

Hanna babasının elini çekiştirdi, yemyeşil ve davetkâr, inişli çıkışlı tepeleri gösterdi.

"Çok geçmeden dışarıda oynayabileceksin," dedi babası. Ama bunu söylerken canı sıkkın gibiydi. Annesiyse altı düz ayakkabılarıyla çakılların üstünde dikkatle yürürken Hanna'ya bakmıyordu bile.

İçeri girdiler, Hanna oradan anında nefret etti çünkü duvarlarındaki el yapımı süslerle ve koridorlardan gelen yankılı seslerle bina resmi yerlere, okullara çok fazla benziyordu. Doğruca bir ofise girdiler, Hanna bundan sonra olacakları sıkıntıyla bekledi. Yeni bir müdür, yeni bir görüşme. Seçeneklerini tarttı, havlamak ve hırlama her zaman iyiydi. Yalnız işte babasının önünde hiç öyle davranmamıştı ve babasının kendisini öyle görmesini ister miydi, bilemiyordu.

Ofiste onları virvırcı iki yaşlı kadın karşıladı. Birinin dişleri biraz kahverengiye çalıyordu, diğerininkilerse bembeyazdı.

"Sizi bekliyorduk," dedi Beyaz Diş.

Yine el sıkışmalar, merhabalar, bir sürü gülümseme. Hanna ayağını yere vurdu. Skog bile guruldayarak hoşnutsuzluğunu belli etti.

"Bu sıkıcı yetişkin işlerini onlara bırakıp çıkıp gezelim, etrafa bakalım mı? Ne dersin?" Kahverengi Diş'in gözleri ışıltılıydı ve Hanna o gözlerin köşelerindeki gülümsemelerden hoşlanmıştı. "Hadi veda et."

Hanna babasına el salladı ama babası dizlerinin üstüne çöküp Hanna'yı sımsıkı kucaklayıp öperek kızı şaşırttı. "Seni seviyorum *lilla gumman*, seni çok seviyorum."

Hanna da ona sarıldı, sevgisini duyabilsin diye kalbinin pıtırtılarının sesini yükseltti.

Annesinin vedası daha zayıftı. Hanna'nın bir tutam saçını parmaklarının arasına aldı. Yanağını öptü. "Sonra görüşürüz."

Hanna Kahverengi Diş'le kapıya yöneldiği sırada Annesi bir kıkırdama nöbetine tutuldu. Herkes ona baktı, Annesi elini ağzına bastırıp özürler mırıldanmak zorunda kaldı. Hanna annesiyle babasının karmakarışık duygularından bir şey anlamamıştı, o yüzden kafa karışıklığını temizlemeye çalışarak başını hafifçe salladı. Kahverengi Diş elini uzattı, Hanna'nın tutmasını istiyordu. Hanna elini tutmadı ama kadının peşinden gitti, dışarı çıkacaklarını umuyordu. Belki peri vaftiz annesinin yakınlarda bir yerde ağaç dallarından yapılmış bir kulübesi vardı. Ama binadan çıkınca sadece üstü kapalı kısa bir geçitten geçip başka bir binaya girdiler. Merdivenden yukarı. Bir koridor.

"İsmim Audrey," dedi Kahverengi Diş. "Birbirimizi çok yakından tanıyacağız. Her ihtiyacın olduğunda yanında olacağım."

Hanna'yı içinde bir yatak, pencere, çalışma masası ve şifonyer olan bir odaya soktu.

Hanna durdu, yatağı işaret etti. Katlanmış battaniyesini, gülümseyen papatyalı yastık kılıfını tanımıştı. Eşyalarının bu yabancı odada ne işi vardı? Hanna'nın odası değildi ki bu. Kahverengi Diş valizin fermuarını açtı, Hanna robotlu pijamalarını, uğur böcekli botlarını gördü. Biraz daha yaklaştı. Bavul kendi eşyalarıyla doluydu.

"Giysilerini çekmecelere koyabiliriz. Kendin düzenlemek ister misin?"

Hanna yüzünü buruşturup diğer odayı işaret etti. Babasının odası orası mı olacaktı?

Ama Kahverengi Diş anlamadı. "Tuvalete mi gitmek istiyorsun? Üç kızla aynı tuvaleti paylaşacaksın, bir de gece gözcülerinle. Hemen şurası." Kapıya gidip Hanna'nın göremediği bir şeyi işaret etti.

Hanna başını iki yana sallayıp ayağını yere vurdu. Babasının yanından hiç ayrılmaması gerekirdi. Skog'u sıkıca kolunun altına kısırmış hâlde odadan dışarı koştu. Kahverengi Diş peşinden geldi.

"Hanna?"

Koridoru geç. Merdivenden aşağı. Kapıyı itip açtı, durum bir saniyeliğine daha iyiydi: Yeniden dışarıdaydı, hava ona somut, doğaya ait şeyleri hatırlatıyordu. Etrafı çevrili bir çayırlıkta birbirlerine homurtulu mesajlar ileten atlar gördü. Çıktığı binadan daha ufak ve daha merhametli duran binaların önünde açan çiçekler gördü. Hanna etrafına bakınırken Kahverengi Diş sabırla arkasında duruyordu.

"Atları görmek ister misin?" Kahverengi Diş'in sesi hoş, bir fincan sıcak çikolata gibi rahatlatıcıydı.

Skog atların uzun burunlarını sevmek istiyordu ama Hanna ona sabırlı davranmak zorunda olduğunu söyledi. Babasını bulmaları gerekiyordu. Binanın ön tarafına dolaştı, çakıllı park yerine yöneldi. Kahverengi Diş peşindeydi.

"İstediğin gibi keşfet. Ben sessizce yanında geleceğim, kaybolmayasın diye, tamam mı? Görecek çok şey var..."

Hanna kulaklarını duymaya kapattı. Gözleri otoparkı taradı ama babasının arabası orada değildi. Sonra arabayı gördü, dar yolda ilerliyordu. Geniş yola neredeyse varmıştı. Hanna telaşlı bir çığlık atıp bir koşu kopardı.

Dur! Dur!

Neredeyse bağırmak istiyordu. Sesini bulmaya çalıştı ama sesi kafasında amaçsızca dolandı, dilinin üstünde bir oraya bir buraya sıçradı, sonunda dili sıkı sıkı sarmalanmış, hareket edemeyen bir mumyaya döndü.

Kahverengi Diş, Hanna'nın beklediğinden hızlıydı. Hemen yanından geliyordu.

"Bekle! Hanna, küçük ayıcık – dur!"

Babasının arabası büyük yola döndü ve hızla uzaklaştı. Hanna durdu. Gırtlağında bir fırtına toplandı, doluyla ve şimşekle dolu kocaman kara bulutlar.

Hanna arabayı göstererek, "Ahhhhh!" diye bağırdı. "Baaaaa!" Gözyaşları görüşünü bulandırdı, sel olup yola aktı, eve dönüş yolunu silip yok etti.

"Biliyorum küçük ayıcık." Kahverengi Diş yola oturup

Hanna'yı kucağına aldı. "Annenle baban seni seviyor ve senin için en iyisini istiyor. Yine onlarla birlikte olacaksın. Söz, söz." Ağlayan Hanna'yı ileri geri salladı.

Skog yukarı tırmandı, Hanna'nın çenesiyle omzunun arasına sıkışıp onu teselli etmeye çalıştı. Ama Hanna'nın bir parçası hâlâ babasına bağlıydı ve aralarındaki mesafe arttıkça geriliyor, içini paramparça ediyordu.

Kan kaybından öleceğine kesin gözüyle bakan ve babasının onu bir yabancının yanında ölüme terk etmesinin sebebini bir türlü anlayamayan Hanna, Kahverengi Diş'in kucaklamasına teslim oldu.

SUZETTE

Perdeler ardına kadar açıkken oyun odasına bakan pencere kare biçimli, ışıltılı bir cam parçasıydı sadece. Çocuğu orada değildi, yerinden fırlayıp onu arama dürtüsü Suzette'in kaslarının seğirmesine yol açıyordu. Hanna olmadan arabayla Beatrix'in evine gelmek gerçekdışı bir histi. Suzette sık sık arka koltukta bir hayalet oturuyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Bütün hafta benzer şekilde tuhaf geçmişti. Suzette daha önce bu konuya, dilsiz çocuğunun ne kadar gürültü yaptığına hiç kafa yormamıştı. Merdivenden bir aşağı bir yukarı. Televizyondaki çizgi filmlerin insanı rahatlatan gevezeliği. Hanna'nın sıçrayıp duran topları. Küçük cıvıltıları ve çığlıkları, tanınabilir sözcükleri olmayan bir lisanda kendi kendine mırıldanıp şarkılar söylemesi.

Suzette'in bakışlarını yakalayan Beatrix boş oyun odasına baktı. "Yokluğu sana zor mu geliyor?"

Suzette omuz silkti. "Tuhaf işte. Ona muz ve peynir almam gerektiğini düşünüp duruyorum. Odasına gidiyorum, ona bir şey söylemek isteyerek eşikte duruyorum. Yemek hazırlarken yukarı seslenmek üzere olduğumu fark ediyorum. Belli bir düzenimiz vardı. Çok uzun bir süredir." Bu düzen olmadan kendini ne kadar özgür hissettiğini söylemedi.

"Alex de zorlanıyor mu?"

"Herhalde. En çok uyku vaktinde. Gün içinde onunla birlikte olmazdı, şimdi de yeniden işine döndü, meşgul. Galiba boş yatağın manzarası. Onu rahatsız ediyor. Hanna kapının arkasına

saklanmış değil, o..." Çok şaşırtıcıydı ama hafta boyunca Suzette gayet iyi uyumuştu. Tasasızca.

"Nasıl desem... Düşünceli görünüyorsun. Depresyonda mısın? Geçmişte böyle bir sorunun olmuş muydu?"

"Depresyon değil... Her şey. Hâlâ anne miyim bilemiyorum. Hani çocukken büyüyünce ne olmak istiyorsun diye sorarlardı ya. Şimdiye kadar hiç hissetmediğim biçimde öyle hissediyorum kendimi. Kim olduğumdan emin değilim ama..."

"Kendini suçlu hissetmemenin zor olduğunu biliyorum ama sen..."

Suzette başının kararlı bir sallanışıyla ve acı bir gülüşle terapisti susturdu. "Hayatımda çok şey yapmaya çalışmadım, gerçekten çalışmadım. Sağlığım yüzünden her zaman biraz münzevi oldum. Şimdiyse kalakaldım, düşünüyorum... Kafamda, başka türlü yapmış olmam gereken her şeyin listesini hazırlıyorum. Kendi hayatım için. Ve onun hayatı için. Söylemiş olmam gereken ve söylememem gereken şeyler. Daha sabırlı ya da daha sert olmam gereken zamanlar, daha... Bitmek bilmiyor."

"Hanna'da mesela işitme bozukluğu olsaydı kendini suçlamazdın." Beatrix yüreklendirici bir gülümsemeyle başını yana eğdi.

"Suçlardım. Muhtemelen suçlardım." Alaycı bir gülümsemeyle terapiste baktı. "Benim yüzümden hassas bebek kulaklarına zarar verecek neye maruz kaldı acaba diye düşünürdüm. Ya da genetik bir bozukluk yüzünden kendimi suçlardım. Bak, hamile kalmamızdan önce Alex'e en büyük endişemin bebekte Crohn hastalığı çıkması olduğunu söylemiştim, hastalığı çocuğuma geçireceğimden korkuyordum. Alex beni yatıştırmış, öyle bir şey olursa senin tecrübelerin sayesinde hastalıkla nasıl başa çıkacağımızı biliriz demişti. Hanna asla yapayalnız kalıp acı çekmeyecekti. Ama sonuç öyle oldu. Hanna tam olarak o noktada. Belki onu hiç anlamadık. Belki baştan beri bambaşka bir şey söylemeye çalışıyordu. Anlamaya çalışma sırası Marshes'ta."

Beatrix uzun, sessiz bir an boyunca Suzette'i süzdü. Sandalyesinde öne eğildi.

"Sana zor bir soru soracağım. Madem şu anda yanlış yaptığını düşündüğün şeylere odaklanıyorsun, özellikle öne çıkan bir şey var mı diye merak ediyorum."

Suzette başını pencereye çevirdi ama baktığı şey camın ötesindeki ağaçlardan çok uzaklardaydı.

"Kızımız olacağını öğrendiğimizde ona İsveççe bir isim koymak istedim. Alışılmadık bir isim. Alex'in ortağı Matt'in kısa bir süre önce ikizleri olmuştu. Stryker adlı bir kız, Sound adlı bir oğlan. Alex bunu biraz tuhaf buluyor. Ama ben anladım sanırım. Matt'in çocukları için kafasında canlandırdığı imgeyi anladım. Stryker adlı bir kızı hiçbir şey yenemez. Ve Sound isimli bir erkek sakin biri olur. Makul. Güçlü.

"Beğendiğim isimler biraz tuhaftı galiba. Saga. Blix. Majken. Solveig. Alex ona herkesin, en azından bu ülkedeki herkesin yanlış telaffuz edeceği bir isim vermeyi cidden istemiyordu. Yensen konusunda herkesi sürekli düzeltmek zorunda kalıyoruz. Neden bilmiyorum ama kızımın sıradan bir ismi olmasını istemiyordum. Bazen diyorum ki acaba ona başka bir isim koysaydık başka biri olur muydu? Ama esasında... Aslında istemediğim...

"Hanna koyu renk saçlarla doğdu. Benim saçlarımla. Ona bakıp Alex'i görmek istiyordum, bebek Alex istiyordum. Ama Hanna bana, anneme benziyordu. İsmini Alex'in koymasına izin verdim, böylece onun Alex'in çocuğu olduğunu her zaman hatırlayacaktım. Alex, âşık olduğum Alex. İstediğim Alex'ti. Baştan beri."

En zoru ilk haftaydı. Marshes'ta veda ettikten sonra Suzette kırkırdama nöbetlerini kendine saklamayı başarmıştı. Ferahlama, inanmazlık ve utanç bazen patlak veriyordu, sevinçli ve üzüntülü bir "Bunlar gerçekten oluyor mu?" patlaması. İkinci haftaya, anne babalık ıstırapları yumuşadı. Öyle ki zaman Hanna'nın yokluğunun yarattığı bir gelip bir giden matemin gerçeküstü, uzatılmış hızında değil, sıradan bir hızda akmaya başladı.

Suzette yalınayak tezgâhın önündeydi, başını bir tarife doğru eğmişti. Saçları yüzüne dökülüdü, Suzette dikkatini tarife ve-

rerek saçlarını kulaklarının arkasına soktu. Örümcek ağı kadar yumuşak, bol bir tişört, paçaları dizlerine sıvanmış kot pantolon giyiyordu. Ruh hâline uyan gençlik dolu bir kıyafet. Bahçe güneş ışığıyla doluydu, açık kapıdan giren esinti masayı kaplayan eskizleri hışırdatıyordu. Suzette bir dizi çizime farklı açıdan bakabilmek için oraya koymuştu eskizleri. Bir kapıdan görünen manzaranın aşamaları. Bazılarında kapı sadece aralıktı, diğerinde resme bakan kişi başka bir yere geçmek üzere gibiydi. Ama spor salonundan eve dönen Alex duş için üst kata çıkınca resimleri bir tarafa bırakmıştı, çünkü farklı bir ilham bulmuştu. Kaç zamandır yapmayı düşündüğü tarçınlı çörekler. Alex çöreklerle keyiflenirdi.

Börek çörek yapmak onun için hiç kolay değildi, tarifi harfiyen uygulaması gerektiğini biliyordu, şundan bir tutam fazla koyayım, bir de şunu deneyeyim gibi lüksleri yoktu. Çöreklerin mümkün olduğunca Alex'in annesinin çöreklerine benzemesini istiyor, zihninde arka bahçede kendi küçük *fika*'larını düzenleyerek uzayıp giden bir sohbetle kahvelerinin ve *kanelbullar* tatlılarının tadını çıkardıkları tembel bir öğleden sonra canlanıyordu. Birlikte olmayı yeniden öğrenmeleri gerekiyordu. Her gün. Hanna olmadan, sadece ikisi. Suzette yeni bir rutin, yeni keyifler bulmalarına yardım edecekti.

Alex duşunun temiz, sabunlu kokularını beraberinde getirerek merdivenden aşağı koştu. Poz verirmiş gibi durdu, Suzette'in ona bakmasını bekledi. Suzette bakınca neşeyle çığlık atarak kollarını açtı. Parmak uçlarında durup kollarını Alex'in boynuna doladı, yanağına yaslanan yanağının pürüzsüzlüğünü hissetti. Sonra geri çekilip sinekkaydı tıraşlı pembe yüzüne hayran hayran baktı.

Alex yalandan kırılmış gibi yaparak, "Sakalımdan o kadar nefret ettiğini bilmiyordum," dedi.

"Hayır, etmiyordum. Ama bu yüze, bu pürüzsüz yüze bayılıyorum." Alex'in yanaklarını ellerinin arasına aldı. "Âşık olduğum yüz bu." Alex'in de kendince bir fark yaratmaya, eski rutinlerden uzaklaşıp iki kişilik evlerini benimsemeye çalıştığını birden anladı.

"Daha genç mi görünüyorum?"

"Daha az hipster bir havan var."

Alex güldü. "Fazla olmaya başlamıştı. İş yerindeki bütün erkekler sakallı artık, Max da palabıyığını briyantinle parlatıyor." Gülme sırası Suzette'teydi. Alex onu kendine çekti. "Kendine bir bak, ne kadar güzel, ne kadar gençsin. Makyajsız, tasasız bu yeni seni seviyorum."

Suzette'in yanağındaki yara kurumuştu. Bundan sonraki iyileşme sürecinde üstünü açık bırakması söylenmişti ama Suzette insan içindeyken, yanında sadece Alex varken bile yaraya flaster yapıştırıyordu. Genç görünme sebebinin kare biçimi kocaman flaster olduğunu düşünüyordu ama Alex'in hayranlığından hoşlanmıştı. Öpüştüler, vücutları bir arzu kıvılcımıyla birleşti ama Suzette karşı koyarak kendini çekti. "Tamam, mutfakta zeminde sevişmeye pek hazır değilim. Bir misyonum var."

"O sözü başka yere çekebilirim." Suzette'in peşinden tezgâha geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Sürpriz." Suzette kıpırdanarak ondan uzaklaştı.

Alex, Suzette'in omzunun üstünden tarifi okumaya çalışarak, "Nefis bir sürpriz mi?" diye sordu.

"Belki, dikkatim dağıtılmazsa."

"Nefis sürprizlere bayılırım." Suzette'in çizimlerine bakmak için masaya gitti.

Suzette birbirine çarpan camların şıngırtıları eşliğinde en büyük Pyrex karıştırma kabını iç içe geçmiş kapların altından aldı, sonra maya paketiyle esmer ve beyaz şeker için dolaba uzandı.

"Bunlar gerçekten ilginç." Esintinin kırıştırdığı, üst üste uçurduğu yerleri düzeltti. "Daha önce böyle şeyler çizdiğini hiç görmemiştim, tasarım ve mimari yeteneklerin bambaşka bir şeye dönüşerek meyve vermiş."

"Açıklayamam ama... Bir eskize başladığımda kafama bir sürü başka fikir üşüşüyor. Kendimi akışa bırakıyorum."

"Doğrusunu yapıyorsun, gerçekten güzel bunlar. Karakalem çalışmaların da ne kadar ayrıntılı."

Suzette, malzemeleri karıştırmaya başlamadan önce mizanseni eksiksiz hazırlamaya kararlı olarak farklı büyüklükteki

kâseleri tezgâha dizdi. Hazırlık aşamasını iyice ilerlettiği sırada bir ya da iki malzemesinin eksik olduğunu fark ettiği geçmiş hatalarından ders almıştı. Kâseye önce bir, sonra iki fincan un koyarken havaya bir un bulutu yükseldi. Suzette tam üçüncü fincanı dökecekti ki unun içinde bir şey gördü.

Önce bir tür böcek zannedip yüzünü buruşturdu, o şeyi parmaklarıyla çıkardı. Pürüzsüz ve kahverengiydi, bir tür böceğin kabuğu olabilecek büyüklükteydi ama biraz daha yakından inceleyince... Bacak yoktu. Fazla pürüzsüzdü.

Gördüğü şeyin ne olduğunu anlayınca keskin bir nefes aldı.

Onun aldığı nefesle telaşlanan Alex, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bak." Alex daha iyi görsün diye elindeki şeyi sildi. Yeniden karısının yanına gelen Alex, onun gösterdiği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kıstı. "Unun içinden çıktı."

"Ne bu?"

"Imodium kapsülünün yarısı. İlacımın birden işe yaramamaya başladığını hatırlıyorsun değil mi?"

Alex'in yüzü anlayış ışığıyla aydınlandı. "Hanna..." Ama söyleyemedi.

"Hastalanmıyordum. Loperamidi gereğinden uzun kullandım belki diye düşünmüştüm ama öyle değilmiş... Hanna ilaçlarımı kurcalamış."

Alex boş yarım kapsülü Suzette'den aldı, sanki karısının söylediği şeyin gerçekliğini kavramak için kapsülün somutluğuna ihtiyacı vardı. Yüzünde önce acı, sonra kararlılık belirdi. Başını hafifçe sallayarak lavabonun altındaki dolabı açıp kapsülü çöpe attı.

"Yani..." Yanisi şu, Hanna şeytani bir canavar.

Ama Suzette verecek daha iyi bir cevap bulamadan Alex onu dirseklerinden tutup kendine çekti ve alnını alnına dayadı.

"Yani doğru olanı yaptık. Kızımızın yardıma ihtiyacı var. Doğruyu yanlışı öğrenmesi gerekiyor. Ona yardım edecekler. Öğretecekler. Ve bir gün bize dönecek, öğrendiğinde..."

"Ona yardım edecekler," diye onayladı Suzette, hiç değilse o an için, bütün bunların kendi hatası olmadığını biliyordu.

Alex onu güçlü kollarında tuttu. Suzette de şüphelerin ve kuruntuların dağılıp gitmesine izin verdi. Geriye bakıp düşündü, son iki haftanın o kadar kötü geçmediğini görüyordu. O kadar çok çamaşır yıkaması, temizlik yapması gerekmemişti. Çocuklarının içinde onu rahatsız eden yoktu. Suzette de yalnız zaman geçirmekten hoşlanmıyordu. Eskizlerinde kendini kaybedince sihirli bir şey oluyordu: Eskizler kendiliğinden ortaya çıkıyor, Suzette sonra onlara bakıp bakıp şaşırıyordu. Çocuklarını sonsuza dek görmemiş değillerdi ya. Hanna sağdı, onu yeniden göreceklerdi. Ve gelecekte birlikte sürecekleri hayatın, eskiden olmadığı kadar iyi olacağı umudunu besleyebilirlerdi.

İşler fena değildi. İyiye gidiyorlardı.

Kan sayımı sonuçları bir kez daha kötü çıkınca Doktor Stefanski Suzette'i bir hematoloğa yönlendirmişti. Hematolog, Suzette'in kronik olarak düşük enerjisine bir çözüm bulduğunu düşünüyordu: Suzette aşırı derecede anemikti, B_{12}, demir ve D vitamini seviyeleri yerlerdeydi. Muhtemelen yıllardan beri bunların eksikliğini çekiyordu, bağırsak ameliyatı olanlarda emilim bozukluğu gayet yaygındı. Suzette, enerji sorunları konusunda Doktor Stefanski'nin eskiden beri gösterdiği ilgisizlik için çelişkili duygular içindeydi ama neyse ki artık meseleyi biri ele almıştı. Ertesi hafta ilk demir takviyesini ve B_{12} aşısını olacaktı, D_3 vitamini almaya da başlamıştı.

Kendini sağlıklı hissetmek, umut edilemeyecek kadar büyük bir şey gibiydi ama Suzette yine de umutluydu.

O arada Alex'le ikisinin nihayet keyifli mi keyifli geçirecekleri zamanları olacaktı, tıpkı bir zamanlar olduğu gibi. Eskiden olduğu gibi. İlişkilerini güçlendireceklerdi. Beatrix'le birlikte çalışıp daha iyi ebeveynlik stratejileri öğreneceklerdi. Marshes kızlarının kişiliğinde arapsaçına dönmüş kısımları çözecek ve bir –ya da iki veya üç– yıla kadar hepsi birbirleriyle nasıl iletişim kuracağını bilecekti.

Suzette bütün bunları Alex'le birbirlerine sarılmış dururlarken düşündü. Daha sonra da hepsini yüksek sesle söyledi, çünkü belki –Alex'le de Hanna'yla da– yeteri kadar şey paylaşmamıştı ve davranışlarını değiştirmeye yeminliydi.

"Çok daha iyi olacak," dedi. "Sağlığım. Biz. Hem Hanna da hazır olduğunda eve gelecek, hepimiz..."

Alex ona daha sıkı sarılırken Suzette onun vücudunun bunu onayladığını, kabul ettiğini hissetti. Ayrılık hepsi için daha iyiydi.

"Anneminkiler kadar iyi!"

Alex'inki iltifatkâr bir yorumdu ama tarçınlı çörekler Suzette'in tahmin ettiğinden güzel olmuştu. Umut ettiği gibi bütün öğleden sonra ve akşam boyunca arka bahçede tembellik etmiş, Alex'in İnce Bina çalışmalarının nasıl ilerlediğinden, lamine ahşabın nasıl kullanılacağından ve güzel özelliklerinden, yeniden kullanıma sokulmuş yelken beziyle yarı serbest mobilya yapılması olasılıklarından, Beyaz Saray'da olup bitenlerden, AB'deki son skandaldan ve kıymetli yeşil alanlarından vazgeçmeleri anlamına geldiği sürece asla sebze yetiştiremeyeceklerinden bahsetmişlerdi. Şeker yorgunluğu ikisini de susturup uykularını getirince daha az konuşmaya başlamış, gökyüzünün renk değiştirmesini seyretmişlerdi.

Gökyüzü masmavi kesilince Alex, "En sevdiğim bu," dedi.

Suzette mor renkler yayılana dek bekledi. "Ben bunu seviyorum."

Karanlığın örtüsü altında, fazla bir şey görme ihtimaline karşı güvendeyken, Hanna'nın Alex'e duyduğu sevgiyi daima biraz kıskandığını itiraf etti, bir dereceye kadar Alex'in Hanna'ya olan sevgisini de kıskanıyordu. Alex de Suzette'in görünürde çaba harcamadan evi çekip çevirmesine imrendiğini söyledi.

"Benim beynim yapılar hayal etmeye, bir şeyleri bir araya getirmeye odaklı. Bitmek bilmeyen bir yapboz. Ama... Hepsi mekanik. Oysa sen bir yuva, bir çevre hayal ediyor, insanların bir yerde nasıl yaşayıp hareket edeceklerini tasarlıyorsun."

"Ama gerçek insanları görmüyorum."

"İkimiz de hayalciyiz." Kolları şezlonglarda gevşekçe uzanırken parmakları flört etti.

"Sen gerçekten iyi bir babasın. Bunu daha sık söylemem gerekirdi."

Sokaktan itiraz çığlıkları ve kahkahalar geldi, ortalık yeniden sessizleşene dek ikisi de konuşmadı.

"Bu yaz seyahate çıkalım. Gerçek bir seyahate. Birkaç haftalığına," dedi Alex.

"Cidden mi?"

"İster misin?"

"Evet." Bu konuyu ne kadar düşünürse, seyahat etme isteği o kadar artıyordu. Daha gençken, Crohn hastalığı henüz iyi kontrol altında değilken rahat edebileceği bir şey değildi ama şimdi mümkün görünüyordu. Hatta heyecan vericiydi. "Nereye gidelim?"

"Nereye istersen. Sen düşün, sonra plan yapmaya başlayalım."

Suzette sırıtarak avcunu onunkine vurdu.

Tarçınlı çöreklerle, güneş ışığıyla ve gece böceklerinin uyku verici ninnileriyle ağırlaşmış hâlde merdivenden yukarı sürüklendiklerinde saat neredeyse on bir olmuştu. Yukarı varınca Alex durdu.

"Ne?" diye sordu Suzette.

Alex Hanna'nın odasına gitti, içeri bakarak orada bir an dikildi.

Sonra kapıyı kapattı.

HANNA

Marshes küçük Skog için güvenli değildi. Öbür çocuklar canavar gibi lambur lumbur yürüyordu, hareketleri abartılı ve kontrolsüzdü. Yarısı avaz avaz bağırıyor, diğer yarısı hırıldıyor ya da ısırmaya hazır hâlde şüpheli gözlerle etrafa bakıyordu. Yabaniydiler, hepsi yabaniydi. Gülmeleri bile barbarcaydı, yangın alarmı gibi tizdi. Hanna, Skog'un her günün her dakikasında yanında olmasını istiyordu ama çok narin ve savunmasız olduğu için onun adına korkuyordu. Okula, terapiye, yemeğe ya da oyuna gitmek için odasından ayrılmak zorunda kaldığında Skog'u gizli kalabileceği ama her şeyi görebileceği bir yere, yastığıyla duvarın arasına saklıyordu. Kurallar yüzünden odasına başka çocuk girmiyordu, yetişkinler de herkesin Kişisel Eşyaları konusunda saygılıydı, yani Skog teorik olarak güvendeydi. Geceleri birlikte fısıldaşıyorlar, Skog bazen keçe eliyle Hanna'nın gözyaşlarını kuruluyordu. Hanna'nın zaten bildiği bir şeyi söylemişti ona: Hanna annesinin büyüsünü eline yüzüne bulaştırmıştı, Marshes annesinin intikamıydı.

Hanna çoğu sabahı giysileri genellikle turuncu saçlarına uyan bir kadınla geçiriyordu. Kadının adı M ile başlıyordu, o yüzden Hanna ona Mandalina diyordu. "Ağlayan birini gördüğümde üzülüyorum" gibi bir sürü beyanı vardı kadının. Hanna önündeki masanın üstündeki kartlardan birine vurmak zorundaydı, Doğru kartına ya da Yanlış kartına. Çoğunlukla üçüncü bir karta ihtiyacı oluyordu aslında, Bunun Konuyla Ne İlgisi Var kartına. O da Yanlış kartına vuruyordu.

Annem bana sarılınca mutlu olurum. Yanlış.
Çoğunlukla üzgünüm. Doğru. Yanlış. Doğru.
Kendimi severim. Doğru.
Kolayca arkadaş edinirim. Yanlış. Doğru, Skog sayılırsa. Ama Hanna yetişkinlerin nasıl düşündüğünü bilirdi. Doğruca gözlerinin önünde görebildikleri şeylerden hoşlanırlardı. Hayal gücünü teşvik eder ama hayal ürünü her şeyden nefret ederlerdi. Gerçekliğin biçim verilebilecek bir şey olduğunu anlamadıklarını biliyordu Hanna. Gerçeklik Hanna'nın gözlerinin önünde bir dalga hâlinde akıyordu, kız ister dalganın içine girer, ister dışında kalırdı. Anne babalar ve okullar içine girmesini istiyordu, çünkü öylesi onlar için daha kolaydı, başka düzlemlere nasıl yüzeceklerini unutmuşlardı. Hanna bu yüzden evinden gönderilmişti. Davranışlarının tamam-yeterince-normal seviyesinden fazla uzak olduğu aklına gelmemişti ama şimdi herkesin onunla hiç de aynı fikirde olmadığını anlıyordu.

Yine de. Marshes adil bir ceza gibi görünmüyordu.

Beatrix'in peri vaftiz anneliği de buraya kadardı. Demek aslında kötü bir cadıydı.

Hanna oyun zamanlarında onu gözetlemekle görevli kişiden ne kadar uzaklaşabileceğini görmeye çalışıyordu. Bir gün, öfkeli bir çocuk konusunda başka bir yardımcı öğretmene yardım eden Kahverengi Diş'in dikkati başka yerdeyken oyun alanından çıkıvermiş, tepeden aşağı inmişti. Ağaçlıklı alanı, sonra çayırı koşarak geçip ta yola kadar koşmayı düşündü, belki eve kadar koşabilirdi. Ama Skog olmadan gidemezdi. Neyse ki ağaçlar hiç değilse arkalarına saklanabilme imkânı sunuyordu. Önünde şişman, siyah bir ağaç gövdesi yükseliyordu, Hanna nefesini toparlayıp bundan sonra ne yapacağına karar vermek için ağacın arkasına daldı. Ama orada yaşça daha büyük bir kızın oturduğunu gördü, yüzü buldog köpeğine benziyordu, kolları çarpılar ve çizgiler hâlinde solgun yara izleriyle doluydu.

Köpek Surat ayağa fırladı, Hanna'yı kolundan –annesinin hiç yapmadığı kadar sertçe– yakaladı ve onu oyun alanına doğru çevirdi. Hanna tereddüt etti, kızın kollarındaki büzük büzük izler ve paylaştıkları kendi başına kalma isteği ilgisini çekmişti.

Köpek Surat çenesini Hanna'nın hâlâ sargılı bileğine doğru uzatarak, "Annenle baban mı yaptı bunu?" diye sordu.

Hanna, geçen zamanla eskiyip yırtılmış, kararmış esnek bandaja dokundu. Herkes böyle mi düşünüyordu? Babasını hiç ele vermemişti, sargıyı da hoşuna gittiği için kolunda tutuyordu. Ama belki eve gitmesine izin verilmemesinin sebebi...

Köpek Surat, Hanna'yı yeniden itti, sonra köprücükkemiğini yumrukladı. "Herhalde hak etmişsindir. Hadi bas git bok kafalı!"

Hanna kaçtı, tepeden yukarı koştu, omzu acıdan alev alev yanıyordu. Leş gibi sargıyı çözüp bir tarafa attı, sargı ölmek üzere olan bir ağacın ince dallarına takıldı. Hanna ovalamak için sırtının acıyan yerine ulaşmaya çalıştı. Aklına Skog geldi, gözleri yaşlarla doldu. Skog gerçekten güvende miydi? Köpek Surat veya başka bir zorba eninde sonunda onu bulur muydu? Kollarını koparırlardı. Gözlerini sökerlerdi. Fasulyeleri dökülsün diye karnına bıçak saplarlardı. Annesinin patatese yaptığından beter bir şey olurdu bu, çünkü Skog gerçek bir arkadaştı ve Hanna o olmadan Marshes'ta yaşayamazdı.

Skog'u daha güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu ama nereye? Sürekli yanında taşırsa bir yerde unutabilirdi ya da Skog çantasından düşebilir, vücuduna bastırarak saklarsa tişörtünden dışarı kayabilirdi. Canavarlar onu yok edilecek bir şey olarak görürdü. Çocuklar başka çocukların hassas yerlerini bilirdi; Hanna Skog'u ne kadar severse arkadaşı o kadar tehlikeye girmiş oluyordu.

Belki iş işten geçmişti bile.

Belki Hanna'nın yokluğunda onu çoktan ele geçirmişlerdi.

Skog'u kurtarmaya kararlı bir biçimde elinden geldiğince hızla koştu.

Panik içinde, avaz avaz ağlayarak oyun alanını geçti, top oynayanların oyununu darmadağın ettiğinde yükselen öfkeli çığlıkları duymadı bile. Skog'un koparılmış kollarıyla bacaklarından, onarılamaz bir biçimde odasının zeminine saçılmış fasulyeden iç organlarıyla kanından başka bir şey göremiyordu. Yatakhaneye koşarken Kahverengi Diş peşinden geldi.

"Hanna, bekle. Küçük ayıcık, ne oldu?"

Hanna kapıları şiddetle iterek açıp merdivenden yukarı fırladı.

Kahverengi Diş sahanlıkta ona yetişti. Kendini kızın önüne atıp elleriyle dizlerinin üstüne çöktü, Hanna'nın kollarını tuttu. "İyi olup olmadığını anlamam gerek. Yaralandın mı? Bir şey mi oldu? Bileğin nasıl?" Sargının atılmasıyla ortaya çıkmış bileğinin çıplak cildini okşadı.

Hanna acı acı bağırarak odasını gösterdi.

"Tamam, odana gidelim. Her şeyin yolunda olduğunu gözümüzle görelim."

Kahverengi Diş elini tutmak istiyordu ama Hanna onun için yavaşlayamazdı. Ağlaya ağlaya, nefesi kesilmiş hâlde odasına daldı, kendini yatağa attı.

Skog orada, bıraktığı yerdeydi, hiçbir şeyi yoktu. Hanna onu bağrına bastı, ağlamasını bir türlü kesemiyordu.

"Ah ufaklık..." Kahverengi Diş yanına oturdu, daireler çizerek sırtını sıvazladı. Yeni bereye dokununca Hanna yüzünü buruşturdu. "Keşke neden bu kadar üzüldüğünü bana söyleyebilsen. Çok zor bir gün geçirdiğin için üzgünüm."

Skog iyi olduğunu tekrar tekrar söyledi. Ama dehşet Hanna'nın yakasını bırakmıyordu, en kötüsünü hayal etmişti bir kere. Skog'un burada öleceğini hayal etmişti ve Hanna, Skog'suz yaşayamazdı.

Kederli çığlıklarıyla Skog'a her şeyi nasıl özlediğini anlattı. Odasını, rahat yatağını. Renkli hazinelerle dolu kutularını. Onu güneş ışığıyla besleyen kocaman cam duvarı. Babasının çalışma odasını, tüylü halısının üstünde emeklemeyi. Oturma odasındaki Hanna'yı adeta kucaklayan gıcırtılı kanepeyi. En sevdiği yiyecekleri canı her istediğinde alabileceği buzdolabını. Kendi başına televizyon seyretmeyi ya da babasıyla birlikte *Star Trek* seyretmeyi. Babasının ona uykudan önce kitaplar okumasını. Babasının ona sarılmasını, onunla konuşmasını, oynamasını. Hatta...

Doğruydu, annesini bile özlüyordu. Şey, tam olarak annesini değil.

Annesi yemeklerini tam istediği gibi hazırlardı. Hanna'nın neyi sevdiğini, neyi sevmediğini bilirdi. Marshes'ın her an burnunun dibine giren, boğazına dolan, gözlerine saldırı düzenleyen sivrisineklerinin aksine annesi bazen Hanna'ya alan tanırdı. Burada ne kadar kovalarsa kovalasın sivrisinekler onu bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Ve hepsinin en beter kötüler kötüsü: Kimse Hanna'yı anlamıyordu. Babası Hanna'nın ne dediğini her zaman anlardı, annesi bile daima o kadar anlayışsız değildi. Ama Marshes'taki insanlar aptaldı ve gözleri de kulakları kadar işe yarayacakken illa kulaklarını kullanmak istiyorlardı. Şimdi bile, hepsinin en tatlısı Kahverengi Diş, Hanna'yla Skog'un içinde olduğu tehlikeyi hiç anlamamıştı.

Hanna'nın yüzü şişti, puf puf gerildi, ağlamak çok zorlaşmaya başladı. Hanna gürültüyle burnunu çekip ağzından nefes aldı. Kahverengi Diş kâğıt mendil getirdi, burnunu sildi, sümkürmesini söyledi. Hanna'nın ayakkabılarını çıkarıp çirkin zemine yerleştirdi, Hanna da yüzünü duvara dönüp kıvrıldı.

"Zor olduğunu biliyorum küçük ayıcık. Biliyorum."

Hanna onun elini kolunda, sırtında hissetti, boş bir evrende daireler çiziyordu, büyüyen şeylerle dolu güzel gezegenler gibi sıcacık daireler. Uykuya doğru süzüldü. Gece boyunca uyumayalı ne kadar olmuştu? Belki belki belki her şey kötü bir rüyaydı ve Hanna evde, kendi yatağında uyanacaktı.

"Denersen daha iyi olabilirsin," dedi Skog.

Hanna ona katılıyordu. Rüyalarında annesini uzaklaştıramıyorsa, belki Marshes'ı uzaklaştırabilirdi. Rüyadan defet gitsin, o zaman belki her şey normale dönerdi.

Kahverengi Diş, Hanna'nın yazdığı notu okuyunca, "Tamam," dedi. "Bunu yapabiliriz."

Hanna robotlu pijamalarını giymişti. Kahverengi Diş ayağına bir şey geçirmesini söyledi, o da üç çift çorap giydi. Kahverengi Diş, ağzı neşe dolu bir ay hâlinde sabırla bekledi, sonra elini uzattı. Hanna, Skog'u güzelce yastığına yerleştirdikten sonra onun elini tuttu.

Sessiz odaların önünden geçtiler, Hanna herkesin öldüğünü

umdu ama küçük çocukların büyük ihtimalle sadece uyuduğunu biliyordu. Kahverengi Diş onu bir odaya götürüp ışığı yaktı, ikisi de irkilen gözlerini kırp kırp kırpıştırdılar. Kahverengi Diş masanın arkasına oturdu, Hanna yanında beklerken bir dosya çıkardı.

Parmağını bir listede aşağı kaydırıp "İşte burada," dedi. "Babanın numarası bu mu?"

Hanna başıyla onayladı.

Kahverengi Diş telefonu alıp numarayı çevirdi.

SUZETTE

Alex onu yekpare ağaçtan muhteşem masalarının ucuna kaydırdı, Suzette dirseklerinden destek aldı. Alex'in aletinin içine girişiyle her zamanki gibi kendinden geçerek başını geriye attı. En sevdiği, en sevdiği şeydi bu. Alex içinde hareket etti, ikisi de nefeslerini tuttu. Tutkusunun, Alex'in aşkının, aralarındaki bağlantının kesinliğiyle Suzette'in vücudu ürperdi. Başka hiçbir erkekle düzüşmemiş, düzüşmeyi de hiç istememişti.

Sonrasında masanın başında çırılçıplak oturup bir kutu dondurmalı brownie'yi paylaştılar. Hem de en güzelinden. Suzette ani bir dürtüyle satın almıştı tatlıyı. Midesine dokunmaması hoş bir sürpriz oldu. Yıllar boyunca küçüldükten sonra dünya yeniden genişliyordu. Yanlarındaki duvarda Suzette'in çizimleri rastgele bir düzenle asılıydı. Alex, Suzette'in kaşığını çikolatalı karışımdan çekmesini beklerken çizimleri inceledi.

"Kitabıma başladım," dedi Suzette.

"Gerçekten mi?" Alex sırayı aldı, tepeleme dolu kaşığını yaladı.

"Bunlar sadece eskiz. Başlangıçta düşündüğümden biraz daha büyük bir format olacak. Ama tema bu..." Kaşığıyla kapıları gösteren eskiz dizisini işaret etti. "Bazı sayfalarda bakış açısı kapıya yaklaşıyormuşsun gibi olacak. Sonra kapı açılmaya başlıyor. Bazı sayfalarda da..." Doğru sözcüğü arandı. "Üç boyutlu bir kitap olacak galiba. Kapının diğer tarafındaki şeyler için. Bir sürü gerçeküstü şey. Rüyalar ve kâbuslar. Kontrast için birkaç fotoğraf da kullanırım belki."

"Gerçekten şahane geliyor kulağa. Bunlarla varacağın yeri görebiliyorum."

Suzette omuz silkti. "Yapacak bir şey işte."

Alex başıyla onayladı, sonra resimlere bakmaya devam etmesine karşın gözleri boş bir ifadeye büründü. Suzette aralarındaki bağın koptuğunu, Alex'in düşüncelerinin başka yere kaydığını hissetti.

"Onu artık daha az özlüyorum," dedi. "İkimizi seviyorum. Artık durmadan aynı şeyi düşünmek zorunda değilim. Beni kötü bir insan mı yapar bu?"

Suzette hınzır gülümsemesini bastırdı. "Gerekliydi. Onun için, bizim için. Uyum sağlayabilmemiz güzel. Ama bana bazen ilerlememişiz gibi geliyor, anlatabiliyor muyum? Sanki geçmişe, eskiye döndük. Eskiden olduğumuz gibi olduk."

"Ve eskiden harikaydık. Harikayız. *Förälskad.*"

"*För alltid.*"

"Sonsuza kadar, ebediyen."

Hülyalı ve tatmin olmuş bir hâlde birbirlerini süzdüler.

Bir cep telefonu neşeli şarkısıyla öttü.

Alex etrafına bakınarak, "Benimki," dedi.

"Galiba kapının yanında."

Alex yanından geçerken Suzette onun çıplak kıçına bir şaplak attı.

"Bunun intikamını alacağım." Alex telefonunu girişteki masada bulup arayan numaraya baktı. "Hey, Marshes arıyor."

Suzette, onun yüzünde endişeyle telefonu açmasını seyretti. "Umarım kötü bir şey değildir."

"Alo?" Alex masaya döndü. "Evet... Tamam..." Kafası karışmış bir hâlde Suzette'e omuz silkti. "Benimle konuşmak isteyen biri varmış..." Ağzı açık kaldı. "Hanna?" Gözleri yuvalarından uğrayarak Suzette'e baktı. "Hanna, *lilla gumman*, sen misin? Bekle, hoparlörü açacağım."

Telefonu masanın üstünde ikisinin arasına koydu.

"*Jag älskar dig*, baba. Şimdi gerçekten ben olduğumu anlamışsındır."

Sözcükleri kulağa kusursuz geliyordu, Fransız aksanı kaybolmuştu, sesi incecik ve kırılgandı. Suzette'in aklına serçe geldi, cadı değil. Marie-Anne değil.

"*Herregud*... Vay canına," dedi Alex.

Afallamış bir hâlde birbirlerine bakakaldılar.

"Hanna bebeğim?" dedi Suzette.

"Merhaba anne."

"Ah Hanna, ne güzel...

"Sesini duymak ne güzel." Alex'in gözleri yaşlarla pırıldıyordu.

"Sizi özledim." Hoparlördeki çocuk sesi öyle üzgündü ki. Ama Hanna'yı –ve beklenmedik sözlerini– duyunca Alex'le Suzette gülerek birbirlerinin elini sımsıkı tuttular.

"Biz de seni özlüyoruz *lilla gumman*, seni çok seviyoruz."

"Nasılsın? Okulda bir sürü şey öğreniyor musun?"

"Konuşuyor!"

Suzette'in de hissettiği neşe Alex'in yüzünü dolduruyordu. Mucize. Marshes Hanna'ya nüfuz etmişti, sadece bir ayın ardından böyle bir gelişme!

"O kadar kötü olduğum için çok özür dilerim."

Gözleri yaşarma sırası Suzette'teydi. Böyle bir kabullenme duymayı hiç beklememişti. Pişmanlık sel gibi geri geldi, çocuğunun iblis olduğunu düşünmesinden, Hanna'nın kötü davranışlarının bir hastalıktan kaynaklanabileceği ihtimaline karşı kör olmaktan duyduğu pişmanlık. Suzette daha erken harekete geçseydi seneler boyunca bu kadar sıkıntı çekmekten kurtulabilirler miydi?"

"Böyle iyi olman bizi çok sevindirdi," dedi Alex.

"Burayı sevmiyorum. Eve gelmek istiyorum."

Birbirlerine bakıp kaş çattılar.

"Hâlâ alışma dönemindesin," dedi Alex.

"Büyük bir değişiklik, zaman alacak ama çok iyi gidiyorsun..."

"Gerçekten çok özür dilerim, iyi davranacağıma söz veriyorum," dedi Hanna.

Odayı bir an için kıvılcımlandırmış olan heyecan dağıldı. Suzette ile Alex ne söyleyeceklerini bilemeden bakıştılar. Suzette'in içinde bir yer Hanna iyiye gittiği için sevinçten uçuyordu. Ama daha güçlü bir tarafı, Hanna'nın yeniden evde olduğunu düşünemiyordu bile. Ayrıca Hanna iyileşmiş olamazdı, bu kadar çabuk olmazdı. Ya her şey eski hâline dönerse?

"Baba? Eve gelebilir miyim? Sizi özledim."

"Biz de seni özledik..." Alex durakladı. "Ama okulda olman gerekiyor."

"Burayı sevmiyorum, çocuklar çok kötü. Lütfen, iyi olacağım, söz veriyorum."

Suzette'in yüreğinin üstü, keskin bir bıçağın altındaki elmanın kabuğu gibi yüzülmeye başladı. Çocukları onları istiyordu ve evini özlemişti. Sesindeki hasret öyle dokunaklıydı ki. Yine de Suzette, Hanna'nın isteklerini göz ardı etmeye hazır olduğunu hissediyordu. Alex'le ikisinin Beatrix'le yapmaları gereken bir sürü şey vardı ve Marshes'tan aldıkları ilk bilgiler için en iyi ihtimalle ortaya karışık denebilirdi. Hanna'nın duyguları vardı ama vicdani pusulası fena hâlde çarpıktı. IQ değeri yüksekti ama asilik ve dürtülerine hâkim olma konusunda sorun yaşıyordu. Haftalar süren testlerin ardından terapistleri Hanna'nın kritik duygusal ve sosyal becerilerin yanı sıra empati kurma becerisi de kazanmasına yardım edeceğini umdukları davranış modifikasyonu stratejilerini uygulamaya daha yeni yeni başlıyordu. Ayrıca hezeyanlarını açıklayacak psikotik bir bozukluğu henüz ihtimaller arasından çıkarmamışlardı.

Suzette başını iki yana salladı. Eskizlerine korkuyla baktı. Kitaba daha yeni başlamıştı. Alex yeniden onundu, tamamıyla, Hanna'nın çaldığı parçaları bile onundu. Seyahate çıkacaklar, Suzette'in nihayet hazır olduğu romantik serüvenlere atılacaklardı. Bencillikti ama bunların hepsinden vazgeçmeye hazır değildi. Kızı eve gelirse Suzette kendini yitirecekti. Bundan emindi. Yeni parçaları büzüşecekti, tutkusu, sağlığı. Hanna'nın eve dönmesi için henüz yeterince güçlü değildi.

"Yapamam," diye fısıldadı Alex'e. "Yapamayız. Sadece bizi

manipüle etmeye çalışıyor, durumu yokluyor. Beatrix bizi uyarmıştı."

Muhtemelen yeni bir manipülasyon taktiğiydi. Beatrix onları Hanna'nın eve dönmek isteyeceği konusunda gerçekten uyarmıştı. Bütün çocuklar söylerdi bunu, en istismarcı ve dayakçı evlerden gelenler bile. Ama Suzette, Hanna'nın onları arayıp duymak istedikleri her şeyi söyleyeceğini tahmin bile etmemişti. Anne. Baba. Sizi seviyorum. Özür dilerim. Yüksek sesle, kusursuz bir telaffuzla, şirin mi şirin bir sesle.

Suzette, Alex'in boyun eğmemesi için dua etti.

Alex, Hanna duymasın diye telefonun alt tarafını eliyle kapattı. "*Älskling*, biliyorum. Okul harika iş çıkarıyor – ona yardım ediyorlar."

Suzette'in bütün vücudunu ateş bastı, utançtan hararet yükselmişti. "Orada daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı var, daha yeni başladılar..."

Lütfen mantık galip gelsin. İlk haftadan sonra anne benliğini bir tarafa bırakmaya başlamanın kendisine nasıl da kolay geldiğini Alex'e söyleyemezdi. Anne olmamanın ne büyük bir ferahlık getirdiğinden Beatrix'e de Alex'e de bahsedemezdi, kimseye anlatamazdı. Yavaş yavaş soyunuyordu sanki, katmanlarını soyup yere atıyordu. Evcimenlik kostümüne yeniden bürünmeye hazır değildi ve hiç olmayacağından korkuyordu.

Yeniden başını iki yana salladı, affedilmez düşüncelerini açığa vuracağı korkusuyla elini ağzına bastırmıştı.

"Anne? Baba? Orada mısınız?"

Alex, Suzette'in elini yakalayıp o ne düşünüyorsa aynı fikirdeymiş gibi başıyla onayladı.

"Seni yakında göreceğiz," dedi.

İçinde bir şey infilak etti. Suzette ayağa fırlayıp masadan uzaklaştı. "Öyle bir şey deme!"

"Neden?"

"Olmaz..."

Alex telefonun mikrofonunu yine eliyle örttü. "Bu kadar iyi gitmeyi sürdürürse yakında ziyaret etmemize izin verirler. Ve belki eve daha erken dönmesi mümkün olab–"

"Hayır!" Suzette, bir eliyle yanağındaki hassas yeni cildi korurarak ondan uzaklaştı. "Yaşadığım onca şeyin ardından... Sesimi kesip açan doktorlar, yitip giden ergenliğim, midemde dört yıl boyunca bir delik, kendi kızımın bana işkence etmesi, beni damgalaması... Gözüme gelebilirdi! Yeter! Dayanamıyorum! Bunu hak etmiyorum! Mutlu bir yaşamı hak ediyoruz. Seni sevmeyi hak ediyorum. Bunun... Hanna'nın hayatlarımızın içine saçmamasını hak ediyorum."

Alex telefonu avcuna gömüp dehşete kapılmış bir hayvanı yoğun bakışlarıyla yatıştırmaya kararlı bir adam tavrıyla Suzette'e doğru geldi.

"Sorun olm–"

"Olur! Öz annem yaşamama ya da ölmeme aldırmıyordu ama ben *yaşamayı* seçtim ve kendi kızımın sonumu getirmesine izin vermeyeceğim. Biz yaşamımızı yeniden bulduk, baştan beri sürmemiz gereken yaşamı. Lütfen Alex, izin ver yaşayayım... Yaşayalım."

"Tamam, tamam." Suzette'in yanına varıp onu kucakladı. Suzette vücudunu boydan boya onunkine yaslayıp ağladı.

"Baba?"

Suzette, "Hanna'yı bırak," diye yalvardı fısıltıyla. Başını kaldırıp Alex'e baktı, yanağından ta aşağı inen bir gözyaşı damlasını gördü. Alex telefonu kaldırdı.

"Buradayız ve seni çok seviyoruz," dedi. "Ama okulda kalman gerekiyor..."

"Hayır," diye mızıldandı Hanna.

"Evi özlediğini biliyorum ama çok iyi gidiyorsun, annenle baban seninle gurur duyuyor."

"Lütfen, artık kötü olmayacağım, söz veriyorum," diye ağladı Hanna.

Suzette vücudunu Alex'inkine bastırdı, konuşmayı sonlandıracak kişi o olduğu için minnettardı. Ve Alex'in Hanna'nın sesini duymak için nasıl yanıp tutuştuğunu bildiğinden, bunun ona ne kadar ağır geleceğinin de farkındaydı.

"Uyku vaktin geçti *lilla gumman*..."

Suzette onun baba rolünü ne kadar da iyi oynadığına, görünmez bir senaryonun her sözcüğünü nasıl da bildiğine hayret etti.

"Eve dönmek istiyorum! Beni özlemediniz mi?" diye hıçkırdı Hanna.

Alex'in yüzü dondu. Sonra yüzü çarpılırken vücudu büzülmeye başladı. Suzette, kocasının kostümünü üstünden attığını görünce nefesini tuttu. Bunca yıldır rolünü çok iyi oynamıştı ama Suzette onun ne kadar baskı altında olduğunu şimdi anlıyordu. Gülümseyen maskesini takmak, her zaman suçluluğun ağırlığının altında ezilmek.

"Olmaz... Ya yine sana zarar verirse? Yapamam..." Telefonu Suzette'e doğru itti, sendeleyerek masaya dönüp inleyerek en yakın sandalyeye çöktü. Utanç içinde, elinde suçluluğundan başka hiçbir şey kalmamış hâlde yüzünü kapatıp ağladı.

Suzette elindeki telefona baktı. Demek mesele sonunda onun sorumluluğu hâline gelmişti.

"Baba, ne oldu? Anne?" Suzette, Alex tek çocuğunun yalvarmalarını duymak zorunda kalmasın diye hoparlörü kapattı. Hanna'nın son sözlerini yalnızca o duydu.

"Beni sevmiyor musunuz?"

Sorusundaki acı dolu hayret çok ağırdı. Sanki bundan bir süredir şüpheleniyormuş gibi. Suzette çocuğunu kayıtsız şartsız sevmeye devam edip edemeyeceğini bilmiyordu, Hanna'yı elinde çekiçle gördükten sonra bilemiyordu. Suzette'i bir kâğıt parçasının üstündeki karakteri yok ettiği gibi rahatlıkla yok etmeye niyetlenen bir büyüyle ağzını oynatan Hanna. Suzette'in bir tarafı Hanna'dan daima korkacak mıydı? Alex de aynı korkuyla mı boğuşuyordu, ne de olsa artık kızı kanın tadını almıştı. İnsan ısıran hayvanlar, artık kurtarılamayacakları için uyutulurdu. Hanna yüreğinde Marie-Anne'den bir parçayı daima saklayacak mıydı?

Suzette sözcükleri belli belirsiz bir nefes hâlinde söyleyerek, "Yeterince değil," dedi. Bağlantıyı kesip telefonu Alex'in kucağına bıraktı. Birbirlerine sarılırlarken Alex'in cildi merhem gibiydi, sıcak nefesi Suzette'i ürpertti.

"İyi olacağız," dedi. "Hanna'nın yeri orası."

Alex'in gözyaşları Suzette'in göğsüne dökülüyordu. "Biliyorum."

Suzette ata biner gibi Alex'in üstüne oturdu, birkaç dakikaya kadar tekrar içine gireceğini biliyordu. O zaman ikisi de kendilerini çok daha iyi hissedecekti.

HANNA

"Alo? Anne? Baba? Alo?"

Kahverengi Diş, almacı Hanna'nın elinden alarak, "Hat mı kesildi küçük ayıcık?" diye sordu.

Hanna gözlerini kırpıştırmadan başıyla onayladı. Afallamıştı. Sesinin yeteceğine emindi oysa. İçi baştan aşağı tutuştu, kız yere doğru eridi. Tereddütleri su götürmezdi. Babası bile istemiyordu artık Hanna'yı.

Sonuç olarak annesi güçlü cadının kendisi olduğunu ispatlamıştı. Hanna'yı, hem de ta uzaktan ateşe vermişti.

Gözyaşları lav gibi püskürdü. Hanna masanın soğuk metaline yaslandı, eriyik hâldeki çaresizliğini serinletmek için yanağıyla avuçlarını masaya bastırdı. Kahverengi Diş dizlerinin üstüne çöktü, Hanna'yı teselli etmeye daima hazırdı.

"Hadi üzülme artık küçük ayıcık. Başka fırsatların da olacak, merak etme."

Kahverengi Diş'in serin parmak boğumları sıcak, ıslak yanağına iyi geldi. Hanna burnunu çekip kadının omzunu gözyaşlarına bulayarak Kahverengi Diş'in elini tutup kendisini yeniden odasına götürmesine izin verdi. Skog onu bekliyordu.

Narin küçük Skog. Acımasız ve çarpık dünyadaki en iyi ve tek arkadaşı.

Aptal, aptal, kendi aptallığı yüzünden köpürüyordu. Hanna'yı evden sonsuza dek uzaklaştırmak muhtemelen baştan beri annesinin esas planıydı zaten. Hanna'nın sesini duymak büyülenmiş

babasını eve dönmesine izin vermeye ikna edemezdi elbette! Baba, arzusu içinde Hanna'ya cennet gibi görünmüş bir adacığı ama aslında Hanna'yı boğulmaktan kurtaramayacak sarp bir kayalıktan ibaretti. Annesi yanındayken yapamazdı. Hanna gözlerini silip yatağa yerleşti. Skog onu teselli etmek için göğsüne sarmandı.

"Bu gece annenle babanı çok mutlu ettiğine kuşkum yok. Sesini kullanmak çok büyük bir adım." Kahverengi Diş, Hanna'nın üstünü güzelce örttü. "Bu kadar cesur olmaya, bu kadar çok şey öğrenmeye devam et, göz açıp kapayıncaya kadar eve dönersin."

Eve gitmenin yolu bunlardan mı geçiyordu? Cesaretten? Öğrenmekten?

Kahverengi Diş kapıyı kapatıp onları karanlıkta bıraktı.

"Bizi sonsuza dek burada tutamazlar," diye fısıldadı Hanna.

Skog, "Bu zamanı plan yapmak için kullanalım," dedi.

Hanna –tıpkı herkesin istediği gibi– iyi bir öğrenci olacak, durmadan bir sürü şey öğrenecekti. Güçlenecek, kararlılığını kuvvetlendirecek ve döndüğü ilk gün annesi için hazır olacaktı. Babasının Hanna'ya ihanet etmemesi gerekirdi ama Hanna aradan çekilmişken annesinin sihri çok güçlüydü. Babası artık kendi sözcüklerini seçemiyordu bile. Hanna annesinin kazanmasına izin veremezdi, babasının iyiliği baştan aşağı tehlikedeyken olmazdı.

"Çok bencillik ettim," dedi. "Babamın bana ihtiyacı var."

"Seni bekliyor."

"Biliyorum."

"Annenin icabına bakman için."

"Onu kurtarmak zorundayız Skog."

"Kurtaracağız."

"Bundan sonra çok çok iyi olmam gerekiyor. Böylece eve gidebilirim."

Skog yumuşak eli Hanna'nın yanağında uyuyakaldı. Ama Hanna uyumadı. Kötü kız olmanın onca yolunu bulup çıkarmıştı ama belki stratejisi fazla göze batmasına yol açmıştı. Annesi bütün numaralarını yakalamıştı. Öğretmenler de. Hanna'nın

hem okulda hem evde daha sıcak bir yaklaşıma ihtiyacı vardı. Biraz zaman alabilirdi, yeni planını anında tüm hızıyla uygulamaya koyamazdı, öylesi ikna edici görünmezdi. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu, kime dönüşmesi gerektiğini de.

Gelmiş geçmiş kız evlatların en iyisi.

Teşekkür

Temsilcim Sarah Bedingfield'a, beni e-postalarının gelen kutusunda bulduğu ve daha önce kimsenin görmediği şeyleri işimde gördüğü için sonsuza dek minnettar olacağım. Tutkusu, yalnız bir göreve çıkmış ve paylaşacak hiçbir değeri bulunmayan çılgın bir insan olduğumla ilgili korkularımın bir kısmını yatıştırdı. Yüksek sesle ve net bir şekilde, "Seni görüyorum. Ne dediğini anlıyorum," dedi. Sonra hemen kitabımın haklarını satmaya başladı. Sarah, bu süreci seninle paylaşmak hayatımın neşe kaynağıydı.

Benzer şekilde, hemen kitabımı satın alan St. Martin's Press'ten Jennifer Weis'e de minnettarım. Bu hikâyeye olan heyecanın ve inancın benim için her şey demek. Sözlerimi dünyaya taşımak için sahne arkasında benim adıma çalışan bu kadar çok insanın varlığı mahcup ediyor insanı. Teşekkürler Sylvan Creekmore, Lisa Senz, Jennifer Enderlin, Sally Richardson, Tracey Guest, Brant Janeway, Erica Martirano, Jordan Hanley ve Olga Grlic. Ayrıca Francesca Best'e ve ekibe çabucak hem de hevesle katılan TransWorld'deki insanlara da teşekkür ederim.

Pitch Wars'a, özellikle Brenda Drake'e ve genel olarak daha büyük gruba (özellikle Nikki Roberti, Heather Cashman, Michael Mammay, Rachel Lynn Solomon, Rebecca Enzor, Kellye Garrett ve Kristen Lepionka) çok şey borçluyum. Akıl hocam Margarita Montimore, çalışmamı çamurdan kurtaran ilk kişiydi ve yazar olarak bana her daim benden daha çok inandı – müs-

veddelerimi olabilecek en iyi hâle getirmem adına beni zorladığınız için teşekkür ederim. Akıl hocalığınızdan önce hangi satırların düzeltilmesi gerektiğini tam olarak anlamamıştım oysa şimdi sihrin orada gerçekleştiğini biliyorum: Sayenizde daha iyi bir yazarım. O çılgın iki ayı çıraklık arkadaşlarım olmadan atlatamazdım, Sınıf '16 (adını anamayacağım kadar çok insan var) – her daim sizi destekleyeceğim.

Twitter'daki yazar topluluğu verdikleri bilgiler ve teşviklerle harika bir kaynak olduğunu kanıtladı. Pek çok yazardan yığınla şey öğrendim – hepinize çok teşekkür ederim!

Beta okuyucusu ve olağanüstü moral yükselten Kim Chance'e teşekkür ederim: Yazma yolculuklarımız farklı yollardan geçti, ancak 2018'in ikimiz için de kitap kutlama yılı olmasından çok mutluyum.

New York, Rochester'daki Monroe Branch Library'de yarı zamanlı çalışırken roman yazmaya başladım. Bu kadar çok kitap – ve bu kadar çok delinin etrafında çalışmak ilham vericiydi. Başta Mary Clare Scheg ve Chris Price gelmek üzere Rochester hayatımın bir parçası olan çalışma arkadaşlarıma ve dostlarıma teşekkür ederim.

Bu hikâyenin ilk versiyonunun erken dönem şampiyonlarından Scott Keiner'a teşekkür ederim; bana iyi bir şey yakaladığımı düşündürdün.

Hastayken beni ruhen besleyen ve yazacak bir bilgisayarım olmasını sağlayan koruyucu meleğim Manya Nelson'a da teşekkür ederim.

Beni başka hiçbir doktorun dinlemediği gibi dinleyen ve hayallerimin peşinden gitmem için beni aklı başında ve iyi tutan Kathryn Markakis'e teşekkür ederim.

İsveççe kullanım sorularımı yanıtladığı için Eva Albertsson'a teşekkür ederim. İsveççemde herhangi bir hata varsa, tamamen bana aittir.

Gençliğimden beri yazdığım hemen hemen her şeyin her kaba taslağını incelemiş babam John Stage'e teşekkür ederim. Stephen King'e yönelik tüm imalarını kavramam uzun zaman

aldı ama sanırım sonunda anladım: Okuyucuların sayfayı çevirmeye devam ettiğinden emin ol! Ayrıca annem Ruth Stage'e de teşekkür ederim. Ailem bana kitap sevgisini aşıladı, ayrıca Büyük Dumanlı Dağlar, Büyük Kanyon, ağaçlar-dağlar-gökyüzü ve büyük fikirler ile harikalar dünyasını sevmeyi de. Her zaman kolay değildi ama bir şekilde bir yazar için doğru bir yetiştirme biçimiydi.

En iyi arkadaşlarım Lisa Ricci ve Paula D'Alessandris olmadan yaşayamam. Ortak bir tiyatro sevgisiyle başlamış olabiliriz, ancak başka birçok yönde geliştik. Paylaştığımız on yıllar için çok minnettarım. Beni olduğum kişi yapmama yardım ettiniz ve hayatın tüm zaferlerinde, aksiliklerinde, hatta ciddi konuşmalardan aptalca istismarlara kadar yanımda oldunuz.

Ve son olarak, hayatımdaki en önemli kişi olan kız kardeşim Deborah Stage'e teşekkür ederim. Büyümenin ve yaşlanmanın tehlikelerini, aptallığını hatta maceralarını seninle paylaştım, bilinçli olduğum sürece bilincimin bir parçası oldun. Tüm yaratıcı çalışmalarımda beni cesaretlendirdin ve birçoğuna katıldın, ancak bunun dünyaya üzerinde senin parmak izlerin olmadan girdiğini ("çok korkutucu") görmezden geleceğim. Birlikte gülmeyi, sessizce oturmayı, kutu oyunu oynamayı ya da yıldızlara bakmayı tercih edeceğim başka kimse yok. Bu dünyada kendimi sık sık kaybolmuş hissetsem de, seninle her zaman "evimdeyim".

Uzun yıllardır yazar ve üretirim ama bu kitap aniden ve beklenmedik şekilde bir araya geldi ve hayatımı değiştiren bir olaya dönüştü. Nasıl ifade edeceğimi bildiklerimin de ötesinde minnettarım.